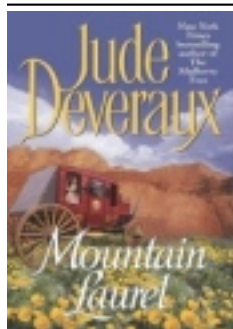

Đóa Hoa Sơn Dã

Contents

Đóa Hoa Sơn Dã	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	38
6. Chương 6	47
7. Chương 7	57
8. Chương 8	70
9. Chương 9	78
10. Chương 10	87
11. Chương 11	94
12. Chương 12	106
13. Chương 13	124
14. Chương 14	132
15. Chương 15	144
16. Chương 16	148

Đóa Hoa Sơn Dã

Giới thiệu

Truyện Đóa Hoa Sơn Dã, nữ công tước ca hát, sở hữu một giọng ca truyền cảm, vốn là một cô gái sở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doa-hoa-son-da>

1. Chương 1

Đại tá Harrison đọc lại lá thư lần thứ hai, rồi ngả người ra sau ghế và mỉm cười. Sự đáp lại lời nguyện cầu, ông ta nghĩ. Đó là cách duy nhất để diễn tả lá thư. Sự đáp lại lời nguyện cầu.

Chỉ đảm bảo là bức thư thực sự đã nói điều ông nghĩ là nó đã, một lần nữa ông nhìn lại nó. Tướng Yovington đã ban ra những mệnh lệnh từ Washington, D.C., điều động Trung úy L. K. Surrey rời khỏi đồn đóng quân của Đại đội J, đoàn kỵ binh thứ hai, để thực hiện một công tác đặc biệt. Nhưng bởi Trung úy Surrey vừa qua đời tuần trước cho nên Đại tá Harrison sẽ phải chọn một người khác thay thế cho nhiệm vụ này.

Nụ cười của Đại tá Harrison rộng ra. Ông đã chọn Đại úy C. H. Montgomery vào vị trí của Trung úy Surrey. Trung úy, giờ được thay thế bằng Đại úy Montgomery, đã được “yêu cầu” hộ tống một ca sĩ opera vào trong những khu mỏ khai thác vàng thuộc hạt Colorado. Hắn ta sẽ phải ở lại đó với cô ta và cái ban nhạc nhỏ bé của cô bao gồm các nhạc công và đầy tớ cho đến khi nào quý cô đó còn cần đến hắn. Hắn buộc sẽ phải bảo vệ cô ta khỏi bất cứ nguy hiểm nào mà cô ta có khả năng chạm trán trong cuộc hành trình và phải làm mọi thứ hắn có thể để đảm bảo chuyến đi của cô ta thuận tiện hơn.

Đại tá Harrison đặt lá thư xuống, giữ lấy nó như là một thứ bảo vật quý giá vậy, và nở nụ cười thật rộng tới nỗi khuôn mặt ông ta gần như rạn nứt. Kể hầu gái cho quý cô, ông ta nghĩ. Đại úy Montgomery tự cao tự đại đang bị ra lệnh phải trở thành không gì hơn là kể hầu gái cho một quý cô. Nhưng, quan trọng hơn, Đại úy Montgomery đang bị buộc phải rời khỏi Pháo đài Breck. Đại tá hít sâu vài hơi trong lành, và nghĩ về việc nắm trong tay pháo đài riêng mình để chỉ huy, cũng như việc không cần phải đối phó với sự hiểu biết hoàn hảo tuyệt vời của Đại úy Montgomery nữa. Sẽ không còn chuyện những người lính trông chờ đại úy của họ sự phê chuẩn cho mỗi mệnh lệnh, sự chấp thuận để làm điều mà đại tá của họ đã yêu cầu.

Đại tá Harrison nghĩ ngược lại đến thời điểm lần đầu tiên ông đến Pháo đài Breck một năm về trước. Người tiền nhiệm của ông, Đại tá Collins, đã từng là một kẻ bợm rượu già cỗi ngu ngốc và lười biếng. Mỗi bận tâm duy nhất của Collins là sống sót cho đến khi lão nghỉ hưu, rời khỏi cái vùng đất da đỏ và trở về bang Virginia, nơi người ta sống theo kiểu cách văn minh. Lão đã vui lòng chuyển hết tất cả trách nhiệm lên người chỉ huy thứ hai của lão, Đại úy Montgomery. Và tại sao lại không chứ? Thành tích của Montgomery phải thấy tận mắt mới tin nổi. Hắn ta nhập ngũ từ khi lên mười tám, và trong tám năm kế tiếp hắn đã tự đưa mình thăng tiến qua các cấp bậc. Hắn bắt đầu là một binh nhì, và, sau sự anh dũng phi thường trên chiến trận, hắn đã được thăng cấp thành sĩ quan. Chỉ mất ba năm hắn từ hàm thiếu úy lên tới đại úy, và với tốc độ này hắn sẽ vượt mặt đại tá Harrison trong vòng vài năm nữa.

Không phải là hắn ta không xứng đáng với mọi thứ hắn đã đạt được trong quân đội. Không, trong chừng mực mà Đại tá Harrison có thể nói được, Đại úy Montgomery thật hoàn hảo. Hắn có thể giữ điềm tĩnh dù có đang bị công kích, không bao giờ đánh mất cái đầu của mình. Hắn rộng rãi, công bằng, và rất thông hiểu đối với binh lính, kết quả họ gần như cho rằng hắn là người điều hành pháo đài này. Những sĩ quan đến chỗ hắn với các rắc rối của họ; vợ của các sĩ quan xum xoe nịnh hót hắn và hỏi xin lời khuyên về các sự kiện xã hội. Đại úy Montgomery không uống rượu, không bao giờ điếm bên ngoài pháo đài; chưa ai từng thấy hắn nổi nóng, và hắn ta có thể làm bất cứ việc gì. Hắn có thể cưỡi ngựa giỏi như quý và, trong lúc phi nước đại, hắn có thể bắn lòi mắt một con gà tây ở cách cả trăm thước. Hắn biết ngôn ngữ kí hiệu của dân da đỏ và một chút lăm bôm của vài thứ tiếng da đỏ. Quý tha ma bắt, cả tụi da đỏ cũng thích hắn, nói rằng hắn là người đàn ông họ có thể kính trọng và tin tưởng. Không còn nghi ngờ gì là Đại úy Montgomery sẽ chết trước khi hắn nuốt lời.

Mọi người trên thế giới có vẻ đều yêu quý, kính mến, tôn trọng, thậm chí sùng bái Đại úy Montgomery. Tất cả mọi người, à, đó là trừ Đại tá Harrison ra. Đại tá Harrison ghê tởm hắn. Không phải đơn giản là không thích, cũng không phải chỉ là ghét không thôi, mà là ghê tởm hắn ta. Mọi thứ đại úy có thể làm được đó đã khiến cho đại tá không thể làm bản thân mình khinh miệt hắn ta thêm được nữa. Trong vòng một tuần sau khi đại tá tới nơi, những người lính mới đã nhận thấy rằng Harrison chẳng biết chút gì về miền Tây cả, và sự thật thì, đây là lần đầu tiên trong đời ông đại tá từng ở vùng phía tây bang Mississippi. Đại úy Montgomery không hề tình nguyện giúp đỡ vị đại tá nắm được tình hình; không, hắn ta quá lịch sự cho việc đó, nhưng, cuối cùng thì đại tá cũng phải hỏi hắn vài vấn đề. Đại úy luôn luôn biết câu trả lời, và luôn luôn biết cách tốt nhất để dập tắt bất cứ cuộc tranh cãi nào.

Sau khi Đại tá Harrison đã ở Pháo đài Breck được năm tháng, đó là lúc ông bắt đầu ghét cái gã có mọi câu trả lời này. Dĩ nhiên là, cái việc có một cô con gái mười sáu tuổi đầu người mà hầu như ngất đi mỗi khi thấy hắn cũng không giúp ích được gì.

Sự oán giận của Đại tá Harrison đến từ một buổi sáng nóng nực kinh khủng vào mùa hè trước, khi mà, trong một tâm trạng cực kỳ tồi tệ, ông đã ra lệnh phạt một tên lính người đã không làm gì hơn là ngủ quá giờ báo thức hai mươi roi. Đại tá đã chán ngấy muốn chết cái chứng nghiện rượu của thuộc cấp và tính đem anh chàng binh nhì ra làm tấm gương. Ông phớt lờ những cái nhìn căm ghét của những người khác, nhưng bao tử của ông bắt đầu đau lên. Ông không phải là kẻ xấu xa, chỉ là ông muốn đưa kỉ luật vào khuôn phép tại đồn của ông.

Khi Đại úy Montgomery bước lên phản đối hình phạt, Đại tá Harrison đã nổi cơn thịnh nộ. Ông nói cho đại úy rằng ông mới là người ra lệnh ở pháo đài này và trừ khi đại úy có ý định nhận thay hình phạt thì hãy đứng ngoài chuyện này. Không cần phải đợi tới khi Montgomery bắt đầu cởi bỏ áo vét-tông của hắn đại tá mới nhận ra điều hắn ta định làm.

Đó là buổi sáng tồi tệ nhất trong cuộc đời đại tá, và ông thiết tha ước mong rằng ông có thể quay trở lại giường và bắt đầu lại ngày hôm đó. Đại úy Montgomery-Đại úy Montgomery hoàn hảo, can trường-đã nhận hết hai mươi roi thay người lính. Trong một chốc đại tá đã tưởng rằng ông đang có một cuộc nổi loạn trong tay mình khi tất cả binh nhì từ chối cầm sợi roi da. Cuối cùng một viên thiếu úy cũng thực thi chiếc roi da lên tấm lưng trần to rộng của Montgomery, và khi kết thúc anh ta quăng chiếc roi lên đồng bụi đất và quay sang đại tá, đôi mắt anh ta cháy bùng với sự căm ghét. “Còn gì nữa không... thưa ngài?” anh ta hỏi, mĩa mai cái từ cuối cùng.

Suốt hai tuần hiem có ai trong đồn nói gì với đại tá-kể cả vợ và con gái của ông. Về phần đại úy, hắn ta trở lại nhiệm vụ ngay sáng hôm sau mà không có cả một cái nhăn mặt của sự đau đớn đến từ cái lưng suýt chút đã giết chết hắn. Việc hắn thậm chí không vào bệnh xá vài ngày để chữa trị vết thương đã trở thành giọt nước tràn ly. Từ đó trở đi, Đại tá Harrison không còn thêm bận tâm tới chuyện cố gắng che giấu sự kinh tởm của ông với đại úy nữa. Tất nhiên đại úy không bao giờ có lần nào để lộ cảm giác của hắn với ngài đại tá; không, bọn người hoàn hảo như Montgomery không bao giờ tiết lộ điều chúng cảm nghĩ. Hắn chỉ tiếp tục làm viên sĩ quan hoàn hảo: một người bạn của những người đàn ông, và một người bảo hộ quyền rũ đối với các quý bà. Một người đàn ông được tin tưởng bởi tất cả. Một người, như Đại tá Harrison có thể nói, không có chút xúc cảm nào. Một người không bao giờ thức dậy ở nhầm bên của chiếc giường. Một người không bao giờ trượt khỏi bàn đạp yên ngựa hoặc bắn trượt bất cứ thứ gì hắn đã nhắm tới. Một người có lẽ sẽ mỉm cười bất chấp cái chết.

Nhưng giờ đây, Đại tá Harrison nghĩ, giờ ông sẽ được thoát khỏi gã đàn ông hoàn hảo này. Hiện giờ Tướng Yovington đã yêu cầu một sự hộ tống cho một ca sĩ opera nào đó đi qua vùng đất vàng, ông sẽ gửi Ngài Đại úy Montgomery lấy lòng đi. “Ta hi vọng là cô ta béo,” đại tá nói lớn. “Ta hi vọng là cô ta thực sự béo ú.”

“Thưa ngài?” người hạ sĩ của ông hỏi từ bàn của anh ta ở bên kia căn phòng.

“Không có gì hết,” ngài đại tá quát tháo. “Đưa Đại úy Montgomery đến chỗ ta, sau đó để chúng ta lại.” Đại tá lờ đi cái nhìn của viên hạ sĩ dành cho ông.

Không một chút chậm trễ, như mọi khi. Đại úy Montgomery xuất hiện và ngài đại tá cố giữ không cau mày. Không có tới một hạt bụi trên bộ quần phụ xanh đậm của đại úy, cái mà ông nghi là đã được đặt may riêng để vừa khít với khung người cao một mét chín này.

“Ngài muốn gặp tôi, thưa ngài?” Đại úy Montgomery hỏi, đứng trong tư thế nghiêm.

Đại tá Harrison tự hỏi liệu gã này có thể sụm xuống được hay không. “Tôi có lệnh cho anh từ Tướng Yovington. Đã nghe tên này bao giờ chưa?”

“Vâng, thưa ngài.”

Có điều gì mà ngài đại tá mong đợi, ngoài chuyện Montgomery không biết câu trả lời cho một việc nào đó? Ông đứng lên đằng sau cái bàn, chấp tay sau lưng, và bắt đầu bước vòng quanh phòng. Ông phải cố giữ vẻ hân hoan khỏi giọng mình. “Như anh đã biết, Tướng Yovington là một nhân vật rất quan trọng và ông ấy có những lý do cho những việc ông ấy làm. Ông ấy không cho phép những người như anh và tôi biết những

lý do đó, nhưng rồi, anh và tôi chỉ là những người lính và việc của chúng ta là tuân lệnh, không phải là thắc mắc nguyên nhân đằng sau mệnh lệnh đó.” Ông nhìn vào gã đại úy. Không có sự sốt ruột trên khuôn mặt hần, không bức bối, chỉ là một vẻ điềm tĩnh hần luôn đeo. Có lẽ đại tá có thể phá vỡ cái sự điềm tĩnh hoàn hảo này. Ông sẽ cho cả một tháng lương để có khả năng làm điều đó.

Đại tá đi đến cái bàn và nhặt lá thư lên. “Tôi đã nhận được thư này từ người đưa tin đặc biệt sáng nay. Có vẻ như là cực kỳ quan trọng. Vị tướng, vì bất cứ lý do gì, dường như đã thiết lập một, à... sự ràng buộc với một ca sĩ opera và giờ thì... quý cô này muốn hát cho những người thợ đào vàng. Ông ấy muốn cô ấy có một đội quân hộ tống.”

Ngài đại tá nhìn chăm chú vào Đại úy Montgomery, đôi mắt ông mở to, bởi ông không muốn bỏ lỡ phản ứng của hần. “Ngài tướng quân đã yêu cầu Trung úy Surrey, nhưng cũng như anh biết rõ, chàng trai không may đáng thương sẽ không có khả năng làm nó được, vì vậy tôi đã suy nghĩ rất lâu và kỹ lưỡng về một sự thay thế phù hợp, và tôi đã chọn anh, Đại úy.”

Đại tá Harrison suýt nhún nhảy lên vui sướng khi Montgomery chớp mắt hai lần rồi siết chặt môi lại. “Anh sẽ phải giữ cho cô ấy khỏi rắc rối, trông chừng để những tên da đỏ không làm phiền cô ấy, giữ những người thợ mỏ khỏi việc đeo bám vào cô ấy, trông nom cô ấy cho được thoải mái. Tôi đoán điều đó có nghĩa là cô ấy được cho ăn đầy đủ và có nước nóng trong bồn tắm của cô ấy và-”

“Tôi kính cẩn khước từ công tác này, thưa ngài,” Đại úy Montgomery nói; lưng thẳng, mắt hần ta nhìn thẳng phía trước, khoảng vài phân ở trên mái đầu điểm hoa râm của ngài đại tá.

Quả tim của đại tá Harrison căng phồng lên. “Đây không phải là một lời đề nghị, mà là một mệnh lệnh. Anh không phải là được hỏi, mà là được bảo. Nó không phải là một lời mời để anh có thể khước từ.”

Trước sự ngạc nhiên của đại tá, Montgomery buông rơi cái điều bộ cứng nhắc của mình và, không cần sự cho phép, hần ngồi xuống một cái ghế, sau đó rút ra một điều xì gà mảnh khảnh từ bên trong áo vét-tông của hần. “Một ca sĩ opera? Tôi thì biết cái quái quỷ gì về một ca sĩ opera chứ?”

Ngài đại tá biết rằng ông nên khiển trách đại úy về tội ngồi mà chưa được cho phép, nhưng nếu ông không học được thêm bất kỳ chuyện gì khác trong năm qua, thì chí ít ông cũng học được rằng quân đội miền tây không giống như ở miền Đông, nơi kỷ luật được khép chặt. Bên cạnh, ông đang quá sức khoải trá trước sự khiếp đảm của viên đại úy hoàn hảo.

“Ồ, thôi nào, Đại úy, anh sẽ tìm ra được cách thôi. Còn ai tốt hơn anh nữa? Tại sao ư, trong suốt hai mươi năm phục vụ tôi chưa bao giờ thấy một ai đó với thành tích tốt hơn cả. Được phong cấp sĩ quan thông qua chiến trận, đó là một cánh tay phải đắc lực đối với bất kỳ sĩ quan nào. Anh đã từng chiến đấu với cả dân da đỏ và người da trắng. Anh đã từng thu thập lũ ngoài vòng pháp luật lẫn bọn phản loạn. Anh là con người đầy nam tính và anh có thể khuyên bảo những quý bà về cách thức để sắp đặt bàn ăn, và dựa vào những gì tôi nghe được từ họ, anh khiêu vũ như thần.” Ông mỉm cười khi Đại úy Montgomery tặng cho ông một ánh nhìn hiểm ác. Hần ta chưa từng phá vỡ cái mã ngoài đó thậm chí trong cái ngày nhận thay hai mươi roi cho gã bình nhĩ.

“Vậy còn Yovington là cái gì với cô ta?”

“Tướng Yovington không có chọn tôi làm bạn tâm tình. Ông ấy đơn thuần là gửi mệnh lệnh của mình. Anh cần phải rời đây vào buổi sáng. Theo tôi được biết thì người phụ nữ đã tự mình đến được chỗ dãy núi rồi. Anh sẽ nhận ra cô ấy bằng cách...” Ông ta nhặt lá thư lên, gắng kiềm nén lại nụ cười của mình. “Cô ấy đang đi trên một chiếc xe ngựa loại Concord biến cách. Nó màu đỏ và nó có, chà... xem nào, cái tên LaReina sơn ở bên sườn. LaReina là tên của người phụ nữ. Tôi nghe được là cô ấy rất giỏi. Ý tôi là, về việc ca hát. Tôi không biết cô ấy còn giỏi gì khác nữa ngoài việc hát không. Vị tướng không nói cho tôi biết điều đó.”

“Cô ta đi trên một chiếc xe ngựa chở khách?”

“Màu đỏ.” Đại tá Harrison tự cho phép mình nở một nụ cười mỉm. “Chà, thôi nào, Đại úy, chắc chắn đây không phải là một công tác tệ hại gì đâu. Nghĩ coi việc này sẽ khiến thành tích của anh trông như thế nào. Nghĩ coi nó sẽ dẫn tới đâu. Nếu anh hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, anh có thể bắt đầu hộ tống các cô con gái của những vị tướng. Tôi chắc rằng con gái của tôi cũng sẽ cho anh lời đề nghị.”

Đột ngột, Đại úy Montgomery bật dậy. “Với tất cả sự kính trọng mực thước, thưa ngài, tôi không thể làm việc này. Có quá nhiều tình trạng náo loạn hiện nay và cần có tôi ở đâu đó khác. Có những người khai khẩn da trắng cần được bảo vệ, và với sự tranh cãi về chế độ nô lệ và khả năng chiến tranh này, tôi không tin là tôi không thể bỏ mặc đồn của tôi để-”

Đại tá Harrison đánh rơi khả năng hài hước của mình. “Đại úy, đây không phải là đề nghị, mà là lệnh. Mặc kệ anh có thích nó hay không, anh đang ở trong một công tác với thời gian vô hạn định. Anh sẽ ở với người phụ nữ này cho đến khi nào cô ấy muốn, đi bất cứ nơi nào cô ấy muốn đi, làm bất cứ điều gì cần thiết để hoàn thành nó, dù cho có thể nó không hơn gì chỉ là kéo xe ngựa của cô ấy ra khỏi vũng lầy. Nếu anh không thực thi nhiệm vụ, tôi sẽ tố cáo anh vô ngục, kêu gọi tòa án binh, kết án anh có tội, và xử bắn anh. Và nếu tôi buộc phải, thì tự tay tôi sẽ bóp cò súng. Anh hiểu rồi chứ? Tôi đã nói rõ chưa đấy?”

“Rất rõ ràng, thưa ngài,” Đại úy Montgomery trả lời, môi siết chặt.

“Được rồi, vậy thì, hãy đi và đóng gói đồ đạc đi: anh sẽ phải rời đi vào bình minh sáng sớm mai.” Ngài đại tá quan sát khi đại úy dường như đang cố gắng nói điều gì đó. “Có chuyện gì?” ông gắt lên.

“Toby,” là tất cả những gì có thể thoát ra từ cái hàm nghiền chặt đầy giận dữ của đại úy.

Vậy là, đại úy đã nổi cơn thịnh nộ, ngài đại tá nghĩ, và ông bị cảm dỗ phản đối lại hấn ta xa hơn bằng cách khẳng định mệnh lệnh không bao gồm cái gã binh nhì nhỏ bé gầy còm ba hoa, người mà không bao giờ ở cách xa quá vài bước bên cạnh đại úy. Nhưng rồi đại tá nhớ quá rõ sự tức giận của những binh sĩ vào cái ngày đại úy chịu đòn roi thay cho một tên lính. “Cứ đem ông ta theo,” đại tá nói. “Ông ta chẳng có tích sự gì ở đây cả.”

Đại úy gật đầu cảm ơn nhưng không nói ra khi anh quay gót và rời khỏi văn phòng đại tá.

Sau khi đại úy đi khỏi, ngài đại tá chìm vào trong chiếc ghế cứng ngắt của mình và thở phào nhẹ nhõm, nhưng cùng lúc ông cảm thấy chút lo lắng. Liệu ông có thể điều khiển cái pháo đài bất kham này, nơi mà hầu hết “binh lính” là nông dân, những người đã nhập ngũ chỉ để lấp đầy bao tử của họ? Một nửa trong số đó say khướt hầu hết thời gian, và nạn đào ngũ thì lan tràn. Trong năm vừa rồi thành tích của ông rất xuất sắc, nhưng ông biết đó là nhờ phần lớn công lao của Đại úy Montgomery. Liệu ông có thể điều hành pháo đài một mình?

“Chết tiệt hấn ta!” ông nói, và đóng sầm cái ngăn kéo bàn trong cơn giận dữ. Tất nhiên là ông có thể chỉ huy pháo đài của ông!

‘Ring Montgomery nhìn chăm chăm vào người phụ nữ thông qua chiếc kính viễn vọng trong một lúc lâu, rồi tức giận đóng mạnh nó lại.

“Cô ta đó à?” Toby hỏi từ đằng sau anh. “Cậu chắc đúng là cô ta chứ?” Ông ta thấp hơn ‘Ring khoảng ba tấc, vẻ gân guốc, và có màu da giống như nước ép quả óc chó.

“Có bao nhiêu người phụ nữ khác đủ ngu ngốc để một mình du hành đến một thị trấn bốn mươi ngàn người đàn ông chứ?”

Toby cầm lấy kính viễn vọng và nhìn qua nó. Họ đang đứng trên một ngọn đồi nhìn xuống một thung lũng xinh xinh nơi có một chiếc xe ngựa hành khách màu đỏ mới tinh đang đỗ lại, lấp lánh trong ánh hoàng hôn ngự trị, và một cái lều cách đó không xa. Đằng trước chiếc xe là một người phụ nữ đang ngồi bên cạnh cái bàn, chậm rãi dùng bữa chiều trong khi một cô gái tóc hoe mảnh mai phục vụ cho cô ta.

Toby hạ thấp chiếc kính. “Cậu nghĩ xem cô ta đang ăn gì? Trông như có thứ gì đó xanh lá trên đĩa cô ta. Cậu có nghĩ nó là đậu Hà Lan không? Có thể là đậu que. Hay có lẽ nó chỉ là loại thịt viên xanh lè giống như kiểu trong quân đội?”

“Cháu không thèm quan tâm cô ta ăn thứ gì. Cái lão Harrison chết dẫm! Quỷ tha ma bắt lão ta! Đồ con hoang bất tài! Chỉ vì lão không thể điều hành một pháo đài cỡ như Breck, lão đã đẩy cháu đi để làm cái công việc bẩn thỉu của lão.”

Toby ngáp. Ông ta đã nghe điều này cả ngàn lần rồi. Ông đã ở với 'Ring từ hồi 'Ring là một cậu bé, và anh ta có vẻ trông như khắc kỷ đối với những người khác nhưng Toby biết đâu là thật. “Cậu nên cảm tạ lão mới đúng. Lão đã đưa tụi mình ra khỏi cái pháo đài tàn tạ đó và đặt tụi mình ra ngoài đây nơi vàng là của tụi mình để chiếm lấy.”

“Chúng ta đang có một nhiệm vụ, và cháu cần phải hoàn thành nó.”

“Cậu thì đúng thế. Còn ta không phải thuộc quân đội.”

'Ring bắt đầu nhắc Toby về bộ quân phục ông đang mặc, nhưng anh biết nó chỉ tổ phí hơi. Toby đã gia nhập quân đội chỉ vì 'Ring đã, và không còn nguyên do nào khác. Mục tiêu của quân đội, nhiệm vụ cần phải hoàn thành, chẳng có nghĩa lý gì với Toby.

Nhưng nó có ý nghĩa tất cả với 'Ring. Anh đã nhập ngũ trước cả khi hàm râu đầu tiên của anh mọc đầy đủ, và anh lúc nào cũng cố gắng hết sức mình để luôn tỏ ra sáng chói, để nhận ra điều cần phải làm và hoàn thành nó. Anh đã khá là thành công và khá hạnh phúc cho đến tận năm ngoái, khi Đại tá Harrison trở thành cấp trên của anh. Harrison là một kẻ ngốc bất tài, một người đàn ông chưa bao giờ thấy qua bất cứ trận đánh nào, một sĩ quan bàn giấy được gửi tới miền tây và không hề biết phải làm cái gì. Lão đã đổ ập sự tức giận của lão dựa trên chính sự bất tài của bản thân lên đôi vai của viên đại úy dưới quyền lão, quy tội lỗi cho 'Ring vì những điều ngài đại tá không thể làm được.

“Cô ta cũng đang ăn món gì đó khác,” Toby nói, nhìn qua kính viễn vọng. “Cậu có nghĩ đó là rau diếp không? Có lẽ cà rốt. Cậu có nghĩ nó là cái gì ngoài lương khô không?”

“Việc quái gì cháu phải quan tâm đến những thứ chết tiệt cô ta ăn chứ?” Anh bước đi khỏi đỉnh đồi. “Chúng ta phải lập kế hoạch. Đầu tiên tất cả, cô ta là người tốt hay xấu. Nếu cô ta tốt, cô ta sẽ không việc gì phải ở ngoài đây một mình, còn nếu cô ta xấu, cô ta sẽ không cần đến một sự hộ tống. Đường nào đi nữa, cô ta đều không cần cháu.”

“Cái gì đề trên cánh cửa của cô ta đó?”

'Ring ngừng bước và nhăn mặt. “LaReina, nữ Công tước ca hát.” Anh ngược nhìn lại xuống chiếc xe đỏ. “Toby, chúng ta phải làm gì đó về chuyện này. Chúng ta không thể cho phép người phụ nữ trẻ này đi vào khu vực mỏ vàng được. Cháu bảo đảm cô ta không biết chút gì về thứ mà cô ta đang dấn thân vào. Nếu cô ta biết về vô vàn nguy hiểm cô ta sẽ phải đổi mặt, cháu chắc chắn là cô ta sẽ quay trở lại ngay điểm khởi đầu của cô ta.”

“Điểm gì của cô ta?” Toby hỏi.

“Khởi đầu. Nơi cô ta đến từ.”

“Cậu biết không, ta chỉ đang tự hỏi làm cách nào cô ta tự mình đi xa được như vậy. Cậu nghĩ là cô ta tự lái xe ngựa được ư?”

“Trời ạ, không! Một cỗ Concord không dễ lái chút nào cả.”

“Vậy thì mấy người đánh xe của cô ta đâu rồi?”

“Cháu không biết,” 'Ring nói, phất tay gạt đi. “Có lẽ bọn họ đã bỏ mặc cô ta để đi đào vàng rồi. Có lẽ người phụ nữ sẽ biết ơn nếu cháu giải thích cho cô ta sự may rủi dây dưa rắc rối trong một cuộc hành trình như cái cô ta đang lên kế hoạch.”

“Hừm!” Toby khịt mũi. “Cháu chưa từng thấy hoặc nghe kể về một người phụ nữ biết ơn vì bất kỳ chuyện gì cả.”

'Ring cầm lấy kính viễn vọng từ Toby và nhìn qua nó lần nữa. “Nhìn cô ta ngồi đó ăn một cách bình thản, và trừ khi cháu đoán nhầm, cô ta đang ăn trên một món đồ sứ rất tốt. Cô ta không giống như một người phụ nữ quen với việc chịu đựng gian khổ của một khu trại đào vàng.”

“Cô ta trông khá tốt với ta. Máir vòm trên người cô ta. Ta thích cái phần nửa trên to. Và phần nửa dưới cũng thế, nếu lời người ta nói là thật. Ta không thể thấy mặt cô ta từ chỗ này.”

“Cô ta là ca sĩ opera!” 'Ring gất gống. “Không phải là một gái nhảy.”

“Ta hiểu. Những cô gái nhảy thì ngủ với thợ mỏ, còn mấy cô ca sĩ opera thì ngủ với tướng quân.”

’Ring nhìn Toby trừng trừng và ông ta cũng nhìn trừng trừng lại cho tới khi ’Ring quay bước rời đi. “Được rồi, kế hoạch thế này: Mình sẽ chỉ cho cô ta xem một chút về thứ mà miền Tây thực sự là, thứ gì đó mà cô ta có thể trông chờ nơi những khu trại.”

“Cậu không tính dùng cô ta làm bia tập bắn đó chứ?”

“Dĩ nhiên là không. Cháu sẽ, chỉ là, có thể, ừm, dọa cho cô ta sợ một chút. Đặt vài cảm xúc vào bên trong cô ta.”

“Tuyệt,” Toby nói với một tiếng thở dài. “Sau đó tội mình có thể trở lại với Pháo đài Breck và Đại tá Harrison. Lão đó sẽ rất vui mừng thấy mặt cậu cũng như khi lão thấy một đám thổ dân A-pa-sơ. Rốt cuộc lão ta chẳng hề ưa cậu tí chút nào cả.”

“Cảm giác của cháu về lão cũng chung thế. Phải, chúng ta sẽ trở về Pháo đài Breck, nhưng cháu sẽ đệ đơn xin chuyển đơn vị.”

“Tốt thôi. Trong vòng bốn, năm năm chúng ta có thể rời khỏi nó. Tới lúc đó cậu sẽ chẳng còn tí da nào sót lại ở lưng nhờ việc cố chơi trò anh hùng và gây ấn tượng cho những người lính.”

“Đó là điều gì đó cần phải được hoàn thành, và cháu đã thực hiện nó,” ’Ring nói như thể đọc vẹt ra, vì anh đã nói điều này lần thứ một ngàn cho Toby.

“Giống như giờ cậu phải đi dọa quý cô này sợ, phải thế không? Sao cậu không chỉ đơn giản là bảo cô ta rằng cậu không muốn cưới ngựa vòng vòng quanh mấy khu mỏ vàng với cô ta?”

“Đó phải là quyết định của người phụ nữ để quay về với nền văn minh. Ngoài điều đó ra thì, cháu sẽ không được giải thoát khỏi nghĩa vụ và bổn phận với cô ta.”

“Vì thế nên có lẽ cậu lên kế hoạch dọa cô ta cho chính bản thân cậu và sẽ không cứu lấy bất kỳ mảnh da nào của cô ta.”

“Ông có một cách nhìn rất tiêu cực về cuộc đời. Nó sẽ là tốt nhất cho cả hai chúng ta nếu cô ta quay trở lại. Giờ thì, ông sẽ theo cháu hay là không?”

“Ta sẽ không bỏ lỡ chuyện này vì bất cứ thứ gì trên trái đất đâu. Có lẽ cô ta sẽ cho tội mình thứ gì đó để ăn, nhưng ta thực sự hi vọng cô ta sẽ không hát. Ta đảm bảo là mình cực ghét opera.”

’Ring vuốt thẳng lại quân phục của anh, chỉnh lại thanh kiếm dài nặng bên hông. “Chúng ta hãy vượt qua chuyện này nào. Cháu có rất nhiều việc phải làm khi trở lại pháo đài.”

“Như là giữ cho lão già Harrison khỏi việc giết quách cậu?”

’Ring không trả lời khi anh lên ngựa.

2. Chương 2

Maddie kéo bức ảnh của cô em gái nhỏ của cô khỏi rương và ngắm nó. Cô đã quá mải mê, tới nỗi không nghe thấy tiếng Edith bước vào căn lều.

“Chị sẽ không bắt đầu khóc lên đấy chứ, phải không?” Edith nói khi cô trải tấm ra giường lên cái tấm ván cứng cáp hiện là giường của Maddie.

“Tất nhiên là không!” Maddie ngắt lời. “Em đã nấu xong món gì chưa? Chị thấy đói rồi.”

Edith đẩy một mớ tóc vàng hoe vẫn còn vương nước rửa bát ra khỏi mắt. Cả nó lẫn cái váy của cô ta cũng không được sạch sẽ gì cho lắm. “Chị có nghĩ đến chuyện thay đổi ý định không?”

“Không, chị không. Chị chưa bao giờ suy tính làm bất cứ chuyện gì trừ những chuyện chị cần phải làm. Nếu chị phải hát cho một lũ thợ mỏ vô học, trộm cắp, dơ bẩn để cứu em gái mình, chị sẽ làm.” Maddie nhìn cô gái, người mà một phần là hầu gái, một phần là bạn bè, một phần là kẻ gây phiền toái đối với cô. “Em không phải bắt đầu do dự rồi chứ, đúng không?”

“Không phải em là người có em gái mà bọn chúng sẽ đem giết và, bên cạnh, em sẽ không lo lắng gì nếu chúng nắm giữ em gái của em. Em sẽ lập kế hoạch kiếm cho mình một gã đào vàng giàu có, khiến cho anh ta cưới em và giúp em đổi đời.”

Maddie nhìn tấm ảnh lần nữa, rồi đặt nó xuống. “Chị chỉ muốn làm cho xong việc nhanh nhất có thể và đưa em gái trở lại. Sáu khu trại. Đó là tất cả những gì chị phải làm, và sau đó thì nó sẽ trở về với chị.”

“Ừa, vậy thì, chị cứ hi vọng đi nhé. Em không hiểu tại sao chị tin tưởng bọn chúng nhiều đến thế.”

“Tướng Yovington đã hứa giúp chị, và ông ấy là người chị tin tưởng. Khi tất cả chuyện này qua rồi, ông ấy sẽ giúp chị truy tố bọn bắt cóc.”

“Chị thật có nhiều niềm tin vào đàn ông hơn hẳn em” Edith nói, thỉnh linh giật mạnh tấm trải giường. “Chị sẵn sàng để-” Cô ngừng lại khi thấy một hình thù to lớn, tối đen tấp vạt lều. “Anh ta lại tới kìa.”

Maddie nhìn lên, sau đó trượt ra khỏi lều. Cô trở lại trong chốc lát. “Có lẽ có vài rắc rối,” cô nói với Edith. “Hãy đề cao cảnh giác tối nay.”

Một giờ sau, vừa đúng lúc Maddie đang kết thúc nốt bữa chiều của cô, cô nhìn lên và thấy hai người lính đang tiến gần. Hoặc, cô nghĩ, một người lính rưỡi, khi có một người đàn ông ăn vận đẹp tuyệt trần trong bộ quân phục được cắt đo vừa vặn hoàn hảo, đang ngồi trên phía trên con ngựa, hẳn là có huyết thống với con ngựa của Adam. Còn người kia, kích thước chỉ bằng một nửa người đầu tiên, trông như thể ông ta may chiếc áo sơ mi của mình từ một mớ giẻ rách đầy bụi bẩn. Có những cái túi lớn được vá chằng đụp phía trước chiếc áo, và mỗi cái túi dường như đều phồng lên.

“Xin chào,” cô nói, mỉm cười. “Các anh tới vừa đúng lúc tham gia với tôi một tách trà và có thể là một mẫu bánh táo nữa đây.”

Người đàn ông cao to hơn, người mà Maddie bây giờ có thể thấy là một người rất đẹp trai, với mái tóc đen quăn lại bên dưới cái vành nón rộng của anh, đôi mắt đen, cau có, cặp lông mày đen dày, và bộ râu mép dày cũng đen nốt, chỉ quắc mắt giận dữ nhìn cô.

“Trà thật hả?” Người nhỏ hơn hỏi, làn da nâu nhẵn lại khi ông ta nói chuyện. Một trong những cái răng cửa của ông ta bị mất tích. “Những quả táo thật à? Có bánh thật ư?”

“Sao, vâng, tất nhiên rồi. Xin mời tham gia cùng với tôi.” Ông ta nhảy xuống ngựa trong vòng một giây, trước khi Maddie kịp rút trà. Khi ông ta cầm lấy chiếc tách, tay ông ta mới đầu hơi run một chút. Cô rút một tách khác mang nó đi. “Ngài Đại úy,” cô nói với người đàn ông trẻ hơn, nhận ra cấp bậc của anh ta bởi những vạch đôi màu bạc trên vai anh.

Anh phớt lờ tách trà và cười ngựa tới sát cạnh bàn. Tỏa sáng từ trên đỉnh con ngựa khổng lồ, anh ta dường như cao tới bốn mét, cô nghĩ, và cảm thấy một cục nghẹn nơi cổ khi cô ngược nhìn lên anh ta.

“Cô là LaReina?”

Anh ta có một chất giọng hấp dẫn nhưng không phải là một tông giọng dễ chịu gì. “Phải.” Cô mỉm cười hòa nhã hết mức có thể, cố lờ đi cục nghẹn trong cổ. “LaReina là biệt hiệu trên sân khấu của tôi. Tên của tôi thực ra là-”

Cô không có cơ hội để nói nốt, vì con ngựa của người đàn ông đã thực hiện một bước đi ngang và cô phải giữ lấy những cái đĩa khỏi bị lật ngược.

“Yên nào, Satan,” anh ta nói, và đem con ngựa to lớn trở lại dưới sự điều khiển.

Bên phải cô người đàn ông nhỏ con bị sắc nước trà của ông ta.

“Ông không sao chứ?”

“Ồn cả,” người đàn ông bé nhỏ nói, cười nhẵn nhừ. “Quý Satan, phải không nào?” Ông ta cười lớn.

Maddie cắt cho ông ta một mẩu bánh vô cùng hào phóng, đặt nó lên đĩa, và trao nó cho ông ta. “Ông có muốn ngồi xuống không?”

“Không, cảm ơn, tiểu thư. Tôi sẽ ngó xem buổi biểu diễn này từ phía bên đây.”

Maddie dõi theo ông ta bước đi, rồi nhìn ngược trở lại người đàn ông trên lưng ngựa. Con vật quá gần tới nỗi cái đuôi vẫy vẫy của nó sắp sửa hất mấy cái đĩa vắng khỏi bàn. “Tui có thể giúp được gì cho anh, Đại úy?” Cô dời một tách trà ra khỏi đường đi của cái đuôi.

Anh lần vào bên trong cái áo vét-tông ngắn màu xanh và rút ra một mẩu giấy được gấp lại và trao nó cho cô. “Tôi có lệnh từ Tướng Yovington để hộ tống cô qua cái khu trại đào vàng.”

Maddie mỉm cười khi cô mở tờ giấy. Tướng quân thật chu đáo làm sao khi thậm chí cung cấp thêm sự bảo hộ cho cô. “Anh mới được thăng cấp,” cô nói, nhìn vào cái tên trên tờ giấy. “Xin chúc mừng, Đại úy Surrey.”

“Trung úy Surrey đã qua đời tuần trước và tôi được lệnh hoàn thành nhiệm vụ của anh ấy. Tướng Yovington không biết về cái chết của Trung úy Surrey và vẫn chưa được thông tin về việc thay thế vị trí Surrey của tôi ở đây.”

Trông một chốc Maddie lặng đi. Cô chắc chắn rằng tướng quân đã chọn một người biết rõ tại sao cô phải vào trong những mỏ vàng. Cô chắc chắn rằng tướng quân đã đưa những mật lệnh riêng cho anh ta, nhưng bây giờ thì cô sẽ phải làm gì đây? Làm thế quái nào mà cô làm được những việc cô cần phải làm trong khi cô có một hai gã quân nhân rình mò cô kia chứ?

“Các anh thật là tử tế,” cô nói, gấp bức thư lại. “Và Tướng Yovington thật là tốt bụng làm sao, nhưng tôi không cần một sự hộ tống.”

“Quân đội cũng không cần phải phí phạm những sĩ quan để đi theo cùng một nữ ca sĩ phiêu bạt,” người đàn ông nói, nhìn xuống cô.

Maddie chột mắt với anh ta. Chắc chắn, anh ta đã không có ý thô lỗ như là nó nghe có vẻ thế. “Làm ơn, Đại úy, anh sẽ vui lòng tham gia với tôi một tách trà chứ? Nó đang nguội dần. Và, ngoài ra, con ngựa của anh đang phá cỗ xe của tôi kia.” Cô gạt đầu hướng về chỗ con vật đang bắt đầu nhai rào rào cái phần gỗ sơn đỏ của chiếc xe ngựa.

Người đàn ông, dùng hai đầu gối, quay con ngựa trở lên, sau đó dẫn cách ra xa vài bước anh ta xuống ngựa, bỏ lại cái cương lủng lẳng. Được huấn luyện tốt làm sao, Maddie nghĩ, và quan sát anh ta tiến về phía cô. Anh ta dường như cao gần ngang với lúc ở trên ngựa và cô phải ráng ngược lên nhìn anh. “Làm ơn hãy ngồi xuống, Đại úy à.”

Anh ta đã không ngồi mà còn đá cái ghế đẩu dưới bàn ra và đặt chân lên trên nó, sau đó, tựa mình trên đầu gối, anh ta rút ra một điếu xì gà thon dài từ bên trong cái áo khoác của anh và châm lửa.

Maddie nhìn anh, và cô chẳng lấy làm thích thú gì sự tự phụ và xác xược của anh ta cả.

“Tôi nghĩ, thưa tiểu thư, rằng cô không có chút ý tưởng gì về những thứ nằm chờ cô phía trước.”

“Những người thợ đào vàng? Những ngọn núi?”

“Sự gian khổ!” anh nói, nhìn xuống cô.

“Phải, tôi chắc rằng nó sẽ khó khăn, nhưng-”

“Không có nhưng gì hết. Cô đúng là...” Anh nhìn xuống chiếc bàn với những cái đĩa bằng sứ của nó. “Cô rõ ràng không biết chút gì về sự gian khổ cả. Cô có thể biết được gì sau việc đã sống một cuộc sống được nâng niu chiều chuộng của một ca sĩ hát opera cơ chứ?”

Anh không biết cô, tất nhiên, hoặc có lẽ anh nên nhận thấy được cái cách đôi mắt màu lục của cô chuyển sang thâm hơn. “Liệu tôi có thể xem anh là một người sành sỏi về opera không, Đại úy? Anh đã trải qua phần lớn thời gian quanh những sân khấu opera? Anh có hát không? Giọng nam cao, có lẽ chăng?”

“Việc tôi có hay không biết về opera chẳng tạo nên sự khác biệt nào cả. Quân đội đã lệnh cho tôi hộ tống cô, và nó là sự tin tưởng của tôi rằng nếu cô biết bất kỳ thứ gì về những nguy hiểm nằm phía trước, cô sẽ bỏ ngay cái lịch trình lễ tân linh dai đột muốn thâm nhập vào trong những vùng mỏ vàng này.” Anh nhấc chân ra khỏi ghế và quay lưng lại với cô. “Bây giờ, tôi chắc chắn,” anh nói với giọng cha chú, “rằng những ý định của cô đang nằm ở vị trí ưu tiên hàng đầu. Cô muốn đem đến một chút nền văn hóa cho những người thợ mỏ.” Anh nhìn ngược lại cô và gần như mỉm cười. “Tôi ngợi khen ý định cao quý của cô, nhưng họ không phải là kiểu những người đàn ông sẽ trân trọng âm nhạc đích thực.”

“Ồ?” cô nói nhỏ nhẹ. “Và loại âm nhạc nào mà họ ưa thích vậy?”

“Loại giai điệu thô thiển, đặc sệt” anh nói nhanh. “Có điều nó không nằm ở đây hay ở đó. Vấn đề là những khu mỏ vàng không phải là nơi dành cho một tiểu thư.”

Tại đó Maddie cảm thấy rõ ràng như lúc nhìn anh sẫm soi cô từ trên xuống dưới-và không hề có chút xu nịnh trong tia nhìn của anh. Nó như thể là anh đã nói, Nếu cô đúng là một tiểu thư. “Những nơi tồi tệ, phải không?” Giọng cô lan truyền thật hết sức nhẹ nhàng. Năm tháng rèn luyện đã trao cho cô khả năng điều khiển tuyệt đối giọng của mình.

“Tệ hơn cả cô có thể tưởng tượng. Có những thứ đi lại trên đó-chà, tôi không muốn chất nặng lên người cô với nỗi khiếp sợ. Không có luật pháp nào ngoại trừ một ủy ban phòng bị. Nạn treo cổ lan tràn, và treo cổ là phương pháp sạch sẽ nhất mà một người có thể chết. Trộm cắp.” Anh đặt hai tay lên bàn và nghiêng về phía trước. “Có những gã đàn ông chiếm đoạt lợi ích trên những người phụ nữ.”

“Ôi, trời. Chúa tôi,” cô nói, chớp mắt lên với anh, mắt cô mở to, “Và anh cho là tôi không nên đi vào bên trong những khu trại?”

“Dứt khoát không.” Anh nghiêng mình ra khỏi cái bàn và một lần nữa gần mỉm cười. “Tôi hi vọng cô sẽ thấy được lý do.”

“Ồ, vâng, tôi có thể thấy lý do khi nó có mặt ở đó để trông thấy. Hãy nói cho tôi, Đại úy, à...”

“Montgomery.”

“Vâng, Đại úy Montgomery, nếu anh được thoát khỏi nghĩa vụ hộ tống tôi, thì anh dự định làm gì?”

Anh thoáng nhăn mày, rõ ràng không thích bất kỳ câu hỏi nào từ cô về bản thân anh. “Tôi sẽ trở lại Pháo đài Breck với những nhiệm vụ của tôi ở đó.”

“Những nhiệm vụ quan trọng?”

“Hẳn nhiên!” Anh gắt. “Tất cả nhiệm vụ mà một quân nhân thi hành đều quan trọng.”

“Bao gồm cả việc lau dọn nhà xí,” người đàn ông nhỏ bé lên tiếng khi ông bước về phía cái bàn, cầm trên tay chiếc đĩa trống không. “Nó là tất cả chuỗi ngày dài của những việc quan trọng như dọn củi, gánh nước và xây thêm nhiều căn cứ quân sự và-”

“Toby!” Đại úy Montgomery ngắt ngang.

Toby thôi nói khi Maddie đưa cho ông một lát bánh khác.

“Tôi xin lỗi thay cho binh nhì của tôi,” Đại úy Montgomery nói. “Thỉnh thoảng ông ấy không hoàn toàn nắm được mục đích thực sự của quân đội...”

“Còn anh thì có?” Maddie ngọt ngào hỏi. Cô cắt cho anh một lát bánh, đặt lên chiếc đĩa mỏng manh, và trao nó cho anh cùng một cái nĩa bạc nặng nề.

“Đúng thế, tiểu thư. Quân đội ở đây để bảo vệ vùng đất này. Chúng tôi bảo vệ những người khai khẩn da trắng khỏi dân da đỏ, và-”

“Và những người da đỏ khỏi dân da trắng?”

Toby tạo nên một tiếng cười khụt khịt, nhưng Đại úy Montgomery quăng cho ông một ánh nhìn khiến ông im lặng, sau đó đại úy chú ý đến cái đĩa của ông và miếng bánh đã ăn dở một nửa trong sự ghê tởm, cứ như

thể ông vừa mới bán mình cho kẻ địch vậy. “Vấn đề là, thưa tiểu thư, cô không thể đi vào trong những khu mỏ vàng như vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi cho rằng nếu tôi không đi nữa, thì anh sẽ thoát khỏi mệnh lệnh phải đi theo, chà... anh gọi tôi là gì nhỉ? Một nữ ca sĩ phiêu bạt, đúng không?”

“Dù tôi có hay không thoát chẳng có ý nghĩa gì cả. Vấn đề là cô không được an toàn trong những bãi săn tìm vàng. Ngay cả tôi có lẽ cũng không thể bảo vệ cho cô được.”

“Ngay cả anh ư, Đại úy?”

Anh ngừng nói và nhìn cô. Nó sẽ không giống như anh đã mong đợi “Cô LaReina, cô có lẽ thấy chuyện này là một dịp để trò đùa, nhưng tôi đảm bảo với cô nó không phải. Cô là một phụ nữ không được bảo vệ một thân một mình ở đây, và cô không có bất kỳ ý tưởng gì về thứ đang nằm phía trước cô.” Anh nhướn một bên lông mày lên. “Có lẽ tôi đã nhầm lẫn khi cho rằng khao khát của cô là được hát. Có lẽ cô đang hi vọng dự phần vào cơn sốt vàng. Có lẽ cô đang dự tính giành lấy vàng rất khó khăn để kiếm được của một người thợ mỏ nhẹ dạ cả tin nào đó từ ông ta bằng cách sử dụng-”

“Ra là vậy,” Maddie nói, đứng lên, đặt hai tay lên bàn và nghiêng người về hướng anh. “Anh đã đứng ở phần đầu, thưa Đại úy: Anh đã nhầm lẫn trong sự kiêu ngạo. Anh không biết chút gì về tôi hết, tuyệt đối không, nhưng tôi sẽ nói anh nghe vài thứ về tôi: tôi sẽ vào trong những khu vàng đó và cả anh lẫn toàn bộ lực lượng quân đội còn lại của anh đều sẽ không ngăn được tôi lại.”

Anh nhướn mày tại đó và, nhanh như cắt, anh đặt tay mình lên cánh tay của Maddie. Anh định sẽ thực hiện bất cứ thứ gì cần thiết để làm cho người phụ nữ lắng nghe lý lẽ.

Ở bên ngoài ánh hoàng hôn bước ra hai người đàn ông, một người lùn tịt, bè bè chắc nịch có khuôn mặt trong như thể ông ta đã trải qua năm tháng đập mạnh nó vào những bức tường gạch. Còn gã kia là người đàn ông to lớn nhất, đen nhất mà Ring từng nhìn thấy. Ring không quen việc thấy đàn ông cao hơn anh, nhưng gã này trên anh cả tấc.

“Liệu anh sẽ thả tôi ra chứ?” Maddie nói nhỏ nhẹ. “Cả Frank lẫn Sam đều không thích có bất kỳ tổn hại nào đến với tôi đâu.”

Miễn cưỡng, Ring thả tay cô ra và bước lui lại.

Maddie bước quanh cái bàn, và khi cô làm thế, hai người đàn ông đã đến sát cạnh cô. Gã lùn hơn thì không cao hơn cô bao nhiêu, nhưng ngay khi qua quần áo của ông ta cũng có thể thấy người ông toàn cơ bắp cuộn cuộn, khoảng gần cả một tạ chứ chẳng ít. Về gã còn lại, không có bất cứ ai sống trên mặt đất-dầu sao đi nữa ít nhất là một con người có bất kỳ giác quan nào-mà muốn dây dưa mắc mớ đến hắn ta.

“Đại úy”, Maddie nói chậm rãi, tặng anh một nụ cười mỉm, “anh đã quá bận rộn chỉ bảo cho tôi điều anh cho rằng tôi không biết đến nỗi anh chẳng thêm bận tâm đến việc hỏi tôi về những biện pháp đề phòng mà tôi mang theo. Cho phép tôi được giới thiệu những người bảo vệ của tôi.” Cô quay sang người đàn ông thấp hơn. “Đây là Frank. Như anh có thể thấy, Frank đã từng tham gia vài giải thi đấu quyền Anh. Ông ấy có thể bắn bất kỳ thứ gì chuyển động. Bên cạnh đó, ông ấy có thể đánh đàn piano và thổi sáo.”

Cô quay qua người đàn ông cao to da đen. “Đây là Sam. Tôi đoán là tôi không cần phải nói anh biết Sam có thể làm gì. Ông ấy từng một lần đánh vật thắng một con bò đực. Thấy vết sẹo quanh cổ ông ấy không? Ai đó có lần thử cổ treo cổ ông ấy, nhưng sợi dây bị đứt. Không ai dám thử lại lần nữa.”

Cô nhìn Đại úy Montgomery, nhận thấy đôi mắt đen huyền của anh đang lấp lánh. “Đằng sau anh là Edith. Edith có một tố chất đặc biệt với những con dao.” Maddie mỉm cười. “Và cô ấy cũng không tệ với một cái bàn là tạo nếp mớ.”

Cô thậm chí còn nở nụ cười rộng hơn. Thật là một cảm giác đáng yêu làm sao khi hạ gục người đàn ông vênh vang tự đại, biết-tuốt này. Từ cái nhìn của anh cô nảy ra ý nghĩ rằng anh không quen với việc bị đánh bại trong bất cứ việc gì. “Bây giờ, anh có được sự chấp thuận của tôi cho phép trở về pháo đài quân sự của mình và nói với họ tôi không cần bất cứ ai để hộ tống cả. Anh có thể bảo họ rằng anh đã thấy tôi đang nằm trong những bàn tay đáng tin cậy. Để cứu thoát cho lương tâm của anh tôi sẽ viết một lá thư cho Tướng

Yovington về cái chết không đúng lúc của Trung úy Surrey và giải thích rằng trong khi tôi rất cảm kích đề nghị tử tế của ông cho một sự hộ tống, tôi quả thực không cần một ai tại thời điểm này.”

Cô cố gắng dừng bản thân lại nhưng cô không thể không hả hê được. “Tôi đặc biệt không cần ai đó vụng về lóng ngóng rõ ràng như anh. Frank đã biết từ hai hôm trước rằng các anh đang tìm kiếm chúng tôi. Những màn dò hỏi của các anh không thực sự khôn khéo cho lắm, và tất cả khoảng thời gian các anh ở trên đồi ngắm nhìn chúng tôi, thì Sam cũng quan sát các anh. Và khi các anh cưỡi ngựa vào trại... Trời ạ, Đại úy, ngay cả dàn đồng ca La Traviata cũng tạo ra ít tiếng ồn hơn các anh. Vì cuộc sống của mình tôi không thể hiểu được là tại sao quân đội lại chọn một người như anh để đi bảo vệ cho ai đó.”

Cô biết cô nên dừng lại, nhưng có vẻ là cô không thể. Cái cách mà gã đàn ông khó chịu này gọi cô như một kẻ hát rong lang thang đã đủ để khiến cho cô vứt bỏ đi hết mọi điểm dừng. “Đường như nếu quân đội bắn khoản cho sự an toàn của tôi khỏi những người da đỏ, điều ít nhất họ có thể làm là nên gửi cho tôi một người có thể xoay chuyển thế giới với một chút khéo léo hơn và ít hân tiếng ồn đi hơn. Nói cho tôi, Đại úy, anh đã từng ở miền Tây trước đây chưa vậy? Đã từng thấy một người da đỏ chưa? Anh có thể phân biệt một người bộ lạc Ute với một người Crow và một người Cheyenne không? Hay thứ mà anh có thể làm tốt nhất là chực đi dọa dẫm phụ nữ? Phải chăng nó là, có lẽ, thứ duy nhất anh có thể làm được?”

Cô tặng anh một nụ cười ngọt ngào. Suốt bài diễn văn của cô anh chỉ đứng đó, khuôn mặt đẹp trai của anh đeo một chiếc mặt nạ bằng đá, toàn thân anh cứng nhắc. Cô sẽ không thể biết được anh có còn sống hay không trừ đôi mắt đang bùng cháy với ngọn lửa đen.

“Anh có thể trở về đội quân của anh bây giờ, Đại úy,” cô nói. “Tôi đã xong với anh.”

’Ring nhìn từ người đàn ông này sang người kia, rồi sang Maddie và kéo nhẹ vành nón. “Chào buổi tối, tiểu thư,” anh nói, sau đó quay lại, bước vòng qua Edith, và đi tới chỗ con ngựa của anh. Cách một bước sau anh là Toby, nhìn Sam với một chút kinh sợ, rồi ông ta nháy mắt với Maddie trước khi nhảy lên con ngựa đóng dấu quân đội của ông.

Họ chưa hoàn toàn ra ngoài tầm nghe trước khi Maddie bắt đầu cười ngặt nghẽo. Frank cũng cười khúc khích, và ngay cả Sam cũng mỉm cười, nhưng Edith thì không.

“Anh ta sẽ không thích thú gì những thứ chị nói với anh ta đâu.” Edith ngắt ngang.

“Chị cũng không thích những thứ anh ta nói với chị!”

“Ừa, thì, một người phụ nữ được sinh ra để nhận bất cứ thứ gì một người đàn ông đưa cho, nhưng một người đàn ông lại không quen với việc đó.”

“Vậy thì chị sẽ bắt đầu một khuynh hướng của những người phụ nữ không chấp nhận những gì đàn ông trao cho,” cô gắt lên, sau đó bình tĩnh lại. “Ồi được rồi, nó chẳng đáng phải bận tâm nữa, chúng ta đã trông thấy anh ta lần cuối cùng.” Sam tạo một chuyển động, gật đầu ra hiệu về phía đồi nơi hai người đàn ông đã từng ngồi và nhìn ngó qua chiếc kính viễn vọng. “Ừ phải,” Maddie nói. “Chị nghĩ một sự canh gác tăng cường tối nay có thể thích hợp đấy.”

Cô quay đi khi Frank thấp những ngọn đèn. Cô cho là mình có thể đi ngủ để cô có thể bắt đầu khởi hành vào sáng sớm mai. Cô mỉm cười lần nữa. Quá nhiều cho quân đội, cô nghĩ.

“Hừ cô ta, hử?” Toby đang nói khi họ ngồi quanh đống lửa trại ăn đồ lương khô của quân đội. “Quý cô đó không có vẻ như là cô ta e sợ chút gì cả!” Ông cười khúc khích trong sự thần phục. “Ta đã không nhìn thấy cả một trong những người đàn ông, thậm chí không biết là họ đã ở đó cho tới khi họ bước ra. Cậu nghĩ bọn họ ở đâu chui ra? Cái gã to lớn, ta có thể tin rằng hắn ta từ dưới địa ngục và chỉ vừa mới chui lên xuyên qua lòng đất, nhưng còn tên kia thì-”

“Ông có thể khép miệng lại trong vài phút được không?” ’Ring ngắt lời.

Toby không hề có một ý định nhỏ nhất nào để giữ yên lặng. “Cô ta quả thực là một người đẹp, phải không? Cậu nghĩ một người phụ nữ xinh xắn như cô ta có hát được không?”

’Ring hất quăng càn cà phê của anh. “Không. Nếu cô ta mà là ca sĩ, thì cháu sẽ là một kẻ dối trá.”

“Và cậu thì không phải, đúng không hả cậu bé?” Mắt Toby đang nhảy múa. “Cậu chỉ nói cho cô ta sự thật, rằng cô ta không biết về không thứ gì cả. Tại vì cậu không bao giờ hỏi cô ta xem liệu cô ta có một cặp trong băng những gã xấu xí quái đản để chăm nom cho cô ta hay không, cậu chỉ đơn giản là bảo cô ta. Cô ta chắc chắn không thích chuyện đó rồi đúng không? Nói rằng bọn mình tạo ra nhiều tiếng ồn hơn cả... gì ấy nhỉ?”

“Một dàn opera.” ’Ring nói to. “Cô ta nhắc tới tên của dàn hợp xướng opera. Bộ ông không có thứ gì khác để làm hả, ông già, ngoài việc ba hoa liến thoắng?”

“Eo ơi, ta hi vọng cậu sẽ không hù ta tệ lậu như cậu hù quý cô nhỏ nhắn đó. Cậu đi đâu đấy?”

’Ring lên ngựa. “Đừng mong chờ cháu trở về trước buổi sáng.”

Toby chau mày. “Ta hi vọng cậu không dự tính làm điều gì đó ngu ngốc. Gã to con đó trông như hẳn có thể bẻ cậu làm đôi lắm à.”

“Điều đó khó khăn hơn là nó trông như thế.” ’Ring ghì cương ngựa rồi đi vào trong những cái cây. Khi anh đã ở vào khoảng cách khá khá khỏi Toby và cỗ xe ngựa của nữ ca sĩ, anh xuống ngựa, gỡ bỏ những cái túi trên yên ngựa của anh, và trút ra hết mọi thứ. Ở tận cùng đáy là một cuộn da và bên trong cuộn da là một hộp thiếc tròn. Anh đã không nhìn vào những món đồ này hai tháng nay rồi, nhưng anh biết giờ đây mình cần đến chúng.

Trong khi anh bắt đầu cởi quần áo, tâm trí anh trở lại lúc ban tối. Đó không phải là sự bẽ mặt làm anh phiền lòng, hay thậm chí là việc anh bị bẽ mặt bởi một người phụ nữ, không, một người đàn ông có thể chịu đựng được những lời xỉ vả, nhưng điều khiến anh bận tâm là cô ta đang ngáng đường một mệnh lệnh. Quân đội đã ra lệnh cho anh, và bất kể anh có không muốn thi hành mệnh lệnh bao nhiêu chăng nữa, anh định sẽ thực hiện nó bất chấp những điều được nói ngược lại.

Vậy là, cô ta nghĩ rằng cô ta an toàn trong vùng đất này, phải không? Cô ta cho là mình sẽ an toàn bởi vì cô ta có hai người đàn ông để mắt trong chừng cô ta. Sự thật là ’Ring đã không nhận thấy những người đàn ông lẩn bên trong bóng tối của chiếc xe ngựa-anh tự trách mình cho phần đó-nhưng khi anh nhìn thấy họ, anh đã không bị dọa dẫm. Ông lùn, Frank, có con mắt trái vẫn đục. Nếu ông ta chưa bị mù ở bên đó, ông ta cũng sắp sửa rồi. Với gã da đen, mặc cho làn da rắn chắc của ông ta và ông ta hiện ra như thể không có tuổi tác, ’Ring đã phát giác ra một sự cứng nhắc thoáng qua trong chuyển động của ông ta, và khi ông ta đứng, ông ta xoa nhẹ đầu gối phải. Anh đoán rằng người đàn ông già hơn là ông ta trông và cái chân phải kia đã tặng cho ông ta vô khối đau đớn. Về cô gái với những con dao, anh gạt bỏ cô ta. Có sự thèm muốn khát khao trong mắt cô ta và anh nghi ngờ mình chỉ cần mỉm cười với cô ta là cô ta sẽ thả rơi hết dao nữa.

Về cô ca sĩ, cái cô LaReina này, cô ta là người khó dò nhất. Anh nghĩ mình đã nhìn thấu cô khi anh thấy cô lần đầu tiên. Cô có vẻ mềm yếu và ngây thơ. Cô dường như đang lắng nghe hết từng lời anh nói vậy. Cô xuất hiện như một quý cô, với cung cách đề nghị Toby trà từ những chiếc đĩa sắc sỡ của cô. Không ai trong số những bà vợ các sĩ quan từng tặng cho một binh nhì, đặc biệt là người trông như Toby, ngay cả đến một nụ cười. Vậy mà cô ca sĩ opera đã.

Khi ’Ring trút bỏ mảnh vải cuối cùng, anh biết rằng cô gái cần có một sự hộ tống. Có lẽ Tướng Yovington đã nhận ra điều đó và đấy là nguyên do tại sao ông ấy yêu cầu một quân nhân. Tuy vậy, lựa chọn Trung úy Surrey là một điểm lạ lùng. ’Ring nhớ anh ta chỉ là một người đàn ông trầm lặng tự giữ lấy bản thân mình. Không có quá nhiều thứ khác để nhớ về anh ta trừ một lần anh ta bị cáo buộc gian lận. Vị tướng phải có những lý do tốt đẹp nào đó cho lựa chọn của ông.

Cho dù ai là người ông ấy chọn để hộ tống cô, vị tướng hẳn là đủ tinh ý để nhận ra cô quả thật cần có ai đó đi cùng. Có lẽ vị tướng có thể nói rằng cô là một người phụ nữ mềm mại như thứ bột khoáng chất nhưng lại tin tưởng bản thân mình cứng cỏi và không thể bị khuất phục. Cô dường như nghĩ rằng cô sẽ không gặp rắc rối gì trong vùng đất vàng, mặc dầu thực tế cô là sinh vật dễ thương nhất anh từng được thấy trong nhiều năm qua.

Khi anh đã trần như nhộng, anh thắt chặt cái khố quanh hông, bước vào trong một đôi giày da đánh mềm, cao, buộc một con dao cạnh thắt lưng, sau đó mở cái hộp chu sa ra.

Về xinh xắn của cô là một vấn đề. Có lẽ anh có thể giữ cho những người thợ mỏ tránh xa cô, nhưng làm thế nào anh giữ cô tránh xa khỏi những người thợ mỏ? Có lẽ vị tướng muốn người hộ tống giữ cho cô được

trong trắng trinh bạch, trông chừng cô không hẹn hò với những người đàn ông khác.

Trong lúc anh nhúng những ngón tay vào trong lớp bột chu sa, anh nhún vai. Anh là một quân nhân. Anh không có lý do gì để tra vấn thứ đằng sau những mệnh lệnh ban cho anh. Anh chỉ việc tuân lệnh chúng.

Maddie đang ngủ say sưa, mơ màng rằng cô đang hát tại La Scala với Adelina Patti. Khán đài la ó và huyết sáo Patti, sau đó bắt đầu hô vang, “LaReina, LaReina.”

Cô đang mỉm cười trong giấc ngủ khi ánh sáng lóe lên của một que diêm được quẹt và rồi một ngọn đèn được thắp lên đánh thức cô. Cô chớp mắt vài lần, không muốn mở mắt ra. “Edith, tắt đèn đi nào,” cô ậm ừ, và bắt đầu trở mình. Có thứ gì đó đang giữ lấy bàn tay cô ở trên đầu. Ngái ngủ, cô kéo nó lại, rồi tỉnh lại một chút để kéo mạnh hơn. Tay cô không di chuyển được. Đột ngột, trong cơn hoảng loạn, cô bắt đầu cố ngồi lên, nhưng dường như cả tay và chân cô đều bị trói vào chiếc giường. Cô mở miệng để la hét.

“Cứ tiếp tục và hét hò đi. Tôi có thể đảm bảo với cô rằng sẽ không ai đến giải cứu cô đâu.”

Cô ngậm miệng lại và quay sang thấy Đại úy Montgomery ngồi trên nền ở giữa căn lều, bình thần hút một điếu xì gà thanh mảnh. Nhưng đó là một Đại úy Montgomery quá khác biệt đến nỗi ban đầu cô hầu như không nhận ra anh. Anh chỉ mặc có duy nhất một cái khố da, chừa lại đôi chân dài mạnh mẽ trần trụi, cũng như phần tốt đẹp của cặp mông vạm vỡ. Ngực anh trần trụi ngoại trừ vô số lông và ba vết chu sa ở một bên vai. Anh cũng có những sọc vân bột đỏ-cam rực rỡ chéo qua một bên má.

Có lẽ cô nên e sợ anh, nhưng cô chưa bao giờ một chút e sợ bất kỳ ai trong đời. Cô biết chính xác điều anh đang làm. Cô đã làm tổn thương lòng tự hào của anh và giờ anh đâm chọt sau lưng cô chỉ như bất kỳ cậu nhóc nào cũng sẽ làm.

“Anh thật tử tế làm sao khi xâm phạm đến tôi như thế này, Đại úy, và quả đúng là một bộ cánh diễn trò thú vị. Nhưng tốt hơn là anh thả tôi ra trước khi Sam phát hiện được. Anh ấy không có tính hài hước như tôi có đâu.”

Anh rít một hơi dài trên điếu xì gà của mình. “Tôi đã chăm sóc cả hai người đàn ông và hầu gái của cô trước khi đến đây rồi.”

Cô kéo ngược những sợi dây đang cầm giữ cô. “Nếu anh làm hại đến bất cứ ai trong số những người của tôi, tôi nhìn xem anh bị treo lên.”

“Treo cổ.”

“Hả?”

“Từ đó là treo cổ, không phải là treo lên. Treo lên là khi Chúa ban cho một người đàn ông món quà đặc biệt. Còn treo cổ là khi người ta đặt một sợi dây quanh cổ ai đó.”

“Món quà đặc biệt? Tôi không biết anh đang nói cái gì hết.”

“Ồ? Tôi cứ nghĩ cô biết vô khối, những thứ với vị tướng và tất cả.”

Đó là lúc mà Maddie hiểu ra anh ta đang nói cái gì. Trò giả trang và cột cô vào chiếc giường của anh ta để chứng tỏ cho một vấn đề không làm cô giận dữ, mà là do lời bóng gió của anh ta rằng có thứ gì đó giữ cô và vị tướng. “Sao anh dám!” cô thở mạnh. “Tôi sẽ tố cáo anh đến viên sĩ quan chỉ huy của anh vì chuyện này. Tôi sẽ nhìn xem anh bị treo lên- bị treo cổ-chết tiệt anh, moi gan và phanh thây, nếu anh không thả tôi ra ngay lập tức.”

“Cẩn thận nào. Cô đây gây ra đủ tiếng ồn đến độ đàn đồng ca... gì ấy nhỉ? La cái gì đó, phải không?”

“La Traviata, anh cái đồ cục mịch, quê mùa, đồ con la quân đội quá khổ! Thả tôi ra!”

Anh chậm rãi đứng dậy và vươn mình. “Nếu tôi là một tên da đỏ, tôi có thể lột da đầu của cô ngay tức khắc, hoặc là một gã đàn ông da trắng có thể làm bất cứ điều gì hần ta muốn.”

“Có phải đó được cho là để hù dọa tôi không? Tại sao trên đời này lại có một tên da đỏ muốn mạo hiểm gây chiến chỉ vì mảnh da đầu của tôi cơ chứ?”

Anh ngồi xuống cạnh gờ chiếc giường và nhìn cô. “Cô chưa từng nghe rằng bọn da đỏ cướp bóc những phụ nữ da trắng như thế nào à, rằng chúng thèm muốn sắc đẹp của họ như thế nào ư?”

“Bộ toàn bộ những thứ anh đọc chỉ bao gồm mấy thứ tiểu thuyết ba xu rẻ tiền đó hả?”

Anh ngoảnh mặt đi và rít một hơi dài trên điệu xì gà. “Cô dường như biết vài thứ về những người da đỏ. Làm sao mà một nữ công tước, từ Lanconia, phải thế không, lại biết về người da đỏ?”

Maddie tính bắt đầu kể cho anh nghe sự thật nhưng rồi lại quyết định là cô sẽ bị nguyên rửa nếu làm thế. Cô sẽ không cho người đàn ông này thì giờ cả ngày nếu cô có thể thoát ra khỏi nó. “Anh thật là tinh ý, Đại úy,” cô nói, hầu như lầm bầm với anh. “Sự thật là có một người đàn ông miền núi-anh biết đó, những người thường hay đặt bẫy để lấy lông thú ở miền Tây-đã đến Lanconia và sống với chúng tôi. Khi còn là một đứa trẻ ông ấy thường nâng niu tôi trên đầu gối ông ấy và kể tôi nghe rất nhiều câu chuyện phi thường-những câu chuyện có thực.”

“Vì vậy giờ cô đến miền tây để thấy vùng đất ông ấy đã kể cho cô nghe.”

“Ồ, đúng thế. Và để hát nữa. Tôi khá giỏi trong chuyện hát hò.”

Anh rời khỏi cái giường, và trong khi tấm lưng của anh quay lại Maddie cổ vật lộn với những sợi dây thừng, nhưng những nút buộc quá rắc rối và được thắt rất chặt.

Đột ngột, anh liếc ngược về phía cô, nhưng cô đã nhanh hơn, và khi anh nhìn thì cô đang nằm đó yên bình, mỉm cười với anh.

“Tôi đã nói với cô rằng tôi không nghĩ cô nên đi vào bên trong những khu trại. Chúng rất ư là hỗn độn và tôi lo ngại cho sự an toàn của cô.”

Lo ngại anh sẽ phải theo tôi vòng quanh thì có, cô nghĩ, nhưng có tiếp tục mỉm cười. “Tôi sẽ an toàn và anh có thể trở về quân đội của mình. Tôi hứa sẽ viết cho Tướng Yovington lá thư tử tế nhất có thể. Ông ấy là một người đàn ông dễ thương.”

“Tôi có thể mừng tượng ra là cô biết.”

Cô nghiêng chặt rằng lại. “Tôi bảo đảm với ngài, thưa ngài, rằng sự hứng thú của tướng quân đối với tôi hoàn toàn chỉ là về mặt nghệ thuật.”

“Nghệ thuật?”

Phải đó, anh đồ con chim đô đô trụ lông một nửa à, cô nghĩ. Nghệ thuật. Nhưng cô cười với anh. “Việc ca hát của tôi. Ông ấy thích nghe tôi hát. Nếu anh có thể tốt bụng tháo bỏ mấy cái dây này, tôi sẽ hát anh nghe.”

Anh tặng cô một nụ cười mỉm ra vẻ bề trên khiến cơn giận chạy xuyên suốt người cô như thể dầu lan trên chảo nóng: cô gần như đang cháy xèo xèo.

“Opera?” anh hỏi. “Không, cảm ơn.”

Cô đưa ra một tiếng thở dài diên tiết. “Thôi được rồi, Đại úy, ta hãy hạ màn và ngừng trò đồ chữ này đi thôi. Anh đã đánh bại người của tôi, hầu gái của tôi, và tôi. Anh thắng rồi. Giờ thì anh muốn gì nào?”

“Quân đội đã lệnh cho tôi đi theo cô, và nó là việc tôi tính làm. Đó là, nếu cô không có đủ nhận thức để lắng nghe lý lẽ.”

“Lý lẽ để tôi làm bất cứ thứ gì anh muốn tôi làm, có đúng vậy không? Không, xin lỗi. Tôi không có ý nói thế.” Cô hít một hơi. “Đại úy, anh có lẽ là một trong ít người còn sót lại trên mặt đất không thích nghe một ca sĩ ở mức độ của tôi hát, nhưng tôi có thể đảm bảo với anh rằng hàng triệu người vòng quanh thế giới không quá.” Có định nói là cứng đầu, ương bướng, hoặc ngớ ngẩn, nhưng đã nghĩ ra cách tốt hơn. “Không quá thiếu nhận thức như vậy. Họ thích nghe tôi hát.”

“Việc tốt là tôi rất sẵn lòng cho âm nhạc, nhưng-”

“Anh thật là hào hiệp làm sao.”

Anh lờ đi lời bình luận của cô. “Nhưng tôi nghĩ cô nên trở về Hợp chủng quốc, đợi một vài năm cho đến khi vùng đất này được củng cố vững chắc hơn, sau đó hãy quay lại để hát.”

Cô hít một hơi khác để tự trấn tĩnh, và khi cô nói, cô nói như thể với một đứa trẻ không được sáng dạ cho lắm. “Đại úy Montgomery, có lẽ anh chưa từng nghe điều này trước đây, nhưng giọng hát của một ca sĩ không phải là một thứ vĩnh cửu. Đó là một thực tế không may của cuộc đời, nhưng tôi sẽ không phải luôn có thể hát được. Như là hiện giờ, tôi mới hai mươi tuổi và thậm chí đã không còn ở đỉnh cao sự nghiệp của mình, nhưng tôi cần phải hát trong khi còn có thể, và tôi muốn hát cho những người đàn ông cô độc, đáng thương. Không, hơn nữa, tôi dự định hát trong những khu trại khai thác vàng.”

Anh nhìn xuống cô. “Cô đứng thật bướng bỉnh, phải không?”

“Tôi? Tôi mà bướng bỉnh á? Anh đã được bảo bằng mọi cách khả dĩ rằng anh không được cần đến, không bị yêu cầu phải làm gì cả, còn anh thì ở đây đang chơi trò da đỏ vào giữa đêm khuya khoắt và trối gô một người phụ nữ đáng thương không có chút khả năng bảo vệ nào đó.”

Anh suýt tí nữa đã mỉm cười với cô, nhưng anh ngồi lên chiếc giường và nghiêng qua người cô để cởi trói tay cô. Làn da của anh ấm và râm nắng, và cô nghĩ anh phải chạy loanh quanh rất nhiều với chỉ một cái khó để có thể râm nắng cả thân người như anh vậy.

Khi tay cô đã được cởi trói cô ngồi dậy xoa cổ tay và quan sát trong khi anh cởi trói mắt cá chân cho cô. Ngay lúc được tự do, cô đẩy vào anh và nhảy ra khỏi chiếc giường. Anh bắt được cổ tay cô trước khi cô chạm tới vật lều và kéo cô lại vào trong giường, sau đó vươn mình bao phủ lấy cô, tròng mắt nhìn.

“Cô có loại uyết-ky nào không?” anh hỏi sau một hồi lâu nhìn trừng trừng. “Tôi nghĩ mình cần một chút.”

“Phục vụ rượu mạnh cho dân da đỏ là bất hợp pháp.”

“Đừng có đẩy tôi thêm nữa. Tôi đã có đủ thứ sẽ lấy đi từ cô rồi.”

“Trong cái rương nhỏ có một chai.”

Anh đi tới cái rương, xoay lưng về phía cô, nhưng ngay cả khi cô dịch chuyển có một bước chân, anh quay lại nhìn cô, còn cô thì chỉ mỉm cười.

Anh cũng lấy ra một chiếc ly từ cái rương và tự rót cho mình một ngụm rượu vừa phải, nốc hết, rồi rót một ngụm khác. “Phương án mà tôi thấy có hai sự chọn lựa: hoặc là cô sẽ không tiếp tục chuyển công diễn của cô hoặc cô đi với tôi như là người hộ tống của cô.”

“Đó giống như là cho tôi một sự lựa chọn những cách thức khác nhau để chết vậy.”

Anh nhướn một bên mày lên nhìn cô. “Tôi có thể cam đoan rằng sự đồng hành của tôi nói chung không thường được coi là tệ hại.”

“Làm ơn miễn cho tôi danh sách những cuộc chinh phục lãng mạn của anh. Tôi không có hứng thú.”

Rượu uyết-ky dường như có một tác động lên anh, và anh có thể cảm thấy mình đang thư giãn. “Vậy cô có hứng thú với điều chi hạ tiểu thư?”

“Hát, hát, và hát. Và cả gia đình của tôi. Là những thứ đó đấy.”

Anh đang bắt đầu cảm thấy quá thư thái đến mức anh nghĩ mình tốt hơn nên ngồi xuống, vì vậy anh ngồi lên mặt nền, tựa vào cái rương. “Gia đình của cô. Những cậu nhóc công tước và cô nhóc nữ công tước. Họ cũng hát luôn chứ?”

“Không nhiều, nhưng họ rất tuyệt với những khẩu súng bắn trâu.”

“À, phải, sẵn bắn.” Mắt anh cảm thấy nặng trĩu. “Nếu cô phải ra đi và hát, tôi sẽ đi với cô và bảo vệ cô.”

“Nhưng, Đại úy Montgomery, điều anh có vẻ không hiểu là tôi không muốn anh đi với tôi. Tôi chưa bao giờ hỏi xin sự giúp đỡ của quân đội. Tôi chưa bao giờ muốn điều đó. Và tôi đặc biệt không muốn ai đó như anh. Dù trong hoàn cảnh nào tôi cũng không muốn anh đi cùng tôi.”

“Mệnh lệnh,” anh thì thầm. “Những mệnh lệnh.”

“Mệnh lệnh của anh, không phải của tôi.”

Anh chà xát tay mình lên đôi mắt, rồi nhìn vào chai ứt-ky. “Cái gì trong đây thế?”

“Thuốc phiện,” cô nói vẻ rạng rỡ. “Đó là sáng kiến của Edith. Cô ấy thường tặng miễn phí một ly rượu cho bất kỳ ai trong số, à... những khách hàng của cô ấy nếu cô không hợp ý với họ. Khi họ tỉnh lại, cô thường bảo họ rằng họ là một người tình tuyệt diệu. Không một người đàn ông nào từng nghi ngờ cô ấy.”

Anh chỉ có thể vừa đủ giữ cho cơn buồn ngủ khỏi bao trùm lên anh. “Cô thuốc tôi?”

“Anh mới là người yêu cầu ứt-ky. Tôi chỉ là người hưởng thành quả.” Cô rời khỏi chiếc giường và đi đến anh, vỗ nhẹ lên đầu anh. “Đừng có lo, Đại úy, anh sẽ tỉnh dậy trong vài giờ nữa, không phải chịu thêm gì tội tệ đâu. Và khi anh thức, anh vui lòng đi kiếm ai khác để quấy rầy nhé? Tôi có những kế hoạch cho đời mình rồi, và chúng không bao gồm một đại úy quân đội khoa trương, hống hách, biết-tuốt-mọi-thứ, người đã gọi tôi là một nữ ca sĩ phiêu bạt.”

Cô bước một bước về hướng cửa lều, và anh tạo một chuyển động như thể tính bám theo cô, nhưng anh đã quá yếu ớt trước cơn buồn ngủ. “Ngủ ngon, Đại úy,” cô nói ngọt ngào, “Và mơ đẹp.” Cô rời khỏi căn lều.

3. Chương 3

Maddie liếc nhìn lên ánh mặt trời xuyên qua những tán cây để xác định phương hướng, sau đó ngả người về phía trước vỗ nhẹ lên cổ con ngựa của cô. Thật không dễ dàng gì cách xa khỏi Frank và Sam, nhưng cô đã làm được. Có bất cứ thứ gì khiến những người đàn ông cho rằng cô không thể tự lo liệu? Tại sao những người đàn ông như Frank và Sam cứ chắc như đinh đóng cột rằng cô chẳng thể nào biết đâu là đâu? Frank đã lớn lên ở thành phố New York và Sam đã trải qua cuộc đời của mình ở miền Nam - cho đến khi họ đem treo-treo cổ, cô tự sửa lại-ông ấy, rồi ông về phía bắc và đó là nơi Maddie lần đầu tiên được giới thiệu với ông.

Cô vẫn nấp bí đông ra và hóp một ngum. Có vẻ như không có vấn đề gì về việc cả hai người họ chưa từng vượt qua sông Mississippi, mỗi người trong số họ vẫn tin rằng mình biết nhiều về truy tìm và theo dấu trong những vùng đất này hơn là người phụ nữ đã trải qua hầu hết cuộc đời bên phần phía tây con sông.

Chính anh chàng đại úy cũng thế, cô nghĩ. Nhưng trái lại cả Frank hay Sam đều không khiến cô giận dữ, mà là anh ta.

Trông một chốc, cơn giận khiến cô siết chặt hàm lại, nhưng rồi cô mỉm cười. Dù sao thì cuối cùng cô cũng thắng. Sau khi anh ta bị rơi vào cơn buồn ngủ bởi tác dụng của thuốc phiện, cô đã đi tới nơi anh ta trối cả Frank và Sam, và sau vài động tác cô đã thả họ ra.

“Nút thắt thủy thủ,” Frank lau bầu, và sau đó nói vài thứ về việc không ai có thể lén lút đằng sau ông.

Maddie không trả lời ông. Khi cô thuê hai người họ cô đã biết mình nên có vài kẻ làm thuê biết nhiều hơn về lãnh thổ da đỏ, chí ít là họ phải biết phân biệt một con hải ly với một con lửng, một người tộc Ute với một người Crow, nhưng không còn thời gian nữa, vì vậy cô đã nhận những người đàn ông mà Tướng Yovington gửi cho cô. Bộ mặt của Frank và kích thước của Sam đủ để dọa nạt hầu hết mọi người. Sam, như mọi khi, không nói lời nào khi Maddie thả ông ấy ra. Sam hành động như thể từ ngữ là ngọc ngà châu báu và ông sẽ trở nên nghèo túng nếu cho đi bất cứ từ nào.

Cô tìm thấy Edith ở bên dưới cổ xe ngựa, bị trối và bị miệng-và đang nổi điên. Dường như Đại úy Montgomery đã trượt vào trong giường với cô trước khi trối cô vào bánh xe. “Em đã nghĩ là anh ta muốn em,” cô thốt lên. “Tất cả anh ta muốn là trối em lại. Thậm chí sau đó em còn nghĩ anh ta đang dự tính thứ gì đó hay ho, nhưng anh ta chỉ bỏ em lại. Bỏ em ở đó! Không chạm!”

Maddie chỉ làm việc với những nút buộc trên những sợi dây thừng mỏng và không hỏi bất cứ câu nào về “thứ gì đó hay ho.”

Họ dỡ trại ngay lập tức. Sam vác gã đại úy đang thiu thiu ngủ ra ngoài lều và vất hẳn tại mép sườn đồi dốc, rồi, dùng bàn chân của mình, đẩy nhẹ hẳn để cho hẳn lăn tròn xuống dưới đồi.

Maddie mong là đại úy sẽ không bị đóng băng trong cái không khí lạnh miền núi, nhưng cô nghĩ một gã đàn ông như Đại úy Montgomery, với tất cả những sự trơ tráo anh ta ẩn giấu bên trong, sẽ đủ để giữ anh ta ấm áp cho đến sáng.

Họ đã bỏ qua vài mỏ vàng, du hành chậm chạp trên lối mòn lồi lõm vết bánh xe tạm coi như là một con đường cho đến khi mặt trời mọc, và họ đã ở cách xa rất nhiều dặm giữa họ với vị Đại úy Montgomery kiên định.

Bây giờ đã là ba ngày sau đó và họ vẫn chưa thấy mặt anh ta trong suốt khoảng thời gian này. Có lẽ anh ta đã đóng băng tới chết. Hoặc, thực tế hơn, anh ta đã trở lại đồn đóng quân của anh ta và than phiền về một nữ ca sĩ opera người đã không chịu lắng nghe “lý lẽ.” Dù có gì xảy ra đi nữa, cô vẫn rất vui mừng được thoát khỏi anh ta.

Cô treo bị đông vào cái sừng trên yên ngựa rồi một lần nữa moi ra tấm bản đồ từ bên trong chiếc áo khoác lông cừu chặt khít của mình và nhìn vào nó. Giờ cô đã thuộc nó nằm lòng, nhưng cô vẫn muốn chắc chắn mình đang ở đúng nơi và đúng thời điểm.

Khi cô mở lá thư, cùng lúc cô rút ra một lọn tóc của Laurel. Nó đến cùng với lá thư thứ nhất, và có một ghi chú nói rằng một trong số những ngón tay của Laurel sẽ đến cùng lá tiếp theo nếu Maddie bỏ lỡ cuộc gặp hôm nay.

Với đôi tay run rẩy cô gấp tấm bản đồ lại và đặt nó cùng lọn tóc của Laurel trở lại vào trong túi áo và thúc ngựa tiến lên con đường núi dốc rải đầy sỏi đá.

Chúng đã có được Laurel, cô nghĩ. Những gã đàn ông, hoặc đàn bà, vô danh vô tánh này đã vì chuyện đó mà bắt cóc một đứa trẻ mười hai tuổi khỏi nhà cô bé ở Philadelphia và dùng cô bé để ép buộc Maddie làm theo ý chúng.

Sáu tháng trước Maddie lần đầu ra mắt trước công chúng Mỹ. Cô đã chinh phục toàn châu Âu, đã đi hát khắp lục địa suốt chín năm trời, luôn dành được sự tán thưởng đông đảo, nhưng cô vẫn mong mỗi quay về nước Mỹ. Người quản lý của cô, John Fairlie, đã đặt vé cho cô ở Boston và New York, và trong ba tháng vinh quang cô đã hát cho nước Mỹ, những người đã tỏ ra rất rộng rãi và hào phóng trong những lời ca tụng của họ dành cho cô.

Nhưng rồi ba tháng trước dì cô, người có một căn nhà nhỏ ở Philadelphia, đã gửi một tin nhắn nói rằng Maddie cần phải tới Philadelphia sớm nhất có thể.

Đây là chỗ mà ký ức của Maddie khiến cô khổ sở. Tại sao cô không đi ngay lập tức? Tại sao cô không bước ra khỏi cánh cửa và bắt chuyến xe lửa đầu tiên đến Philadelphia? Thay vì thế, cô lại đợi ba ngày, cho đến lúc cô hát xong ba vai diễn trước khi đi gặp dì cô. Sau rốt thì, dì đã lớn tuổi và hơi gàn dở một tí, có lẽ là cả một chút già cả ốm yếu, vì vậy bà ấy có thể đợi.

Vào lúc Maddie đến Philadelphia thì đã quá muộn để thay đổi mọi thứ. Laurel, cô em gái nhỏ nhắn của Maddie, được gửi đến phía đông để sống với bà quả phụ của anh trai của cha cô (tức là dì cô đó ^^) và để đi học. Maddie biết rằng em gái cô chỉ cách có vài trăm dặm nhưng, với những buổi biểu diễn và những nhu cầu của nghiệp ca hát, cô đã không có thời gian để làm một chuyến du hành đến Philadelphia-đã không dành ra được thời gian, cô tự chỉnh lại.

Vì vậy suốt mấy tháng Maddie đã ở trong vòng vài trăm dặm cách xa em gái bé bỏng của mình và chưa từng gặp lại cô bé.

Bây giờ, thúc ngựa tiến về phía trước, cô nhớ lại em gái mình khi cô bé còn là một đứa trẻ vụng về, mũm mĩm bám quanh theo cô, ngồi dưới cây đàn piano trong khi Maddie hát. Cha của họ thường nói rằng ông ấy không biết liệu bản thân Laurel có thể trở thành ca sĩ được không, nhưng ông chắc chắn cô bé là một người cực kỳ hâm mộ nhạc opera.

Trong chín năm Maddie hát ở châu Âu, cô viết thư và trao đổi những bức ảnh với gia đình xa cách của cô, và còn nhận được những lá thư triu mến từ Laurel khi cô bé lớn lên. Laurel không thể hát như chị Maddie

của cô bé, hoặc vẽ như chị Gemma của cô, nhưng cô có thể hết sức mến mộ những người chị tài năng của mình. Cô bé có thể giữ những quyển dán đầy tranh ảnh về họ và tôn thờ họ từ xa.

Maddie biết cô đã quá quen với sự kính yêu của cô em gái bé bỏng, và qua năm tháng cô đã gửi bản sao chép của những chương trình biểu diễn được ký bởi một vị vua hoặc Nga hoàng, hay là một cái quạt nhỏ bằng vàng hay thậm chí một chuỗi hạt ngọc trai, thế mà cô vẫn chưa dành ra được thì giờ để đến thăm cô bé khi cô ở quá gần như vậy.

Vào lúc Maddie đến Philadelphia, dì cô đã ở trên giường, kiệt sức với sự lo lắng và kích động. Đã gần một tuần kể từ khi một người đàn ông đến nhà bà và bảo với bà rằng hắn ta đang giam giữ Laurel và rằng hắn muốn nói chuyện với Maddie.

“Ba của con sẽ không bao giờ tha thứ cho dì,” dì cô cứ nhai đi nhai lại. “Ôi, Maddie, dì đã cố hết sức, Laurel thật là một đứa trẻ đáng yêu. Cô bé không bao giờ ồn ào hoặc lộn xộn như những đứa trẻ khác và cô bé yêu quý trường học. Tại sao, ôi, tại sao chuyện này lại xảy ra với nó cơ chứ?”

Maddie cho dì cô uống một liều thuốc phiện bổ dưỡng (giống như kiểu thuốc an thần vậy đó ^^), và đi xuống nhà dưới để đợi. Nó là một ngày dài đầy lo âu khắc khoải trước khi có ai đó liên lạc với cô. Hắn ta đội nguyên nón và đứng trong những bóng râm, nhưng cô đã khắc sâu từng đường nét khuôn mặt hắn.

Hắn bảo cô rằng cô sẽ có lại Laurel nếu cô đi đến những mỏ vàng mới khai thác bên sông Colorado và hát ở trong sáu thành phố.

Tại mỗi nơi này sẽ có người liên lạc với cô và đưa cô một tấm bản đồ, và cô sẽ phải đi đến nơi trên tấm bản đồ và một người đàn ông sẽ đưa cô một lá thư. Cô sẽ lấy lá thư đó trở về chỗ cắm trại của cô, giữ nó, và chuyển nó đến địa điểm kế tiếp.

“Cái gì ở trong những lá thư?” Maddie đã hỏi mà không suy nghĩ.

“Không phải việc của cô,” hắn gắt lên. “Đừng hỏi gì cả và em gái cô sẽ còn sống mà trở về với cô.”

Hắn còn cảnh báo cô là không được mang thêm bất kỳ kẻ ngoài cuộc nào vào trong chuyện này, và giữ yên cái miệng của cô. Hắn bảo rằng nếu cô tuân theo mọi mệnh lệnh, cô sẽ được thấy em gái mình tại thị trấn thứ ba và sẽ được giữ lại cô bé khi cô đến khu trại thứ sáu.

Maddie không còn nghĩ gì đến kế hoạch cho chuyến công diễn miền đông Hợp chủng quốc nữa. Cô chỉ thị cho người quản lý của cô hủy bỏ mọi buổi biểu diễn. John đã giận điên lên. Ông ấy nói cô đang buông thả nước Mỹ vào tay của Adelina Patti, rằng Patti sẽ trở thành con cưng của nước Mỹ, và nếu Maddie hủy bỏ những buổi biểu diễn của cô, những người Mỹ sẽ khinh thường cô.

Cô biết rằng điều John nói là sự thật, nhưng cô cũng biết rằng cô không có sự chọn lựa. Cô không muốn đi về phía tây và hát cho cái đám thợ mỏ, những kẻ nghĩ opera là “khi quý bà to béo hát hò.” Cô đã có đủ những vấn đề trong cuộc sống của mình mà không cần phải cố hát cho bọn lưu manh không hề muốn nghe cô này.

Rốt cuộc John đã hoàn thành theo ý cô và hủy bỏ những buổi biểu diễn, nhưng ông ấy cũng từ chức và giông buồn trở về nước Anh quê hương của ông ấy.

Họ đã ở cùng nhau từ khi cô mười bảy tuổi; trên thực tế là ông đã tạo dựng nên cô bây giờ, và cô đã mất ông chỉ bởi những gã đàn ông này và những bức thư của chúng.

Cô đang trong cơn điên cuồng đóng gói đồ đạc và lên kế hoạch cho chuyến đi viễn tây khi Tướng Yovington đến chỗ cô. Từ khi cô đến nước Mỹ ông đã trở thành người hâm mộ trung thành nhất của cô, đến thăm cô sau mỗi buổi biểu diễn, dẫn cô đi ăn tối, thậm chí thỉnh thoảng còn tặng quà cho cô, lúc thì hồng ngọc, lúc thì ngọc lục bảo. Cô biết ông rất thích biến cô thành tình nhân của ông, nhưng cô biết cách để phỉnh phờ đàn ông tin rằng cô cũng thích ở bên cạnh họ nhưng chỉ đơn giản là cô không thể.

Người đàn ông đến nhà cô hôm đó, tuy vậy, khác hẳn với con người dịu dàng, đáng yêu từng hôn tay cô trong những bữa tối. Ông ấy gần như lao vào nhà cô và bảo với cô rằng ông ấy đã biết về chuyện của Laurel.

Thật xấu hổ cho Maddie, cô đã òa khóc. Vị tướng giữ lấy cô trong một lúc, rồi vững chắc dựa cô vào một bên. Ông ấy nói với cô nhiều thứ cô không hiểu nổi. Tất cả là về chính trị của nước Mỹ, điều chẳng mấy

hấp dẫn gì với Maddie. Nó có liên quan đến chế độ nô lệ và việc liệu vùng lãnh thổ mới nơi vàng vừa được phát hiện gần đây này sẽ gia nhập liên minh ủng hộ hay là chống lại chế độ nô lệ.”

“Chuyện này thì có liên quan gì tới Laurel?” cô hỏi, sịt mũi. “Hay có liên quan gì đến em chứ?”

“Họ cần một người đưa tin, người nào đó mà không ai sẽ nghi ngờ. Ai đó giống như một ca sĩ, người có thể tự do du hành và không gợi nên chút sự ngờ vực nào.”

“Vậy ai cần một người đưa tin?”

“Tôi không biết. Tôi không biết là em bị yêu cầu chuyển tin cho phe thuận hay chống chế độ nô lệ đây nữa.”

“Em không quan tâm về nô lệ. Em chưa bao giờ sở hữu bất kỳ ai trong đời, và em cũng không định làm thế. Em chỉ muốn em gái bé nhỏ của em trở về thôi. Có lẽ ba em-”

“Không!” vị tướng nửa như hét lên, sau đó bình tĩnh lại. “Những gã đàn ông này là bọn cuồng tín. Họ sẽ giết em gái em nếu em kéo ai khác vào trong này. Em nên làm theo chính xác những gì họ nói.” Ông nắm lấy tay cô. “Nhưng tôi sẽ giúp em.”

Ba ngày sau cô thấy mình đang đi theo hàng ngàn người khác về hướng tây, cả những người khai khẩn lẫn những người tìm kiếm vận may trong những mỏ vàng. Trừ việc cô đi trên chiếc xe ngựa của chính cô, được sơn đỏ tươi, và cô có đoàn giúp việc ba con người kỳ quặc nhất mà cô từng gặp. Có Frank, người nhìn chăm chăm xa xăm từ khuôn mặt méo mó của ông ta với cặp mắt giận dữ, và Sam, người hiềm khi mở miệng cho nên bạn không thể nào biết được anh ta đang nghĩ gì, và Edith, người tự gọi mình là Edith Mật ngọt và không ngớt thiết đãi Maddie với những câu chuyện về cuộc đời cô ấy trong vai một cô gái bán hoa.

Cả người lẫn xe đều được chọn cho cô bởi vị tướng. Maddie đã muốn một chiếc xe nhỏ hơn, nhưng vị tướng đã chỉ ra dáng vẻ cứng cáp của chiếc Concord và ông ấy cũng chỉ ra sự hữu ích của ba người ma ông đã thuê, tường thuật chi tiết cho cô những biệt tài ghê gớm của mỗi người bọn họ. Lúc đó cô đã quá háo hức để bắt đầu chuyến hành trình đến mức cô chẳng còn lo lắng gì đến những người đi cùng với cô nữa.

Vì vậy giờ cô ở đây trong vùng đất hoang dã này đi lên trên sườn một ngọn núi, khi chỉ vài tháng trước cô đang mặc sa tanh và ngủ trên chiếc giường đệm lông vũ. Suốt ngày cô bị bao quanh bởi những người nhận xét về những chỗ lầy rên và những nốt ngân cuối của cô, và giờ cô đang ngủ trong một căn lều trên một chiếc giường cứng ngắt, bị bao quanh bởi những người như Edith, người nhận xét về những gã đàn ông khiến cô ấy bận rộn. Và những gã đàn ông như Đại úy Montgomery, người lên vào trong lều của cô vào buổi tối và bảo cho cô việc cô sẽ làm và bằng cách nào cô sẽ thực hiện nó.

Cảm ơn trời là cô có thể thoát được anh ta! Cô có thể khá dễ dàng đánh lừa Frank, Sam và Edith hơn. Sau rốt thì, họ cảm thấy như nó là việc của cô nếu cô muốn đi vào rừng một mình và mạo hiểm để bị giết chết, nhưng Maddie cảm thấy gã Đại úy Montgomery đó sẽ không để cô làm bất cứ thứ gì mà không có sự cho phép của anh ta. Cô không nghĩ anh sẽ bình thản trước thông báo rằng cô sẽ cưỡi ngựa vào trong rừng một mình và sẽ gặp lại anh sau khi cô quay lại.

Sẽ ra sao nếu như anh đi cùng cô? Sẽ ra sao nếu anh ngăn cô gặp người đàn ông với những lá thư? Sẽ ra sao nếu anh yêu cầu được biết điều cô đang dự tính và tại sao? Bởi vì Edith đã được thuê bởi Tướng Yovington, Maddie đã kể cho cô về nội dung những lá thư, nhưng Edith chỉ ngáp. Cô ấy quan tâm về chính trị còn ít hơn cả Maddie. Nhưng, dĩ nhiên, Edith thường không thể nghĩ quá chuyện bữa tối sẽ phục vụ món gì.

Nhưng Maddie cảm giác Đại úy Montgomery thì khác. Nếu anh đi cùng với cô, không nghi ngờ gì là anh sẽ chõ mũi vào mỗi khía cạnh của đời cô. Và nếu anh phát hiện ra những lá thư, cô không mấy may nhờ việc chuyện anh sẽ có một quan điểm gì đó về vấn đề nô lệ và anh sẽ không thích cô cản trở người ta lựa chọn theo ý nguyện tự do của riêng họ. Anh có lẽ sẽ làm mọi thứ có thể để ngăn cô “giúp đỡ” vùng đất này quyết định thuận theo hay chống lại chế độ nô lệ.

Và đó là chuyện bắt buộc rằng anh không được cản trở, bởi vì nếu anh làm thế, Laurel sẽ bị giết. Một đứa trẻ mười hai tuổi vô tội, đáng yêu sẽ chết bởi một đại úy quá hăng hái tích cực nào đó đã làm điều anh ta nghĩ là “đúng.”

Cô đá ngựa tiến tới, thúc nó lên ngọn đồi dốc. Cô sẽ gặp bọn chúng trong vòng bốn giờ nữa.

“Cậu có thấy gì không?” Toby hỏi, nằm trườn ra bãi cỏ, nửa mơ ngủ trong ánh mặt trời giữa trưa.

’Ring hạ thấp chiếc kính viễn vọng và nhìn xuyên qua khu rừng đến chỗ người phụ nữ đang thúc ngựa leo lên ngọn đồi dốc. Với Toby đi sát bên anh, ’Ring đã bám theo người phụ nữ ba ngày nay. Anh đã giữ khoảng cách, không bao giờ để cô biết anh đang ở gần. Cho đến giờ, cô vẫn chưa làm gì bất thường. Cô di chuyển trên cỗ xe ngựa của cô suốt cả ngày, những người đàn ông dừng lều cho cô vào buổi tối. Cô chẳng làm gì quá gây chú ý, nhưng anh quá chăm chú quan sát cô đến nỗi mất hết cả một ngày trước khi anh phát hiện ra những kẻ khác đang đi theo cô.

Vào lúc bắt đầu ngày thứ hai anh nhìn thấy hai người đàn ông. Họ là người những đàn ông có bàn chân nặng nề, không quen với địa hình vùng núi, và họ không hề cố gắng che đậy bản thân. Trong vài giờ anh quan sát họ theo dõi cô, trông như những con kền kền đang chờ ai đó lần đùng ra chết vậy. Trong khi đang quan sát họ, anh nhìn thấy một chuyển động ở tầm xa, cách nhiều mét đằng sau phía trên những người đàn ông và, mở rộng kính hết cỡ, anh nhìn thấy một hình thù mà anh có thể vừa đủ nhận ra là một người đàn ông. Và nếu anh không nhầm, hẳn ta là một tên da đỏ. Một mình. Ở đó dường như không có ai với hắn cả. Không biết hắn ta đang theo dõi người phụ nữ hay là hai người đàn ông đang dõi theo người phụ nữ kia?

Đó là buổi tối thứ ba khi anh nhìn thấy một ngọn lửa trại mới. Hai người theo dõi LaReina luôn nhóm lửa, gã da đỏ thì không bao giờ, và ’Ring đã quá tập trung vào bọn họ đến nỗi anh suýt tí nữa bỏ qua người đàn ông thứ tư trên chỏm núi đằng sau anh. Đằng xa, phía trên cao ngang với chỏm núi của ’Ring là một đồng lửa nhỏ, và bằng cách nào đó ’Ring biết rằng người đàn ông này cũng bị thu hút bởi cô gái.

Lúc bấy giờ anh mới đặt kính xuống. “Cô ta có nhiều người theo đuôi còn hơn cả Pied Piper (Kẻ thổi kèn sặc sỡ).”

Toby gãi tay. “Cậu nghĩ họ muốn nghe cô ta hát?”

’Ring khịt mũi. “Không giống lắm. Có thứ gì đó đang diễn ra bằng không thì cô ta đã chẳng phải nỗ lực để thoát khỏi cháu như vậy.”

Toby ngó lên những cái cây phía trước mặt và cười toe toét. Đó là anh chàng giận dữ, lạnh lùng, mình mẩy bầm dập, đau đớn người trở về trại ba ngày trước, và không có lượng câu hỏi nào đủ để khiến ’Ring kể cho ông nghe chuyện gì đã xảy ra. Từ lúc đó ’Ring và Toby đã đi theo người phụ nữ, trông chừng cô và chôn sơn dã quanh cô, nhưng luôn giữ khoảng cách.

Bây giờ họ đang nghỉ ngơi, hoặc ít nhất là Toby đang, trong khi ’Ring, nằm sấp trên bãi cỏ, quan sát cô gái từ phía bên kia khe núi.

“Làm thế nào mà họ có thể để cô một đi vào trong rừng như vậy?” ’Ring thì thầm. “Cháu nghĩ đám du côn của cô ta được cho là phải bảo vệ cô ta chứ.” Anh xoay lưng lại. “Một ông già và một tên chột mắt.”

“Chưa kể đến cái cô tóc hoe nhỏ nhắn kia nữa.” Toby nói. “Thật là một sinh vật nhỏ nhắn đáng yêu. Không đáng yêu như quý cô kia, nhưng-”

’Ring, một lần nữa nhìn qua kính, đông cứng. “Hai gã kia đang triển khai hành động.” Anh nhắc kính lên thêm một nấc cao hơn ở phần chỏm kính trước mặt anh. “Và cả gã da đỏ cũng thế.” Trong một cử động anh đã đứng trên chân mình. “Cháu sẽ đi theo sau cô ta.”

“Và bằng cách nào cậu sẽ băng qua hẻm núi?” Toby hỏi. “Nhảy? Bay?”

“Cháu sẽ đi lên trên đỉnh và băng qua sông núi.”

Toby ngược lên. Bức tường đá dựng thẳng đứng phía trên họ. “Không ai có thể leo được như thế,” anh nói, nhưng ’Ring đã kéo bật đôi boots ra và mang vào đôi giày da đánh của anh rồi. Anh cởi bỏ chiếc áo vét-tông quân đội tù túng, thanh kiếm của anh, và khẩu súng lục, cho đến khi anh không còn mang gì ngoại trừ quần dài, áo sơ mi, và thắt lưng. “Cậu không thể đi mà không có súng,” Toby phản đối. “Cậu không biết gì về mấy người bọn họ cả.”

’Ring không trả lời, nhưng anh trượt một con dao vào trong ống giày, rồi đứng dậy và nhìn xuống Toby, khuôn mặt già dặn dãi nắng dầm sương nhăn lại vẻ cau có đầy lo âu. “Cháu sẽ ổn thôi.” ’Ring nói. “Đừng

có như là một bà già vậy. Chỉ là việc gì đó cháu cần phải làm. Cháu không biết tại sao những kẻ ngốc đó cho phép cô ta đi vào rừng một mình nữa, nhưng họ đã làm thế và giờ đây gã theo cô ta kia đang tiến sát lại. Cháu cần phải-

“Cũng giống như cậu cần phải vác ta lần đó hả?”

’Ring cười toe toét. “Giống vậy đó. Bây giờ, ngồi xuống và ngừng việc lo nghĩ của ông lại đi. Cháu sẽ đến chỗ người phụ nữ và đem cô ta trở về cỗ xe ngựa và mắng cho đám... lính gác đó của cô ta một trận nên thân. Cháu sẽ gặp ông tại cỗ xe chiều muộn hôm nay, và kể từ đó ta sẽ du hành cùng với cô ta.” Anh xắn ống tay áo lên trên cẳng tay. “Cháu bắt đầu hiểu ra tại sao Tướng Yovington muốn ai đó đi cùng cô ta. Cô ta cần sự bảo vệ.” Anh dừng lại. “Và cháu nhất định sẽ tìm ra điều cô ta đang trù tính, thứ mà cô ta quá sức thiết tha che giấu đến vậy.” Anh quay đi về hướng vách đá, rồi quay trở lại, và trong một giây siết chặt lấy vai Toby. Không ai có thể đoán ra rằng người đàn ông già cỗi hay sinh sự này lại như thế là người mẹ thứ hai đối với ’Ring. “Hãy làm vậy đi hoặc cháu sẽ thăng quân hàm cho ông và khi chúng ta trở về pháo đài ông sẽ có nguyên cả một đội quân những người đàn ông dưới sự chăm lo của ông đấy.”

“Chết tiệt,” Toby khịt mũi. “Ta sẽ đào ngũ. Cậu cứ đi đi. Ta có nhiều thứ khác để làm hơn là lo lắng bản thân cho cái nỗ lực tự sát của cậu.”

Maddie ngừng đi chuyển và nghe ngóng. Cô có thể nghe thấy người đàn ông cô cần phải gặp đang càn lướt xuyên qua những bụi cây. Từ từ, yên lặng như tiếng vải da sột soạt có thể cho phép, cô xuống ngựa và bắt đầu dẫn nó đi lên sườn đồi. Khi tiếng ồn ngày càng to dần, tim cô bắt đầu đập mạnh. Bất chấp cơn giận của cô và sự sỉ nhục của cái âm mưu bắt cóc mà gã đàn ông này là một phần nằm trong đó, cô không được xúc phạm đến hân. Cô phải tỏ ra lịch sự và khoan dung hết mức có thể. Cô phải-

Cô hít một hơi buốt lạnh khi Đại úy Montgomery rút xuống từ một cái cây, cách không đầy một bước chân ngay trước mặt cô. Cô đặt tay lên tim mình. “Anh làm tôi hết vía!” cô buộc tội, sau đó tự hồi phục lại. “Anh đang làm cái quái quỷ gì ở đây thế hả?” Tâm trí cô bắt đầu chạy đua. Cô cần phải thoát khỏi anh ta.

“Tôi cũng có thể hỏi cô câu đó,” anh nói. “Cô đã bảo tôi là cô có người bảo vệ, và giờ thì cô một mình ở đây.”

“Tôi muốn ở một mình.” Cô hít một hơi dài và cố gắng suy nghĩ. “Đại úy Montgomery, anh phải rời khỏi đây thôi. Tôi có vài việc phải làm và phải làm nó một mình. Nó liên quan tới việc, à... là một phụ nữ.” Có lẽ anh ta sẽ bỏ qua bởi sự khó xử trong lời tuyên bố đó.

Anh tựa người vào một cái cây và khoanh tay trước ngực. “Giờ thì, nó có thể là chuyện gì mới được?” Anh nhìn cô từ trên xuống. “Không thể là chuyện sinh đẻ. Tôi không thể tưởng tượng những kỳ kinh nguyệt của cô đòi hỏi cần phải rời khu cắm trại, lẫn không-”

“Anh đúng là gã đàn ông đáng khinh, và tôi sẽ không nghe thêm bất cứ lời thô bỉ nào từ anh nữa. Tôi đã bảo anh từ trước rằng tôi không cần hay muốn sự bảo vệ của anh.” Cầm lấy cương ngựa của mình, cô bắt đầu rời khỏi anh, nhưng anh đã chặn đường cô, và khi cô đi hướng khác, anh chặn nó nốt. “Được rồi, anh muốn gì?”

“Thông tin. Những người đàn ông cô sắp gặp mặt là ai?”

Cô không thể kể anh sự thật và gây hiểm nguy cho Laurel. Nghĩ đi, Maddie, nghĩ đi nào, cô tự bảo mình. “Một trong số họ là tình nhân của tôi,” cuối cùng cô nói, và hi vọng trông cô thành thật.

“Vậy tại sao anh ta không đến thăm cô tại nơi cô cắm trại?”

Cô quay mặt khỏi anh trong khi cố suy nghĩ. “Bởi vì... bởi vì...” Cô nhìn trở lại anh. “Bởi vì anh ấy là kẻ ngoài vòng pháp luật. Ôi, Đại úy, tôi biết anh ấy đã làm sai. Ý tôi là, anh ấy không phải tên giết người, nhưng anh ấy đã cướp vài ngàn hàng vì vậy anh ấy không thể lộ diện được, còn tôi thì lại muốn nhìn thấy anh ấy.” Cô bước lại gần anh. Thông thường, những người đàn ông nghe cô hát không cần thêm bất kỳ sự ve vãn nào của cô cả, nhưng đây lại là một trong những gã đàn ông ngu ngốc có thành kiến từ trước với opera. Cô mỉm cười lên với anh. Anh ta là một người lính, một người đàn ông vẫn đang sống trong một pháo đài với vô khối đàn ông khác, vì vậy cô có lẽ không cần phải làm gì nhiều để tán tỉnh anh ta.

“Chắc chắn là, Đại úy, ngay cả anh cũng phải hiểu được tình yêu. Tôi yêu anh ấy đến nỗi cho anh ấy đã làm vài điều sai trái.” Cô bước gần thêm nữa. Tay anh buông xuống hai bên sườn, áo sơ mi của anh đã cởi nút ra một nửa, và có một vết cắt ngay trên cùng những chiếc xương sườn bên trái của anh. “Anh sẽ không ghen tị với tôi vài phút riêng tư cùng người đàn ông tôi yêu chứ, phải không?”

Anh không trả lời, vì vậy cô ngược lên nhìn anh. Anh đang nhìn xuống cô với nụ cười điệu đàng về am hiểu, kể cả đến nỗi cô bước lùi lại.

“Kể tôi nghe, cô nói dối theo thói quen hay chỉ để đạt được mục đích của mình? Và hầu hết mọi người có tin những lời nói dối của cô không?”

Cô nhìn trừng trừng vào anh. “Tại sao, anh kẻ ở bên trong giấc ngủ kia, anh thì biết cái gì về sự thật và dối trá chứ? Anh thì biết cái gì về sống sót chứ?” Trước khi cô kịp nghĩ về điều cô đang làm, cô chạy về phía anh, đầu cúi xuống, và đâm thẳng vào bụng anh, và khi anh buông ra một tiếng xì hơi khe khẽ, cô đá mạnh cẳng chân anh với đôi bốt đế cứng của cô, sau đó cắn vào ngực anh.

Anh tóm lấy cô quanh eo, và họ ngã nhào xuống đất khi anh đặt tay mình dưới cằm cô để ngăn cô khỏi cắn anh lần nữa. Khi anh đã kẹp chặt cô, cơ thể nhỏ bé của cô nằm dưới cơ thể to lớn của anh, anh nhìn vào cô. “Cô bị cái quái quỷ gì vậy? Cô dự tính cho chuyện gì hả? Cô đang làm gì trên những ngọn núi này?”

“Đừng làm đau cổ họng của tôi,” cô thì thầm. “Bất cứ cái gì trừ điều đó.”

Anh thấy rằng có nước mắt ngấn trong mắt cô và anh đã thả sự kiểm soát nơi cằm cô, nhưng anh vẫn nằm phía trên cô, không cho phép cô thoát khỏi anh. Anh quan sát khi cô quay mặt đi, không muốn cho anh thấy những giọt nước mắt của cô, và điều đó dường như không bình thường đối với anh. Hầu hết phụ nữ thích đàn ông nhìn thấy họ khóc, anh nghĩ.

“Kể cho tôi điều gì đang diễn ra đi,” anh nói nhỏ nhẹ, mặt anh sát mặt cô.

“Tôi chỉ có thể vừa đủ để thở dưới trọng lượng của anh đè lên tôi, nói chuyện thì càng khó gấp bội và, bên cạnh, anh đã chảy máu lên người tôi.”

Anh liếc xuống tay mình, nhìn thấy máu đang chảy ra và nhiều lên bộ đồ cưỡi ngựa đắt tiền của cô. “Xin lỗi. Ý tôi là, về chuyện máu me. Thật không phải dễ dàng gì để bắt kịp cô. Tôi đã phải trèo lên mặt núi đá ở đằng kia kia.”

Maddie vận người để nhìn, và cô thấy nó dựng thẳng đứng. Cô nhìn trở lại anh. “Không thể nào. Ngay cả ba tôi cũng không thể leo như thế.”

Anh tặng cô một cái nhìn kỳ quặc. “Tôi thì có thể và tôi đã leo lên nó.”

Trong khi anh nhìn xuống cô, cơ thể anh ở trên cô, mặt anh sát với mặt cô, cô nhận thấy đôi mắt anh đang tối sầm lại và cô bắt đầu xoay trở để thoát khỏi anh.

“Cô sẽ không thành công được trong việc thoát ra đâu, và tôi không phiền để nói với cô rằng tôi phát hiện ra cảm giác của mình về những cuộc tranh đấu của cô thật dễ chịu. Tốt hơn có lẽ cô nên kể tôi nghe sự thật.”

Cô mở miệng ra để nói, nhưng rồi lại vênh đầu lên và lắng nghe. “Người ấy đang ở đây,” cô thì thầm. “Người ấy đang đợi tôi.”

“Hắn ta đã ở đó một lúc rồi. Tạo ra tiếng ồn còn hơn cả La...”

Cô nhìn anh và ánh mắt cô đang van nài. “Xin hãy thả tôi ra. Làm ơn đi, tôi xin anh đấy. Tôi cầu xin anh với tất cả linh hồn và trái tim tôi. Xin hãy thả tôi ra và để tôi đi gặp người đó.”

“Có lẽ người đàn ông này là tình nhân của cô thật. Có lẽ cô đang lén lút vụng trộm ở đằng xa, như thể Tướng Yovington sẽ không thể nghe thấy việc này.”

“Bộ tất cả óc của anh để ở trong quần hết rồi hả?” cô rít. “Không có gì trong cuộc sống đối với anh hơn cái thứ này hết à?” Cô diễn tả bằng điệu bộ, ám chỉ cơ thể của anh trên mình cô.

Anh trông nhọc nhằn. “Có rất nhiều thứ có ý nghĩa đối với tôi hơn là... cái thứ này.”

“Người ấy đang bỏ đi. Ôi, Chúa tôi, ông ta đang bỏ đi.” Tại đó Maddie trở nên điên cuồng tích cực đấu tranh để thoát ra khỏi anh.

Anh nhìn cô trong giây lát, giữ cô lại thì quá dễ dàng nhưng anh bị ngây ra bởi sự thật rằng cô có thể chiến đấu với anh quá dữ dội đến vậy. Bất cứ thứ gì cô muốn, cô hẳn muốn nó rất, rất nhiều.

“Bất cứ thứ gì,” cô nắc lên uất nghẹn trong một kiểu pha trộn giữa những giọt nước mắt và cơn cuồng nộ của sự tuyệt vọng. “Tôi sẽ cho anh bất cứ thứ gì nếu anh để tôi một mình đi gặp ông ta. Tiền bạc, trang sức, tôi sẽ... tôi sẽ...” Cô nhìn sâu vào đáy mắt anh. “Tôi sẽ lên giường với anh nếu anh để tôi có ba mươi phút một mình với ông ta.”

Khi đó, anh lặn người khỏi cô và ngồi lên. “Đi đi,” anh nói nhẹ nhàng. “Tôi sẽ cho cô ba mươi phút, sau đó tôi đi với cô. Hiểu rồi chứ?”

Những giọt lệ trào nhanh trong mắt cô. “Cảm ơn anh,” cô thì thầm, và bắt đầu chạy lên trên ngọn đồi dốc, dẫm qua những cành cây, bị một cây sồi rậm rạp cào mặt, ngã xuống nền đá cứng và hai tay thâm tím, nhưng chưa bao giờ thậm chí là ngừng lại chốc lát trong công cuộc bò lên đỉnh đồi của cô cả.

Anh dõi theo cô cho đến khi cô ra khỏi tầm mắt, sau đó dựa lưng vào một cái cây và lắng nghe. Anh có thể nghe thấy tiếng cô tìm ra người đàn ông, và vì một nguyên do nào đấy khiến anh nở một nụ cười mỉm. Không hiểu sao mà anh thấy thỏa lòng khi biết rằng cô đã nhận được điều mà cô vô cùng muốn.

Và đó là thứ gì mới được, anh tự hỏi. Cô đang theo sau chuyện gì? Hơn hết thảy, chỉ là có chuyện gì trên thế gian đang diễn ra quanh người phụ nữ này không biết? Anh càng biết cô lâu hơn, thì có vẻ cô càng trông giống như mất bao vậy, với những con người và những sự kiện xoay vòng vòng xung quanh cô. Anh tự hỏi liệu cô có biết gì về những kẻ khác đi theo cô không, về tên da đỏ, và gã đàn ông thậm chí còn ở cách xa hơn cả tên da đỏ ấy.

Anh lại lắng nghe và có thể nghe thấy tiếng nói đã được nâng giọng của người đàn ông. Lập tức anh đứng lại thẳng trên chân. Dù cho hẳn là bất kỳ ai đi nữa, họ hàng, bạn bè, hoặc kẻ thù, anh sẽ không cho phép hấn gây tổn hại đến cô. 'Ring chưa tiến được mười bước thì một mũi tên cắm phập vào cái cây ngay trước mặt anh. Tức thì, anh buông mình nằm úp xuống và lần tìm khẩu súng lục của anh, nhưng nó không có ở đó.

Anh nhìn xung quanh nhưng không thể thấy bất cứ ai, không thể nghe thấy gì cả. Mũi tên là một lời cảnh cáo, anh biết thế, bởi nếu nó muốn, mũi tên đó đã cắm vào anh. Nhưng cảnh cáo về cái gì mới được? Ở cách xa cô gái? Nếu vậy, tại sao tên da đỏ lại không bắn khi anh đang vật lộn với cô? Phải chăng mũi tên là cảnh báo việc phải để cho cô gái một mình gã đàn ông này?

Từ tốn, thận trọng, trong khi vẫn tìm kiếm trong những cái cây bất cứ dấu hiệu nào của tên da đỏ, anh đứng dậy và đặt tay mình lên mũi tên, rồi rút nó ra khỏi cây. Người Crow, anh nghĩ. Kỳ quái thật, bởi người Crow không phải loại người hung bạo. Trên thực tế, người Crow thường xuyên chào mừng dân da trắng, 'Ring biết, vì những người da trắng mang lại những thứ hàng hóa tuyệt vời mà dân Crow có thể trộm lấy-và họ là những tên trộm tầm cỡ hạng nhất. 'Ring đã nghe kể rằng họ có thể lấy trộm một con ngựa của một người đàn ông và bỏ ông ta lại vẫn ngồi trên yên ngựa.

Anh nhìn vào mũi tên, tại đầu thép nhọn con con. Những người da đỏ ưa thích các loại hỏa khí, nhưng thường hay sử dụng một cái cung và tên khi họ muốn lặng lẽ. Gã da đỏ này dường như không chú ý rằng 'Ring đã biết hấn ở đó, nhưng hoặc hấn không muốn cho cô gái biết-hoặc cô đã biết từ trước. Và hấn ta có vẻ không muốn 'Ring can thiệp vào bất kỳ thứ gì cô đang thực hiện.

Anh nâng mũi tên trong điệu chào tĩnh lặng với gã da đỏ rồi trượt nó vào một trong những chiếc giày da đánh cổ cao của anh khi anh nghe thấy tiếng cô gái, người tự gọi mình là LaReina trở xuống đồi, tay và cổ của cô bị xây sát, và anh hình dung cô cũng có vài những vết thâm tím khác trên người cô như thế.

Cô đứng lặng yên khi cô đi tới chỗ con ngựa của mình và anh cũng không hề nói gì. Anh đã nghe và thấy đủ để biết rằng chẳng có chút tích sự nào khi cứ hỏi cô là cô đang làm cái gì và tại sao. Nhưng anh nhất định phải tìm ra. Dù cho anh có phải làm hay nói gì đi nữa, anh nhất định sẽ tìm ra tất cả đáp án cho những khúc mắc của anh.

4. Chương 4

Hàng tiếng đồng hồ sau đó Maddie một mình ở trong căn lều của cô và rốt cuộc cô cũng có thể cho phép bản thân thả mình trong sự sợ hãi. Gã đàn ông cô buộc phải gặp thật kinh khiếp. Hắn ta thật hèn hạ, đôi mắt khắc nghiệt và, tệ hơn, hắn ta thật ngu ngốc. Cô đã biết là không bao giờ có thể nói lý được với hắn ta về Laurel hay bất cứ thứ gì khác. Hắn đã đưa cho cô lá thư, nhưng hắn còn yêu sách cô phải đưa cho hắn chiếc trâm cài bằng kim cương và ngọc trai nhỏ bé mà cô đang đeo trên người. Nó chẳng đáng là bao, không phải về mặt tiền bạc, mà đó là một món quà từ mẹ cô cho cô và nó cũng đã từng thuộc về bà ngoại của cô. Quên cả bản thân, cô đã phản đối khi hắn ta đòi cái trâm cài và nhìn hắn giận điên lên. Hắn quát vào cô và cô cảm thấy xấu hổ khi nhớ lại rằng cô đã e sợ. Cô sợ cho Laurel, đúng thế, nhưng cô cũng sợ cho chính cô.

Cô úp mặt mình vào hai tay. Trong suốt cả cuộc đời dường như cô được trao tặng bất cứ thứ gì cô muốn. Cô có thiên khiếu của mình, sự mến mộ của hàng ngàn con người, và cô có gia đình cô, những người luôn luôn hỗ trợ cho cô trong bất cứ chuyện gì cô muốn làm.

Giờ thì, còn hơn cả đột ngột, vận may của cô có vẻ như đã cạn sạch và cô trở nên hết sức cô độc một cách hoàn toàn, tuyệt đối.

Cô liếc nhìn lên khi nghe tiếng ai đó bước vào lều, và tay chân cô rụng rời khi thấy Đại úy Montgomery. Họ đã cùng cưỡi ngựa xuống núi với nhau, trên cùng một con ngựa, nhưng cô từ chối nói chuyện với anh ta, và chỉ duy nhất lần này anh đã không hỏi cô hàng trăm thắc mắc của anh.

“Anh nghĩa là mình đang làm gì đó hả?” cô hoạnh hộc. “Nơi đây tình cờ là lều của tôi, chỗ riêng tư của tôi, gần như là thế. Nếu tôi muốn anh ở trong đây, tôi sẽ mời anh, và hơn nữa-”

“Chúng ta có một giao kèo, nhớ không?”

Cô nhả mặt với anh. “Tôi chẳng biết anh đang-” Cô ngắt ngang bởi vì cô có nhớ những gì mình đã nói. “Anh lý nào không thể định...”

“Cô nói cô sẽ lên giường với tôi nếu tôi để cô có ba chục phút một mình với người đàn ông. Tôi đã làm thế, và tôi ở đây để thu thập nó.”

“Tôi không có ý...” cô lí nhí.

“Không có ý nói như thế? Phải chăng thứ gì cô cũng dối gạt được? Có chăng một gam sự thật ở trong người cô?”

“Tôi không phải là một kẻ nói dối. Tôi không bao giờ dối gạt cả. Tôi không bao giờ có nhu cầu phải nói dối,” cô nói, thẳng lưng lên, nhưng bàn tay cô thì đang run lẩy bẩy.

“Tốt, Vậy thì.” Anh cười với cô theo một cách mà cô thấy đặc biệt xảo trá. “Ta hãy thực hiện nó đi.”

Laurel, Maddie nghĩ. Mình làm chuyện này là vì Laurel. Bên cạnh, có lẽ cách này sẽ tốt hơn. Có lẽ nếu anh trở thành tình nhân của cô, cô có thể thuyết phục anh dễ dàng hơn vào lần cô phải đi gặp một người để chuyển thư tới.

Cô cố gắng không nghĩ ngợi khi đặt tay mình lên những chiếc nút phía trước bộ đồ đi ngựa của cô. Cô nhìn lên anh. Anh đang gác chân lên chiếc rương cạnh lều, tựa tay trên đầu gối, và ngắm nhìn cô. “Chúng ta kh-không nên tắt đèn ư?”

“Không,” anh nói chậm rãi. “Tôi muốn nhìn thấy điều mình đang đoạt lấy.”

Khuôn mặt cô đỏ ửng lên và cô phải nhìn xuống để giữ cho anh khỏi nhìn thấy sự căm phẫn trong mắt cô. Cô nghĩ cô có lẽ nên giết chết anh sau cái đêm đó. Có lẽ thích nhìn thấy anh nằm đó chết chóc và rỉ máu.

Cô hoàn tất việc cởi nút áo khoác ngoài và đang chuẩn bị trượt nó ra khỏi vai khi anh đặt tay mình lên tay cô và ngừng lại. Khi cô ngẩng lên nhìn anh, tất cả mọi cảm hờn, tất cả cơn thịnh nộ, đang bùng cháy ở trong mắt.

“Tôi mừng là những con mắt đó của cô không phải là những lưỡi dao găm,” anh nói, sự thích thú pha lẫn trong giọng.

Cô giật mạnh ra khỏi tay anh. “Hãy làm cho xong chuyện này đi, được không? Tôi sẽ trả cho anh để cho phép tôi”-cô phun ra một cách khinh miệt- “sử dụng Chúa của riêng mình-để được trao tặng tự do. Có là thà gì chuyện tôi nghĩ hay cảm thấy thế nào? Anh là kẻ mạnh hơn, Đại úy Montgomery. Anh là kẻ có sức mạnh để lấy được những gì anh muốn.” Cô giật mạnh áo khoác khỏi vai, và khi nó bị kẹt vào tóc, cô càng kéo mạnh hơn.

“Dừng lại đi,” anh nói, và kéo cô vào lòng, kẹp đôi bàn tay của cô ở giữa họ. “Yên nào,” anh xoa dịu, và bắt đầu vỗ về lưng cô. “Giờ nó đã qua rồi, sẽ không ai làm đau em nữa đâu.”

“Anh!” cô thở hắt ra, mũi cô va mạnh vào ngực anh, nhưng cô không chống cự lại anh; cô đang cố gắng hết sức chiến đấu kiềm nén những giọt nước mắt của mình lại đến mức không thể làm điều gì khác. “Chính anh sẽ làm đau tôi.” Cô đang nuốt xuống một cách khó khăn và vội vã để giữ nước mắt khỏi trào ra.

“Không, tôi không có, và tôi chưa bao giờ có ý định thế. Tôi chỉ muốn biết vài thứ và tôi đã tìm ra nó.”

Cô đẩy xa anh ra để có thể nhìn thấy mặt anh. Anh dường như thích thú với một điều gì đó. “Anh đã tìm ra được gì?” cô hỏi một cách êm ái.

“Cô thật sự đã muốn bắt kể thứ gì cô đang làm trong ngày hôm nay nhiều như thế nào. Cô hẳn phải muốn làm bất kể nó là thứ gì với cả linh hồn mình nếu cô có thể vui lòng lên giường với ai đó cô ghét nhiều như là cô ghét tôi để đạt được nó. Và...”

Anh mỉm cười với cô vậy nên cô có thể nhìn thấy môi dưới của anh biến mất dưới bộ ria mép dày.

“Và gì thế, Đại úy?”

“Và tôi phát hiện ra chuyện về Tướng Yovington.” Anh tặng cô một cái nhìn đầy hiểu biết. “Cởi y phục trước một người đàn ông không phải là việc gì đó cô thường hay làm.”

“Ồ?” Cô chỉ vừa đủ nói thì thầm.

“Trên thực tế”-anh cười rộng hơn-“Trên thực tế, tôi thậm chí còn đi xa hơn và đoán rằng cô chưa bao giờ làm chuyện này trước đây.” Anh khẽ cười khúc khích. “Tôi cũng đã phát hiện ra cô nghĩ gì về tôi rồi. Tôi có thể cam đoan với cô, tiểu thư, rằng tôi không phải là thứ đàn ông cưỡng ép một phụ nữ dối lấy những sự gần gũi thân mật cho... cho bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa. Tôi là một người đàn ông của lý trí, và cô có thể thảo luận bất kể điều gì với tôi mà không cần phải viện đến những việc không thích đáng cả.”

Anh yên lặng trong một chốc, đứng tại đó, nhìn cô như thể đang trông đợi cô cảm ơn vì hành động cao thượng của anh.

“Người đàn ông của lý trí?” cô khê khàng. “Anh, Đại úy Montgomery, là kẻ không có lý trí nhất mà tôi từng ngẫu nhiên đụng phải. Tôi đã từng gặp những con la còn biết điều hơn là anh đấy. Ít ra thì với những con la người ta có thể đập vào đầu chúng bằng một tấm bảng để chúng chú ý. Tôi cực kỳ nghi ngờ việc bất kỳ giải pháp nào như vậy có thể thực hiện được với anh.”

“Này, đợi một phút-”

“Không! Anh mới đợi một phút.” Cô có lẽ sẽ không thể vật lộn thắng anh, nhưng âm lượng giọng nói của cô thì có thể sánh được với bất kỳ ai. “Từ khi tôi gặp anh, anh đã không làm gì ngoài việc lăng mạ tôi.”

“Tôi chưa hề lăng mạ một quý cô nào cả.”

“Anh gọi tôi là một ca sĩ phiêu bạt. Anh bảo tôi phải làm theo điều anh muốn. Chẳng lẽ anh không thể hiểu rằng anh không có quyền gì lên tôi hết ư?”

“Những mệnh lệnh của tôi-”

“Tổng hết mớ mệnh lệnh chết tiệt đó xuống địa ngục đi! Anh ở trong quân đội, tôi thì không. Tôi đã làm mọi thứ trong khả năng của mình để giải thích cho anh rằng tôi không muốn anh hoặc cần anh, còn anh thì ở đây và chuyện này...” Cô kéo áo khoác cô lại gần hơn. “Chuyện này! Anh làm tôi bẽ mặt, bốn cợt tôi để tôi phải hạ mình chơi trò đi điểm với anh, và-” Đầu cô vụt thẳng lên. “Và cho anh biết, tôi đã cởi y phục trước mặt rất nhiều đàn ông, hàng trăm đàn ông. Đàn ông Pháp, đàn ông Ý, đàn ông Nga. Và không một ai trong số họ từng gọi tôi là một nữ ca sĩ phiêu bạt!”

“Tôi không bao giờ có ý-”

“Tất nhiên anh không có!” cô đáp chất. “Anh chỉ đang thực thi nhiệm vụ của mình, đúng không? Gây ấn tượng bản thân cho ai đó khác, phải vậy không?”

Bất thành linh, dường như sức mạnh của cô đã rời bỏ cô. Cô cảm thấy choáng váng, đầu gối mềm nhũn. Từ cái ngày cô bước vào ngôi nhà di cô và nghe về Laurel, cô đã không có một khoảnh khắc ngơi nghỉ nào cả. Kể từ đó cuộc sống của cô, một cuộc đời tràn đầy âm nhạc, thức ăn ngon và tiếng cười, đã biến mất. Thay vào chỗ nó là nỗi sợ hãi, những chiếc giường cứng ngắc, bụi đất và những kẻ lạ mặt. Người quản lý của cô đã đi mất; nguồn động viên và sự hài hước của ông đã ở đâu đó tại Anh hiện nay. Tất cả những người biết đến cô, biết đến âm nhạc của cô và yêu thích nó, giờ đã ở phía bên kia của thế giới.

Cô đặt tay mình lên trán và bắt đầu lịm xuống, nhưng anh bắt được cô lại trước khi cô chạm phải mặt nền, nâng cô lên vào trong vòng tay của anh, và bế cô đến chiếc giường. Anh đi tới thùng nước-không còn những chiếc đĩa bằng sứ xinh xắn nữa-nhúng một mảnh vải vào đó, vắt cho ráo nước, rồi ngồi trên chiếc giường và đặt nó lên trán cô.

“Đừng đụng vào tôi,” cô thì thào.

“Suyt. Không có gì tệ hại với cô mà một chút nghỉ ngơi và thức ăn không thể chữa khỏi.”

“Nghỉ ngơi và thức ăn,” cô lẩm nhẩm. Tất cả thức ăn trên thế giới cũng không thể khiến Laurel an toàn được.

“Bây giờ, Cô LaReina, không, hãy yên lặng và nghỉ ngơi đi. Tôi có vài chuyện để nói với cô và tôi đang tính nói nó. Đầu tiên hết thấy, sự thật là quân đội đã lệnh cho tôi hộ tống cô, và tôi thì luôn luôn có ý hoàn thành những mệnh lệnh đó. Nằm yên.” Anh nói nó như thể là một mệnh lệnh nhưng giọng anh thật trầm lặng và nó không khiến cô giận dữ như nó thường hay làm. Cô nhắm mắt và anh chỉnh lại miếng vải đắp trên đầu, sau đó nhẹ nhàng chạm vào mái tóc nơi thái dương cô.

“Lúc đầu tôi chỉ muốn đưa cô rời khỏi, quay trở về phía đông nơi cô thuộc về.”

Cô muốn nói rằng cô không có chọn lựa nào ngoài việc ở lại trong những mỏ và, nhưng không đã không nói. Tốt nhất nên để anh ta biết ít nhất có thể.

Anh chạm vào bên thái dương kia của cô, rồi, vô cùng dịu dàng, anh đặt cả hai bàn tay lên đầu cô và những ngón tay cái của anh bắt đầu tạo nên những chuyển động xoay tròn hai bên thái dương cô. Cô có thể cảm thấy bản thân mình đang thư giãn đến tận ngón chân. “Anh học được nó ở đâu thế?” cô khẽ nói.

“Một trong những cô em gái của tôi bị phải những cơn nhức đầu. Tôi đã học để làm dịu chúng đi.”

Cô có thể cảm giác trạng thái căng thẳng đang trượt khỏi vai và lưng của cô. “Có bao nhiêu chị em gái?”

“Hai.”

Cô mỉm cười. “Tôi cũng có hai chị em gái. Chị Gemma lớn hơn tôi một năm và Laurel thì...” Cô hít một hơi. “Laurel chỉ mới mười hai.”

“Thật là trùng hợp.” Đôi bàn tay to lớn của anh đang xoa bóp phía sau đầu cô. “Em gái nhỏ của tôi cũng vừa mới mười bốn.”

“Vật cưng của gia đình?”

“Còn hơn cả cô có thể biết nữa. Với bảy người anh trai, đúng là phi thường nếu nó không trở thành một quái vật.”

“Nhưng cô bé không phải đúng không?”

“Không phải trong mắt của tôi,” anh trả lời một cách êm ái.

“Cả Laurel cũng không. Nó cười suốt ngày. Nó thường bám quanh quần lầy tôi khi nó còn là một đứa bé và nó rất thích nghe tôi hát.”

“Cô bé giờ đang ở Lanconia à?”

Trong một thoáng, Maddie không thể nhớ được Lanconia là ai hay là cái gì, rồi cô mở mắt ra. “Ừ, giờ nó đang ở nhà trong tòa lâu đài,” cô nói giọng đều đều, và khoảnh khắc ấy đã bị phá vỡ.

“Cảm ơn anh vì... miếng vải, Đại úy Montgomery, nhưng bây giờ, nếu anh không phiền, có thể vui lòng gọi Edith đến giúp tôi được không?”

“Dĩ nhiên,” anh đáp, rồi nhìn cô một lát. “Chuyện gì đã xảy ra cho cái trâm cài cô đang đeo vậy?”

Cô đặt tay lên cổ họng. “Tôi-tôi đã đánh mất khi vội vã lên núi.”

“Và không dừng lại để kiểm nó à? Nó trông có vẻ cổ.”

Cô ngoảnh mặt khỏi anh. “Nó là của bà ngoại tôi,” cô nói một cách nhẹ nhàng, sau đó quay sang anh. “Anh có thể vui lòng để tôi ở lại không? Ra khỏi lều và rời đi? Liệu anh có thể chỉ quay về quân đội của anh và để tôi một mình được không?”

Anh dường như không thấy chút phiền lòng nào bởi cơn bộc phát của cô. “Tôi sẽ gặp cô vào buổi sáng, tiểu thư,” anh vui vẻ nói, và rời khỏi lều.

Hai giờ sau anh đặt mình nằm xuống cạnh Toby trên gò đất không xa cỗ xe ngựa. Khi rời căn lều anh nhìn thấy những người khác đang đứng bên ngoài không chút bối rối đang lắng nghe chuyện gì đang diễn ra ở bên trong. 'Ring chập vật thông báo với họ rằng anh đã chọn một nơi để cắm trại, một nơi đủ gần để anh có thể nghe thấy bất cứ nguy hiểm nào. Toby đã bày được một con thỏ và ông ấy đặt nó lên nường dưới ngọn lửa nhỏ mà 'Ring đã nhóm lên, sau đó ông cứ khăng khăng đòi xem vết cắt trên cánh tay 'Ring, vì vậy 'Ring phải cởi bỏ áo sơ mi và Toby đứng ra phải gọi là chữa trị qua loa bốn hoặc năm vết cắt ở phần thân trên của 'Ring.

“Cô ta có vài thứ, phải không?” Toby nói.

“Nếu ông thích những kẻ nói dối.” 'Ring hớp cái món pha chế kinh khủng mà Toby gọi là cà phê và nhìn chằm chằm vào ngọn lửa. “Cho đến giờ cháu có thể nói, cô ta chưa từng một lần kể cháu nghe sự thật.”

“Đôi khi người ta có những lý do cần phải nói dối.”

“Hừm!” 'Ring khịt mũi.

“Chúng ta không thể tất cả đều thuần khiết như cậu được,” Toby nói, đổ ứt-ky vào vết cắt. “Nếu cậu nghĩ cô ta xấu xa cùng cực như vậy, tại sao cậu không chỉ đơn giản bỏ cô ta lại ở đây và quay về pháo đài?”

“Cô ấy không xấu xa,” 'Ring đáp lại, sau đó nhìn ra khỏi cái cười nhếch nhếch của Toby. “Cháu chẳng biết cô ta là sao nữa. Quý thật, moi thông tin từ cô ta cứ như là... như...”

“Chiến đấu với bọn Bàn chân đen?”

“Hầu như tệ vậy đó.” Anh đứng lên và duỗi mình. “Cháu sẽ làm vài giấc gì đó. Với người phụ nữ này cháu phải cần đến toàn bộ sức mạnh mà mình có.” Anh mặc lại áo, rồi ngồi lên khoảng rộng của cái mền trải trên đất để tháo đôi giày da đen. “Toby?”

“Ừa.”

“Ông có từng nghe đến thứ gì gọi là kẻ-ở-bên-trong-giấc-ngủ chưa?”

“Không thể nói là ta đã từng nghe. Từ đâu cậu nghe được thế?”

“Từ cô nàng-” Anh ngưng lại và mỉm cười. “Ca sĩ phiêu bạt nhỏ bé của chúng ta.” Khi anh gọi cô thể tất nhiên là anh không hề có ý định xúc phạm cô. Hôm đó không phải anh không định xúc phạm, anh có, mà

anh còn định dọa cô sợ. Hơn thế anh còn thử trối cô lại, ăn mặc như một kẻ man rợ, nhảy xuống từ một cái cây trước mặt cô, vật cô lăn ra đất, và thậm chí là đòi hỏi cô lên giường với anh. Anh đã khiến cô giận dữ, anh đã làm cô bực mình, nhưng anh chưa từng tiến gần đến chuyện dọa cô sợ. Vậy mà hôm nay, khi cô trở xuống từ ngọn núi đó, cô đã rất sợ hãi. Và sau đó khi anh bước vào trong lều thì cô đang chiến đấu chống lại những giọt nước mắt.

Anh mỉm cười khi nhớ lại lúc hai người họ ở trong lều. Anh chắc chắn là đã thành công trong việc chặn đứng nước mắt của cô. Cô chuyển từ đôi mắt ngập tràn nước sang cặp mắt chất đầy cảm phần. Khi cô nhìn anh nó giống như thể anh mừng là đã không có vũ khí ở trong tay. Nếu cô có một món vũ khí, cô có thể dùng nó không? Chắc chắn là cô có thể cười ngựa. Cô có thể cười ngựa xuống một sườn núi, băng qua suối, luồn dưới những tán cây. Cô không thể học cười ngựa như thể trong khuôn viên một sự sản thuộc về công tước được. Cô-

“Cái gì đó?” Toby hỏi, làm đứt quãng dòng suy nghĩ của 'Ring.

'Ring lơ đãng nhìn mũi tên anh rút ra từ chiếc giày da đánh của anh. “Một mũi tên. Crow, ông không biết nghĩ à?”

“Làm sao ta biết được? Một tên da đỏ đều trông giống với cả lũ còn lại. Cậu lấy nó đâu ra đấy?”

'Ring cầm nó ra và nhìn vào nó. “Nó đã được gửi đến cho cháu, cháu nghĩ, có lẽ, như là một lời cảnh cáo.”

“Cảnh cáo cậu về cái gì?”

“Cháu không biết chính xác.” Anh nghĩ về khoảng thời gian anh và cô gái đang lăn tròn trên mặt đất. Gã da đỏ có vẻ như không để ý việc đó. “Tôi nghĩ có lẽ hấn ta là hộ vệ của cô ta.”

“Làm thế nào mà một nữ công tước từ...”

“Lanconia.”

“Ừa, phải. Làm thế nào mà một quý cô ngoại quốc có thể có một hộ vệ da đỏ được?”

'Ring cười phá lên và nằm xuống trên tấm mền. “Đó là điều tối thiểu trong số những khúc mắc của cháu về quý cô nhỏ nhắn này. Ngày mai cháu sẽ bắt đầu tìm kiếm vài câu trả lời. Ngủ ngon,” anh nói, và nhắm mắt lại.

Maddie ngồi trên cái ghế da ngựa cứng bên trong cỗ xe và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Cô hoàn toàn từ chối nhìn vào người đàn ông ngồi đối diện cô. Sáng nay Đại úy Montgomery đã bảo với cô là anh ta sẽ đi trên cỗ xe chung với cô. Không phải đề nghị. Mà là bảo. Anh nói anh thích một chút giải lao khỏi lưng ngựa, nhưng cô biết anh đang lên kế hoạch cổ mọi thông tin từ cô.

Sáng nay, sau khi cô tỉnh giấc từ một đêm thao thức, suy nghĩ đầu tiên của cô là việc tối qua, khi cô đã quá mệt mỏi và anh dùng tay mình để xoa dịu cho cô, suýt tí nữa cô đã kể anh nghe vài thứ về Laurel.

Sẽ ra sao nếu cô để sẩy vài điều gì đó? Cô chỉ còn có thể nghe anh lải nhải “Những ưu tiên của tôi, tiểu thư, là phải bắt giữ bất kỳ đàn ông, đàn bà, trẻ con, hoặc thú vật nào cố gắng can thiệp vào nền tự do của miền đất này.” Cô hình dung mình đang cầu xin anh cho mạng sống của em gái cô và nghe anh nói về những ưu tiên và nghĩa vụ đó có ý nghĩa hơn nhiều so với sinh mạng của một cô gái bé bỏng tâm thường.

“Xin thứ lỗi,” cô nói khi nhận thấy rằng Đại úy Montgomery đang lên tiếng.

“Tôi hỏi là LaReina có phải là tất cả tên của cô đó hay không.”

“Phải,” cô nói, nhìn vào trong mắt anh. Cô đã có lần cố nói anh rằng LaReina là một biệt hiệu trên sáu khẩu và anh đã không thèm lắng nghe vậy nên cô sẽ không thử lại lần thứ hai nữa.

“Đúng là kỳ lạ thật, bởi vì, cái cô Mật ngọt đó gọi cô là Maddie và tất cả rương của cô đều có chữ viết tắt MW trên chúng.”

“Nếu anh cần phải biết, thì LaReina là tên đệm của tôi. Đó là Madelyn LaReina...” Cô đang cố nghĩ đến một cái họ Lanconia hợp lý nhưng không thể.

“Không có tên hiệu, như trong tất cả hoàng tộc, hoặc, tôi nên nói là, quý tộc chẳng?” anh hỏi. “Gia đình cô bắt nguồn từ những vị công tước hoàng gia hay chỉ là công tước quý tộc đơn thuần? Hay là họ có phân biệt ra như thế ở Lanconia không?”

Cô không có chút ý tưởng nào về những thứ anh đang nói cả. Hỏi tôi về sự khác nhau giữa một nốt lách rên với một nốt ngân cuối đi, cô thầm nghĩ. Hỏi tôi về những lời thoại, tiếng Ý, Pháp, Đức hoặc Tây Ban Nha trong hầu hết các vở opera đi, nhưng đừng hỏi tôi về bất cứ thứ gì bên ngoài thế giới âm nhạc. “Họ không có phân biệt,” cô nói, tặng cho anh cái mà cô hi vọng là một nụ cười đầy tự tin. “Một công tước là một công tước.”

“Điều đó nghe hợp lý đấy, nhưng mà, tôi đoán đức vua là họ hàng của nhà cô.”

“Anh em họ đời thứ ba,” cô nói không chớp mắt. Thật kinh ngạc là nói dối dường như trở nên dễ dàng hơn khi được thực hành. Có lẽ nó giống như là cái cân vậy.

“Bên ngoại hay bên nội?”

Cô mở miệng tính nói bên ngoại, như anh đã lên tiếng trước khi cô có thể trả lời.

Anh duỗi căng đôi chân dài ra khi cổ xe xóc mạnh một cái. “Đó là một câu hỏi ngu ngốc. Nó phải là ở bên nội của cô thì tước hiệu mới được truyền xuống.” Mắt anh sáng lấp lánh. “Người cha này của cô không thể nào giỏi leo trèo được. Trừ khi Lanconia có một sự ràng buộc mẫu quyền hoặc mẹ cô sở hữu một trong những tước hiệu hiếm có mà một phụ nữ có thể thừa kế, trong những trường hợp này rõ ràng ba cô không thể lấy đi tước hiệu của bà ấy.” Anh ngắt lời bởi một cú xóc khác. “Nhưng rồi nếu cô đã được thừa hưởng tước hiệu, thì có thể đoán chừng là ba mẹ cô đã qua đời và có một mối ràng buộc mẫu quyền.”

“Nhìn này,” Maddie nói, “có một con nai sừng tấm. Có lẽ ngày mai, sau buổi trình diễn của tôi tối nay, tôi có thể đi ngắm vài nơi của miền sơn dã. Ở đây thật khác biệt so với nhà tôi.”

“Nó là cái nào thế?”

“Cái nào gì?” cô hỏi, biết chính xác điều anh đang nhắc đến.

“Tước hiệu của cô có phải do sự liên hệ mẫu quyền không?”

Cô nghiêng rằng. Nếu anh ta không phải là gì khác nữa, thì anh ta đúng là kẻ ngoan cố. “Làm ơn, đây là nước Mỹ. Trong khi tôi đang ở đây tôi muốn mình giống một người Mỹ như tôi có thể. Là một nữ công tước thì quá... quá...”

“Quá đầy nghĩa vụ?”

“Phải. Chính xác. Nó đúng là một cuộc sống tẻ nhạt trong tòa lâu đài. Tất cả những thứ tôi từng quan tâm là về ca hát. Tôi trải qua tất cả các ngày của tôi với Bà Branchini. Tôi không quan tâm đến bất cứ điều gì trừ bài học của mình.” Rốt cuộc cũng có một chút sự thật. Cô chỉnh lại mũ của mình. Có lẽ nếu cô kể cho anh một câu chuyện thì anh sẽ im miệng lại. “Một lần nọ, ở bên ngoài Paris, sau khi tôi hát vở Những người Thanh giáo liên tục trong ba đêm liền, một vị hoàng tử người Nga đã mời tôi dự một buổi tiệc tối tại nhà ông ấy. Có khoảng nửa tá phụ nữ trong tối hôm đó, tất cả đều là những quý bà quý cô tuyệt vời: người Anh, người Pháp, một quý bà người Ý, và một công nương người Nga xinh đẹp nét mặt u sầu. Món đầu tiên dọn lên là một món súp kem dày đáng yêu với một chút sơ-ri điểm trên đó và, khi chúng tôi chạm đến đáy bát, mỗi quý bà tìm thấy một viên ngọc trai ở đáy bát súp. Đúng là một hạt ngọc trai đáng yêu, cũng khá to đấy.”

Anh trầm ngâm nhìn cô trong một lúc. “Sau một tuổi thơ trong một lâu đài và những buổi tối với ngọc trai trong súp, cô đến nước Mỹ. Nước Mỹ chắc hẳn là một thất vọng to lớn đối với cô.”

“Nó không quá tệ. Ý tôi là, nước Mỹ và người Mỹ bản thân họ có rất nhiều thứ để bàn luận đến.”

“Cô thật là tử tế khi nói thế, nhưng một quý cô như cô... cô nên có sâm panh, những đóa hoa hồng và những quý ông tặng kim cương cho cô.”

“Không, thực ra,” cô nói, nghiêng người về trước. “Tôi chỉ là không đủ nhanh. Tôi muốn nói, tôi đã có chúng trong suốt cuộc đời của mình. Thậm chí khi còn là một đứa trẻ tôi đã đội một chiếc vương miện nho

nhỏ khi tôi đi ra ngoài giữa những người dân của mình.” Thật kỳ diệu là Chúa không đánh mình chết tươi, cô nghĩ.

Anh mỉm cười với cô. “Và những tước hiệu của các chị em gái cô thì sao?”

Cô biết đây là một cái bẫy. Dẫu biết rất ít, cô vẫn biết rằng chỉ có duy nhất một nữ công tước trong một nhà. “Tôi thấy mình đang có một cơn nhức đầu kinh khủng, Đại úy.”

“Tôi có thể xoa bóp đầu cho cô được không?”

“Tôi thà chơi đùa với một con rắn chuông còn hơn,” cô trả lời, ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại, thậm chí không thêm mở chúng ra khi anh cười khúc khích. Cô không chắc là họ đang chơi trò gì nữa, nhưng bằng cách nào đó cô cảm thấy như thể mình đã thua.

Đó là giữa trưa khi họ đến được Thành phố Denver, cùng với vài trăm người khác. Nó là một “thị trấn” bao gồm hai trăm túp lều gỗ, vài cái lều, và vài ngàn người đàn ông đang còng lưng trong việc chế tạo những món đồ gỗ của họ.

Ngay khi cỗ xe ngựa của họ dừng lại, những người đàn ông chạy đến chào mừng họ với đủ kiểu thông tin: Chẳng có vàng gì xác; có những cục vàng to như trứng gà mái trong mấy con suối... Có những người đàn ông đang chờ xin vốn điều động, những người khác thì chỉ tò mò. Có một khu cắm trại của bộ lạc Ute không xa vùng ngoại ô của thị trấn và họ kéo đến để ngắm cỗ xe ngựa đồ sộ và người phụ nữ mặc chiếc váy dài màu xanh lam sáng.

Maddie tỏ ra không hề bối rối bởi tiếng ồn ào, sự náo loạn và những tràng thắc mắc về tên tuổi của cô cũng như dòng chữ “Nữ công tước ca hát” được sơn bên sườn cỗ xe. Cô mỉm cười hòa nhã với tất cả bọn họ, sau đó chỉ thị cho Frank và Sam dựng lều của cô, xong rồi thì bắt đầu phát truyền đơn loan báo về buổi trình diễn tối nay. Khi cái lều đã được dựng lên, cô đi vào bên trong để thay một chiếc váy len lông cừu tối màu chỉ dài tới mắt cá chân và một chiếc áo cánh vải bông trắng giản dị. Đại úy Montgomery đang đợi cô bên ngoài lều.

“Một ngày tốt lành, Đại úy,” cô nói, và bắt đầu bước qua anh, nhưng anh chắn ngang đường của cô. Cô thờ dãi. “Được rồi, anh muốn cái gì đây?”

“Cô đang định đi đâu đấy?”

“Nó không việc gì đến anh, nhưng tôi tính đi ăn một buổi tiệc trưa và sau đó dạo một vòng quanh phố.”

“Với ai là người bảo vệ cho cô?”

“Tôi tính tự mình đi, cũng đơn giản như việc tôi đã tự bước đi một mình từ hồi lên một tuổi ấy.”

“Cô không thể đi ra ngoài giữa cái đám vô lại này một mình được.”

Cô mím chặt môi lại, cố gắng vượt qua anh, và khi anh chắn đường cô, cô thúc cùi chỏ vào những cái xương sườn anh. Anh thoát ra một tiếng cầu nhàu và cô bước qua anh. Edith đã bày sẵn bàn ghế. Trong suốt quãng đường từ St. Louis đến Thành phố Denver họ đã dừng lại tại những nông trại và mua thực phẩm tươi sống, và thịt xông khói được bảo quản. Bữa nay cô sẽ ăn đùi heo và đậu xanh.

“Nếu anh buộc phải ở trước mặt tôi và nhìn trừng trừng, Đại úy, chỉ ít hãy tỏ ra lịch thiệp mà ngồi xuống. Và lấy vài thứ để ăn.”

Anh ngồi lên chiếc ghế đầu, nhưng anh lắc đầu khi Edith đề nghị mức một đĩa cho anh. “Tôi không có ý xúc phạm, tiểu thư, nhưng tôi sẽ không chạm vào đồ ăn hay thức uống mà cô đã lại gần đâu.”

Lần đầu tiên Maddie trao cho anh một nụ cười thành thật. “Rốt cuộc, cũng có vài sự thông thái từ ngài Đại úy Montgomery hoàn hảo. Thật tệ là anh đã quá bền lên. Đùi heo ngon hảo hạng.”

Nhảy ra từ hư không, Toby tiến đến và đứng cạnh bàn. Maddie gặt đầu với Edith và cô ta chắt một đĩa đầy cho ông.

“Tôi hi vọng ông thích nó, Bình nhì.”

“Thích chứ. Tôi chắc chắn thích.” Toby nói, miệng ông đầy ứ khi ông lấy một chỗ ngồi trên nền đất ở gần họ. “Và đó là Toby, chỉ Toby thôi. Tôi không phải là một binh nhì, dù sao thì cũng không phải là một binh nhì thực thụ. Tôi không có gì để làm với quân đội nếu tôi có thể giúp gì nó. Quân đội là thứ cậu bé đây làm, dấu cho việc tại sao cậu ấy muốn rời Warbrooke-”

“Toby!” Rìng ngắt ngang. “Thứ lỗi cho ông ấy, thưa tiểu thư, ông ấy thỉnh thoảng nói quá nhiều.”

“Ồ?” Cô mỉm cười với Toby. “Và Warbrooke là chỗ nào thế?”

“Ở Maine. Cậu bé đây rời-”

“Toby!”

Toby đặt nĩa xuống. “Quý thật, có lẽ cũng phải ngừng thử rồi. Tôi chẳng rõ cái gì bị dính trong điều của cậu ta nữa.” Ông đứng lên, cầm lấy cái đĩa, và đi ra khỏi tầm mắt đằng sau cái lều.

“Cái gì trong điều của anh thế, Đại úy?”

“Chỉ là cố gắng giữ cho cô còn sống, có thể thôi.”

“Còn sống? Ai có khả năng muốn làm hại tôi cơ chứ?”

Đột ngột, anh nắm lấy tay cô, giữ lấy nó ngay cả khi cô cố kéo ra, và lật ngửa lòng bàn tay lên. Có một vết xước sâu cắt qua lòng bàn tay của cô và một vết thâm tím trên cổ tay.

Cô giật lấy bàn tay mình ra, rồi đứng dậy. “Giờ thì, Đại úy, nếu anh thứ lỗi cho tôi, tôi sẽ làm một chuyến đi dạo vòng quanh thị trấn.”

“Không phải một mình, cô không được.”

Cô nhắm mắt trong chốc lát và nguyện cầu cho sức mạnh. Suy nghĩ đầu tiên của cô là thử nói lý lẽ với anh. Trái ngược lại với vẻ bề ngoài, không có ai đang cố gắng hại cô cả. Nhưng cô không thể cam đoan với anh về cái thực tế đó mà không kể cho anh nhiều hơn cô định kể. Khi có bắt đầu bước đi, cô nghĩ mình có thể cố lời đi anh, nhưng nó không phải dễ dàng gì để lời đi một người đàn ông cao một mét chín mươi và cân nặng, cô đoán, đâu đó khoảng hơn trăm cân. Và, hơn thế, anh ta còn quắc mắt nhìn nữa chứ.

Bởi vì nó khá là không bình thường ở Thành phố Denver khi thấy một người phụ nữ không phải để đem bán, cho nên cô đã gây ra một chút náo động khi cô bước xuống những lối đi to rộng, bẩn thỉu được dùng như những con đường. Cô ngừng lại tại những căn lều với những chiếc bàn thô ráp đặt bên ngoài chúng, phủ đầy hàng hóa đến từ miền Đông. Thông thường, những người ở miền Đông bán mọi thứ họ có để trang bị cho bản thân họ với những chiếc xe goòng và vật dụng cần thiết cho chuyến hành trình tới những mỏ vàng, và khi tới nơi họ bán nó đi cả cho vài cái thau đãi vàng và cuộc xẽng và có lẽ một ít đất gần một con suối.

Maddie nhìn những chiếc đèn lồng, rồi nhặt lên một cái cổ áo viền đăng ten rất xinh xắn. Trong khi cô làm thế, ba người thợ mỏ bám đầy bụi bẩn ngừng lại, những cái nón của bọn họ ép chặt vào ngực, và nhìn cô chằm chằm. Cô quay sang và mỉm cười với họ. “Chào buổi sáng.”

Họ gật đầu đáp trả cô.

“Các ông có tìm thấy bất cứ vàng nào chưa?”

Một trong những gã đàn ông lần vào trong túi của ông ta, nhưng khi ông ta rút tay ra, Đại úy Montgomery đã ở đó, một bàn tay to lớn kẹp chặt trên cổ tay của người đàn ông nhỏ con hơn.

Maddie ngưng ngưng lẫn bị xúc phạm. Cô chộp lấy cổ tay gã đại úy. “Xin thứ lỗi, các quý ông,” cô nói, và quay đi.

“Ông ta có thể có một khẩu súng ở trong túi,” Rìng nói từ phía sau cô. “Tôi chỉ đang bảo vệ-”

“Bảo vệ tôi khỏi gì mới được? Vài ba người thợ mỏ độc thân ư?” Cô xoay người đối diện với anh. “Đại úy Montgomery, hãy đi đi! Hãy để tôi yên!”

“Tôi sẽ bảo vệ cô dù phải làm bất cứ điều gì đi nữa. Cho dù bất kể nó có khó chịu đến thế nào cho cả hai chúng ta.”

Ra vậy đó, cô nghĩ khi quay người bỏ đi. Giờ thì anh ta đang bóng gió rằng nó là một gánh nặng khi phải tốn thời gian với cô. Cô điểu hành phía trước anh, những nắm tay của cô siết chặt hai bên sườn. Dọc theo suốt con đường là những người đàn ông tò mò dừng lại nhìn ngó người phụ nữ cao, ăn mặc thanh nhã theo sau bởi một người đàn ông thậm chí còn cao hơn. Những người này bắt đầu thúc cùi chỏ vào nhau vì họ có thể nói rằng người phụ nữ kia đang rất giận dữ.

Giờ thì mình là một đối tượng để bông đùa, Maddie nghĩ, và tự hỏi làm thế nào trên thế gian này mà đời cô lại thành ra như vậy.

Tại ý nghĩ đó cô quyết định ngừng cái trò chơi đồ chữ này. Cô quay sang anh và tặng cho anh một nụ cười ngọt ngào nhất. “Đại úy Montgomery, tôi thấy đói.”

“Nhưng cô vừa mới ăn xong.”

Chuyện gì đã xảy ra với những người đàn ông luôn tỏ ra háo hức tuân theo lời một người phụ nữ vậy cả? “Phải, tôi đã, nhưng tôi lại đói nữa rồi. Chúng ta không thể kiếm chỗ nào đó để ăn sao?”

Anh nhìn qua đầu cô. Nói thật thì, anh cũng rất ư là đói. Anh đang sống dựa vào thịt bò khô và lương khô trong khi tất cả những người khác ăn thịt tươi sống được nấu nướng và, thậm chí còn tốt hơn, rau củ tươi. Nhưng sau chất thuốc phiện trong rượu ứt-ky, anh sẽ không tin tưởng ăn tại bàn cô nữa. “Có một chiếc xe bò kia kìa, và tôi nghĩ họ đang bán thức ăn đấy.”

Trong vòng vài phút cô có cả hai bàn tay của anh chất đồng với những chiếc đĩa đồ ăn và một ổ bánh mì mới tinh để mang về cho Edith. Cô mỉm cười lên với anh. “Anh có thể vui lòng cầm thứ này cho tôi trong khi tôi làm một chuyến đi... anh biết rồi đó?”

Anh nhìn vào mớ thức ăn, khóe bốc lên từ nó. Thịt bò. Khoai tây. Bánh mì bắp ngô. Đậu Hà Lan. Anh khó có thể nghe rõ cô đang nói gì, nhưng vẫn gật đầu và đi đến ngồi trên một cái ghế dài nằm bên hông chiếc xe bò. Anh quá đói tới mức thanh toán xong đĩa đồ ăn của mình và nửa đường trên đĩa của cô trước khi nhận ra là cô đã không trở lại.

“Quý tha ma bắt cô ta,” anh lầm bầm. “Quý tha ma bắt mình,” anh chỉnh lại, và lên đường truy tìm cô. Không có cách nào để lần theo dấu cô trong một thị trấn, nhưng cô có những nét đặc biệt đủ để khiến người ta chú ý đến cô bất kỳ nơi đâu cô đi đến, vì thế anh đặt những câu hỏi. Dường như không có một người đàn ông nào trong thị trấn mà không nhìn thấy cô cả, nhưng những chỉ dẫn của họ tất cả đều trái ngược nhau.

Gần khoảng một tiếng sau anh mới tìm thấy cô đang đứng trong một nhóm người những phụ nữ bộ lạc Crow và cười đùa. Anh chỉ có một khoảnh khắc để tự hỏi làm sao họ giao tiếp được với nhau trước khi anh xông vào cô.

Những người phụ nữ da đỏ nhìn thấy anh đầu tiên và cảnh báo cho Maddie. Cô bắt đầu chạy thẳng vào trong trại, với ‘Ring ngay đằng sau, hét bảo cô dừng lại. Những người phụ nữ da đỏ, luôn sẵn sàng cho một trận cười, làm mọi thứ họ có thể để ngăn cản bước tiến của ‘Ring, cho đến khi anh nhắc bóng một trong số họ lên và đặt sang bên cạnh.

Maddie chạy xuyên qua ngôi làng nhanh nhất có thể, luồn lách qua những đứa trẻ và những con chó, một lần đâm sầm vào một chiến binh da đỏ và xin lỗi rồi rít, nhưng không hề giảm tốc chạy của mình. Khi cô đến được cuối khu trại, cô quay ngược lại và chạy về hướng thị trấn.

Ngay khi cô đến được rìa thị trấn cô chậm lại để lấy hơi thở và mỉm cười: Cô đã lừa được anh cũng như chạy thắng anh.

Vài giây sau cô cảm thấy có một bàn tay trên vai mình, và khi cô ngược lên nhìn thấy mặt anh với vài thứ na ná như niềm vui chiến thắng ở trong mắt, cô quăng cho anh một cái nhìn tôi-sẽ-chỉ-anh-thấy, sau đó hét lên. “Cứu tôi! Cứu tôi với! Làm ơn đừng đánh tôi nữa!”

Cả tám người đàn ông nhảy xổ vào ‘Ring một lượt, và cô lon ton chạy đi. Hai mươi phút sau anh lại tiến gần đến gót chân cô một lần nữa. Nhìn ra sau vai mình, cô trông thấy mái tóc thường được chải chuốt hoàn hảo của anh giờ đã rối tung lên, có một vùng đỏ trên má anh và bụi bặm bám đầy quần áo. Cô cười toe toét và tiếp tục chạy.

Cô không chắc khi nào cô bắt đầu thích thú với cuộc chơi, nhưng đúng là cô có vui thích với nó. Cô trốn trong một cái thùng rỗng và mém nữa cười khúc khích thành tiếng khi anh đứng cách cô không đầy một bước chân, và ngó quanh. Cô chạy vào trong một nhóm đàn ông đang quay xúc sắc trên mặt đất, tóm lấy chiếc nón ra khỏi một trong số họ, và trà trộn vào trong nhóm. Những người đàn ông nép lại sát nhau hơn để giúp cô ẩn mình. Thực tế, một trong số đó đã nép lại quá sức, quá sức gần và cô kêu thất thanh phản đối khi, cô không chắc lắm, nhưng cô nghĩ ông ta đã véo đùi cô. Cô nhảy dựng lên, rồi nhìn thấy Đại úy Montgomery quay sang và phát hiện ra mình, vì vậy cô lại bắt đầu chạy tiếp.

Cô chạy vào trong một trong rất nhiều căn lều kiêm quán rượu, tạm dừng lại một quầy bar cao, thô ráp, tay chống lên cằm, và thì thào, “Uýt-ky.” Cô nuốt trọn ngụm rượu trong một hơi, đưa cái ly ra cho một ngụm khác, sau đó nhìn thấy Đại úy Montgomery trong lối ra vào. “Anh ta sẽ trả,” cô nói, và chạy về hướng cửa sau. Còn người phục vụ quầy và hai người đàn ông thì giữ đại úy lại trong khi anh moi tiền ra để trả giùm cô.

Ra bên ngoài, nhanh chóng cô nhờ hai người đàn ông nâng phụ cô lên trên đỉnh một trong vài công trình có mái ở Thành phố Denver.

Những người đàn ông thực hiện một cách hồ hởi, nhưng với vô số bàn tay sờ soạng khắp cơ thể cô.

Cô đứng trên đỉnh tòa công trình và theo dõi Đại úy Montgomery tìm kiếm cô. Cô phải bịt tay che miệng để giữ cho mình khỏi cười lớn. Cô hít sâu một hơi, giang hai cánh tay và ngửa đầu ra sau. Đó là lần đầu tiên cô có một quãng thời gian vui vẻ trong hàng tháng trời. Tự do mới thật quý báu làm sao, cô nghĩ.

Khi cô mở mắt ra, Đại úy Montgomery đang đứng phía dưới và trông lên cô.

“Ui,” cô nói, cười phá lên, và chạy về phía xa của tòa công trình và bắt đầu trườn xuống một đồng thùng rượu và những bánh xe bò cũ kỹ. Ngay khi cô vừa mới chạm mặt đất, Đại úy Montgomery đã ở đó. Cô bắt đầu chạy nhưng anh đã tóm lấy váy cô và kéo cô về phía anh.

Cô chống trả lại anh. Ôi trời, cô đã chống trả lại anh, nhưng anh giữ cho tay cô cách xa mặt anh, và cuối cùng anh tóm quanh eo cô và quàng cô qua hông mình.

“Cô cần tôi phát nữa và cô sẽ không thể ngồi xuống được trong một tuần. Cô hiểu tôi chứ?”

Cô cảm thấy khá là giống với một bao tải thức ăn gia súc khi cô bị treo vắt vẻo trên cánh tay anh như vậy, nhưng cô có thể nói anh đang cực kỳ giận dữ, và một người đàn ông giận dữ thỉnh thoảng làm những việc không thể ngờ tới được. Cho nên, thay vì chống cự lại anh, cô rũ mình xuống để anh có được toàn bộ trọng lượng cơ thể cô gập dưới cánh tay anh. Nhưng có vẻ như nó chẳng tạo nên chút khác biệt nào đối với anh trong khi anh bước chân rầm rập ra khỏi thị trấn và vào trong khu rừng cùng cô.

Cuối cùng, lúc họ đã cách xa cái thị trấn ồn ào vài khoảng, anh ném phịch cô lên một mô đất mềm, đẩy cô trên đấy.

“Đại úy Montgomery, tôi-”

“Cô đừng có mà nói một từ nào hết, không một từ! Tôi đã được ra lệnh bảo vệ cô và chết tiệt, tôi không chút may mắn gì nào sẽ hoàn thành nó. Cô có lẽ cho rằng cái trò tinh quái nhỏ bé của cô là khôn khéo, nhưng cô chẳng biết chuyện gì đang diễn ra cả. Có những người mà cô không hề biết. Họ-”

“Anh mới là người chẳng biết gì cả,” cô bình thản nói, và nằm xuống bãi cỏ. Buổi tập thể dục trong bầu không khí loãng, trong lành chốn miền núi đã khiến cô cảm thấy thật tuyệt vời. Đó là lần đầu tiên kể từ khi cô nghe tin Laurel bị bắt mà cô không cảm thấy căng như dây đàn vĩ cầm.

“Ôi, Đại úy, lẽ nào anh không có bất kỳ khả năng hài hước nào hết ư? Bất kỳ chút nào nói chung?” cô nói một cách uể oải. Đó là lần đầu tiên trong suốt quãng thời gian đó mà cô chú ý đến những đóa hoa dại, những cái cây và bầu trời cao trong xanh phía trên đầu cô.

Anh không nói gì trong một lúc, và cô không nhìn vào anh, nhưng rồi anh nằm xuống trên cỏ cách cô khoảng một bước. “Đúng ra tôi có một khả năng hài hước được phát triển rất tốt, thật đấy. Nhưng vào năm ngoái tôi dường như đã để lạc mất nó.”

“Ồ?” cô nói kiểu khích lệ, nhưng anh không nói gì nữa. Cô hít một hơi của bầu khí quyền trong lành. “Tôi không thể tưởng tượng một người đàn ông đặt tên con ngựa của anh ta là Satan lại có khả năng hài hước. Cho đến giờ tôi có thể nói, anh luôn bận rộn với công việc và chẳng chơi đùa gì cả. Những ý tưởng của anh về việc đối xử với phụ nữ chỉ là hù dọa họ, hăm dọa họ. Tôi chắc chắn có vài phụ nữ thích điều đó, nhưng tôi thì không thể có nhiều thành công đến thế được.”

“Cô không biết gì về tôi hết,” Ring nói với một chút bực tức. “Không cái gì cả.”

“Vậy tôi đoán chúng ta hòa, vì anh cũng chẳng biết gì về tôi.”

Anh chống người lên khuỷu tay để nhìn cô, nhưng cô vẫn tiếp tục nhìn lên trời. “Giờ thì, cô đã nhầm rồi đấy. Sự thật là, Cô LaReina, tôi biết vô khối điều về cô.”

Cô khẽ cười khúc khích đầy vẻ nhạo báng. “Không gì cả. Tuyệt đối không gì cả.”

Anh lặn mình trên lưng. “Ta hãy đánh cược một phen xem sao?”

“Thêm những thỏa thuận lên-giường-với-tôi hả?” Có chút cay đắng trong giọng cô.

“Không,” anh nói nhỏ nhẹ. “Ta sẽ cược thứ gì đó quan trọng hơn.” Anh không nhận thấy cái nhìn trừng trừng cô gửi cho anh. “Hai mươi bốn tiếng cô sẽ không chạy trốn. Hai mươi bốn tiếng tôi có thể ngủ yên và biết rằng cô sẽ không làm bất kỳ điều gì ngu ngốc.”

“Và anh sẽ định nghĩa cho những điều ngu ngốc?”

“Đúng thế.”

“Tôi thì nhận được gì?”

“Hai mươi bốn tiếng tôi sẽ ở cách xa cô ra.”

Cô mỉm cười lên với những cái cây. “Tất cả việc này là xem coi liệu anh có biết bất kỳ điều gì về tôi hay không, đúng vậy chứ?” Cô không nghĩ mình đang đặt cược nhiều quá. Đầu tiên hết thấy, cô được cho là phải gặp ai đó về những lá thư vào tối hôm đấy ngay tại đây trong Thành phố Denver và cô không một chút hoài nghi gì việc cô có thể làm được việc đó dưới mũi anh. Và thứ hai, từ sự quan sát của cô, anh ta là một gã đàn ông không thể trông thấy gì vượt quá chóp mũi của mình. Anh dường như cho rằng phụ nữ là những sinh vật mỏng manh yếu ớt, và cô biết anh có những thành kiến về những ca sĩ opera. “Được rồi, thỏa thuận thế nhé. Anh biết gì về tôi?”

“Trước nhất, nếu cô là một nữ công tước, thì tôi là Nữ hoàng Victoria. Cô hầu như chẳng biết gì về những dòng dõi quý tộc, và cô không biết tí gì về Lanconia. Và chiếc trâm cài mà cô, chà... đánh mất, cái vật từng thuộc về bà ngoại cô ấy, một vật nhỏ bé rất xinh xắn nhưng đều không có cả kim cương lẫn viên ngọc trai nào thật sự mang phẩm chất của một nữ công tước. Những gì cô biết là về vùng đất này. Cô trèo lên những ngọn đồi giống như cô được sinh ra và lớn lên ở đây. Cô có thể cưỡi ngựa giỏi hơn hầu hết đàn ông, và cô nốc cạn cả một ngụm ứt-ky mạnh như thể trước đây cô đã từng làm nó rất nhiều lần. Tôi nói tới đâu rồi?”

“Tôi vẫn còn chưa ngủ gật.”

“Cô cũng rất thoải mái xung quanh những người da đỏ. Thật không bình thường đối với một quý cô đến từ châu Âu, cô không nghĩ thế sao? Cô không biết nhiều nhận gì về Sam và Frank, và cô không thích Edith cho lắm. Nó làm tôi tự hỏi liệu cô có phải là người đã chọn họ không. Tôi đúng chứ?”

“Có lẽ.”

“Ta hãy xem, còn gì nữa? Dự đoán của tôi là cô là một trinh nữ, hoặc rất gần như thế.”

“Tôi không thích việc này, Đại úy.” Cô bắt đầu ngồi dậy, nhưng anh không cho phép.

“Tôi tuyệt đối không định xúc phạm gì cô. Tôi chắc rằng một người phụ nữ xinh đẹp như cô có nhiều hơn là vài lời cầu hôn, nhưng tôi không nghĩ đàn ông có hứng thú với cô cho lắm.”

“Đàn ông bị ép buộc ở gần tôi dĩ nhiên không giữ lại bất cứ quan tâm nào đến tôi rồi. Tôi nghĩ mình cần trở về nơi cắm trại ngay bây giờ.”

Anh nắm lấy cánh tay cô. “Còn nữa, và nếu tôi phải nhắc nhở cô, thì chính cô là người bảo rằng tôi không biết chút gì về cô cả. Giờ thì, tôi ở đâu rồi nhỉ? Ồ, phải, ai đó đang tổng tiền cô. Tôi vẫn chưa thể suy ra tại sao, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn nó không phải là anh chàng tình nhân cũ nào đó. Không, nó phải là thứ gì đó nghiêm trọng hơn-hơn, hơn rất nhiều. Cô không dễ dàng gì bị sợ hãi, vậy mà cô đã sợ gần chết bất cứ thứ gì đang diễn ra trong đời cô hiện nay.”

Maddie không nói gì cả; cô không thể.

Thật mềm mại, thật dịu dàng, anh nắm lấy tay cô trong tay anh. Tôi là một người đàn ông trọng danh dự... Maddie,” anh thì thầm, dùng cái tên anh nghe Edith gọi cô. “Nếu cô giải bày với tôi, tôi sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để giúp đỡ cô, nhưng cô phải tin tôi mới được.”

Maddie phải vận dụng hết từng chút một sức mạnh ý chí để không kể anh nghe về Laurel. Cô muốn kể cho ai đó có thể thấu hiểu. Ai đó có thể phản ứng khác đi so với Edith người chỉ đơn giản là nhún vai. Và cô cũng muốn có lời chỉ bảo. Cô sẽ làm gì nếu cô đến được khu trại thứ ba và chúng không để cô nhìn thấy Laurel? Chuyện gì nếu-

Để giữ mình khỏi sự cảm dỗ, cô nhảy phắt lên, đứng trước mặt anh. “Ồ, rất tốt đấy, Đại úy Montgomery, rất, rất tốt. Nếu anh có từng ra khỏi quân đội, có lẽ anh có thể đi lên sân khấu được đó.” Cô thả vai và nhìn qua anh dưới mũi cô. “Nhưng anh đã quên điều quan trọng nhất về tôi: giọng hát của tôi. Cho đến khi anh nghe được tôi hát, thì anh không biết chút gì về tôi cả. Tất cả những thứ còn lại chỉ là bề nổi.”

Anh cười lên với cô. “Cô thực sự nghĩ rằng đám đàn ông tham ăn, chè chén đó sẽ trân trọng nhạc opera?”

“Một người không cần phải trân trọng opera, hoặc thậm chí là âm nhạc, trong chuyện này, để yêu âm thanh từ giọng hát của tôi.”

Anh phá ra cười tại đó, cười một cách thành thật, một âm thanh êm dịu, trầm lắng. “Tự cao thật, phải không?”

Khuôn mặt cô rất nghiêm túc. “Tuyệt đối không. Tôi không có lấy một chiếc xương tự phụ nào trong người. Giọng hát của tôi là một món quà từ Chúa. Tôi mà nói nó kém hơn nó thật sự là, thì quả đúng khinh thường Chúa trời.”

“Đó là một cách nhìn nhận nó.”

Cô ngồi xuống cạnh anh. “Không,” có nói đầy nghiêm túc. “Tôi đang nói sự thật. Tài năng thiên bẩm còn đến từ đâu khác ngoài Chúa? Tôi đã hát từ khi mình lên ba. Tôi đã ở trên sân khấu từ khi mười sáu. Mỗi ngày tôi cảm ơn Chúa đã ban phước tôi với giọng hát mà Người trao tặng này và tôi cố gắng để làm rạng danh Người bằng cách cẩn thận giữ gìn nó.”

Anh biết cô tin tưởng một cách chân thành, sâu sắc điều cô đang nói và, theo cách nói của cô, nó làm sáng tỏ vài thứ. “Và cô nghĩ những người thợ mỏ này sẽ yêu thích những bài hát của cô? Yêu thích La...”

“Traviata.”

“À, phải, người đàn bà hư hỏng.”

Cô tặng anh một cái nhìn ước đoán. “Anh nói được tiếng Ý?”

“Một chút. Cô cho rằng đám thợ mỏ này sẽ yêu thích những bài hát của cô?”

“Không phải những bài hát. Mà là giọng hát của tôi. Có một sự khác biệt cực kỳ lớn đấy.”

“Được thôi,” anh nói, mỉm cười, “vậy hãy chỉ cho tôi. Hát một bài cho tôi nghe đi.”

Tại đó cô đứng lên và mỉm cười xuống anh. “Tôi xin lỗi, Đại úy Montgomery, vì đã nghi ngờ anh. Anh đúng là có một khả năng hài hước. Một khả năng hài hước kinh khủng, không thể tin được.”

“Chà, tôi hiểu, cô cần, gì nhỉ? Một dàn nhạc chẳng? Những ca sĩ opera không thể hát được a cappella?”

“Tôi có thể hát dưới nước nếu cần phải thế, nhưng tôi chỉ hát khi nào tôi muốn. Tôi mà hát ở đây cho anh, chỉ mình anh, thì nó sẽ là một món quà vô cùng giá trị. Anh thì chẳng làm cái gì để nhận được một món quà như thế.”

“Những kẻ thợ mỏ xùy ra mười đô la tối nay thì nhận được... món quà này ư?”

“Tối nay tôi sẽ không hát cho một mình người nào đó mà là cho nhiều người. Có một sự khác biệt cực lớn đấy.”

“Chà, tôi hiểu rồi,” anh nói ra vẻ kẻ cả, rồi rút ra chiếc đồng hồ vàng to bè từ túi áo vét-tông của anh. “Quà tặng hay không, đã tới giờ cô trở lại nơi cắm trại để chuẩn bị hát cho tối nay rồi.”

“Anh nghĩ tôi bằng cách nào làm việc trơn tru trong suốt hai mươi lăm năm mà không có anh chỉ bảo tôi phải làm cái gì và khi nào làm nó?”

“Tôi thực sự không biết. Điều đó làm tôi thật hoang mang.” Trong khi đứng lên, anh nhăn mặt đầy đau đớn.

“Giả cả sức yếu rồi hả, Đại úy?”

“Tôi cho là có lẽ việc trèo lên những bức tường đá để bảo vệ cô khỏi những gã đàn ông vô danh tánh, bị cắn, bị đá, và bị thúc cùi chỏ, chưa kể việc chiến đấu lại tám người đàn ông sáng nay, đang bắt đầu gây ra thiệt hại của chúng.”

“Anh có thể luôn luôn trở lại pháo đài của mình và nghỉ ngơi cơ mà.”

“Harrison sẽ thích tôi quay lại với cái đuôi mọc giữa hai chân của mình,” ’Rìng thì thào.

“Và ai là Harrison?”

“Tôi sẽ trả lời những câu hỏi của cô khi nào mà cô trả lời những cái của tôi.”

“Vậy thì toàn bộ địa ngục sẽ đóng băng cả,” cô nói một cách êm ái khi bắt đầu đi bộ về nơi cắm trại.

“Sao cũng được, nhưng cô đừng quên tôi đã thắng vụ đánh cá. Hai mươi tư tiếng đồng hồ cô không chạy trốn.”

“Anh đã không thắng vụ cá cược, Đại úy. Tôi đã giải thích nó với anh. Nếu anh nói, ‘Cô là một ca sĩ,’ vậy thì anh có thể thắng, bởi ca hát là tất cả về tôi.”

“Tôi có nói cô là một ca sĩ.”

Cô quay sang và quắc mắt nhìn anh. “Anh đã không hề đề cập chút gì đến việc ca hát của tôi.”

Mắt anh nhấp nháy. “Tôi đã nói cô là một ca sĩ.” Giọng anh hạ thấp xuống. “Người đi du hành.”

Miệng cô siết chặt trong giận dữ, sau đó cô nở nụ cười che lấp đi. “Ha!” Cô xoay người trên gót chân và bước đi. “Rồi anh sẽ thấy,” cô nói vọng qua vai. “Tối nay anh sẽ học được tôi là ai và là thứ gì.”

Anh đứng đó, ngắm nhìn cô bước đi. Cô là thứ lôi cuốn một cách chết tiệt, anh nghĩ. Và khả ái, thông minh-và cả rắc rối. Và cô thì không cần thêm rắc rối nào hơn những thứ mà cô đã có nữa. Anh thích cái cách cô bảo anh rằng cô tuyệt vời, không, rằng cô có một giọng hát thần tình. Thỉnh thoảng anh mệt mỏi với những phụ nữ cứ liên tục hỏi anh rằng anh có thích tóc hay váy áo của họ hay không. Cô lẽ Toby đã đúng. Ông ấy nói tất cả những cậu bé Montgomery đều có nó quá dễ dàng khi nó liên quan tới phụ nữ. Họ có vẻ ngoài và tiền bạc, và phụ nữ thường không đòi hỏi gì thêm nữa. Toby nói thật không công bằng, bởi vì ông ấy, Toby, không có thứ nào cả, vì vậy, để giành được đàn bà, ông ấy buộc phải tử tế với họ, tán tỉnh họ.

’Rìng nhìn Maddie bước đi phía trước anh. Những vẻ ngoài đẹp mã của anh dường như không tạo bất kỳ ấn tượng nào với cô, và anh nghi ngờ rằng liệu cô có quan tâm theo cách này hay cách không nếu anh kể cho cô nghe về tài sản của gia đình anh. Sau rốt thì, tiền bạc làm thế nào có thể gây ấn tượng với ai đó đã trải qua tuổi thơ với một chiếc vương miện nhỏ và đi lại giữa người của mình? Anh phá ra cười lớn, rồi lấy lại được tự chủ khi có một đôi nhìn anh chăm chăm. Cô là một kẻ nói dối, đúng vậy, nhưng cô cũng là một người thú vị và đầy sáng tạo. Có lẽ cô cần ít sự bảo vệ hơn anh nghĩ lúc đầu, nhưng anh sẽ đeo sát bên cô, nếu không còn lý do nào khác hơn là để thấy chuyện gì sẽ diễn ra tiếp. Rượt bắt cô vòng quanh một thị trấn khai thác mỏ vàng dơ bẩn chắc chắn hơn hẳn cuộc sống quân đội mà, như Toby thường xuyên chỉ ra, hầu hết, có thể gây buồn chán cho cả người chết. Anh mỉm cười và dõi theo chiếc váy lác lư qua lại quanh cặp hông to rộng của cô.

5. Chương 5

“Được rồi,” ’Ring nói với Toby. “Ông hiểu hết mấy thứ cháu nói với ông rồi chứ? Nhớ hết rồi chứ?”

Họ đang ở trong một chiếc lều cắm tại phía sau của một bức tường gỗ to bụi ngày nào đó sẽ trở thành một khách sạn, nhưng tối nay nó sẽ là khán đài cho buổi ca hát của Maddie.

“Ta không thể giỏi mà quên được cho lắm,” Toby nói vẻ chán ghét. “Cậu đã nói đi nói lại với ta tới hai chục lần trong suốt mười phút vừa qua. Mình phải giữ cho khán đài được yên ổn và nếu có bất cứ ai hành động như thế hần ta không thích nghe cô hát, thì chúng ta sẽ bẻ cổ hần.”

“Đại khái thế,” ’Ring nói, nhìn vào đồng hồ lần nữa.

“Dẫu sao thì cậu đã ăn trúng thứ gì đấy? Tôi chưa từng thấy cậu quá mức lo âu đến thế. Cậu hành động như thể mình đang có em bé không bằng vậy.”

“Không hoàn toàn nhưng gần đúng. Cô ta cho rằng những kẻ say khướt kia thích nghe cô ta hát.”

“Ta nghĩ cô ta phải thông minh hơn thế.”

’Ring thở dài. “Ông nên nghe cô ta nói. Cô ta nghĩ giọng hát của cô ta là một món quà của Chúa. Có lẽ nó đúng là thế thật, nhưng nó là một món quà dành cho những người đàn ông mặc áo đuôi tôm, uống rượu sâm panh. Cho những người sống ở Taos Lighting, cháu nghĩ bọn họ sẽ muốn thấy đôi chân của cô ta.”

“Đó không phải ý kiến tệ.”

’Ring bắn cho ông một ánh mắt kinh tởm.

“Chúng ta không thể tất cả đều có tâm hồn cao thượng như cậu được. Ta đã nghe về hai người các cậu trong thị trấn bữa nay. Ta chưa bao giờ nghe được ở đâu rằng cậu chơi cút bắt với một người phụ nữ cả công khai lẫn riêng tư như vậy cả. Cậu có thật là đã xách cô tay vô trong rừng không?”

’Ring không trả lời nhưng lại coi giờ một lần nữa.

“Hai người có làm gì trong rừng không?”

“Có,” ’Ring đáp lại. “Chúng cháu nói chuyện. Từng thử làm vậy với một người phụ nữ chưa?”

“Tại sao ta lại muốn thế chứ? Việc ở trong quân đội cho ta cơ hội để nghe nhiều cuộc tán dóc nhiều hơn là ta đã từng muốn nghe. Cậu đã hôn cô ấy chưa?”

“Toby, im đi.”

Toby khẽ khích khích.

Maddie nhìn vào bản nhạc của cô một lần nữa. Cô cần phải hát một vài giai điệu, bài hát quen thuộc với những âm điệu lôi cuốn, du dương, một hai bài hát tôn lên giọng ca một cách thuận tiện nhất, và sau cùng là bài “America the Beautiful” để kết thúc chương trình.

Frank đã đến với một cây đàn piano, trầy xước và sứt mẻ từ chuyến hành trình của nó bằng qua vùng thảo nguyên rộng lớn, nhưng ông đã lên lại dây và chỉnh sửa lại cho nó có thể làm việc đủ ngon lành. Frank khá là có tài và cô nghĩ có lẽ ông ấy đã từng một thời làm nhạc công, nhưng ông hẳn phải bỏ lại tương lai sự nghiệp âm nhạc đằng sau lưng khi ông bước lên vũ đài. Cô chưa bao giờ hỏi ông về cuộc đời ông cả. Một khuôn mặt giống như ông có xu hướng làm một người tắt ngúm đi ý định tâm tình với ông ấy.

Cô nhìn lên khi Đại úy Montgomery, theo sau anh là Toby, bước vào phòng thay quần áo nhỏ bé tạm thời bên ngoài cửa sau của cái công trình đã được hoàn thành một nửa này.

“Bọn họ đang phục vụ thức uống,” đại úy rầu rĩ nói. “Và cờ bạc. Họ không quen với những trò tiêu khiển văn minh. Toby và tôi sẽ làm hết sức để giữ họ trong tầm kiểm soát, nhưng tôi không thể đảm bảo trước điều gì đâu đấy.”

“Tôi sẽ kiểm soát họ, Đại úy. Giọng ca của tôi và tôi sẽ điều khiển những người đàn ông.”

Anh tặng cô một cái nhìn nói rằng cô không được sáng dạ cho lắm, sau đó mỉm cười và nháy mắt với cô. “Dĩ nhiên. Hẳn là thế. Chúa hẳn là sẽ giáng xuống đầu họ một tia sấm sét chết người nếu họ không cư xử cho phải phép.”

“Đi ra,” cô nói đầy êm ái. “Ra ngoài!”

Anh làm một động tác khê cuối đầu châm chọc và rời khỏi lều, nhưng Toby ngập ngừng. “Cậu ấy chắc chắn có thể khiến cho một xác chết nổi khùng lên, phải vậy không, tiểu thư?”

“Còn hơn cả tôi có thể nói được. Nói tôi nghe, có bất kỳ ai đã từng bảo với anh ta rằng anh ta đã sai chưa?”

“Có vài ba người gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn là cậu ấy luôn đúng.”

“Không ngạc nhiên là gia đình anh ta gửi anh ta vào quân đội.”

Toby khê khúc khích. “Tiểu thư, toàn bộ gia đình của cậu ấy chỉ đơn giản là thích cậu ấy.”

“Tôi không tin chuyện đó. Mặt đất không thể nào giữ chân họ được.”

“Có đấy, thưa tiểu thư.” Toby nhe răng cười toe toét. “Chúc may mắn tối nay.”

“Cám ơn ông.”

Khi cô bước lên sân khấu, vừa mới được xây hồi trưa nay dựa theo những tiêu chuẩn kỹ thuật của Sam, Maddie có cảm thấy một chút bồn chồn, và cô biết là phải cảm tạ Đại úy Montgomery cho điều đó. Giờ anh đang đứng tại phía sau của căn phòng lớn, đằng sau lưng khoảng chừng tầm ba trăm người đàn ông gì đấy, với khẩu súng lục giắt bên hông, kiếm đeo bên sườn và đang múa may qua lại một hay hai con dao. Anh trông sẵn sàng chiến đấu với cả một tàu đầy ắp cướp biển. Toby đứng ở phía bên kia của căn phòng đang xĩa răng của ông với một con dao to tướng đủ để cắt phập những khúc xương trâu.

Thượng đế cứu con, cô thầm nghĩ. Con đang hát trong một nhà tù, nhưng trường hợp này phạm nhân thì hạnh phúc vui vẻ còn những tên lính gác thì điên loạn mất rồi.

Cô khởi đầu chương trình với bài “Ah, fors’è lui” duyên dáng trong vở La Traviata, nhưng cô chưa hát quá vài dòng đầu tiên trước khi rắc rối nổ ra ở phía sau. Và đó tất cả là lỗi của Đại úy Montgomery. Một người thợ mổ mệt mỏi, đáng thương nào đó đã ngã ghế của ông ta về sau quá đà, chiếc ghế đánh cùi rầm xuống sàn, và đại úy đã bổ nhào xuống người đàn ông, súng rút ra.

“Dzô!” ai đó gào lên, và sau đó mọi thứ loạn hết cả lên khi cuộc gây lộn bắt đầu. Những nắm đấm bay lượn; những chiếc ghế rơi qua lại trong không khí.

Một người có thể làm gì với những thằng bé ngỗ nghịch đây nhỉ? Maddie tự hỏi. Măng mỗ chúng, đó là giải pháp.

Cô lấy một hơi sâu, sâu thật sâu, lấp đầy cơ thể mình với khí oxy theo cái cách mà cô đã được huấn luyện, và sau đó ngân lên một nốt nhạc, một nốt nhạc thanh, cao, một nốt nhạc rất ư là vang dội.

Ngay tức thì cô có được sự chú ý của những người đàn ông gần cô nhất khi họ chợt ngưng lại, những nắm đấm đang nhắm vào mặt nhau, và nhìn cô, mắt mở to, chớp chớp.

Maddie tiếp tục giữ nốt nhạc và thêm nhiều đàn ông nữa bắt đầu nhìn cô. Những người đàn ông ở đằng trước bắt đầu chậm rãi vỗ tay theo nhịp điệu, ghi dấu những phách nhạc với tiếng vỗ tay của họ. Rồi những người đàn ông giữa phòng bồi thêm tiếng vào giai điệu những nhịp chân. Rốt cuộc những người đàn ông đằng sau cũng nhận thấy chuyện gì đang diễn ra và dừng lại việc cố gắng giết chết những người mới một giờ trước còn là bạn họ.

“Quái quỷ thật!” Toby nói, quan sát cô khi cô chỉ cầm độc mỗi nốt ấy, và giữ lấy nó.

’Rìng thả tóc của người đàn ông anh đang quất túi bụi ra và nhìn cô. Giờ cô đã có sự chú ý của tất cả mọi người.

Maddie tiếp tục giữ nốt nhạc. Và giữ nó. Và giữ nó. Những giọt nước mắt chảy xuống khuôn mặt cô. Phổi cô trống rỗng oxy, nhưng cô vẫn giữ nó. Cô rút sạch không khí từ mỗi một bộ phận trong cơ thể cô, từ chân cô, cánh tay cô, những ngón tay cô, ngón chân cô, thậm chí cả từ những ngọn chân lông của mình. Cô rút ra hết mọi thứ cô có trong khi những người đàn ông tiếp tục tiếng vỗ theo nhịp điệu của họ. Một, hai, ba, bốn. Cô giữ nó. Cuống xương sống của cô đang chạm tới rốn. Áo nịt của cô chùng lại, nhưng cô vẫn giữ nốt nhạc đó.

Sau một quãng dài, cực dài cô giang hai cánh tay ra và cuộn tròn nắm tay lại. Toàn thân cô đau đớn; mỗi bắp cơ nhúc nhối, nhưng cô vẫn không thả nốt nhạc đó đi.

Cô ngả đầu ra phía sau và rồi, nhanh chóng, đột ngột, cô kéo hai nắm tay lại với nhau, gập khuỷu tay lại, đưa hai nắm tay về phía trán và dứt điểm!

Cô ngừng lại và trong một thoáng cô tưởng mình sẽ vỡ tung ra, nhưng cô hóp lấy hóp để không khí như thể người sắp chết đuối-và đám đông trở nên cuồng nhiệt. Họ hoan hô và bắn những khẩu súng lục, súng trường, và súng săn lên trời. Họ tóm lấy cánh tay nhau và nhảy vòng quanh. Họ có lẽ là không được giáo dục và nhân cách của họ có lẽ bỏ lỡ mất vài điều đáng trân trọng, nhưng họ chắc chắn nhận biết được khi có điều gì đó nhiệm màu vừa mới diễn ra.

Khi Maddie hồi phục lại bản thân, có nhìn qua những cái đầu của những người thợ mỏ hân hoan tới nơi Đại úy Montgomery đứng ở sau đây. Mắt anh đang mở rộng đầy ngạc nhiên như những người đàn ông. Cô tặng anh một nụ cười đom đóm đáng nhất mà cô có thể xoay sở được và chỉ lên trời. Anh mỉm cười lại, rồi đặt một tay ra trước, một tay ra sau anh và, cúi chào thật thấp. Khi anh đứng thẳng dậy, cô tặng anh một cái gật đầu chiếu cố mà bất kỳ nữ hoàng nào cũng sẽ thấy tự hào.

Sau chuyện đó, những gã đàn ông nửa tỉnh nửa say, mệt mỏi, cô độc đó hoàn toàn thuộc về Maddie. Cô hát và họ lắng nghe. Nó thường khiến cô bực mình rằng người Mỹ có những quan niệm lạ lùng như thế về opera. Họ dường như nghĩ opera là cho những vị vua, cho những người với nền giáo dục tuyệt vời, nhưng sự thật thì, opera đã bắt đầu ra đời rất ư là bình dị: những câu chuyện đời thường cho những con người bình thường.

Cô kể cho những người thợ mỏ về Elvira đáng thương không thể có được người đàn ông cô yêu, sau đó hát bài “Qui la voce sua soave”, nơi mà cô gái trẻ hóa rồng. Vào cuối bài có vài giọt nước mắt đã ứa ra.

Cô hát “Una voce poco fa” sau khi kể họ rằng Rosina đang thề thốt sẽ cưới người đàn ông cô yêu bất chấp mọi thứ. Họ nghĩ là nó còn xúc động hơn cả việc bị điên nữa.

Sau sáu giai điệu những người đàn ông đang yêu cầu hát lại. Cô đã không hát cho những khán giả tán thưởng cô một cách chân thành đến vậy kể từ hồi cô rời khỏi nhà ba mẹ cô.

“Hãy điên thêm lần nữa nào,” họ reo hò.

“Không, hãy cưới anh chàng thôn dã,” ai đó hét lên.

Cô hát gần suốt bốn tiếng đồng hồ trước khi Đại úy Montgomery đi vào khán đài nhỏ bé và bảo những người đàn ông buổi biểu diễn đã hết. Anh bị la ó, huyết sáo và ban đầu Maddie định nói với anh là cô sẽ quyết định khi nào cô dừng hát, nhưng rồi tri giác thông thường đã giành chiến thắng trước lòng tự tôn và, đây về biết ơn, cô nắm lấy cánh tay anh đưa ra trong khi anh dẫn cô qua cánh cửa ra ngoài đến chiếc lều được dùng như là một căn phòng thay trang phục.

Tiếng hoan hô đằng sau họ vang lên như sấm-được trợ giúp bởi tiếng nổ của vô số thứ hỏa khí. Khán giả không bao giờ chỉ còn bao gồm có ba trăm người đàn ông, mà là, trong khi Maddie hát, thêm hàng trăm người đã lặng lẽ, lễ phép, rón rén vào trong tòa nhà, và khi không ai có thể nhét vào bên trong được nữa, họ treo lên những bức tường và ngồi trên đấy. Họ mở những cánh cửa và đứng, ngồi, nằm bên ngoài để được nghe cô hát.

“Tôi phải diễn lại nữa mới được,” Maddie nói, nhưng Đại úy Montgomery đã giữ chặt lấy cô.

“Không, cô sẽ không. Cô đã mệt rồi. Nó hẳn phải là một khối lượng công việc khổng lồ khi hát như thế.”

Cô nhìn lên anh, trông thấy đôi mắt anh mở to với niềm ngạc nhiên và trân trọng. “Cảm ơn anh,” cô nói, và dựa một chút vào anh. Cột sống của cô chưa bao giờ lo chuyện liệu cô có mệt hay bệnh gì không; ông ấy cảm thấy việc ca hát là mối bận tâm của riêng Maddie và không phải của ông ấy. Ông không bao giờ bất hòa với cô nếu cô nói cô quá yếu để biểu diễn-điều mà cô thực sự là như vậy. Mối quan tâm của ông là về việc xếp lịch cho cô và xem coi cô hái ra bao nhiêu tiền từ phòng vé nhà hát.

Giờ đây thật khá là dễ chịu khi có ai đó nhận ra rằng cô mệt mỏi. Cô mỉm cười với anh. “Phải đấy, tôi có hơi mệt chút. Có lẽ, Đại úy, anh muốn tham gia cùng tôi một ly rượu vang đỏ. Tôi luôn luôn mang theo loại rượu vang Bồ Đào Nha hảo hạng nhất bên mình, và tôi luôn dùng vài ngụm sau mỗi khi hát. Nó làm thông cổ họng cho tôi.”

Bốn phương tám hướng quanh họ là hàng trăm người đàn ông đang la hét, nhưng có lẽ họ cũng đang ở một mình. Ánh trăng phản chiếu lấp lánh màu hoa hồng từ chiếc váy lụa của cô, và đôi vai trần của cô thì trắng trẻo, đầy đặn và mượt mà. “Tôi thích thế,” anh nói nhẹ nhàng.

Anh kéo ngược mép cửa lều cho cô, và Maddie bắt đầu đi vô, nhưng sau đó cô nhìn thấy gã đàn ông góm guốc ở bên trong, cái gã biết được nơi Laurel đang ở. Súng của hắn chĩa thẳng vào Maddie, và cô nhận ra nếu cô không thoát khỏi 'Ring, có khả năng chúng sẽ bắn hết cả hai. Cô xoay vòng và giật mạnh vạt lều ra khỏi tay của Đại úy Montgomery.

“Nói tôi biết, Đại úy, bộ anh đang thử tính quyến rũ tôi đấy à?” cô gắt lên với anh. “Đó là tại sao anh muốn tôi rời sân khấu phải không?”

“Sao cơ, không, tôi-”

“Không? Đó không phải tất cả những gì đàn ông muốn hả? Bộ đó không phải tại sao anh vác tôi đi suốt thị trấn hôm nay à? Chẳng phải nó là tất cả mối bận tâm của anh với tôi để anh có thể có được điều mình muốn từ tôi đó ư? Tôi đã từng xử lý những gã đàn ông như anh ở khắp nơi trên toàn thế giới rồi đấy.” Với mỗi lời nói ra cô thấy lưng anh cứng lại cho đến khi anh đang đứng trong tư thế nghiêm của một người lính. Cô không thích mình cho lắm vì những điều cô đang nói bởi vì, nếu cô thành thật, cô phải công nhận rằng cho đến tận bây giờ hết thấy những gì anh đã làm là cố gắng bảo vệ cho cô. Nhưng cô buộc phải thoát khỏi anh. Gã đàn ông bên trong có thể bắn một hoặc cả hai người bọn họ và không một ai có thể biết được chuyện gì với tiếng ồn ào náo động bao quanh như vậy.

“Phải thế không hả, Đại úy? Anh có nghĩ rằng một nữ ca sĩ phiêu bạt như tôi lại là một đàn bà dễ dãi hay không?” Bởi vì chỉ vừa mới vài tiếng trước đây anh đã nói anh tin tưởng cô là một trinh nữ, cho nên cô biết lời tuyên bố này không có ý nghĩa gì cả. “Có phải là niềm hi vọng gặt hái được thành quả là thứ đã giữ chân anh khỏi việc quay trở về quân đội chẳng?”

Anh nhìn xuống cô, khuôn mặt lạnh lùng và khắc nghiệt. “Tôi xin lỗi vì đã để lại trong cô một ấn tượng như vậy về tính cách của tôi. Tôi sẽ đợi cô... dùng xong rượu vang của mình, rồi tôi sẽ hộ tống cô về nơi cắm trại của cô.” Anh chạm tay vào vành nón, rồi xoay gót và nhanh nhẩu bước đi.

Maddie từ chối nghĩ về những điều cô vừa nói. Cô đã làm chuyện cô cần phải làm. Gã đàn ông đang đợi cô bên trong, trượt khẩu súng lục của hắn ta vào lại thắt lưng.

“Tư tưởng mau lẹ đấy, phải không?”

“Khi cần thiết.” Cô đi đến chiếc rương nhỏ mà Sam đã chuyển sang cho cô và từ dưới lớp vải lớp cô lấy ra lá thư. Hắn ta rút ra một lá khác từ bên trong áo sơ mi của hắn. Lá thư đã được gấp lại thành hình phong thư, và chẳng có gì viết trên đó hết, nhưng nó dính đầy mồ hôi và nhàu nát vì nằm sát bên lớp da của hắn ta. Cô phải cưỡng lại việc cầm lấy nó tại một góc và gơ cách xa ra một cánh tay.

Hắn ta cười điệu với cô như thể hắn có thể đọc được suy nghĩ của cô vậy, sau đó kéo ra một tờ giấy khác từ trong áo và trao nó cho cô.

Cô mang nó đến ngọn đèn dầu đã được cô vịn xuống thấp để cho những cái bóng bên trong lều không thể bị nhìn thấy rõ ràng từ bên ngoài. Thứ cô nhìn thấy là một tấm bản đồ. Ngày mai cô sẽ phải hát ở một nơi tại Tarryall Creek, và hai ngày sau đó cô phải hát trong một thị trấn nhỏ bé cô quanh gọi là Picherville. Tại

Pitcherville cô sẽ phải dùng tấm bản đồ và đi năm mươi dặm vào trong dãy Rocky, nơi cô sẽ phải chuyển lá thư kế tiếp.

“Và Laurel sẽ ở đó chứ?” cô hỏi gã. “Tôi được bảo là tôi sẽ được gặp lại nó sau khu trại thứ ba.”

“Nếu cô có thể tìm ra địa điểm.”

“Tôi có thể tìm ra nó ngon lành.”

“Một mình? Cô cứ xuất hiện với anh chàng đại úy hoa hòe của cô và cả ba người bọn cô sẽ đi đời hết.”

“Ông không thể giết một đứa trẻ được.”

Gã đàn ông cười khúc khích. “Sau những gì nó đã phải vượt qua, có lẽ nó thà chết còn hơn đây.”

Ngay tại đó Maddie bất ngờ đâm nhào vô hấn, nhưng hấn ta đã bắt cô lại trong tay hấn và dễ dàng giữ chặt lấy cô. “Một nụ hôn thì sao nhỉ?”

Bấy giờ là một lúc nào đó sau khi Maddie hiện ra từ chiếc lều và Đại úy Montgomery đang đợi hộ tống cô trở về nơi cắm trại. Họ bước đi một cách lặng lẽ.

Rốt cuộc 'Ring lên tiếng. “Cô có vẻ không thích thú lắm rượu vang đỏ của mình thì phải. Cô cứ chùi miệng liên tục.”

“Tôi làm hoặc không làm gì không phải là mối bận tâm của anh!”

Tại lều của mình cô ra lệnh cho Edith đặt những ấm nước lên trên ngọn lửa cho nóng. “Chị sẽ đi tắm.”

“Nguyên cả thùng?” Edith hỏi.

“Phải. Cho nóng hết mức chị có thể chịu đựng được. Hoàn toàn hết mức chị có thể chịu đựng.”

“Cô ta ăn trúng gì thế?” Toby hỏi. “Ta cứ tưởng cô ta đã thực sự sung sướng tối nay rồi chứ.”

“Cô ta đã,” 'Ring nói cứng nhắc. “Cô ta đã cho đến khi cô ta nghĩ cháu có những ý định ô nhục với cô ta.”

“Cô ta không biết cậu tốt cho lắm, phải không?” Toby nói, ám chỉ những từ ngữ của ông như là một lời lăng mạ, nhưng 'Ring không nhận ra chúng có ý như thế.

“Phải, cô ta không biết. Một phút trước cô ta đang mời cháu rượu vang đỏ và phút sau cô ấy nhìn vào trong rồi hành động như thể cháu là một kẻ cuồng dâm đang tính tấn công cô ta không bằng. Người phụ nữ này thật vô lý hết sức. Cô ta-” Anh dừng lại. “Toby, cháu đúng là một tên ngố,” anh nói, rồi xoay lại và bắt đầu chạy.

Bốn người đàn ông đang hạ chiếc lều họ đã dựng lên cho Maddie dùng, nhưng anh quay sang xăm soi mặt đất bằng chiếc đèn dầu. Mặt đất đã bị giẫm lên quá nhiều đến nỗi không thể nói được điều gì từ những dấu vết, nhưng anh nhặt lên một mẩu xỉ gà còn sót lại. “Cái này là thuộc về các ông hả?” anh hỏi những người đàn ông đang di chuyển chiếc lều.

“Không, anh có thể lấy nó đấy.”

“Không, ý tôi là, phải một trong các ông đã hút nó không?”

Một người đàn ông thúc vào một người khác với một cái nhìn hiểu biết. “Cô nàng ca sĩ nhỏ bé xinh xắn đó lại đang dẫn anh vô một cuộc rượt đuổi nữa à? Người bạn kia của cô ấy đã đi mất rồi.”

“Ông đã thấy ai đó rời khỏi lều ư?”

“Tôi không có thấy gì hết,” người đàn ông nói. “Cậu có thấy gì không, Joe?”

'Ring biết những người này sẽ không chịu tình nguyện cho biết bất cứ thông tin nào. Họ đã yêu Maddie mất rồi và họ có ý muốn bảo vệ cô. Anh túm lấy cổ áo một người. “Ông có muốn giữ khuôn mặt đó của ông không hả? Vậy thì nói tôi nghe ông đã nhìn thấy cái gì mau. Tôi nghĩ hấn ta đang cố giết cô ấy đó.”

Bốn khẩu súng lục đặt sát đầu 'Ring và lên cò. Người đàn ông giật mạnh ra khỏi cú tóm của 'Ring. "Sao anh không nói như vậy đi? Tôi chỉ thấy hấn ta chuôi ra. Không thể nói rằng tôi đã từng thấy hấn ta trước đây."

'Ring cau mày với những người đàn ông vẫn đang chia súng vào anh. Họ dường như không tỏ ra nguy hiểm cho lắm trừ khi một trong số bọn họ vấp phải một cục đá. "Thấp? Cao?"

"Tầm tầm. Khoảng tầm tầm, tôi đoán thế."

"Trắng? Đen?"

"Khoảng tầm tầm."

"Đúng là địa ngục!" 'Ring nói, và siết chặt mẩu xì gà trong tay. Anh bước đi khỏi những người đàn ông, tự nguyện rửa chính mình. Có chuyện gì tầm bậy với anh thế không biết? Anh biết cô là một kẻ nói dối, vậy mà lần này anh đã tin cô. Nếu anh đã không sẵn bầm dập khắp cả người, chắc chắn anh sẽ tự đập mình một trận vì cái tội đã tin tưởng cô. Cô đã làm tổn thương lòng tự hào chết đuối của anh. Tất cả những gì cô phải làm là tổng cho anh vài ba lời lăng nhục và anh bỏ đi như một cậu bé con bị xúc phạm.

Cái gì-ai-đã chờ cô sẵn bên trong chiếc lều? Phải chăng gã đang cầm một khẩu súng? Cô có thể đã thấy điều đó khi anh vén vạt lều lên. Có lẽ nào cô đã cứu chiếc cổ của anh bằng cách khiến anh tức giận không? 'Ring nhận ra rằng cô đã có thể cho phép anh bước vào căn lều đó, không phòng bị gì trước một cuộc phục kích, và giờ có lẽ anh đã đi đời nhà ma mất tiêu rồi.

Ngủ gật, anh nghĩ. Mình là một tên ngốc đáng nguyên rửa vì đã không nhìn thấu cô.

Anh ngừng bước, vì anh nhớ lại cái cách cô cứ chùi miệng mình, cái cách cô yêu cầu một thùng nước tắm khi cô trở về. Cô đang bị hăm dọa chuyện gì thế nhỉ? Chuyện gì mà kẻ nào đó cầm giữ cô có thể làm để khiến cô có những hành động như cô đang làm vậy không biết?

Anh giảm tốc những bước chân của mình khi anh đến gần nơi cắm trại. Là những vệ sĩ, cả Sam lẫn Frank có vẻ gần như vô tích sự. Và, thật không may, anh cũng chẳng khá hơn là bao. Anh đã quá mù quáng bởi thanh âm từ giọng hát của cô đến nỗi anh hoàn toàn quên khuấy đi về bất cứ âm mưu hăm dọa tổng tiền khả dĩ nào, đã đánh mất mọi giác quan cảm nhận nguy hiểm.

Khi anh thấy khu trại trước mặt mình, cơn thôi thúc đầu tiên của anh là phải nhảy xổ vào trong lều của cô và yêu cầu cô kể anh biết chuyện gì đang diễn ra. Và anh sẽ dùng cái gì để ép buộc cô kể cho anh đây? Bạo lực thế nào? Nếu có những lúc anh thiếu sáng suốt, thì cô dường như không hề. Ngay từ đầu cô đã không bao giờ tin anh sẽ hại cô. Cô không bao giờ e sợ anh dù chỉ một chút. Và cô đã đúng, bởi lẽ anh sẽ không bao giờ hại một người phụ nữ trong cuộc đời của anh.

Vì vậy, làm sao anh sẽ khiến cô tin tưởng anh đủ để nói cho anh? Ngay khi anh nghĩ đến nó, anh biết rằng từ khóa chính là tin tưởng. Cô cần phải tin tưởng anh.

Anh thấy Edith ra khỏi lều. "Cô ấy đã tắm xong chưa?"

"Ừa, và lưng của em cũng đã kết thúc khỏi việc vác mấy thùng nước."

'Ring nắm một mẩu vàng ra khỏi túi anh và đưa nó cho cô ta. "Cô hãy cho cô ấy bất cứ thứ gì cô ấy muốn."

"Em sẽ cho anh bất cứ thứ gì anh muốn," cô ta ậm ừ.

'Ring phớt lờ cô ta và sải bước vô trong lều.

"Đại úy Montgomery!" Maddie gất gỏng. "Sao anh dám-"

"Tôi đến vì rượu vang đỏ mà cô đề nghị tôi. Đó là, nếu cô và người đàn ông đã ở đây trước đó chưa uống nó hết."

"Tôi chưa bao giờ cho hấn rượu uống." Cô đặt mạnh tay che miệng mình lại.

"Ồ? Vậy, cô cho hấn dùng cái gì?"

Maddie nhìn đi. "Tôi không biết ý anh là sao. Bây giờ, Đại úy, tôi thấy mệt và muốn đi ngủ."

Anh lật mở cái ghế đầu nhỏ bé và ngồi lên nó. “Cứ tiếp tục đi, nhưng tôi sẽ có một ít rượu vang đỏ.” Anh mỉm cười với cô. “Bộ cô không thích có thứ gì đó để uống à? Nó có lẽ sẽ giúp cô tỉnh tâm lại đây.”

“Tôi tuyệt đối bình tĩnh. Tôi luôn như vậy sau mỗi buổi công diễn.”

“Thật vậy ư? Có chắc không phải là do những cái hôn của gã ta đã gây ra điều này đây chứ?”

Maddie nhìn ra khỏi anh và bắt đầu run rẩy trước ký ức về gã đàn ông ghê tởm đã chạm vào cô. Chưa bao giờ trong đời cô từng phải chịu đựng ai đó đụng chạm đến nếu cô không muốn mình bị động vào cả. Từ khi cô còn là một đứa trẻ cô đã biết mình khác biệt, thậm chí đặc biệt, và cô đã cố gắng trân trọng bản thân mình. Khi cô được hai mươi, từng có một cú ngã chóng vánh trên một chiếc đi văng với một bá tước người Pháp, nhưng cô phát hiện ra cuộc chạm trán quá sức khó chịu tới mức cô không bao giờ lặp lại trải nghiệm đó lần nữa. Đàn ông cũng đã thỏa mãn khi được nghe cô hát; và cô không cần thiết phải cho thêm gì khác.

Nhưng tối nay... ôi, Chúa ơi, tối nay hắn đã chạm vào cô. Hắn có lẽ đã tiến xa hơn nữa nếu như Edith không xô vào trong lều.

Giờ đây, khi có một cánh tay mạnh khỏe vòng quanh bờ vai mình, cô trở nên hoảng loạn và bắt đầu chống trả lại.

“Suýt, chỉ là tôi thôi,” Ring nói. “Ờ thì cô an toàn rồi. Cô có một giọng hát vĩ đại nhất trên thế giới, một giọng hát trời cho, và tôi chưa từng có nhiều sự vui thích đến thế khi tôi nghe cô hát tối nay. Cái bài mà cô hát về vị tiểu thư hóa rồng tên là gì ấy nhỉ?”

“Qui la voce sua soave,” cô nói với khuôn ngực anh.

“Nó là đẹp đẽ nhất...?” anh nói, chủ tâm dịch sai.

“Không. ‘Đây giọng nói ngọt ngào nhất của anh.’ ”

“À, phải. Đó là bài ưa chuộng của tôi.”

Cô cười lên với anh. “Ưa chuộng hơi sớm đấy. Anh chưa được nghe nhiều mà.”

“Ồ, nhưng mà tôi đã. Tôi đã từng nghe Adelina Patti hát.”

“Cái gì?” Cô đẩy ra khỏi anh. “Patti? Con bù nhìn đó? Những nốt Fa thăng của cô ta đúng là một thảm họa. Cô ta không nên được cho phép ra khỏi dàn hợp xướng.”

“Cô ta nghe có vẻ tốt đối với tôi.”

“Nhưng rồi, anh thì biết cái gì? Anh chẳng qua chỉ là một tên lính thuộc địa đáng thương trong khi tôi là-”

“Một nữ bá tước Lanconia?” Anh nhìn vào cô với một chân mày nhướng lên.

Bất thành lời cô nhận ra điều anh đang làm. Cô đang lên run bần bật khi anh bước vào và gần như sắp rơi nước mắt, nhưng giờ thì cô đã khá hơn-khá hơn rất nhiều. “Một ly rượu vang đỏ thì sao, Đại úy?”

Anh biết là cô đã hiểu ra, và nó khiến anh cảm thấy thật thoải mái. “Tôi thích một bài hát hơn. Một bài hát chỉ dành cho tôi.”

“Ha!” cô nói, nhưng vẫn mỉm cười. “Tối nay tất cả những gì anh đáng nhận được là một ly rượu vang đỏ. Nhưng nó là loại hảo hạng nhất trên thế giới đây.” Cô thật thỏa mãn làm sao khi thấy anh chuyển từ chế nhạo việc hát hò của cô thành muốn nghe cô hát cho mình.

“Vậy tôi sẽ phải nhận lấy những gì mình có thể đạt được vậy, nhưng tôi nhất định sẽ giành được bài hát đó.”

Cô rót thứ chất lỏng say nồng vào trong hai chiếc cốc pha lê mà cô cất giữ trong một chiếc hộp đặc biệt được chế tạo để chứa đựng và bảo vệ chúng.

“Vì sự thật,” anh nói, nâng cốc.

Maddie uống chung rượu mừng, nhưng cô hoàn toàn trông chờ mình bị đánh chết ngay tại chỗ. Cô tặng anh một nụ cười yếu ớt trên vành cốc và nguyện thề sẽ không đưa cho anh thêm bất kỳ mẫu thông tin nào nữa.

Hôm sau họ khởi hành và Maddie một lần nữa mắc kẹt bên trong cỗ xe ngựa tròn trĩnh với Edith, vừa ngủ vừa ngáy. Đại úy Montgomery đã hỏi xin được cho phép ngồi bên trong với cô, nhưng cô đã từ chối. Cô sẽ rất thích sự đồng hành của anh, có ai đó để nói chuyện cùng, nhưng anh đã lấy đi quá nhiều thông tin từ cô.

Vào giữa buổi sáng Frank dừng xe ngựa lại và đại úy đến bên cửa sổ. “Tôi e là mình có một thỉnh cầu muốn hỏi phép cô. Toby cảm thấy không được khỏe, liệu ông ấy có thể ngồi trên xe mà đi được không?”

“Hẳn rồi. Ông ấy có thể ngồi cạnh Edith.”

“Toàn bộ ý tưởng chỉ có thế,” ’Ring nói một cách êm ái.

“Thứ lỗi cho tôi.”

Anh ra dấu bảo cô nghiêng người về phía anh. “Tôi nghĩ họ đang yêu,” anh thì thầm trong lỗ tai cô.

“Ô?” Cô thẳng người lại và nhìn từ Edith đến Toby, trông hợp nhau một cách hoàn hảo.

’Ring ra hiệu cho cô cúi xuống lần nữa. “Họ muốn ở một mình.”

Cô vẫn không hiểu gì sất.

“Cô có thể cưỡi ngựa cùng tôi.”

“Tôi hiểu rồi. Nếu đây là một ý định để đưa tôi một mình với anh, thì anh có thể quên-”

“Cô có thể cưỡi con ngựa của tôi.”

Cô không hỏi làm thế nào anh biết rằng cô có thể cưỡi con ngựa giống của anh, hoặc rằng cô rất thiết tha được làm điều đó, nhưng cô sẽ không khước từ lời đề nghị này đâu. Cô hất mở tung cánh cửa cỗ xe nhanh đến nỗi cô bắt trúng vai của Toby.

“Tôi xin lỗi, tôi-”

’Ring hầu như là nâng cả người Toby lên và đẩy tuột ông vào trong xe, sau đó đóng mạnh cánh cửa lại đằng sau anh. “Edith có thể chăm sóc cho ông ấy.” Anh vẫy cánh tay mình theo một động tác mời chào hướng về phía con ngựa lông lầy đó của anh.

Cô mỉm cười lên với con vật. “Ở đây này, Satan,” cô gọi, nhưng con ngựa chẳng chịu nhúc nhích. “Satan?”

’Ring cởi nón ra và gãi gãi đầu. “Thử, ừm... Buttercup (cây mao lương hoa vàng) xem.”

Cô nhìn sang anh. “Buttercup?”

“Đó không phải ý kiến của tôi. Cô em gái bé bỏng của tôi đã đặt tên cho nó. Thứ gì nó cũng ăn hết. Những người anh em của tôi thì muốn đặt tên cho nó là Sawdust (Mùn cưa), nhưng tôi nghĩ Buttercup là thứ ít hơn trong hai thứ tai hại.”

“Không có Satan?”

Anh nhìn xuống nón của mình. “Tôi đã bị cả nhà cười chế giễu. Cô sẵn sàng để cưỡi nó chưa?”

“Đến đây nào, Buttercup,” cô gọi, và con ngựa phi nước kiệu thẳng về hướng cô, vượt quá cô một gang tay mở rộng, và bắt đầu nhai nhóp nhép trên nền sơn đỏ của chiếc xe.

Cô phá ra cười, cầm lấy dây cương, và nhảy lên ngựa.

“Nó thường không quen với bất cứ ai trừ tôi, vì vậy trọng lượng nhẹ hơn của cô có lẽ sẽ làm cô khó dễ đấy,” ’Ring nói trong khi anh thu ngắn lại bàn đạp cho cô.

Cô vỗ vỗ lên cổ con ngựa. “Tôi sẽ xoay sở được thôi. Ba tôi đã dạy tôi cưỡi ngựa. Chúng ta sẽ hợp tác tốt với nhau, phải không, hử anh chàng đẹp đẽ to lớn?”

Frank ngó sang ’Ring và ’Ring thì lắc đầu. Đàn bà và ngựa.

Maddie điều khiển Buttercup một cách dễ dàng. Nó thật là tuyệt vời khi một lần nữa được ở trên lưng một con vật đầy mạnh mẽ như thế, và cô phóng lên trên ngọn đồi dốc phía trước cỗ xe để cho ’Ring, cưỡi trên

con ngựa của Toby, phải chắt vật lắm để bắt kịp theo cô. Cô sẽ rất thích thử cho anh hít bụi trên một dải đất bằng phẳng, nhưng trong dãy Rocky này, đất bằng là thứ không thể có.

Khi 'Ring kéo ngắn khoảng cách tới bên cạnh cô, cô đang nở nụ cười rộng đến mang tai.

“Nó ắt hẳn là tuyệt vời khi được trở lại vùng đất nơi cô đã lớn lên,” anh nói một cách ngẫu hứng.

“Ồ, đúng vậy đó. Nó đúng là thiên đường. Không khí thật mát mẻ, trong lành và-” Cô nhận ra anh lại bắt cô lần nữa. Cô nhìn sang anh, và anh đang mỉm cười đầy tự mãn. Cô ngoảnh mặt đi. “Đại úy,” cô chậm rãi nói, “tên anh là gì thế? Tôi muốn nói là ngoại trừ ‘cậu bé’ như Toby gọi anh?”

“Hay là ‘hiện thân quý dữ’ như cô gọi tôi?”

Cô giữ cho khuôn mặt ngoảnh đi khỏi anh.

“Đó là 'Ring.”

Cô quay sang và tặng anh một ánh mắt kỳ quặc. “'Ring? Tôi biết rồi. Những anh chị em của anh đây, tên của họ là gì? Vòng đeo cổ? Vòng đeo tay? Vòng đeo chân, có lẽ chăng?”

Anh khúc khích. “Không, thực ra nó là Christopher Hring Montgomery. Tên đệm của tôi được đánh vần với một chữ H đằng trước nó, nhưng chữ H không được phát âm ra. Mẹ tôi luôn đánh vần tên của tôi với một lược âm đứng trước. Tôi đoán là nó tránh cho người ta khỏi gọi tôi bằng Hờ-ring.”

Cô im lặng trong một lúc, tận hưởng bầu không khí và con ngựa thần kỳ phía dưới cô. “Từ đâu ra mà anh có cái tên như thế?”

“Ba tôi có một đại gia đình Kinh thánh cổ xưa để điền vào những cái tên trong gia đình chúng tôi.”

“Như là?”

“Jarl và Raine và Jocelyn?”

“Jocelyn nghe hay đấy.”

“Không nếu nó được đặt cho một cậu nhóc, như trong gia đình tôi vậy.”

“Có lẽ anh nên đặt cho cậu bé một cái tên khác, như là... chà, tôi không biết nữa. Lyn, có lẽ.”

“Lyn! Nó đã phải tự bảo vệ nó với một khẩu súng từ hồi nó lên sáu.”

“Lyn dù sao vẫn không tệ bằng 'Ring. Sao họ không gọi anh bằng Chris?”

“Christopher là tên cha tôi. Tôi sẽ thành ra là ‘Chris nhóc’ hay, trong gia đình, ‘Kit nhóc.’ Xét toàn bộ thì rất cuộc, 'Ring ổn cả, chỉ cần nó không phải là Hờ-ring.”

Anh cười với cô. “Và cô lấy cái tên Maddie ở đâu ra thế?”

“Từ nữ hoàng, tất nhiên. Bà ấy đặt tên cho tất cả các nữ công tước nhỏ tuổi.”

“Tôi đoán chừng bà ấy đặt tên em gái bé bỏng của cô Laurel sau một cái cây Lanconia nào đó. Tôi sẽ cuộc-”

Anh ngưng lại bởi vì mọi sự hóm hỉnh đã biến khỏi gương mặt cô. Anh lục lọi trong đầu xem coi mình có nói sai điều gì không. “Laurel,” anh dịu dàng nói, và trông thấy cô rụt người lại. “Nhìn kìa! Kìa có phải một con chim sơn ca màu xanh da trời không?” Anh quan sát cô quay mặt đi, và khi cô nhìn trở lại cô đã có được sự tự chủ. Có lẽ toàn bộ chuyện này cần phải làm gì đó với em gái của cô.

Anh không cố kích động cô lần nữa mà để cô tận hưởng nguyên ngày trong khi anh thề là sẽ theo dõi cô sát sao hơn cả anh đã từng nữa.

6. Chương 6

Buổi biểu diễn thứ hai của Maddie không cần tới màn ra mắt để làm cho những người thợ mỏ lắng nghe cô nữa, bởi lẽ tiếng lành từ buổi biểu diễn đầu tiên của cô đã đồn xa đến tận ngọn núi và những người đàn ông đã đi từ những khu trại ở khắp nơi tới nghe cô hát.

Cô nói với Đại úy Montgomery rằng cô sẽ hát ngoài trời. Anh phản đối, nhưng rồi mỉm cười khi thấy cô cứ nhất mực khẳng định thế nào. Những người đàn ông đã dựng cho cô một khán đài xoành xĩnh, nhưng cũng đủ lớn cho cô và Frank đằng sau cánh gà, lần này thì đang thổi sáo. Đại úy Montgomery đứng tại một đầu và Toby tại đầu kia.

Trong lúc cô đang hát thì có một lần cô liếc nhìn Đại úy Montgomery. Anh đang tựa vào một cái cây, mắt nhắm nghiền vẻ vui thích. Bất kể những thứ khác cô đã nói về anh, anh vẫn trở nên yêu thích một cách chân thành âm nhạc của cô. Gần cuối buổi trình diễn cô phát hiện mình đang hát cho anh, và khi cô dạo chơi với những nốt nhạc, cầm giữ chúng, lấy chúng lên và xuống, cô đã dõi theo anh qua khóe mắt trong khi anh đang mỉm cười mới ngọt ngào làm sao.

Sau bốn tiếng đồng hồ, khi anh dẫn cô rời khỏi khán đài, cánh tay anh quấn chặt lấy cánh tay cô, những ngón tay của anh khép lại trong những ngón tay của cô. “Cô đã đúng,” anh nói. “Cô không thể nào nói đủ về giọng hát của mình.”

Cô nghĩ có lẽ nó là lời khen ngợi chân tình nhất mà cô đã từng nhận được. Lời ngợi khen quá đổi chân tình và ánh sáng quá thơ mộng đến nỗi cô đã không mời anh vào trong lều cô cho một ly rượu vang đỏ, và một khi cô một mình bên trong lều cô lấy bức ảnh của Laurel ra và nhìn vào nó trong một khoảng thời gian dài. Dẫu cho phải làm bất cứ chuyện gì đi nữa thì cô nhất định phải không tin tưởng một ai cả, chí ít là không phải một ai đó có khả năng quấy rối can thiệp. Cô hình dung ra cảnh Đại úy Montgomery lao thẳng lên sườn núi, kiếm tuốt ra, và thách thức gã đàn ông kinh khiếp với những lá thư ấy. Và trả lại bọn chúng có thể hại tới Laurel.

Vào lúc cô lên giường đi ngủ thì cô chỉ còn nhớ tới mỗi mình Laurel mà thôi.

Không có giờ đóng hay mở cửa cho những quán rượu ở những mỏ vàng vùng Pikes Peak. Từ khi mà say xỉn cũng chiếm việc làm nhiều như là đi tìm vàng, thức uống cũng chảy ra miễn phí như những dòng nước nằm trên núi.

Bên trong một trong vô số căn lều có hai chai ứt-ky rỗng trên chiếc bàn đầy rẫy những mảnh vụn trừ lớp mỡ xám phủ lên nó, và bốn người đàn ông đang nhanh chóng nốc cạn chai thứ ba.

“Chưa bao giờ nghe thứ gì như cô ấy,” một người nói.

“Một thiên thần cũng không thể hát hay hơn.”

“Có nhớ Sully nói cô ấy không có gì tốt như thế nào không?”

“Tớ sẽ giống như những thằng nhóc con nếu còn nghe cô ta hát.”

“Bọn mình có thể mời cô ấy hát ở Bug Creek.”

“Mất nguyên ngày trời để tới đó và chỉ có năm mươi người cả thấy. Thậm chí còn không đủ trả tiền đi lại nữa. Cô ấy sẽ không nhận đâu.”

Họ gọi chai thứ tư và uống hết một nửa. “Tôi nghĩ cô ấy phải nên hát cho bọn mình. Sully thích nghe cô ấy, thậm chí nếu cậu ấy có cho rằng cậu ấy không muốn, và cậu ấy thì không thể rời khỏi những khu mỏ, với đầy những kẻ chực sẵn sàng nhảy vô chiếm lấy chúng khắp nơi như thế này.”

Họ lặng lẽ làm nốt chai rượu, và khi họ gọi chai thứ năm là lúc mà dung khí của họ đạt mức cao nhất. “Tôi nghĩ cô ấy phải nên hát cho bọn mình.”

“Phải,” ba người còn lại đồng thanh. “Phải.”

'Ring nghe thấy tiếng những người đàn ông gần lều Maddie và tỉnh dậy ngay lập tức. Anh không thể nói được bao nhiêu, nhưng anh nghĩ là có hai người bọn họ. Lặng lẽ, anh lặn ra khỏi chiếc mền của mình, súng thủ sẵn trên tay, và tiến tới những cái cây. Anh chỉ vừa kịp đặt chân đứng dậy trước khi anh phát hiện ra bóng một kẻ nào đó gần một cái cây.

'Ring dí súng vào sườn hắn, và khi gã đàn ông quay lại, hắn ta nhe răng cười nhả nhử dưới ánh trăng vàng vạc, và hơi thở của hắn đủ để đánh gục một người. “Chào buổi tối,” gã nói.

Nó là thứ cuối cùng 'Ring nghe thấy trước khi một cái báng súng lao đến phang vào đầu anh và anh đổ quỵ xuống nền đất.

Anh tỉnh lại trong một đôi bàn tay to lớn đang lắc anh một cách dữ dội. Chấn động, anh mở mắt ra, nhưng trời quá tối đến nỗi không khó có thể trông thấy gương mặt tối đen phía trước anh. Bên cạnh đó, đầu anh đau như búa bổ. Nó phải mất một lát để cho trí nhớ của anh quay trở lại, và sau đó anh cố nhảy dựng lên nhưng thay vào đó anh thấy bản thân mình đang lơ lửng. Anh nắm chặt lấy bờ vai to lớn của người đàn ông. “Sam,” anh thều thào.

“Cô ấy đi rồi,” Sam nói bằng một giọng êm ái thật đáng ngạc nhiên đối với một người đàn ông quá bực con như vậy.

“Đi rồi?” 'Ring vẫn chưa thể hoàn toàn lĩnh hội được chuyện gì đang diễn ra từ lúc đầu anh bị chẻ làm đôi. Anh chớp mắt một vài lần để làm rõ tầm nhìn, rồi nhìn lại vào Sam. “Đi rồi? Maddie đã đi rồi? Đi đâu? Ai là người cô ấy gặp mặt lần này?”

“Cô ấy đã bị bắt đi. Bốn người đàn ông.”

'Ring vẫn đứng ngây ra một chốc, cố gắng dung nạp nó vào đầu. “Ai?”

“Không biết.”

“Thế ư, vậy còn ông ở cái chỗ quái quỷ nào thế?” 'Ring hét lên, rồi ôm lấy đầu trong cả hai tay. Khi nào anh ngừng lắc lư trong sợ, anh nhận ra ai hay tại sao đều không thành vấn đề, mà vấn đề chỉ là ở đâu.

Anh đi xuống cái mô đất nhỏ đến lều của cô. Edith đang ở bên trong sửa soạn trang phục của Maddie. “Hãy kể cho tôi tất cả những gì cô biết,” anh nói với cô ta, ánh sáng làm mắt anh đau đớn, nhưng anh vẫn nheo mắt nhìn cô ta qua nó.

“Có bốn người bọn chúng. Chúng tiến vô trong lều và bắt lấy cô ấy. Em nghĩ chúng đã say.”

Đầu anh nhức kinh khủng tới mức anh phải khó khăn mới suy nghĩ được. “Vậy cô đã ở đâu? Còn Frank? Còn ông?” anh nói với Sam.

Edith đáp. “Em đang ngủ bên ngoài và không làm hay nói gì hết. Em thích sống lâu thêm chút.” Cô nhìn chăm chăm vào anh, thách thức anh nói bất cứ thứ gì. “Frank không có đây, em không biết ông ấy ở đâu cả, và em nghĩ chúng đã đánh Sam.”

'Ring xoay lại để xem xét ông ta, và bởi vì làn da tối màu của ông cho nên máu chảy xuống cổ ông ta không thể được trông thấy ngay tức thì. 'Ring biết đầu của Sam ắt hẳn phải đau nhức nhiều như là của anh vậy, nhưng Sam chẳng tỏ ra một tí dấu hiệu nào của nó. Đánh giá của anh về người đàn ông này tăng thêm được chút đỉnh. Anh nhìn Edith, chỉ có thể vừa đủ giữ vẻ nhạo báng ra khỏi giọng của anh. “Chúng đi hướng nào?”

“Qua thị trấn.”

“Tây,” anh lầm rầm, sau đó quay lại và rời căn lều. Anh đánh thức Toby khi anh đang đeo yên cho Buttercup và mau chóng, vắn tắt, trả lời những câu hỏi của Toby.

“Cậu sẽ không đi một mình đấy chứ, phải không?” Toby hỏi.

Anh biết là anh phải thế. Toby đặc biệt không khá khẩm gì trên một con ngựa và, ngoài ra, ông ấy đang già đi, và trên hết thấy 'Ring không muốn đặt ông vào vòng nguy hiểm. Anh không hề tin tưởng người nào khác nữa. “Cháu muốn ông ở lại đây và tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra trong khả năng của mình. Frank đã ở đâu và-?”

“Cờ bạc. Gã ta là một con nghiện cờ bạc nặng đấy.”

’Ring quay sang Toby. “Còn Cô nàng Mặt ngọt chết nhất?”

“Vớ vết những anh chàng sau khi mỗi người trong bọn họ đã say ngủ.”

Thật đáng kinh ngạc rằng một người có thể biết ai đó lâu như anh biết Toby và vẫn phát hiện ra những điều mới mẻ. Anh chẳng có chút ý tưởng gì về việc Toby có thể tinh ý đến như vậy. “Còn Sam?”

“Hắn ta quả thật khó dò.”

’Ring lên ngựa. “Tìm ra những gì họ biết. Tìm ra họ đang theo phe nào và-” Anh tạm ngưng giây lát. “Tìm ra người nào đã thuê bọn họ.” Anh giật dây cương lao ngựa đi. “Cháu sẽ gặp ông khi cháu có lại cô ấy.”

Anh cười xuyên qua khu trại, gắng sức tập trung phớt lờ đi cơn đau nhức ỉnh ỏi trong đầu và nỗi giận dữ cuộn trào trong lòng anh. Anh tự trách móc bản thân mình về việc cô bị bắt, về việc đã không chịu quan sát và tìm kiếm kỹ hơn.

Không có cách nào để theo dấu cô trong màn đêm phủ xuống khu trại của vài trăm người đàn ông đang làm đủ mọi chuyện trừ việc giữ giờ giấc ngủ nghỉ hàng ngày của họ. Tất cả những gì ’Ring có thể làm là hỏi thăm. Sau một giờ anh tìm được hai người đàn ông nói có, họ có thấy bốn người đàn ông cưỡi ngựa về phía tây và cô ca sĩ opera đang ngồi ở đằng trước một trong số bọn họ.

“Trông cô ấy thế nào? Đau đớn?”

“Xinh đẹp,” một người nói. “Tôi bảo cô ấy hát thực sự rất hay, và cô ấy gật đầu với tôi. Có điều không cười.”

“Anh có biết gì về nơi bọn họ sẽ đem cô ấy tới không?”

“Tôi đã không hỏi, nhưng chỉ có năm hay sáu khu trại nằm trên lối đó. Vì tôi đã không lên đấy hai tuần nay rồi, cho nên có lẽ hiện giờ ở đó đã có thêm vài khu.”

’Ring cảm ơn những người đàn ông và bắt đầu đi lên lối mòn dốc thoải lồi lõm vết bánh xe. Phía bên kia con đường những cái cây chỉ còn lớp vỏ mỏng sót lại trên chúng bởi vì những người thợ mỏ đã dùng rọc rọc với những sợi dây kéo bện bằng vỏ cây để đưa những chiếc xe goòng của bọn họ lên và xuống con đường.

Mặt trời đã mọc và anh vẫn tiếp tục cưỡi ngựa, mắt anh quét nhìn trên mặt đất tìm kiếm bất kỳ manh mối nào chỉ ra hướng đi của cô. Có lẽ cô đã biết một chút về việc truy tìm dấu vết, ít nhất là đủ biết đường bỏ lại vài thứ đằng sau để ai đó có thể lần theo cô. Mặt trời đã lên cao ngất trên bầu trời, và anh vẫn chưa tìm thấy gì cho anh một gợi ý về nơi cô bị mang đến. Vào khoảng mười một giờ trưa anh đến được một ngã ba trên lối mòn rồi anh ghìm cương ngựa lại, tháo chiếc bị đông của anh ra, và uống nó.

Anh có 50-50 cơ hội chọn đúng đường. Anh từ bỏ và bắt đầu đi xuống lối bên tay phải. Anh vừa đi chưa đầy năm mươi bước thì, từ trên đầu, lao tới một mũi tên, cắm ngập vào trong một cái cây phía trước bên trái anh. Trong một chốc ’Ring bất động như trời trồng. Nó là một mũi tên Crow, chính xác như cái đã bắn sát rạt anh trước đây.

Chậm rãi, anh cưỡi ngựa tiến lên và nắm lấy mũi tên kéo ra khỏi cây. Một lời cảnh báo khác ư? Và khi anh nhìn vào đầu mũi tên, anh đột ngột hiểu ra: mũi tên là rào cản. Anh đang đi sai đường. Vậy gã Crow hẳn là phải biết cô đã bị bắt đi đâu. Hắn ta biết nhưng hắn đã không đi theo cô. Tại sao?

’Ring nhìn lên trên những ngọn núi, nhưng không thấy ai cả. Bởi vì cô không gặp nguy hiểm, anh nghĩ thầm. Cô có lẽ đã bị mang đi, nhưng cô không cần kẻ nguy hiểm.

’Ring quay ngựa lại, rồi bắt đầu đi xuống theo lối kia. Giờ đây anh đã cảm thấy chắc chắn về bản thân. Mười dặm tiếp theo anh đến được một nhánh khác và lần này, khi anh chọn nhánh bên phải, không có mũi tên nào. Anh tiếp tục đi cho đến khi, vào lúc mặt trời lặn, anh tới được một khu trại nhỏ không đầy năm mươi người đàn ông sống trong những chiếc giường, những căn lều và dưới những tảng đá nhô ra lơ lửng bên trên.

Không quá khó khăn để tìm ra Maddie. Cô đang ngồi trên một gốc cây, vây quanh bởi những người đàn ông trông có vẻ rất là ủ rũ.

“Chỉ một bài thôi?”

“Làm ơn, thưa quý cô?”

“Bọn tôi sẽ trả cho cô.”

“Chúng tôi sẽ ký nhượng cho cô một quyền khai thác mỏ vàng ở đây.”

“Làm ơn đi.”

’Rìng gần như là mỉm cười trước cái hoạt cảnh. Cô ngồi đó trong bộ váy áo đầy bụi bẩn, tóc cô buộc dưới đằng sau lưng, trông cao quý như một vị công chúa vậy. “Có lẽ cũng tới lúc bỏ cuộc rồi đây, các cậu trai,” ’Rìng nói đằng sau bọn họ. “Cô ấy là người phụ nữ cứng đầu nhất trên trái đất. Không thể khiến cô ấy làm bất kỳ điều gì mà cô ấy không muốn.” Anh cười với cô qua những người đàn ông, và cô đáp lại anh một nụ cười mỉm. Đó là một nụ cười nói rằng tôi đã biết là anh sẽ đến, nhưng cái gì khiến anh lâu dữ vậy?

Anh mở lối đi xuyên qua bọn họ, bước qua một vài người đang nằm ườn ra trên mặt đất, và khi anh đến được chỗ cô anh giơ tay mình ra. Cô nắm lấy nó và đứng dậy, sau đó đi theo anh xuyên qua những người đàn ông. Họ rên rĩ và buông ra vài tiếng cầu xin bị tắt nghẹn mong cô hãy hát cho họ nghe, nhưng không một ai làm bất cứ hành động bạo ngược nào.

Một cách từ tốn, ’Rìng dẫn cô tới chỗ con ngựa của anh, nâng cô lên trên nó, rồi nhảy lên ngồi sau cô. Chậm rãi, tay đặt sát bên khẩu súng lục, anh cưỡi ngựa ra khỏi khu trại, nhưng không ai trong đám đàn ông mặt ủ dột đó theo sau họ.

“Anh có thể thả lỏng được rồi đó,” có nói. “Bọn họ sẽ không theo chúng ta đâu.”

“Lũ con hoang!” anh nói dưới hơi thở. “Ngay khi chúng ta đi xa hơn xuống phía con đường, tôi sẽ quay trở lại và-”

Cô đặt tay mình lên tay anh trên thắt lưng. “Không, xin đừng. Họ không có ý định làm hại ai cả.”

“Hại chứ sao không! Đầu tôi cảm thấy như thể bị một chiếc xe bò cán qua vậy, đầu Sam thì chảy máu, còn cô lại nói bọn chúng không có ý hại ai cả.”

“Họ chỉ say thôi, nhưng nó không phải là thứ gì đó chưa từng xảy đến với tôi trước đây.”

“Tôi có thể hiểu được đấy, cô là một nạn nhân bị bắt cóc tổng tiền thường xuyên. Đó có phải điều gã đàn ông kia vào tối hôm trước muốn không? Được nghe cô hát?”

Cô sẽ không trả lời việc đó. “Những người đàn ông này,” cô nói chậm chọc. “muốn nghe tôi hát, và đối với một ca sĩ ở mức độ như tôi, bị bắt cóc không phải là quá khác thường. Hồi ở Nga, sau khi tôi hát cho Nga hoàng, những sinh viên đã tháo còng từ cổ xe của tôi ra khỏi những con ngựa và kéo nó đến một căn nhà trọ nhỏ xíu tồi tàn ẩm ướt. Họ không thể có đủ tiền mua ngay cả đến những cái vé rẻ nhất, nhưng họ vô cùng muốn được nghe tôi hát.”

“Và cô đã hát cho bọn họ?”

“Không. Tôi cũng muốn lắm vì tôi cảm thấy được vinh dự bởi sự ân cần của họ, nhưng tôi sợ là nếu người ta đồn ra ngoài, giống như một con chim ở trong lồng, sẽ hút dẫu cho bị giam hãm, và rồi có lẽ ai đó cũng sẽ vĩnh viễn đặt tôi vào một trong chiếc lồng như thế.”

Sau một khoảnh khắc trôi qua anh cộc cằn lên tiếng. “Đây này, hãy dựa ra sau.”

Cô do dự, nhưng cô đã quá mệt mỏi đến mức không thể không tựa người ra đằng sau vào anh. Đầu cô vừa vịn một cách hoàn hảo dưới cằm của anh.

“Người nào đã ở cùng với cô trong suốt những năm tháng lang du này?” Giọng anh vẫn còn tràn đầy giận dữ.

“John. John Fairlie, ông bầu của tôi, đã theo với tôi.”

Cô có thể cảm thấy nơi phần cơ thể phía trước anh áp sát vào lưng cô, cảm nhận được sự giận dữ đang cuộn lên trong lồng ngực anh đó.

“Tất cả tiền cô kiếm được đâu hết cả rồi? Thêm nữa, ai là người trông nom cho số tiền cô kiếm được ở những khu trại vàng này?”

“Tôi không biết,” cô nói giọng ngái ngủ. “John đã từng lo chuyện tiền nong. Giờ chắc là Frank hay có lẽ Sam. Tôi không nghĩ đó là Edith.”

“Cô biết được bao nhiêu về ba người họ?”

“Anh có thể làm ơn ngừng hỏi tôi ba cái thắc mắc của anh được không?”

Anh không đáp lời, và sự tĩnh lặng của anh đem đến cho cô một cảm giác yên bình để nhắm mắt lại và thả mình vào anh.

Cô thiếp đi trong vòng tay anh vài phút, nhưng cô choàng tỉnh dậy khi anh dừng ngựa. “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì cả, nhưng Butter đã mệt, cô thì kiệt sức, và tôi cũng không phiền được chớp mắt một chút đâu.”

Cô cảm thấy mệt mỏi nhiều hơn bản thân cô có thể tiếp nhận, và khi anh giơ tay ra đỡ cô đã trượt xuống thẳng vào lòng anh. Anh đứng sát bên cô trong một thoáng và nhẹ gỡ một chiếc lá ra khỏi mái tóc cô. “Cô quả thực là một người phụ nữ dễ làm cho người ta điên tiết lên một cách chết tiệt đấy, cô có biết không?”

Cô quá yếu để có thể tranh cãi. “Tôi đã biết anh sẽ tìm thấy được tôi. Anh là gã đàn ông dai dẳng nhất mà tôi từng phải chạm trán.”

“Tôi đồ là cô đã quen với những người đàn ông chịu mất ngủ để đi lùng sục cô. Tôi cho là ông bầu của cô cũng theo sau cô khi những anh chàng sinh viên người Nga đó mang cô đi phải không?”

“Không, ông ấy đã không làm thế. Ông chỉ đơn giản có một bữa tối để chịu và đi ngủ. John luôn nghĩ rằng tôi đủ khả năng tự lo cho bản thân. Điều mà tôi đúng là thế. Họ đã phải trả tôi lại một cách mau chóng.”

“Có lẽ,” anh gất gỏng. “Nhưng ai biết chuyện gì có thể xảy đến chứ?”

Cô cảm thấy bản thân mình đang lắc lư về phía người anh. Cô lẽ đó là do ánh trăng. “Tôi không phải là trách nhiệm của anh.”

“Cô đúng là vậy đấy. Tôi có lệnh từ quân đội đây.” Anh vòng tay mình quanh vai cô nhằm giảm bớt sức nặng trên người cô và dìu cô tới một khoảnh đất trống trải. Khi anh bảo cô ngồi xuống và im lặng, cô cũng không buồn phản đối, mà tựa mình vào một cái cây, hai tay ôm lấy người, và nhắm mắt lại.

Cô đã không định nói với anh như vậy, nhưng sự bất cóc của những người thổ mỗ đã làm cô hoảng sợ. Phải mất một lúc khá lâu sau khi bọn họ xộc thẳng vô trong lều cô mới nhận ra là họ chỉ muốn cô hát cho họ. Giá mà cô biết họ chỉ là những kẻ say khướt đang tìm kiếm ai đó giải trí cho họ, cô có lẽ đã chống trả lại, nhưng cô đã lo sợ họ được phái đến từ bọn đang cầm giữ Laurel.

Khi cô nhận ra họ chỉ muốn nghe cô hát, cô đã trở nên điên tiết và sau đó chỉ ngồi đấy và chờ đợi, chờ đợi Đại úy Montgomery đến tìm thấy cô.

Cô giật mình ngồi dậy khi anh chạm vào vai cô và trao cho cô một tách cà phê.

“Tôi đã không mang theo nhiều thứ để ăn cho lắm. Tôi đã ra đi trong tình trạng bụng hơi đói meo một chút.”

Cô ngẩng nhìn anh trong khi anh trong nom ngọn lửa và con ngựa của anh, rồi trải ra những tấm mền lên nền đất làm thành một chiếc giường. Anh đưa cho cô một cặp bánh quy giòn khô khốc kinh khủng được gọi là lương khô để ăn, và khi cô đã xong, anh nắm lấy tay cô và dìu cô đến những cái mền.

“Còn anh sẽ ngủ ở đâu?”

“Không phải lo cho tôi. Tôi không phải là người gặp rắc rối mỗi năm phút một lần đâu.”

“Tôi đã không có gặp rắc rối. Tôi đã tuyệt đối an toàn. Tôi-”

“Nhưng không ai trong bọn tôi biết điều đó, đúng không? Sam thì chảy máu ròng ròng xuống cổ, và cô phải nên rời thử cái cục u trên đầu tôi mới biết. Đầu của tôi vẫn đang đau nhức khủng khiếp tới mức tôi khó có thể nhìn thẳng được, còn cô thì lại nói rằng mình chẳng gặp nguy hiểm gì. Cô-”

“Để tôi xem,” cô nói, ngắt lời của anh. Bất kỳ điều gì khiến anh im miệng lại. Cô ngồi xuống đồng mền và ra hiệu cho anh cúi đầu về phía cô. Cô đặt tay mình lên trên mái tóc dày, đen tuyền của anh và ngay lập tức cảm thấy một cục u to dễ sợ và cô cũng cảm thấy phần nào có lỗi. Cô không có ý để cho bất cứ ai phải chịu đau vì mình cả.

Trong một cơn bộc phát, cô ngả người về phía trước và hôn lên cục bướu. “Đó, đã thấy khá hơn chút nào chưa?”

“Không nhiều lắm,” anh nói, và khi cô nhìn vào anh thì anh vẫn đang chau mày.

“Thiệt tình, Đại úy, bộ anh không có một chút hài hước nào hết hả? Tôi thành thật xin lỗi vì đã gây cho anh nhiều rắc rối vậy, nhưng, liệu tôi có thể nhắc anh là tôi chưa bao giờ hỏi xin sự giúp đỡ hay can thiệp nào của anh cả. Tôi không bao giờ muốn, hoặc cảm thấy tôi cần, một sự hộ tống chính tề. Anh được tự do thoải mái trở về đồn của mình bất kỳ lúc nào anh muốn.”

Anh xoay về hướng ngọn lửa, ngồi cách những tấm chắn không đầy một bước. “Và ai sẽ bảo vệ cô?” anh êm ái hỏi.

“Sam và-”

“Ha! Cô đang tự bảo vệ mình còn tốt hơn là họ bảo vệ cô đấy.”

“Liệu đó có phải một lời khen hay không thế? Nếu phải, tôi muốn đánh dấu nó vô trong cuốn nhật ký của mình.”

“Tôi đã từng khen cô rồi mà. Tôi đã nói là mình thích nghe cô hát đó.”

Cô nhả mặt với ngọn lửa. “Đúng vậy, anh thích nghe tôi hát nhưng anh cũng đã chẳng nói gì ngoài những thứ hết sức tồi tệ về tôi với tư cách là một con người. Anh gọi tôi là một kẻ lừa lọc và-”

“Cho đến giờ tôi có thể cảm thấy được, hầu hết những gì cô nói cho tôi đều là nói dối cả.”

“Bộ anh không hiểu rằng đôi khi cũng có những nguyên nhân khiến cho tại sao một người phải nói dối à? Hoặc phải chăng cuộc đời của anh luôn luôn quá dễ dàng đến mức anh chưa bao giờ cần đến một lời dối gạt? Đại úy Montgomery, anh có hoàn hảo, tuyệt đối hoàn hảo không?”

Anh im lặng quá lâu đến mức cô quay sang nhìn anh, và qua gương mặt của anh cô biết là mình đã gãi đúng chỗ ngứa nào đó trong anh rồi.

“Không, tôi không hoàn hảo,” anh nói. “Tôi có những nỗi sợ y như những người khác.”

“Như là?” cô thì thầm. Ngay lúc này họ không giống như một sĩ quan quân đội và tù binh của anh ta, mà chỉ như hai con người, cô độc, ngồi kề bên ánh lửa trại, bị bao phủ xung quanh bởi màn đêm dày đặc. “Anh sợ gì thế?”

Anh mở miệng lên tiếng nhưng rồi lại khép nó lại. “Khi nào mà cô sẵn sàng kể tôi nghe những bí mật của cô, thì tôi sẽ kể cho cô những bí mật của tôi. Cho đến lúc đó, hãy giữ chuyện này trên một mặt phẳng khác. Giờ thì, Cô Bất-kể-tên-thật-của-cô-là-gì; tới lúc chui vào giữa mớ chăn đệm đó và ngủ đi được rồi đấy.”

Anh đứng dậy và bước đi xa vào trong bóng tối, để cô có được vài sự riêng tư khi chuẩn bị cho mình đi ngủ. Lúc những người thợ mỏ ập vào trong lều, cô đã xin được phép có thời gian thay chiếc áo ngủ của cô. Cô mặc đồ vội vã nhanh nhất có thể, bỏ qua áo nịt ngực của mình, nhưng không có nó cô không thể thắt chặt váy của cô lại được và cô vui mừng vì may có phần vạt áo túm lại của chiếc vét mà cô đã trượt vào bên ngoài áo cánh của cô.

Trời đêm lạnh lẽo chôn hoang sơn khiến cô rúc sâu toàn bộ người vào dưới tấm mền trên cùng, đầu cô đặt lên chiếc yên ngựa của Đại úy Montgomery, và rơi vào giấc ngủ. Khi còn lại một đứa trẻ, cô từng hay ngủ kiểu thế này, với tiếng nổ lách tách của ngọn lửa trại và những vì sao lấp lánh trên đầu.

Vào giữa khuya cô bị đánh thức bởi một giọng nói và, giật mình, cô đột ngột ngồi dậy.

Đại úy Montgomery đến bên cô và đẩy cô xuống dưới lại tấm mền.

“Tôi đang nằm mơ,” cô thì thào. “Tôi đang ở cùng với ba của tôi.”

“Hiện giờ ông ấy không có đây, vì vậy hãy ngủ trở lại đi.”

Anh bắt đầu rời đi, nhưng Maddie đã nắm lấy bàn tay anh. “Worth,” cô khẽ nói.

“Đáng giá cái gì?”

“Họ của tôi là Worth. Madelyn Worth.”

“À, phải, M. W. trên những chiếc rương.”

Cô ngáp và xoay lưng lại phía anh. “Cảm ơn anh, Đại úy, vì đã đến giải cứu tôi ngay cả không tôi không cần anh đến.”

“Tôi chỉ mong sao mình không phải làm nó lần nữa.”

“Tôi cũng thế,” cô khẽ nói, và ngủ thiếp đi.

’Rìng đi trở lại chỗ của anh tựa vào gốc cây. Anh lạnh cóng và từ khi anh đưa cho cô mẫu lương khô cuối cùng của mình anh đã thấy đói, vì vậy mà anh đã ngủ rất chập chờn. Anh trải qua cả phần lớn buổi tối ngắm nhìn cô và cố sắp xếp những mảnh ghép với nhau lại.

Đầu và lưng anh vẫn còn nhức nhối vào buổi sáng và tâm tình của anh càng tệ hơn. “Dậy đi,” anh gắt gỏng. “Đây không phải là một nhà hát opera ở Paris, nơi cô có thể ngủ nướng đâu.”

Cô duỗi mình và ngáp. “Anh chắc chắn là đã thức dậy lộn bên giường rồi.”

“Tôi đã không nằm trong bất cứ cái giường nào để mà bước ra cả.”

Anh không biết điều đó, hẳn nhiên, nhưng Maddie đã trải qua vô khối thời gian trong đời cô quanh những người đàn ông và biết được rằng khi nào một ai đó đang hờn dỗi. “Có vấn đề gì vậy, hử Đại úy? Tức giận bởi vì một người phụ nữ không làm theo ý mình ư?”

Anh nâng một bên mày lên khi anh nhìn vào cô qua cái bình cà phê.

“Tôi đoán anh không có nhiều rắc rối với phụ nữ cho lắm, phải không? Tôi chắc rằng mã ngoài đẹp đẽ phi thường của anh đã cho anh có khả năng lấy được bất kể điều gì anh muốn từ những người phụ nữ.”

Anh bị sặc ở đoạn “mã ngoài đẹp đẽ phi thường.”

“Tôi có thể vừa mới nghe tất cả các quý cô trẻ tuổi thế này này.” Cô đảo mắt lên trời và làm bộ vẻ mặt đang ngơ ngác. “Ồi, ’Rìng,” cô nói trong một giọng chứa đầy mật ngọt trong khi lia lịa đá lông mi. “Anh nhảy mới đẹp làm sao và thật là tuyệt khi có được một người đàn ông mạnh mẽ như vậy để tựa vào. Anh có thích chiếc váy của em không?” Cô liếc ngược lại anh và tiếp tục. “Ồi, Đại úy, trong này tôi thấy nóng kinh khủng. Chúng ta không thể tản bộ ra bên ngoài ư? Chỉ hai chúng ta thôi? Một mình nhé? Dưới ánh trăng?”

Cô nhìn trở lại anh và cười toe toét. “Câu chuyện của đời anh?”

Anh phải tự cắn môi mình để giữ anh khỏi bật cười bởi vì những gì cô nói quá sát với thực tế. Hồi còn pháo đài Toby đã phải báo động ’Rìng bất cứ khi nào con gái đại tá, hay thậm chí là vợ lão ta, đến gần, hoặc bằng không ’Rìng sẽ phải trải qua một nửa thời gian của anh để mang vác các thứ hay là đưa ra ý kiến về màu sắc các dải đăng ten, hay chỉ đơn giản là bình luận chung chung về nóng lạnh trên trời dưới đất ba la bô lô.

“Cả gần đúng cũng không đến,” anh nói, trao cho cô tách cà phê.

“Giờ ai đang nói dối đây? Anh sẽ không bao giờ trở thành một kẻ giả hoạt được. Cặp má của anh gần như ửng hồng bên dưới màu da đây nam tính của anh kia.” Cô phá lên cười khi thấy màu hồng càng đậm hơn.

Anh từ bỏ việc quắc mắt và mỉm cười với cô. “Thực ra thì, vấn đề của tôi với phụ nữ đã từng ngược lại hoàn toàn, đó là tại sao ba tôi lại thuê Toby. Cô sẵn sàng lên đường chưa? Ta cần phải đi sớm nếu ta phải-”

“Tôi nghĩ Toby ở trong quân đội cùng với anh.”

“Đúng vậy. Ông ấy nhập ngũ bởi vì tôi đã làm thế.” Anh nhìn cô về trách cứ. “Ông ấy đã nói cô thế, nhớ không? Tôi mừng vì mình là thám tử khá hơn cô đấy. Mà cô tốt hơn là thắt chặt váy xống lại, hay là cô đang béo lên đó ư?”

“Tôi không tăng cân. Chỉ là tôi bỏ áo nịt ngực.” Cô ngắt ngang, bực tức vì anh đã khiến cô nhắc tới trang phục lót của mình. “Kể tôi nghe về Toby đi.”

“Đây, cô có thể rửa bình cà phê không hay cô chỉ biết hát?”

“Tôi có thể làm vô số thứ mà anh không biết. Bữa sáng thì sao?”

“Nó sẽ phải đợi thôi. Cô đã ăn hết lương khô rồi và chúng ta không có thì giờ để săn bắn.”

“Tôi có thể bẫy một con thỏ, hoặc bắn nó, nếu cần thiết.”

Anh nhìn thẳng vào cô. “Ồ? Và từ đâu mà cô học được điều đó thế?”

“Ba tôi,” cô nói trong khi mang chiếc bình cà phê tới dòng suối và chà rửa nó với cát. Khi cô quay lại, ngọn lửa đã tắt, còn bộ chăn đệm của anh đã được cuộn lên và đặt trên lưng ngựa. Maddie vuốt ve cái mũi mềm mại của Buttercup. “Tại sao ba của anh lại thuê Toby?” Cô không muốn hỏi anh, nhưng sự hiếu kỳ bên trong đang gặm nhấm lấy cô. Từ khoảnh khắc đầu tiên gặp anh cô đã cảm thấy như thể cô biết đó là tất cả những thứ cần biết về anh. Đó từng là kinh nghiệm không may của cô rằng những gã đàn ông to lớn, ưa nhìn đều rất ư là giống nhau. Bọn họ không bao giờ có quá nhiều sự từ chối trong cuộc đời của họ và luôn luôn trông chờ được trao tặng thêm. Nhưng Đại úy Montgomery đã gây ngạc nhiên cho cô ngay từ đầu. Hãy nghĩ đến điều này, từ đâu mà anh đã học cách mặc một cái khố và lén lút loanh quanh đầy lạng lẽ như vậy?

Anh đỡ cô lên trên ngựa của anh, rồi leo lên ngồi sau cô. “Cô nghĩ tại sao một người cha có thể thuê một người đàn ông như Toby cho con của ông ấy?”

Cô mỉm cười. “Để thôi. Để giữ anh khỏi rắc rối. Từ tất cả những lời phàn nàn của ông ấy, Toby chăm nom cho anh cứ như thể một người mẹ. Ông ấy lo lắng cho anh. Không nghi ngờ gì ông ấy phải kéo anh ra khỏi sự cào cào của các cô con gái, những người mà cha của họ sẽ theo sau anh với những khẩu súng săn. Có lẽ anh nhập ngũ là để đào thoát khỏi cuộc hôn nhân với một cô gái ngây thơ vô tội nào đó chẳng?”

Cô vận mình để nhìn vào gương mặt anh, tin tưởng là cô đã đúng, nhưng anh vẫn cứ mỉm cười.

“Tôi không biết cái gì đã cho cô một đánh giá kém cỏi như thế về tôi. Tôi đã từng nói hay làm gì để cô có thể xem tôi là không được đoan chính chưa?”

“Trừ việc dọa tôi phải lên giường với anh để khiến anh trả lại tôi tự do thuộc về tôi theo đúng nghĩa của nó?”

“Phải, trừ việc đấy.” Đôi mắt anh lấp lánh.

“Không có, nhưng rồi, anh cũng đâu có thích tôi cho lắm.”

“Tôi không nghĩ việc thích có liên quan gì lắm tới à... chuyện mà ta đang nói, phải không? Tôi có lẽ không thích cô, nhưng mà nhìn cô chính xác cũng không gây thiệt hại đau đớn gì.”

“Cảm ơn anh nhé,” cô nói đầy êm ái. “Tôi cho là thế.” Thật là một cuộc đối thoại kỳ cục làm sao, đặc biệt khi cô đang cưỡi ngựa kề sát bên anh và họ đang hoàn toàn một mình giữa núi đồi trùng điệp. “Tại sao Toby được thuê?”

“Để khiến tôi gặp rắc rối.”

Cô quay lại và nhìn vào anh.

“Ba tôi đã lo rằng tôi sẽ nghĩ đến nhiệm vụ trước hết thấy mọi thứ khác trên đời.” Rìng nhẩn mặt. “Ba tôi cũng bận tâm tới chuyện tôi bị thiếu mất một khả năng hài hước, vì vậy khi tôi lên mười sáu ông đã thuê Toby để dẫn dắt tôi vào, à... đời.”

“Đời?”

“Con gái.”

“Anh đã từng không-giờ vẫn không-ưa con gái?”

“Tôi nghĩ cô muốn biết về Toby chứ.”

Cô bị một chút lẩn lộn về điều cô đang muốn tìm hiểu. “Thật vậy ư? Có thật là ông ấy đã dẫn dắt anh đến với những cô gái?”

“Đại khái thế.”

Cô phải cố nghĩ ra xem điều đó có nghĩa là gì. “Tôi chưa từng nghe về một người cha thuê ai đó để chỉ dẫn con trai mình về... cuộc đời.”

“Ông ấy đã lo lắng rằng tôi đã tốn quá nhiều thời gian cho công việc kinh doanh của gia đình, tất cả là thế. Vậy nên ông ấy đã chọn người đàn ông biết nhiều thứ về cuộc sống hơn hết thấy mọi người khác mà ông ấy đã từng gặp.”

“Toby?”

“Toby.”

Cô lặng đi trong một chốc. “Vậy, tôi cho là ông ấy có lẽ đã thắng lớn. Tôi không đoán với khuôn mặt của anh và-” Cô từ chối cho anh sự thỏa mãn khi bàn tới vóc người. “Tôi chắc sẽ hình dung anh là một cậu học trò sáng dạ.”

“Tôi làm những gì được đòi hỏi ở tôi.”

Anh có ý quái quỷ gì khi nói thế nhỉ, Maddie tự hỏi.

“Nhưng tôi đã nhập ngũ khi lên mười tám, và giờ tôi ở đây.”

“Không nghi ngờ là bỏ lại một bầu đoàn thể tử đằng sau anh,” cô nói, cười lớn.

“Không,” anh đáp trả.

“Nhưng rõ ràng-”

“Đủ về phần tôi rồi. Hãy nói về cô đi.”

Nhưng cô không muốn nói chuyện về bản thân cô. “Đại úy, tôi không hiểu gì trong chuyện này hết.”

“Cả tôi cũng không hiểu nhiều cho lắm về cô.”

Trong phần lớn mọi việc anh đã tỏ ra lịch thiệp với cô trong suốt vài ngày cô quen biết anh. Trừ vài thời điểm khi cô cho rằng anh có ý buộc cô phải nói dối với anh, cô cảm thấy không chút nguy cơ nào cả, nhưng bây giờ nó có vẻ còn hơn cả lạ lùng rằng anh chưa bao giờ làm gì nhiều như hôn vào tay cô cả. Và rằng hiện giờ với việc cô đang ngồi quá thân mật với anh như thế này, mà tay anh vẫn chưa từng đi lạc lung tung. “Ba của anh đã buộc phải thuê ai đó khai sáng anh với phụ nữ có phải là bởi do thiên hướng không có hứng thú với họ của anh?”

“Ba tôi không buộc phải thuê Toby.”

“Được rồi, vậy thì, ông ấy đã chọn thuê Toby. Đó không phải vấn đề. Vấn đề là anh có thích phụ nữ hay không thích.”

“Vấn đề của ai?”

“Vấn đề của tôi!” cô gắt lên với anh. “Anh có hay là không có?”

“Không có cái gì?”

“Thích phụ nữ đó, đồ ngốc.”

“Thích phụ nữ thì khác với cái gì?”

Cô bắt đầu nói, rồi ngưng lại. “Anh sẽ không trả lời tôi, đúng không?”

“Ai là gã đàn ông đã ở trong lều cô sau buổi diễn đầu tiên? Ai đã thuê Sam, Frank và Cô nàng Mật ngọt say đắm kia?”

“Đó có phải tuyệt phụ nữ anh thích không?”

“Có phải tất cả đàn ông cô thích đều hút xì gà và trốn chui trong những cái lều? Cái gì khiến cô quá kịch liệt chống đối việc có một sự hộ tống của quân đội? Tại sao cô lại giả vờ là một nữ công tước? Chuyện gì đã xảy ra với chiếc trầm cài của cô? Gia đình cô ở đâu? Ai-”

“Được rồi!” Cô cười. “Anh thắng. Hay là tôi dạy anh một chút về hát hò nhé, thấy sao?”

“Tôi chắc thích nghe cô hát cho tôi hơn,” anh nhẹ nhàng nói.

“Không, không hát cho anh. Mà là dạy anh. Giờ, nghe này.” Cô hát một nốt đơn. “Đó là nốt Si giáng.” Cô hát nốt khác. “Nốt Đô. Còn đây là nốt Fa thăng.”

“Cái nốt mà Patti không thể hát?”

“Anh thật có một trí nhớ tốt một cách dễ bực làm sao. Giờ thì, lắng nghe trong khi tôi đặt chúng với nhau nhé. Xem coi anh có thể nghe ra sự khác biệt không.”

“Đô, Fa thăng, Si giáng,” anh nói.

“Rất, rất tốt. Tôi sẽ thêm vài nốt.” Cô hát thêm nốt cho anh, đặt chúng với nhau, và mỗi lần anh đều có thể nói ra nốt cô đã hát. “Nhận âm hoàn hảo,” cô nói. “Anh có thể xác định chính xác các nốt. Anh có một khả năng nhận âm hoàn hảo. Anh có biết điều này không?”

“Chưa từng nghĩ tới nó. Không ai trong gia đình tôi biết gì về âm nhạc.”

“Hát một bài tôi nghe,” Maddie yêu cầu.

“Cô vẫn chưa có hạ gục con rồng nào cho tôi cả.”

“Tôi cực kỳ nghi ngờ rằng kỹ năng ca hát chưa được rèn luyện của anh đáng giá thậm chí là con rồng bé con nhất. Hát mau, bằng không tôi sẽ hỏi thêm về Toby.”

Anh hát “Chèo, chèo, chèo thuyền bơi, trên dòng sông êm trôi,” và cô đợi đến khi kết thúc trước khi lên tiếng. “Kinh ngạc ghê. Đại úy. Thật sự kinh ngạc.”

“Không tệ, hử?”

“Thật kinh ngạc rằng ai đó có thể có một giọng nói dễ chịu như anh, một đôi tai quá tinh tế đến mức có thể nghe ra được những sự khác biệt âm thanh mỏng manh giữa các nốt, mà lại...”

“Mà lại cái gì?”

“Là một ca sĩ tệ lậu đến vậy.”

“Coi chừng,” anh nói, và đẩy cô gần bay ra khỏi ngựa, nhưng kịp bắt cô lại trước khi cô rơi xuống. Cô quăng hai tay vòng quanh người anh để giữ mình khỏi ngã, rồi nhìn lên anh, tươi cười vui vẻ. Anh, cũng thế, đang cười hùng hục, và đột nhiên cô bỗng muốn anh hôn cô. Có lẽ tất cả là do cuộc trò chuyện của họ về con gái và việc “làm những gì được đòi hỏi” của anh đã gây ra.

Cô dẫn di chuyển gương mặt của mình tới sát mặt anh và cô cũng trông thấy anh chuyển động về phía cô. Cô nhắm mắt lại-nhưng nụ hôn không bao giờ đến. Khi cô mở mắt ra anh đang nhìn xuống cô với một cảm xúc mà cô không thể hiểu nổi. Đây xấu hổ, cô bỏ tay mình ra khỏi cổ anh, ngồi thẳng lên, và xoay người lại.

“Còn bao lâu nữa thì chúng ta tới được nơi cắm trại?”

“Tôi cho là cô cũng biết rõ như là tôi.”

Cô biết. Cô không thể nghĩ ra được thêm thứ gì khác để nói với anh. Tâm trạng dễ chịu của họ đã bị phá hỏng và cô chẳng biết tại sao, nhưng cô không đào sâu thêm vào câu hỏi nữa. Cô rúc lưng vào anh và tận hưởng nốt chuyến đi còn lại.

7. Chương 7

Tại trại những người khác đều đang chờ đợi, nhưng chỉ có Toby là biểu lộ ra nỗi lo lắng trước sự vắng mặt của họ. Maddie cho phép Sam đỡ cô xuống ngựa, và đại úy xoay ngựa đi về nơi mà anh đang tạm dừng chân, trên một gò cao trông xuống khu cắm trại.

Cô đi vô trong lều và Edith theo sau.

“Hắn ta đã đến đây trong khi chị đi khỏi.”

“Ai đã đến?”

“Có phải chị đã có một khoảng thời gian quá vui vẻ với anh chàng đại úy của chị đến mức quên mất về em gái rồi chẳng?”

Maddie ngay lập tức cảnh giác. “Nhưng tại sao? Chị được cho là không được gặp hắn ta cho đến mãi sau buổi trình diễn ngày mai cơ mà. Cả đêm hôm đó cũng không. Hắn ta đã đưa chị một tấm bản đồ.”

“Ừa, hắn ta đã nói tất cả chuyện đó. Hắn chỉ muốn chắc chắn là chị vẫn còn đây. Và hắn bảo chị hãy đem thứ gì đó xinh xắn. Thứ gì đó thật lấp lánh vào. À, em nghĩ có lẽ hắn ta cũng hơi lo lắng về anh bạn đại úy của chị ấy.”

Maddie ngồi xuống giường. “Hắn đã nói gì về Đại úy Montgomery?”

“Nói phải mất công dùng đến súng bắn trâu để hạ một gã cực-kỳ-và-quá-sức to con như anh ta.”

Maddie úp mặt vào hai tay. “Chị sẽ làm gì đây? Ngày mai chị phải đi lên những ngọn núi để gặp hắn ta rồi. Chị sẽ được nhìn thấy mặt Laurel. Chị không thể, dưới bất kể tình huống nào, làm bực mình hắn ta được. Làm bực mình hắn ta đấy!” cô cay đắng nói. “Hắn ta đã nói rằng Laurel đã phải chịu... Chị không thể nghĩ đến điều đó. Chị cần phải làm theo những gì hắn ta bảo.”

“Vậy thì có lẽ chị tốt hơn không nên lên ngọn núi đó với anh bạn sĩ quan của chị leo đèo bám theo sau. Và còn cái ông nhỏ con kia cũng đang hỏi han lung tung nữa chứ.”

“Cái ông nhỏ con?”

“Toby. Ông ta đang rình mò quanh Frank và Sam cũng như em, hòng tìm hiểu về mọi thứ liên quan tới chị đấy.”

Maddie đứng lên và tiến về phía bên kia của căn lều. Cô sẽ làm gì bây giờ? Cô có thể làm được gì đây? Mình phải thoát khỏi Đại úy Montgomery, cô nghĩ. Mình không thể nói với anh ta chuyện gì đang diễn ra vì e rằng anh ta sẽ can thiệp vào. Và ngày mai anh ta sẽ càng cảnh giác hơn thường lệ sau sự thất bại của mấy hôm trước. Nhắc tới mới nói, không một ai đã trông thấy những người thợ mỏ đem cô đi, vậy mà bằng cách nào đó, anh ta đã tìm ra cô. Nếu anh có thể một lần tìm được cô, thì anh có thể tìm được cô lần nữa, nhưng lần này nó sẽ không phải là những người đàn ông chỉ đơn thuần muốn nghe cô hát. Lần này nó sẽ là những người đàn ông đang bắt giữ Laurel.

“Chị tính làm thế nào?” Edith hỏi.

“Chị không biết nữa. Bằng cách này hay cách khác, chị cần phải làm cho anh ta ở yên ở đằng sau khi chị rời đi vào hai ngày tới.”

“Em sẽ lấy thêm chút thuốc phiện.”

“Anh ta sẽ không nhận bất cứ đồ ăn hay thức uống nào từ chị đâu.”

“Phang vô đâu?”

“Chị không muốn làm hại anh ta.” Cô nhớ lại việc anh đã nhường cho cô tất cả chăn đệm và chịu ngồi lạnh giá suốt cả đêm. Anh thật sự chỉ đang bảo vệ cô.

“Đàn bà thì sao? Em có thể đem thêm một hai cô gái và chúng ta có thể.”

“Không!”

Edith nhìn cô một lúc. “Quá tệ là chị không thể chính mình qua đêm trên giường với anh ta.”

“Chị có nhiều thứ quan trọng cần phải suy nghĩ hơn là đi quyến rũ một người đàn ông. Dẫu cho...” Cô nghĩ nó sẽ không hại gì nếu anh tin tưởng cô hơn. “Em nói là cái ông Toby đó đang thăm dò tình hình hả? Có lẽ đáp lại chị có thể hỏi Toby một vài câu thử xem sao. Giờ hãy đi chuẩn bị bàn cho bữa tiệc trưa đi. Chị có thể suy nghĩ khá hơn với cái bao tử căng tròn đấy.”

Edith đã mua vài con gà, nhúng nước sôi, vặt lông, và rán chúng lên trên mỡ nóng. Maddie đã mời Toby tham gia bữa tiệc, và cô không cho phép ông ngồi ở đâu khác trừ tại bàn với mình.

“Ông đã quen biết đại úy một thời gian dài rồi, đúng vậy không, Toby? Vui lòng dùng thêm một ít gà.”

“Tính đến giờ là mười năm. Đừng bận tâm nếu tôi quả thật là vậy.”

Cô nhả nhận mỉm cười với ông theo cách mà cô đã được học. “Kể tôi nghe về anh ta đi.”

Toby thậm chí còn không cần liếc nhìn cô. Ông đã quá quen với việc phụ nữ hỏi thăm ông về 'Ring. Nếu ông là người dễ phát phì, có lẽ ông đã trở thành một cái thùng tô nô biết đi từ lâu lắc nhờ tất cả những người phụ nữ bồi dưỡng cho ông để tiếp cận 'Ring. Trong vài năm đầu Toby cảm thấy bị mắc bẫy vì một mặt ông biết ông nên giữ miệng mồm của ông về 'Ring, nhưng cùng lúc ông cũng không muốn tuyệt đường thức ăn dồi dào của mình. “Không có nhiều để nói cho lắm. Cậu ta không quá khác biệt so với hầu hết đàn ông.”

“Hầu hết cha họ không thuê ai đó để chỉ cho con mình về mặt trái của cuộc đời.”

Toby sừng sốt. “Cậu ta kể cô nghe chuyện đó?”

“Ừ, anh ta đã. Làm ơn, hãy dùng thêm bơ với bánh mì của ông. Tôi đang tự hỏi tại sao anh ta lại không... Tôi đoán mình muốn nói, tại sao anh ta lại không để mắt đến phụ nữ.”

“Đắm tôi đi,” Toby nói.

“Có lẽ một tình yêu bị đánh mất đâu đó trong quá khứ. Ai đó anh ta đã yêu nhưng không thể có được.”

“Ồ, ý cô giống như là trong những bài mà cô hát đấy à. Nghỉ đi, không có gì như thế đâu. Cậu ta chỉ đơn giản không để ý tới con gái. Tại sao ư, tôi đã nhìn thấy bọn họ làm vài chuyện xấu xa kinh khủng đến cùng cực mà cô có thể tưởng tượng ra được để khiến cậu ta chú ý tới bọn họ, nhưng cậu ta chỉ đơn giản là không thêm.”

“Đây, dùng thêm một miếng khoai tây khác này. Có lẽ sự thiếu sót của anh ta về việc hứng thú với phụ nữ là một điểm đặc thù trong gia đình.”

“Không đâu, tiểu thư à. Thực tế, đó là một trong những điều khiến cha cậu ta lo lắng. Tất cả sáu người em trai của cậu ta thật sự thích con gái. Ngay cả những đứa nhóc. Tất nhiên nó có thể có vài thứ liên quan tới sự thật rằng cậu bé là đứa xấu xí ở trong nhà.”

Chiếc nĩa của cô ngưng lại ngay trên đường vào miệng cô của nó. “Đại úy Montgomery, cái người ở đây với chúng ta là đứa xấu xí??”

“Phải đó, tiểu thư, cậu ấy đúng thế đó. Và những đứa em nhỏ bé của cậu thì không bao giờ để cậu quên chuyện này cả. Chúng cứ bảo chúng có những con cún còn dễ nhìn hơn anh cả của chúng nữa.”

Lúc bấy giờ Maddie mới nhận ra là mặc cho ánh mắt thành thật trên gương mặt của Toby, chắc chắn ông ta đang trêu đùa mình. Cô mỉm cười khoan dung với ông. “Nếu anh ta không có sở thích với phụ nữ, vậy anh ta có sở thích với cái gì mới được?”

“Nghĩa vụ. Danh dự. Đại loại thế.” Toby nói những từ đó như thể chúng là những hạng xấu xa cận kề vậy. Ông nhìn cô qua cái miệng đầy ứ bánh mì rán lát mỏng. “Cô có hứng thú với cậu ta hả?”

“Dĩ nhiên là không, Tôi chỉ là đang tự hỏi anh ta đáng tin tưởng bao nhiêu thôi.”

Toby bỏ miếng bánh mì xuống và, khi ông nhìn cô, đôi mắt già cỗi của ông trở nên mãnh liệt. “Cậu ta rất đáng để tin cậy. Cô có thể tin tưởng cậu ta với cả mạng của mình. Nếu cậu ta nói cậu ta sẽ bảo vệ cho cô, cậu ta nhất định sẽ làm thế. Cậu ta sẽ từ bỏ mạng sống của chính mình trước khi để bất cứ chuyện gì xảy đến với cô.”

Cô cau mày. “Tôi không tưởng tượng ra được là anh ta đã từng tham gia vào bất kỳ chuyện bất hợp pháp nào.” Giống như có ảnh hưởng lên một vùng lãnh thổ xem nên trở thành nô lệ hay là tự do, cô nghĩ.

“Chết tiệt, không! Ô, xin thứ lỗi, tiểu thư. Anh ta chắc sẽ đồng ý để bị tra tấn trước khi buộc phải làm bất cứ điều gì xấu xa.” Toby nhấn mặt. “Tôi nói cô hay, cậu bé có thể quật ngã một người đàn ông đấy. Cậu không nói dối, không gian lận, không làm chuyện gì đi ngược lại những luật lệ do con người và Chúa trời đã đặt ra.”

Maddie nở nụ cười yếu ớt. Nó đúng y như cô đã nghĩ. Nếu Đại úy Montgomery phát hiện ra những lá thư, liệu anh có trở mặt mang cô về quân đội để trừng trị hay không? Áp giải cô trở về thủ đô và bắt giữ cô vì tội phản bội? Liệu anh sẽ nói rằng lợi ích của một vùng đất quan trọng hơn lợi ích của một đứa trẻ hay không?

“Cô chắc chắn là đang mãi miết suy tư chuyện gì đó, phải không, tiểu thư?”

“Tôi đoán chừng mình đúng là vậy.”

“Cậu ta là một cậu bé tốt,” Toby nói. “Cô có thể tin cậu ta với cả mạng sống của mình.”

Nhưng liệu tôi có thể tin anh ta với những bí mật của tôi được không, cô tự hỏi. “Giờ anh ta đang làm gì thế?”

“Trông chừng.”

“Trông chừng cái gì?”

“Cô chứ còn gì. Ở đó có những gã đang bám theo cô, và cậu ta đã cắm cờ trên một cái đồi và theo dõi bọn chúng, nhờ đó cậu ta có thể nhìn thấy được chúng bất kể chuyện gì có xảy ra. Hai kẻ trong số đó chui lủi khá tốt, nhưng hai đứa kia thì đúng là thứ đồ chân vịt.”

Cô ngừng ăn. “Ông muốn ám chỉ là anh ta chỉ ngồi trên đó và theo dõi? Theo dõi hết mọi thứ tôi làm ư?”

Toby tặng cho cô một nụ cười nửa miệng. “Cậu ta đang cố tìm ra điều gì cô đang dấu giếm. Tôi thấy cô cứ việc kể quách cho cậu ta để cậu ta có thể chộp mất được tí. Tôi thậm chí còn không thể ép cậu ta ăn thứ gì khác trừ lương khô ra, và cảm tạ Chúa là cái món đó đã được bọn tôi tiêu thụ gần hết.”

Cứ việc kể cho anh ta, Maddie nghĩ. Cô chắc sẽ làm thế nếu tất cả chuyện này không quá sức nghiêm trọng như vậy. “Edith, đặt phần còn lại của con gà cùng vài củ khoai tây vô trong một cái bị đi.”

“Cô sẽ đi gặp cậu ta?”

Tôi sẽ cho anh ta vài thứ khác để nghiền ngẫm ngoài những gã đàn ông đang bám theo tôi kia, cô nghĩ thầm. “Phải. Có lẽ anh ta sẽ thích có một chút bầu bạn.”

“Cậu ta thà đi đọc sách còn hơn là đi thưởng ngoạn với một phụ nữ,” Toby nói, và phải chật vật lắm mới có thể kiềm nén lại trận cười ở bên trong. Ông đã nói câu đó một trăm lần với một trăm người phụ nữ và mỗi người trong bọn họ đều coi nó như một cuộc thử thách của riêng họ. Ông hơn hử thấy rằng cô ca sĩ opera cũng không phải là một ngoại lệ.

“Ồ? Có lẽ tôi có thể thuyết phục cho anh ta nghĩ khác đi.” Cô cầm lấy cái bị gà và khoai tây từ Edith và đi lên trên đồi.

“Đại úy?” cô gọi. Anh đang ngồi trên mặt đất, người dựa vào gốc cây, trông không lẫn vào đâu được là đang ngủ, nhưng cô biết là không phải thế. Nhịp thở của anh quá điều hòa, quá sâu. Cô ngồi ổn định lại trên đất gần kề anh. “Giờ anh có thể ngừng giả bộ được rồi đấy. Anh là một trưởng đội lông bông quá tốt để có thể mặc cho ai đó bước ngang qua mặt mình.”

Một cách từ tốn, anh mở mắt ra nhưng anh không cười với cô. “Cô đang làm quái gì trên này thế?”

“Tôi đem cho anh vài miếng gà rán.”

“Tôi đã ăn no, cảm ơn.”

“Toby đã bảo tôi anh ăn gì. Có phải tôi đã làm gì đó méch lòng anh không?”

“Ý cô là ngoài việc nói dối và để bị bắt cóc?”

“Và nói với anh rằng anh không thể hát? Tôi biết khả năng hài hước của anh rồi, và cho đến giờ tôi có thể nói, không tồn tại, nhưng rõ ràng là tôi đã không làm tổn hại đến cảm giác của anh.”

“Đúng vậy, cô đã không làm tổn hại đến cảm giác của tôi. Giờ, cô vui lòng trở về lều của mình?”

“Và mặc anh một mình ở trên này rình mò tôi?” Trước khi anh kịp nhận biết điều cô đang làm, cô đã với tay ra đằng sau anh và chộp lấy chiếc kính viễn vọng. Anh liền làm một cú thọc, nhưng cô đã nhanh chóng đặt nó sau lưng. Thế là anh đành ngả ngược lại vào gốc cây.

“Cái này cổ thật,” cô nói, nhìn vào lớp vỏ đồng thau đẹp đẽ bên ngoài. “Nó không phải là loại thủy thủ vẫn dùng đấy ư?”

Cô kéo chiếc kính ra hết chiều dài của nó. “À, phải rồi, giờ tôi đã nhớ ra. Anh đã trói gô Frank và Sam với những nút thắt thủy thủ. Để tôi đoán nhé, Đại úy, anh đã từng có dính líu gì đó đến tới biển cả trong đời anh. Tôi đúng chứ?”

Anh giật mạnh lại chiếc kính trong tay cô không một lời đáp.

“Chuyện quái quỷ gì khiến anh cộc cằn như vậy thế?”

“Tôi có vài thứ để làm và tôi mong là cô sẽ trở về trại của cô.”

Cô mở chiếc bị Edith đã đưa cho cô và rút ra một cái ức gà hơi nhỏ một chút. “Tôi đã đem cho anh vài thứ ngon lành để ăn này.”

“Ồ? Nó đã được tẩm độc rồi chứ gì? Tôi đang trong chế độ kiêng ăn bất cứ món gì cô đưa cho tôi.”

“Anh đã uống rượu vang tôi đưa cho anh.”

“Cô đã rót cho cả hai chúng ta từ chung một cái chai và uống nó trước.”

“Thôi được,” cô nói vẻ cam chịu, xé một miếng thịt gà, và ăn phân nửa nó. Cô giờ nữa còn lại về phía anh.

“Cảm ơn, nhưng tôi đã ăn rồi.”

“Nó mới ngon kinh khủng làm sao,” cô nói, quơ quơ miếng gà ngay trước mặt anh. “Thứ ngon tuyệt nhất tôi từng được nếm. Mmmm.”

Anh cười khẩy và táp lấy miếng gà, nhưng cô đã giật nó lại ra khỏi anh, cười ha hả.

Anh bất thành linh la vào cô, rồi ôm chầm eo cô, đẩy cô xuống đất và bắt lấy miếng gà cùng những ngón tay của cô trong miệng anh.

Lúc đầu cô đang cười, nhưng rồi, đột nhiên, cô trở nên nhận thức được cơ thể của anh đang nằm trên người cô và những ngón tay của cô ở bên trong sự ấm áp của miệng anh. Cô ngưng cười và nhìn vào anh. Cô cũng không rút lại những ngón tay ra khỏi miệng anh.

“Ring,” cô thì thầm.

Trong một khoảnh khắc cô nghĩ anh đã có cùng chung một cảm nhận với cô, nhưng rồi khoảnh khắc đó trôi qua và anh nắm lấy cổ tay cô và kéo bàn tay của cô ra khỏi miệng. “Thịt gà, được đấy, còn ngón tay người, miễn đi.”

Có vẻ như anh đã từ chối cô trong hết thảy mọi cơ hội mà cô đã trao cho anh. Thật khó khăn để không phải quăng cả bị gà vào người anh và quay về lều của mình. Thay vào đó, cô tự nhắc nhở bản thân rằng cô phải tỏ ra tử tế với anh vì lợi ích của Laurel. Nếu cô cần phải gặp một trong những tên bắt cóc sau buổi trình diễn vào ngày hôm sau của mình, cô cần phải có được sự tin tưởng của Đại úy Montgomery.

Cô buộc mình mỉm cười với anh. “Nếu anh đã xong việc cố gắng đè tôi dẹp lép với khổ người quá cỡ của anh, thì tôi muốn được ngồi đây.”

“Hẳn rồi,” anh nói vui vẻ, lăn người ra khỏi cô. “Tôi đoán gà thì an toàn rồi, nhưng tôi muốn cô cắn mỗi miếng trước khi tôi ăn.”

“Thực sự, Đại úy, anh đã nghĩ tôi là một bậc thầy độc được rồi đấy.”

“Một Lucrezia Borgia?”

“Ai thế?”

Anh nhìn cô qua một khoảnh khắc. “Cô nói được mấy thứ tiếng?”

“Gồm cả những thứ tiếng ở Mỹ?” Cô rất thỏa mãn khi nhìn thấy mắt anh mở to tại đó.

“Bao gồm thứ ngôn ngữ dùng những từ đại loại như kẻ-ở-bên-trong-giác-ngủ và trưởng đội lông bông. Nhân tiện, một trưởng đội lông bông là cái thứ gì vậy?”

Anh quả thật, thực sự, là người đàn ông nhạy bén nhất mà cô đã từng chạm trán. Cô nghi ngờ có khi cả nhịp mạch đập của cô anh cũng biết luôn không chừng. “Trưởng đội lông bông là một tiếng lóng trong công việc đánh bắt và có nghĩa là một người đứng đầu, hoặc một người đánh bắt giàu kinh nghiệm. Tôi đã bảo anh rằng tôi có vài sự giao thiệp với những người đàn ông miền núi rồi mà.”

“À, phải, ở Lanconia. Thậm chí là cô đã từng đến Lanconia chưa thế?”

“Anh thấy gà thế nào? Có muốn một củ khoai tây không?”

Anh chấp nhận củ khoai tây và cắn nó một phát. “Đối với tôi nó dường như khá kỳ quặc rằng cô biết rất chi là nhiều về âm nhạc và ngôn ngữ vậy mà kẻ đó cô chẳng biết thứ gì về lịch sử cả. Và theo những gì tôi có thể nói được, cô biết về số học cũng ít ỏi như bất kỳ ai trên trái đất.”

“Tôi leo cả một chặng đường lên trên ngọn đồi này để đem cho anh đồ ăn, và anh thì ngồi đây, lẳng mạp tôi. Tôi không biết tại sao mình phải đi bận tâm đến việc tỏ ra thân thiện với anh nữa.”

“Tôi cũng không. Tôi đoán chắc cô phải có một dụng ý gì đó khi lên trên đây, nhưng nó không chỉ đơn giản là đem cho tôi gà. Cái gì đã chờ cô ở trong lều khi chúng ta trở lại đó?”

Cô ngoảnh mặt đi, không thể nhìn vào mắt anh.

“Một ngày nào đó, Cô Worth, tôi hi vọng cô sẽ nhận ra rằng cô có thể tin tưởng ở tôi.”

“Ba tôi bảo tôi rằng người ta cần phải giành được sự tin tưởng.”

“Và ta đều biết bất cứ điều gì ba mình nói đều là luật cả.”

“Và điều đó có nghĩa là?”

“Cô đã từng nhắc tới ba của cô trước đây... liên tục.” Anh nhét đầy thịt gà vào trong miệng anh. “Cô có biết là khi cô nói đến ba cô thì nó nghe như thể cô đang nói về Chúa không bằng ấy? Tôi hình dung ba cô cũng là một trưởng đội lông bông tuyệt vời.”

“Ba tôi là người tuyệt nhất! Tuyệt vời tuyệt đối. Ông lương thiện, tử tế, tốt bụng và...” Cô ghét cái cách anh đang cười điệu với cô. “Và ông ấy có một khả năng hài hước.”

“Bất kỳ ai mà trải qua những gì tôi đã trong vài ngày vừa rồi và vẫn còn sáng suốt tỉnh táo thì đều phải có một khả năng hài hước.”

“Chỉ toàn do anh tự chế ra cả.” Dẫu cho những ý định tốt đẹp của cô, cô vẫn có thể cảm thấy bản thân mình đang nổi giận. “Tại sao anh không cuốn gói trở về nơi anh đến từ đó và để tôi yên đi?”

“Và bỏ lại cô cho tất cả bọn đàn ông đang dòm ngó cô ư?”

“Kẻ duy nhất dòm ngó tôi làm phiền tôi ở đây chính là anh.” Cô đứng lên và bắt đầu đi ngược xuống đồi, nhưng anh đã túm lấy váy cô.

“Có chuyện gì thế, cô không biết đùa à? Cái gì khiến cô gắt gỏng như vậy?”

Cô nhìn xuống anh, không biết là liệu anh đang nghiêm túc hay là đang trêu chọc cô.

“Thôi nào, cô không muốn bỏ đi, và cô biết thế. Cô biết tôi nghĩ không, Cô Worth?”

“Không, và tôi cũng chẳng thêm biết.”

“Tôi nghĩ trong vòng vài năm nữa cô sẽ được xem như là một huyền thoại hơn là một con người đấy. Tôi không nghĩ cô cho phép bất cứ ai lại gần cô đủ để nghi vấn câu chuyện của cô về việc là một nữ công tước đến từ Lanconia. Toàn bộ những gì cô phải làm là hát, và với giọng hát đó của cô, tất cả tri giác sẽ rời bỏ một người và anh ta sẽ không thể dùng đầu óc của mình cho bất cứ chuyện gì nữa.”

“Thật thế ư?” cô nói, cố gắng nghe ra vẻ kiêu kỳ nhưng không đạt được mục tiêu cho lắm.

“Cô đã từng đề cập đến ông bầu đó của cô, nhưng theo những gì mà tôi có thể nói được, tất cả những gì ông quan tâm là số tiền mà cô đã đem lại. Nói tôi biết, đã bao lâu rồi kể từ khi cô gặp bất cứ ai trong gia đình cô?”

Dưới sự ngỡ ngàng của Maddie, cô cảm thấy những giọt nước mắt đang long lanh trong mắt mình. “Buông tôi ra,” cô nói đầy êm ái, giật mạnh chiếc váy lại. “Tôi không cần thiết phải nghe điều này.”

“Không, cô không cần,” anh nói một cách lạnh lẽ, và có một dấu hiệu xin lỗi trong giọng anh. “Tôi không có ý-“

Anh ngắt lời, vì đột nhiên cùng một lúc cả hai bọn họ đều nghe thấy âm thanh phát ra từ trong những bụi rậm. Nó nằm ở hướng ngược lại phía trại của cô. Bất kỳ ai đã tạo nên tiếng động đó cũng phải xuống từ trên núi.

Maddie không nghĩ là cô đã từng thấy bất cứ ai chuyển động nhanh như vậy. Một giây trước Đại úy Montgomery đang ở trên mặt đất và giây tiếp theo anh đã vọt lên người cô, kéo cô nằm xuống với anh, cánh tay anh bao bọc lấy lưng cô và một cái chân cuốn lại quanh đôi chân của cô, chân còn lại dẫn họ lăn tròn xuống dưới đồi, tránh xa khỏi khu trại, khỏi âm thanh trong những bụi cây.

Họ lăn được một quãng ngắn, cơ thể của Maddie hiếm khi chạm vào đất dưới sự che chở và bảo bọc từ cơ thể to lớn của anh. Anh ngừng sau khi xuống được dưới đồi mười lăm mét, rồi ẩn mình vào trong những cây sồi rậm rạp. Cô bắt đầu nói chuyện, nhưng anh đã đặt tay ra sau đầu cô và chôn vùi khuôn mặt cô vào cổ của mình. Anh đang bảo vệ cô một cách hoàn toàn, để cho nếu có bất cứ nguy hiểm nào-một phát đạn, một mũi tên-tiến đến, anh sẽ nhận nó thay vì cô.

Tiếng sột soạt trong những bụi cây càng ngày càng to dần, và cô có thể nhận ra nó cùng lúc với anh.

“Nai sừng tấm,” cô ú ớ với cái cổ của anh, và anh gật đầu.

Vẫn ở trên mình cô, vẫn bao bọc lấy cô, anh xoay đầu lại, cho phép cô cũng có thể làm thế, và họ thấy không phải là một con nai sừng tấm, mà là một con nai la đang đứng trên đồi, nơi họ vừa mới ở. Con nai cứ đứng và ngó họ trong chốc lát, không biết họ là giống gì, rồi, khi 'Rìng nhắc tay lên, con nai gấp rút phi vọt vào trong rừng với dáng điệu nhún nhảy của nó.

“Cô không sao chứ?” anh hỏi, giơ một khuỷu tay lên để nhìn cô.

“Hoàn hảo.” Cô bắt đầu dịch chuyển ra ngoài từ dưới người anh nhưng dừng lại khi cô cảm thấy có thứ gì nhọn đang đâm chích vào cô. “Hình như tôi có một cái gai ở vai của mình.”

Anh rời khỏi cô, ngồi dậy, và xoay người cô lại. Anh rút hai cái gai xương rồng ra khỏi vai của cô. “Đó. Còn nữa không?”

Cô ngồi lên và lúc lắc đôi vai. “Không, tôi nghĩ chắc hết rồi.” Cô nhìn ngược lên phía đồi dốc họ vừa mới lần qua và thấy nó bao phủ với những cây xương rồng lá dẹt, và cô mừng vì đã có sự bảo vệ từ chiếc váy và váy lót, áo nịt ngực và lớp ngoài áo nịt ngực của cô. Cô nhìn trở lại anh. “Tôi chưa từng thấy ai phản xạ chóng vánh như vậy. Cảm ơn anh.”

“Không có gì mà một trưởng đội lông bông tốt không thể làm-hoặc ba của cô.”

Cô bắt đầu bảo anh nghe điều cô nghĩ về cái câu đùa nho nhỏ của anh, nhưng thay vào đó cô mỉm cười. “Có thực là tôi nói về ba tôi bằng sắc thái tôn sùng thế ư?”

Anh cười và gật đầu với cô. “Giờ cô đã sẵn sàng trở về lều của cô rồi chứ?”

Cô nói, “Ừ,” và nhìn xuống chiếc váy của cô để phui bụi cho nó. Nó bám đầy gai xương rồng ở khắp nơi. Cô nhìn ngược lên trên đồi tại lối mòn mà họ đã tạo nên trong khi lần xuống và nhìn vào hăng sa số những cây xương rồng họ đã lần qua phải, rồi nhìn lại anh.

“Xoay người lại,” cô nói.

“Tôi nghĩ cô tốt hơn nên trở về đi. Cô đã có hai ngày khó khăn vất vả rồi và ngày mai cô còn có một buổi trình diễn và-”

“Tôi nói, xoay người lại.”

“Cô nàng Mật ngọt sẽ đi tìm cô đấy.”

“Edith chẳng thèm bận tâm là tôi có lần xuống đồi và đi tiếp hay không đâu.” Cô vẫn đang nhức nhối từ lời bình luận của anh về sự thiếu giáo dục của cô. “Nếu anh không hiểu bằng thứ tiếng này, vậy tiếng Ý thì sao? Distogliere il viso. Pháp? Traiter avec dédain. Hoặc có lẽ tiếng Tây Ban Nha là thứ gì đó anh hiểu được. Dejar libre.” Cô cực kỳ thỏa mãn khi nhìn thấy ánh mắt bối rối của anh. Điều đó sẽ dạy anh đừng có mà chế giễu việc giáo dục của cô.

“Cô muốn tôi làm cái nào? Xoay vòng quanh, xoay sang bên, xoay lại nhún vai, hay là xoay thứ gì đó tự do.”

Anh đã dịch lại ba thứ ngôn ngữ một cách hoàn hảo. “Anh đúng thật là một người dễ làm điên tiết.” Cô túm lấy cánh tay của anh và kéo anh lại. Anh quá đồi to lớn với cô để có thể khiến anh di chuyển nếu không có sự hỗ trợ từ phía anh, nhưng cuối cùng cô cũng nhìn thấy được tấm lưng của anh. Anh bị phủ kín với những cái gai xương rồng, một vài cái trong chúng núp ở bên trong chiếc áo khoác quân đội vải bông của anh, nhưng tất cả chúng đều ghim vào da của anh. Còn có thêm những cái gai thò ra từ quần dài của anh, nhưng chất vải len cừu cứng cáp của quân đội giữ hầu hết chúng khỏi xuyên qua da anh.

“Cô đã nhắc tới nó trước đây, về việc dễ làm điên tiết của tôi. Tôi e rằng những ngôn từ của cô không gây ấn tượng với tôi lắm. Nó có lẽ sẽ khiến tôi ấn tượng nếu cô có bất kỳ ý tưởng gì về chuyện gì đã xảy ra với tất cả tiền bạc cô đã kiếm được trong gần ấy năm.”

Cô dùng những đầu ngón tay của mình để kéo một cái gai ra. “Anh đang theo sau tiền của tôi đấy à?”

“Tôi không thể nói rằng cô có bất kỳ xu nào. Nếu cô có được sự quan tâm ít ỏi về những gì cô đã làm được trong quá khứ cũng như những thứ cô kiếm được từ chuyến du ngoạn này, thì tôi rất nghi ngờ rằng cô có bất kỳ xu nào đấy.”

Với lại, nó là một truyền thống trong nhà tôi rằng chúng tôi tự chăm nom lấy tiền bạc. Ba tôi đã trao vốn đầu tư hai mươi phần trăm tổng số tiền túi của gia đình cho tôi từ hồi tôi lên được ba tuổi.”

Cô kéo ra thêm ba cái gai nữa, nhưng sau đó chiếc áo sơ mi của anh cản đường cô và che dấu những cái gai còn nhiều hơn là nó phô bày ra. Cô đẩy đẩy vào phần thắt lưng của anh. “Lên trên đồi và cởi cái áo đó ra đi. Tiền bạc không bao giờ là một mối bận tâm của tôi cả. Tôi chỉ muốn hát. Hát mọi quan trọng, không phải tiền. Giai điệu của âm nhạc và sự trân trọng của khán giả mới là những điều đáng nói đến trong đời.”

Anh leo lên ngọn đồi, cô theo sau anh. “Cô nói rằng cô sẽ không phải luôn có được giọng hát của mình. Vậy cô sẽ sống bằng cái gì một khi cô không thể hát được nữa?”

“Tôi không biết. Nó không phải là mấy chuyện đã từng gây hứng thú cho tôi nhiều cho lắm. Có lẽ tôi sẽ cưới một ông già giàu có, béo mập nào đó và để ông ta nuôi tôi.” Bây giờ họ đã ở trên đỉnh đồi, và anh dừng bước, xoay người đối diện cô.

“Còn về những đứa trẻ thì sao?”

“Cởi áo ra đi, đưa cho tôi cái tắm xĩa răng đó của anh, và nằm xuống trên đất. Tôi muốn lấy những cái gai đó ra.”

Anh bắt đầu cởi nút áo sơ mi. “Cô chưa bao giờ nghĩ về chuyện con cái hết à?”

Dẫu cho sự thật anh đang hành động như thể những cái gai không làm phiền gì tới mình, cô biết chúng hẳn phải rất đau đớn. Cô đi vòng ra sau lưng anh và giúp anh lột cái áo ra, động chạm đến những cái gai càng ít càng tốt. “Đây có phải là lời cầu hôn không, Đại úy? Nếu nó phải, tôi không hứng thú. Để được hát tôi cần phải đi vòng quanh thế giới rất nhiều. Tôi không có thời gian lẫn khuynh hướng tự trói buộc mình với một người đàn ông. Tôi cũng không muốn-” Cô im bật trước cảnh tượng tấm lưng cơ bắp, dài rộng của anh, bởi nó chẳng chịt những vết sẹo trắng mỏng.

“Nằm duỗi người ra trên cỏ ở đó,” cô dịu dàng nói, và khi anh làm vậy, cô lướt dọc ngón tay mình theo một trong những vết sẹo. “Làm thế nào chuyện này xảy ra?”

“Tôi chạy vô thứ gì đó.”

“Phần đuôi nhảm lẫn của một chiếc roi da? Tôi không nghĩ là họ quát roi những sĩ quan. Và, hơn nữa, tôi không thể tưởng tượng ra được anh đã làm bất kỳ điều gì có thể đưa anh vào rắc rối. Tôi đã cho rằng quân đội sẽ trao tặng những tấm huân chương cho những người đàn ông như anh-chứ không phải những trận roi đòn.”

“Tôi không phải từng luôn là một sĩ quan,” anh nói trong khi ngắm cô đi đến bộ yên ngựa của anh và gỡ ra con dao lột da to tướng của anh. “Bộ cô tính lột vài miếng da đấy hả?”

Cô cười trêu chọc sự bồn chồn trong giọng nói của anh, rồi cắt một miếng vải bải dính đầy mỡ từ cái bị đựng gà và quấn nó vòng quanh ngón tay cái. “Ồ yên nhé,” cô nhé, ấn vào vai anh khi cô quỳ xuống bên cạnh. “Tôi đã từng gỡ vài ba thứ này trước đây, và tôi biết mình đang làm gì.” Cô sử dụng sống dao kẹp với ngón tay cái được bọc vải để rút cái đầu tiên trong rất, rất nhiều chiếc gai ra khỏi lưng anh.

Khi cô đã dọn sạch lưng anh đủ để có thể đặt bàn tay của mình lên nó, cô sờ vào những vết sẹo. “Dựa vào tất cả sự xác xược của anh, tôi có thể biết những lần roi này hẳn phải gây cho anh đau đớn đến nhường nào. Tôi có biết chút ít về sự đau đớn.”

Anh có thể nghe thấy sự dằn xé đượm trong âm giọng của cô. “Đừng nói với tôi là cô cảm thấy có lỗi với bản thân đi nhé? Cô thì biết gì về nỗi đau hay thậm chí là khó khăn gian khổ? Cuộc đời của một nữ ca sĩ opera không chất đầy những thứ mà tôi gọi là đau khổ. Cô thường hay làm gì? Ca hát suốt ngày? Hoặc tiêu tốn phần lớn thời gian với người thợ thiết kế váy của cô?”

“Anh chẳng biết tí gì về việc trở thành một ca sĩ ở đẳng cấp như tôi. Nếu anh sẽ cư xử đàng hoàng, tôi sẽ kể cho anh bằng cách nào tôi đã theo đuổi nghiệp ca hát. Tôi ước chừng khi mình được khoảng bảy tuổi. Ba tôi đang giúp đỡ vài người đi khai khẩn. Họ đến từ phía tây để mở một hiệu buôn bán và -”

“Tại Lanconia?”

“Tất cả những gì tôi phải làm để khiến anh cực kỳ khó chịu là chỉ cần ngo nguẩy một trong những cái gai này thôi đấy. Có một người phụ nữ bị bệnh trong nhóm khai hoang này, và chồng bà ấy đã bị giết trong chuyến hành trình. Bà ấy-”

“Da đỏ?”

“Không, thực ra, ông ấy đã bị giết bởi một con rắn chuông, nếu tôi nhớ chính xác, nhưng tôi cũng không chắc bởi vì, nhưng tôi đã nói, tôi còn khá là bé. Những người khác đi với bà ấy rất bức mình phải đem theo

một người góa bụa bơ vơ cùng họ, chưa kể còn là một người bệnh như thế, và, từ những gì ba tôi nói, họ cho bà ấy biết bà ấy là một gánh nặng đối với họ. Ba tôi chẳng có chút cảm thông nào được với họ, vì ông nghĩ tất thấy những kẻ khai khẩn là một thứ bệnh dịch và mối phiền hà khó chịu trên quả đất này. Ông ấy-”

“Nhưng rồi thì, ba cô cũng là một người khai khẩn mà, phải không?”

“Anh sẽ lắng nghe hay thích bép xép hả?”

“Tôi khó có thể đợi được nghe thêm về người cha danh bất hư truyền này của cô.”

“Anh nên cảm thấy vinh hạnh. Giờ thì, tôi đến đâu rồi?”

“Ba cô, một người khai khẩn, bực mình với những kẻ khai khẩn tới thêm.”

“Ồ, xin lỗi nhé,” cô nói, vặn một trong những cái gai cực kỳ nhẹ nhàng, “Tôi đã làm anh đau hả? Tôi sẽ cố cẩn thận hơn, nhưng nếu anh không ngừng gây trở ngại cho tôi, tôi sẽ không nhớ để mà dịu dàng đâu đấy. Bây giờ, xem nào, tôi đang nói về Bà Benson. Ba tôi nghĩ mẹ tôi sẽ thích có vài sự bầu bạn, vì vậy ông ấy đã mang người phụ nữ về nhà, dự định sẽ đưa bà ấy trở về phía đông vào mùa xuân. Rốt cuộc bà ấy ở với chúng tôi được bốn năm thì yêu một người miền đông tình cờ đi ngang qua và cưới ông ấy, nhưng vào lúc này thì tôi đã có Bà Branchini.”

“Và bà ấy đã dạy cô opera?”

“Tôi đã tự mình đi trước một bước. Bà Benson đã từng dạy đàn piano và ca hát ở miền Đông và mẹ tôi nghĩ nó sẽ tốt nếu bà ấy thử làm gì đó với tôi, bởi vì tôi đã ghen tị kinh khủng với chị của mình, Gemma. Anh thấy đó, mẹ tôi là một họa sĩ và chị tôi được thừa hưởng từng tí một từ tài năng thiên phú của mẹ tôi. Ngay khi được năm tuổi chị Gemma đã có thể sơn và vẽ còn hơn cả đẹp, trong khi tôi nói chung là không thể vẽ được gì. Tôi đã ghen tị rằng mẹ tôi đã tiêu quá nhiều thời gian với chị Gemma.”

“Vậy nên, mẹ của cô đã chuyển cô sang bà giáo dạy nhạc và ngay lập tức cô bắt đầu hát những bản opera.”

“Không, tôi đã hát những bài hát phổ thông ngắn gọn vui nhộn và những thứ bạn bè của ba tôi dạy tôi và-”

“Những bài hát tung hô nữ hoàng, kiểu kiểu thế phải không? Và những người bạn của ba cô cũng là công tước?”

Cô phớt lờ anh. “Không ai để ý nhiều đến việc hát hò của tôi trong nhiều năm, rồi, một ngày nọ, Bà Benson đang nhìn qua một chiếc gương mà cha tôi đã tìm thấy. Nó đã bị quăng ra khỏi một chiếc xe bò của đám khai khẩn-những kẻ ngu ngốc đem theo tất cả mọi thứ bọn họ sở hữu với họ và sau đó tại nơi gồ ghề đầu tiên họ phải bắt đầu làm nhẹ bớt những chiếc xe.”

’Rìng đã từng nhìn thấy vài nơi “gồ ghề”. Những khe núi sâu tới năm chục mét. “Cái gì ở trong gương thế?”

“Bản nhạc. Ba tôi đã chở nó về nhà bởi vì ông nghĩ có lẽ Bà Benson và tôi có thể sử dụng nó.” Maddie rút một cái gai khác ra khỏi lưng anh và mỉm cười. “Nằm tại đây là một bản nhạc tôi chưa bao giờ thấy trước đó. Nó là bản ‘Air des bijoux,’ anh biết đấy, từ vở Faust.”

“Bài ca châu báu,” anh dịch lại, nói một cách êm ái.

“Phải, chính xác.”

“Tôi không biết bài hát, nhưng có lẽ cô có thể hát nó cho tôi và tôi sẽ nhận ra giai điệu.”

“Anh nên có thật nhiều may mắn cái đã. Dù sao thì, Bà Benson đã giúp tôi với những từ ngữ, và vì sinh nhật ba tôi đang gần kề, tôi nghĩ mình có thể học bài hát này và hát nó cho ông.”

“Và cô đã làm vậy.”

“Không, không hoàn toàn dễ dàng như thế. Bà Benson cũng là người Mỹ.”

“Một lời nguyện lên một con người nếu tôi đã từng nghe đến nó.”

“Anh không hiểu. Người Mỹ có một nỗi kinh khiếp với opera. Họ nghĩ opera là để cho những người lăm tiền nhiều của, cho những kẻ hợm hĩnh đua đòi. Nếu một người Mỹ nói anh ta đã đi xem một vở opera, anh ta hầu như chắc chắn là đang đùa cợt. Khi tôi hỏi về bản nhạc trong chiếc gương, bà chối bỏ nó, nói nó là một

bản opera và nó không phải dành cho một cô gái bé bỏng như tôi. Tôi ước chừng lúc đó mình được khoảng mười tuổi.”

“Và việc đó giống như vẩy vẩy một lá cờ đỏ ngay trước mặt cô, phải không? Không một ai ở bất cứ đâu có thể bảo cô làm hay không làm bất cứ chuyện gì, đúng không?”

“Anh có muốn tôi gửi Edith lên trên đây để làm chuyện này không? Tôi bảo đảm cô ấy sẽ thích đến với anh trong tình trạng cởi đồ thế này đây.”

Anh không nói gì cả, nhưng anh xoay đầu lại và tặng cho cô một ánh nhìn kỳ quặc mà cô không thể hiểu nổi, và cô tiếp tục.

“Đúng hơn là tôi cảm thấy bị thách thức bởi lời cảnh báo của bà ấy, và tôi đã khá tò mò, vì vậy tôi đã đem bản nhạc tới chỗ Thomas.” Trước khi anh kịp hỏi, cô kể cho anh biết ai là Thomas. “Có vài người đàn ông sống chung với chúng tôi, những người bạn của ba tôi. Thomas là một trong số họ, và chú ấy có thể chơi nhạc một ít, hát hò một ít. Không tốt bằng ba tôi, dĩ nhiên, nhưng-”

“Dĩ nhiên là không thể tốt bằng ba rồi,” ’Ring nói dưới hơi thở.

“Thomas có thể chơi và hát được một ít,” cô lặp lại đầy châm chọc, “và tôi tới chỗ chú ấy với bản nhạc. Vào lúc này tôi có thể đọc nhạc còn hơn là tốt và tôi luôn luôn có khả năng nhận âm hoàn hảo.”

“Điều tốt nhất người ta có thể làm.”

Cô cười. “Thomas và tôi cùng nhau soạn lại bài hát và tôi thì diễn tập nó. Vào sinh nhật ba tôi, sau khi mọi người đã ăn uống và ba tôi đã được tặng quà từ tất cả những người khác, Thomas đã thổi cây sáo của mình và tôi hát bản nhạc ấy.”

“Và cô đã trở thành một ca sĩ opera sau chuyện đó.”

Cô khịt mũi không có dáng vẻ quý cô chút nào. “Không hoàn toàn ‘chỉ như thế.’ Sau khi tôi kết thúc bài hát, không ai nói gì cả, mọi người chỉ ngồi đó và nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi biết là mình không biết làm thế nào phát âm những từ Ý cho chính xác, nhưng tôi cũng không nghĩ mình hát quá tệ, vì vậy tôi thấy bị tổn thương khi họ không nói đến một từ.”

Cô tạm ngừng trong chốc lát, hồi tưởng lại cái ngày đầy biến cố nhất trong cuộc đời cô. “Sau một hồi tưởng chừng như là mãi mãi, mẹ tôi quay sang ba tôi và nói, ‘Jeffrey, lúc trời sáng anh hãy rời khỏi đây, đến miền đông, và tìm cho con gái em một giáo viên-một giáo viên dạy hát. Một giáo viên thực thụ. Giáo viên tốt nhất mà tiền có thể mua được. Con gái em sẽ trở thành một nữ ca sĩ opera.’ Sau khi mẹ nói điều đó, cái đập nước bị phá vỡ. Mọi người bắt đầu òa ra huyết sáo và ba tôi đặt tôi lên vai ông và-”

“Đôi vai rộng lớn đến kinh ngạc của ông ấy?”

“Căn cứ theo sự thật, đúng thế. Đó là buổi tối tuyệt diệu nhất trong cuộc đời của tôi.”

“Ồ? Không một ai trong hàng trăm người đàn ông của cô kể từ đó có thể sánh ngang với nó?”

“Ngay cả gần đến cũng không.”

“Và tôi đoán ba cô đã kiếm được giáo viên cho cô. Tôi không thể tưởng tượng ra ông ấy từng thất bại trong bất cứ việc gì. Bà tên-là-gì-ấy-nhỉ?”

“Ông ấy đã đi hàng tháng, và khi ông trở về, đi cùng với ông là người phụ nữ gầy gò, có cái nhìn cẩu kính. Tôi không thích bà ấy ngay tức thì, và tôi hầu như ghét bà ấy khi mẹ tôi chào đón bà và người phụ nữ nhỏ bé ấy lờ lững mẹ tôi. Bà Branchini nói, ‘Để tôi nghe đứa trẻ này và xem liệu nó có đáng cho tất cả những gì tôi phải trải qua không.’ Đằng sau bà, tôi có thể thấy ba tôi đang nhăn mặt và tôi biết bà hẳn đã phải thử thách ông rất nhiều trong cuộc hành trình.”

“Nhưng bà ấy đã nghe cô hát và đồng ý ở lại với cô mãi mãi và dạy cô mọi thứ cô biết.”

“Không hẳn là thế. Thực ra thì, anh cũng không quá xa với sự thật. Bà ấy bắt tôi chơi piano-lúc đó cha tôi cũng đem về cho tôi một cây từ miền Đông-và”

“Ông ấy có vắc nó ở trên lưng không?”

“Và vì vậy tôi chơi piano cho bà ấy và hát một ít.” Cô dừng lại và lắc đầu. “Tôi đã từng một thứ nhỏ bé phù phiếm. Tôi được hâm mộ bởi cả nhà của tôi và được tặng bốc rằng tôi là ca sĩ xuất sắc nhất thế giới. Tôi tin mình đã cho là Bà Branchini sẽ cảm thấy vinh dự khi được nghe tôi hát.”

“Tôi mừng là bây giờ cô đã thay đổi nhiều ghê vậy đó. Không có cái gì trong chuyện này bảo với mọi người rằng họ đang có đặc ân được nghe một ca sĩ ở ‘đẳng cấp của cô’ cả.”

“Bây giờ tôi đã đạt được điều đó. Trở lại trước tôi là một đứa trẻ phù phiếm mà không có lý do gì cho sự phù phiếm của mình. Còn bây giờ tôi chỉ là nói lên sự thật mà thôi.”

Anh đã nghe tôi hát rồi đấy. Phải chăng tôi đã nói dối hay thậm chí là phóng đại lên về giọng hát của tôi?”

“Không,” anh nói về thành thật. “Đó là một thứ mà cô đã không hề bịa đặt ra.”

“Nhưng ngày đó tôi đã dối gạt bản thân mình. Nhìn trở lại, tôi chắc hẳn phải rất khủng khiếp, thực sự khủng khiếp. Tất nhiên là năng khiếu tự nhiên vẫn có ở đó.”

“Đương nhiên rồi.”

“Nhưng ngày hôm đấy tôi đã không nhận được sự khen ngợi như tôi đã nhận từ gia đình của mình. Tôi kết thúc bài hát nho nhỏ của tôi và nhìn lên Bà Branchini với niềm mong đợi. Tôi đã mong chờ lời tán tụng, thậm chí những cái ôm. Nếu phải nói sự thật, tôi đã mong bà ấy quỳ xuống lên đầu gối trong sự biết ơn vì đặc ân được nghe tôi hát. Thay vì thế, bà ấy không nói lấy một từ. Bà xoay gót và rời khỏi căn phòng. Dĩ nhiên là, hai đấng sinh thành của tôi cùng phần còn lại của gia đình đều đang đứng ngay bên ngoài cánh cửa. Tôi nghĩ họ cũng trông chờ bà ấy ngợi ca cô con gái quý báu của họ. Tôi nghĩ rằng để đưa được Bà đến đấy, ba tôi chắc đã khen ngợi tài năng của tôi còn hơn cả hào phóng.”

“Hẳn là thế rồi.”

“Phải, hẳn thế. Nhưng Bà Branchini đã không khen tôi. Thay vào đó, bà ấy bảo với gia đình tôi rằng tôi lười biếng và được cưng chiều và rằng tôi quá phù phiếm để có thể làm gì với nó. Bà bảo với ba tôi là ông đưa bà trở về New York ngay tức khắc, rằng ông ấy đã phí phạm thời giờ của ông ấy và của bà lên đứa bé vô tích sự này.”

’Rìng xoay đầu nhìn cô.

“Phải, thật khó tin được, đúng không? Nhưng bà ấy biết bà ấy đang làm gì. Mọi người bắt đầu lên tiếng cùng một lúc, ba tôi nói bà ít nhất phải ở qua mùa đông và những người khác kêu rằng bà có một lỗi tai thiếc. Tôi đứng ở lối ra vào, lắng nghe, và nó đúng thật làm hài lòng trái tim non nớt của tôi ghê đấy. Làm sao mà cái con quạ già cổ đó dám nói rằng tôi không có chút năng khiếu nào? Tại sao ư, tôi đang trở thành một ca sĩ vĩ đại nhất trên toàn thế giới. Tôi tưởng tượng ra cảnh bà ấy đến sau cánh gà sau một buổi trình diễn và cầu xin tôi tha thứ vì đã từng nghi ngờ tôi.”

Maddie rút một cái gai khác ra và cười khúc khích. “Cảm ơn trời là ngay hồi còn cái tuổi non nớt ấy tôi đã có được vài ý thức. Bất thành linh tôi nảy ra ý nghĩ làm cách nào tôi sẽ trở thành một ca sĩ opera. Bà Benson sẽ dạy tôi ư? Tôi sẽ tự mình học lấy chăng? Liệu tôi sẽ đợi cho đến khi tôi trưởng thành để đi tới miền đông và bắt đầu luyện tập hay không? Tôi sẽ làm gì trong lúc chờ đợi ấy? Trong vài năm Bà Benson ở với tôi, tôi đã nhận ra thứ tôi thích nhất trên đời này chính là ca hát. Tôi hát tất cả thời gian, bất cứ đâu tôi ở, bất kể tôi có đang làm gì.”

Maddie hít một hơi. “Tôi đã thực hiện một quyết định quan trọng nhất của đời mình vào khoảnh khắc đó. Tôi đột ngột nhận ra Bà Branchini đã đúng và tôi đã thật biếng nhác. Tôi đi đến bà ấy và hỏi xin bà vui lòng dạy cho tôi. Bà ấy từ chối. Tôi quỳ xuống và cầu xin bà ấy hãy dạy tôi.”

Cô ngưng lại và nhìn đắm đắm trong một thoáng, không nhìn thấy gì hết. “Gia đình tôi ghét tôi xin xỏ. Tất cả họ đều căm ghét Bà. Ba tôi cố kéo tôi khỏi sàn, nhưng sau sự từ chối liên tiếp của bà không chịu cho tôi thứ mình muốn, tôi đã cố thử hôn lên chân bà ấy.”

’Rìng nhìn ngược lại cô. Anh không thể hình dung cảnh cô phủ phục ra đất.

Cô cười với anh. “Tôi sẽ làm mọi chuyện để có thể được hát, và người phụ nữ này là chìa khóa cho những gì tôi muốn.”

“Bà ấy đã mỉm cười,” anh nhẹ nhàng nói.

“Ồ, đúng thế, bà ấy đã, nhưng chỉ sau khi tôi hứa sẽ làm nô lệ cho bà ấy. Nhà tôi không thích việc đó, nhưng tôi nghĩ tôi có một quan điểm về những thứ nào là cần thiết. Bà ấy ở với chúng tôi bảy năm, và dạy tôi những gì tôi biết hiện giờ. Nó thật gian khổ.”

“Chỉ việc ca hát suốt ngày?”

“Anh thì biết cái gì? Anh hầu như chắc chắn trải qua thời thơ ấu của mình bên ngoài trong ánh mặt trời. Tôi thì không. Mưa hay nắng, đẹp trời hay không, tôi đều ở trong nhà với Bà, luyện tập. Cùng một nốt lặp đi lặp lại mãi. Cùng một tiết tấu. Những bài học tiếng Ý, tiếng Pháp. Bên ngoài, tôi có thể nghe những người khác cười đùa và vui vẻ, nhưng tôi thì luôn ở trong nhà, tập luyện.”

“Cô chắc hẳn phải có đôi lúc nghỉ giải lao chứ.”

“Cực kỳ ít ỏi. Tôi đã từng lung lay quyết tâm của mình một và chỉ duy nhất một lần. Tôi ngã lòng yêu điên cuồng với một chàng trai trẻ ba tôi đã thuê giúp việc. Tôi muốn ở gần anh ta hầu như nhiều bằng việc tôi muốn được hát.”

“Và quý Bà nhỏ nhắn của cô đã nói gì về chuyện đó?”

“Bà ấy nói tôi có thể là một ca sĩ hoặc tôi có thể khuất phục bản thân cho sự chuyên chế của một người đàn ông trong suốt cả đời. Đó là lựa chọn của tôi.”

“Nói đúng hết như một bà cô không chồng chân chính.”

Maddie tỏ thái độ ra mặt với anh. “Tại sao đàn ông luôn nghĩ rằng tình trạng tẻ nhạt đối với cuộc đời của một người phụ nữ là sống không có một người đàn ông? Phải, bà ấy là một bà cô. Và bởi vì bà ấy là thế, bà ấy mới được tự do đến với tôi ở giữa-” Cô ngập ngừng. “Ở giữa không đâu cả.”

“Vậy tôi cho là cô đã chọn sự nghiệp hát hò của cô thay vì anh chàng cao bồi đó phải không?”

“Rõ ràng là vậy. Tôi gặp lại anh ta nhiều năm sau đó và tự hỏi không biết mình đã ưng được điểm nào ở anh ta.”

“Nhưng cô lấy lại được quãng thời gian đã mất với hàng trăm hàng trăm người tình của mình đấy thôi.”

“Cái gì của tôi? À, phải rồi, tất cả những người đàn ông. Sự thật là những người đàn ông đó yêu phụ nữ dựa vào tài năng của họ.”

“Chưa kể đến những người phụ nữ với dáng vẻ như của cô.”

Cô phá ra cười. “Tôi tin đó là một, chà... điểm lôi cuốn cộng thêm. Những ca sĩ opera thường hay chăm nom cho mình tròn trĩnh một chút, vì vậy tôi luôn cẩn thận tránh dẫm theo cái mốt đặc thù đó. Tuy vậy, tôi không hề biết là anh cũng để ý.”

“Lần cuối cùng tôi kiểm tra lại, tôi vẫn còn sống và tôi là một người gã trai tráng. Cô biết đấy, một trong những sinh vật đó thường khiến cuộc sống của một người phụ nữ trở nên khốn khổ bằng cách không cho phép cô ta được ở yên là một bà cô không chồng.”

Khi cô phá lên cười lần thứ hai, anh quay sang nhìn cô. “Không có khả năng hài hước, hử?”

“Không tí nào. Tôi chắc chắn anh đã rất nghiêm túc. Bây giờ tôi đã kể anh một câu chuyện, thì anh hãy kể tôi nghe một cái đi.”

“Như là?”

“Tại sao anh làm việc này. Tại sao anh lại chăm chút cho tôi.”

“Tôi đã được lệnh, nhớ không? Tướng Yovington yêu dấu của cô đã lệnh tôi ở đây, và tôi đang làm công việc của mình.”

“Không phải, Tướng Yovington đã lệnh cho Trung úy-”

“Survey.”

“Phải, Trung úy Survey hộ tổng tôi. Anh, Đại úy Montgomery, là một lỗi sai sót. Tại sao viên sĩ quan chỉ huy của anh lại chọn anh?”

“Giờ thì, có một người đàn ông với một khả năng hài hước rồi đấy. Tôi cho rằng lão ta nghĩ nó hẳn phải là một trò đùa vĩ đại khi gửi tôi đi làm trông trẻ cho một nữ ca sĩ opera.”

“Còn bao nhiêu những cái gai này đang dính vào anh từ thắt lưng trở xuống?”

“Không đủ khiến tôi cởi trần nó ra trước mặt một quý cô.”

“Thật tức cười làm sao. Đặc biệt sau cách anh lén lút vào trong lều của tôi mặc gần như là chẳng có gì trong cái đêm mà anh cố hù dọa tôi ấy.”

“Làm như là tôi biết nhiều lắm về chuyện một cuộc công kích của nhóm Bàn chân đen không thể khiến cô sợ hãi không bằng vậy.”

“Vậy anh sai rồi. Những Cậu bé Sâu bọ hù tôi sợ chết đi được. Cởi cái quần đó ra và để tôi xem nào. Tôi hứa sẽ không bị sốc trước cảnh trần truồng phía sau anh đâu.”

Anh đứng dậy và cười nhả nhổ xuống cô. “Tôi ghét phải làm cô thất vọng, nhưng tôi sẽ mặc quần lót. Và nó cũng là một chuyện tốt, bởi vì nếu không thì tôi có lẽ đã đóng băng tới chết từ mấy bữa nay trong khi rượt đuổi theo cô vòng quanh những ngọn núi này.” Anh cởi nút khóa quần và, sau khi tháo đôi bốt ra, anh thả nó xuống và bước ra khỏi đó. Anh mặc một chiếc quần lót mùa hè dài màu đỏ, và khi anh xoay lưng lại với cô, có vài cái gai dài hoẵng dính trên chân anh.

Quỳ trên đầu gối, cô bắt đầu rút những cái gai ra khỏi chân anh, Anh đứng một cách tĩnh lặng và cô trở nên nhận thức được đôi bàn tay mình trên cơ thể của anh. Anh đã nói là cô chưa bao giờ cho phép người ta tới gần cô. Luôn luôn tồn tại một sự nhận biết rằng nếu cô cho phép bản thân mình yêu bất kỳ điều gì trừ việc ca hát, cô sẽ phải từ bỏ rất rất nhiều thứ. Trong suốt mười năm cô hát như một ca sĩ chuyên nghiệp, cô đã thấy quá nhiều ca sĩ tốt từ bỏ sự nghiệp của mình để lấy một người đàn ông và có những đứa trẻ. Maddie không bao giờ muốn phải lựa chọn như vậy, cho nên, điều cần thiết, cô phải tự giữ lấy mình. Và John Fairlie đã giúp cô rất nhiều bằng cách giữ cô quá bận rộn với những bài học và những buổi diễn tập và trình diễn đến nỗi cô có rất ít thời gian cho đời sống xã hội. Những sinh hoạt xã hội ít ỏi của cô cũng được xếp lịch bởi John. Ông ấy luôn sắp xếp cho cô giao tiếp với những người giàu có, ảnh hưởng rộng, những người có thể giúp cô tiến xa trong sự nghiệp.

Nhưng bây giờ, giữa chốn núi đồi nơi cô đã từng lớn lên, trong vùng đất đẹp đẽ và hoang sơ này, những căn phòng khách màu mè ở miền Đông và châu Âu dường như thật xa vời. Cô đã khoe khoang khoác lác với Đại úy Montgomery rằng cô từng trải hàng trăm cuộc tình, trong khi sự thật là cô chẳng có lấy một mảnh tình vắt vai. Những ngón tay của cô siết chặt dần trên bắp chân của anh.

“Đó,” rốt cuộc cô nói, và sau đó, để đảm bảo là anh không còn gai trên người nữa, cô lướt bàn tay mình trượt lên xuống dọc theo chân anh. Cô chưa bao giờ chạm vào một người đàn ông như thế này trước đây và, nếu phải nói sự thật, cô đã không có tới một sự thôi thúc nào cần phải thế, ít nhất là từ khi cô mười sáu tuổi và đem lòng yêu anh chàng cao bồi. Và đó là lần Bà Branchini đã khiến nó trở nên rõ ràng với cô là hoặc hát hoặc đàn ông, Maddie đã thực hiện sự lựa chọn của cô và chưa từng một lần hối tiếc nó.

Còn bây giờ, trong khi chạm vào anh, nó như thể cô đang ở trong một trạng thái xuất thần và không thể dừng bản thân lại được. Anh đứng bất động một cách hoàn hảo khi cô trượt tay mình qua người anh, xuống dưới mặt sau đôi chân vạm vỡ rắn chắc, xuống dưới bắp chân, rồi tới gót chân của anh. Cô ước gì anh không mặc quần lót để cô có thể cảm nhận được làn da của anh. Cuộc kỳ sống động, ký ức về cái đêm anh xuất hiện trong lều cô mặc độc mỗi chiếc khố ập đến cô. Cô đã không chú ý đến anh nhiều đến thế vào đêm đó, nhưng bây giờ cô đã nhớ được màu da của anh.

Vẫn im lặng, cô đứng dậy, để cho bàn tay của mình quét lên cơ thể anh, trượt qua cặp mông đến thắt lưng trần của anh. Bằng cả hai tay cô chạm vào làn da ấm nóng, mượt mà ở lưng anh, lần theo những vết sẹo trắng mờ nhạt, những nốt đỏ mà gai xương rồng đã tạo ra.

Nó như thể cô chưa từng nhìn thấy một cơ thể đàn ông trước đây, dẫn cho cô lớn lên quanh những người đàn ông những người mà vào mùa hè hiếm khi mặc gì ngoài một cái quần cùm. nhưng vào lúc đó âm

nhạc có nghĩa ý với cô nhiều hơn bất cứ gã trai thân-hình-hấp-dẫn nào.

Tay cô lên đến hai vai của anh, đến bả vai tròn trịa của chúng. Cô di chuyển sang bên phải dọc theo cánh tay xuống bàn tay của anh, rồi trở ngược lên lại. Cô không nhìn vào mặt anh; tất cả những gì cô quan tâm là anh có thể đã biến thành một bức tượng sống động, ấm áp. Anh rắn chắc và vạm vỡ, một cơ thể thường xuyên rèn luyện, đối với một cuộc sống ngoài trời. Những ngón tay của cô xoắn lấy phần lông trên ngực anh, rồi di chuyển xuống phần cơ bụng bằng phẳng cứng ngắc. Khi đôi tay của cô nắn nã tại phần thắt lưng của anh, anh tóm lấy cổ tay cô. “Không,” anh thì thầm, và cô nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt của anh đã phá vỡ trạng thái xuất thần của cô, và cô đẩy mình ra khỏi anh, ngượng chín cả mặt. Cô xoay đi. “Tôi... tôi đang tìm thêm gai.”

“Chẳng còn cái gai nào nữa,” anh lặng lẽ nói.

“Tôi... tôi phải đi đây,” cô nói, và chạy xuống đồi nhanh hết mức có thể. Cô không thể chịu được nhìn thấy anh lần nữa.

8. Chương 8

Khi Maddie tỉnh giấc sáng hôm sau, cô biết có chuyện gì đó sai trái đã xảy ra. Đầu tiên cô không chắc nó là chuyện gì, nhưng rồi cô nhớ lại đây sinh động sự ngượng nghịu của cô trước mặt Đại úy Montgomery.

Edith đem nước rửa mặt vào cho cô. “Hai người bọn chị chắc chắn đã ở trên đó rất lâu chiều tối qua. Và chị chắc chắn đã chạy xuống đồi trong sự gấp rút kinh khủng. Anh ta đã thử làm gì đó mà chị không thích ư?”

Maddie hồi tưởng lại mọi thứ quá rõ ràng rằng Đại úy Montgomery đã không tỏ ra bất kỳ một sự ve vãn không đứng đắn nào cả, nhưng còn cô chắc chắn đã tự biến mình thành một con cóc. Cô có thể vẫn còn văng vẳng bên tai tiếng anh nói “Không” với cô khi hai bàn tay của cô đã trượt đi quá xa.

Cô quay sang Edith. “Tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra. Đại úy Montgomery là một quý ông hoàn hảo mọi nơi mọi lúc.”

“Vậy ra đó là chuyện đã khiến chị nổi điên lên.”

“Chị không tức giận một chút nào cả,” cô gắt. “Bộ em không có bữa sáng để mà nấu à?”

“Chị muốn em cho anh ta ăn?”

“Nếu em muốn nói đến Đại úy Montgomery, em sẽ phải hỏi xem anh ta có muốn cùng ăn với chúng ta không. Còn anh ta có ăn hay không thì cũng không phải là việc của chị.”

Edith rời khỏi lều, cười khúc khích.

Trong lúc Maddie rửa ráy và mặc vào bộ trang phục đi đường cứng cáp của cô, cô tự bảo với mình rằng cô không hề giận dữ, rằng Edith là một người phụ nữ ngu ngốc không có lấy chút đức hạnh nào và thậm chí là còn thiếu ý tứ hơn nữa. Nhưng cô càng nghĩ, những thớ thịt trên người cô càng căng lên. Làm sao anh dám đối xử với cô như người đàn bà nào đó vào buổi tối như vậy chứ? Toàn bộ những gì cô đang làm là gỡ bỏ những cái gai ra khỏi anh, thế mà anh đã nghĩ rằng cô đang cố ve vãn lấy anh đấy. Trong tất cả những tính tự phụ của bất kỳ một người đàn ông nào, thì đây là điều tệ nhất. Cô không thích anh. Nếu cô có đi thích một người đàn ông, đó hẳn sẽ là một người với... với nhiều sự lãng mạn hơn. Một người thi thoảng tặng cô vài lời ca tụng-ít nhất là đỡ hơn cái câu “Nhìn cô cũng không gây thiệt hại đau đớn gì.”

Vào lúc cô mặc đồ xong và rời khỏi lều, cô đã không còn cảm thấy ngượng ngùng nữa, thay vào đó là cơn giận dữ điển hình mô típ cũ trút lên đầu Đại úy Montgomery vì đã chiếm lợi thế trên người cô và hiểu lầm những ý định trong sáng của cô. Ở bên ngoài, Edith đã rán xong trứng và thịt đùi, và ném những lát bánh

mì cũ trộn chung với mỡ vào rán chúng lên luôn. Frank, Sam, Toby, và Đại úy Montgomery toàn bộ đang ngồi trên mặt đất và ăn uống đầy vẻ nhiệt tình.

Người đầu tiên đập vào mắt cô là Đại úy Montgomery. Theo ý kiến của Maddie thì anh đã nhìn cô với một ánh mắt như thể ta đây biết rõ vậy. Thế nghĩa là, cô nghĩ, anh ta tưởng mình là một trong những người phụ nữ của anh ta chứ gì? Anh ta nghĩ mình là một trong những cô nàng ngờ nghệch, nhu nhược suốt ngày bám theo loanh quanh những gã đàn ông và lên giường với họ để gây sự chú ý cơ đấy.

Cô hất mũi lên trời và ngoảnh mặt đi khỏi anh, nhưng cô mỉm cười với ba người đàn ông còn lại. “Buổi sáng tốt lành,” cô nói vui vẻ. “Tôi hi vọng mọi người đã ngủ ngon giấc. Tôi thì đương nhiên rồi. Không chút bận tâm gì trên đời cả.”

Cô ngồi xuống bàn và nhìn vào đĩa thịt mỡ Edith đã đặt trước mặt cô và hoàn toàn chẳng còn muốn ăn tí nào nữa. Cô nghịch nghịch thức ăn vòng quanh một hồi, rồi nhìn lên Frank. “Ông đã xem qua vở nhạc hôm nọ tôi đưa ông chưa?”

“Ừa,” ông ta nói chẳng mấy hứng thú.

“Ông thấy nó sao?”

“Tạm được.”

Cô nhìn trở lại thức ăn của mình. Quá nhiều cho một cuộc đối thoại với Frank. Cô quay sang Sam. “Tình hình những con ngựa cho chuyển đi thế nào rồi?”

Tất cả những gì Sam làm là gật đầu với cô, vì vậy cô nhìn sang bên phải lướt qua Đại úy Montgomery như thể anh thậm chí còn không có ở đó và cười với Toby. “Bữa sáng của ông thế nào?”

“Ăn đứt quân đội.”

Cô cắn một miếng trứng nhỏ. “Toby, kể tôi nghe một chút về ông đi.”

“Không có gì nhiều để kể cho lắm. Tôi được sinh ra và tôi vẫn chưa chết. Còn đoạn giữa thì không có nhiều nhận gì.”

Với sự tập trung vĩ đại cô lảng qua cặp mắt của Đại úy Montgomery trên người mình và nhìn trở lại đĩa. Cô sẽ không cố gắng bắt chuyện với anh đâu. Từ giờ trở đi cô sẽ cho anh biết là cô không hề có hứng thú với anh trong bất kể chuyện gì hết. Không. Không. Và không.

Sau bữa điểm tâm sáng, trong khi Edith đang rửa chén đĩa, đóng gói những món đồ sứ của Maddie vào trong chiếc hộp gia dụng của nó, và những người đàn ông thì đang hạ lều, Edith lên tiếng, “Em nghĩ chị đang tính tỏ ra tử tế với anh ta để anh ta có thể cho chị đi vào lần tới chị phải gặp gã kia về việc cô em gái bé bỏng của chị cơ mà.”

“Chị không cần phải hỏi xin sự cho phép của bất kỳ ai để đi bất cứ chỗ nào chị muốn đi cả. Cả Đại úy Montgomery lẫn toàn bộ phần còn lại của quân đội cũng đều không có quyền bảo chị có thể hay là không thể làm cái gì.”

“Nhưng anh ta cứ cho là mình đúng. Theo kinh nghiệm của em thì đàn ông lấy đi những thứ họ muốn lấy và làm những việc họ muốn làm. Nếu một người phụ nữ đứng ngang đường của họ, họ sẽ coi đó là một trở ngại chẳng khác gì so với một con muỗi vo ve quanh họ.”

“Đại úy Montgomery không giống như vậy. Anh ta là một người có giáo dục. Anh ta là một người biết cảm thông. Chị sẽ giải thích cho anh ta rằng chị cần phải đi đâu đó và chị cần phải đi đến đó một mình.”

Lời đáp của Edith là một tràng cười ngặt nghèo rõ to khi cô ta quay mặt đi.

“Nếu anh ta không chịu lắng nghe lý lẽ, vậy thì sẽ luôn có thêm thuốc phiện,” có nói dưới hơi thở của mình.

Tính theo đường chim bay thì còn không đầy năm mươi dặm nữa là tới thị trấn tiếp theo nơi mà Maddie sẽ hát, có điều đường đi thật vất vả. Ngồi bên trong cỗ xe ngựa quả là cực hình, trong khi cô nhào hết bên này tới bên kia, đầu của cô bị va vào khung xe, lưng của cô nảy từng từng trên những cái ghế cứng ngắc làm bằng da ngựa, đầu gối của cô đập mạnh vô những tấm ốp cửa bên sườn xe. Có một lần Đại úy Montgomery

đã hỏi cô có thích cưỡi ngựa với anh không, nhưng cô đã cao ngạo từ chối. Edith đã trải qua một tiếng ngồi xe và quyết định là đi bộ còn sướng hơn, vì vậy cô ta đã bỏ lại Maddie ngồi một mình. Maddie không muốn đi bộ bởi vì cô chắc chắn là Đại úy Montgomery sẽ cưỡi ngựa ngay bên cạnh và cười nhạo cô, và cô đang tự hành xác mình với suy nghĩ cho rằng anh hẳn sẽ bình phẩm về thái độ của cô vào cái ngày hôm trước. Cô đã tập đi tập lại nhiều lần điều cô sẽ nói với anh một khi anh nhắc tới sự việc đó. Mỗi cụm từ cô đã dợt qua đảm bảo sẽ hạ bệ anh xuống dưới những gì anh hoàn toàn xứng đáng nhận được. Vài lần cô ước chi mình đã mặc kệ những cái gai đó trên người anh. Nhưng gấp đôi số lần ấy cô lại nhớ đến cảm giác đôi chân của anh dưới đôi bàn tay của mình.

Không lâu sau giữa trưa họ phải ngừng xe lại để lội qua một nhánh nhỏ thuộc sông Colorado. Frank đến bảo cô tốt hơn nên ra ngoài đề phòng trường hợp có vấn đề gì đó và cô xe lật nhào. Với sự giúp đỡ của Frank, cô bước xuống một cách trang nhã từ trên bực cao và leo lên lối mòn đầy vết bánh xe được dùng như là một con đường.

Trên đỉnh đồi cô quay lại nhìn và dõi theo những người đàn ông đang cố đưa chiếc xe ngựa bằng qua những hòn đá và lội qua dòng nước. Khi cỗ xe bị mắc kẹt giữa những tảng đá, cô ngẩng nhìn Đại úy Montgomery xuống ngựa, cởi bỏ áo sơ mi, thấy nó vào trong xe, đi tới giúp Sam xoay cái bánh xe to tướng lại.

“Anh ta quả là một anh chàng vô cùng đẹp đẽ, có phải vậy không?” Edith nói từ sau lưng cô.

Maddie nhìn chăm chăm vào tấm lưng to rộng, rám nắng của người đàn ông.

“Thật khiến cho người mình thấy nhức nhối, đúng không?”

“Em không thể kiếm gì khác để làm sao?” Maddie gắt lên, làm cho Edith bực bội nhìn cô rồi bỏ đi chỗ khác.

Maddie nghĩ cô nên sử dụng quãng thời gian thoát khỏi cỗ xe đó để tập thể dục một lát, nhưng cô cứ đứng chôn chân ngay tại chỗ và ngẩng nhìn mọi chuyển động của Đại úy Montgomery. Cô ngẩng những bắp cơ uyển chuyển dưới làn da của anh trong khi anh căng người ép lại vào bánh xe, nhìn thấy những bắp cơ phồng lên dưới chân anh khi anh đẩy. Một lần, anh bỗng ngừng lại và nhìn thẳng vào cô, như thể anh biết cô đang ngẩng nhìn anh vậy. Cô nhanh chóng xoay mặt đi, nhưng vẫn không kịp trước khi anh nhìn lên mình.

Khi cỗ xe đang qua được dòng nước, Đại úy Montgomery quay lại và ra hiệu cho cô xuống đồi. Cô nhìn đi hướng khác, như thể cô không trông thấy anh vậy, và bắt đầu bước đi về phía khu rừng.

Chỉ trong mấy phút anh đang tới cạnh cô, trên ngựa của anh, vẫn đang cưỡi trần. “Tôi đến tặng cô một chuyến cưỡi ngựa bằng qua dòng sông này.”

Cô đã quá mải miết ngẩng nhìn anh đến mức cô chẳng hề nghĩ đến việc cô sẽ băng qua con sông bằng cách nào. “Không, cảm ơn anh. Tôi sẽ đi bộ.”

“Cô không thể đi bộ qua sông được. Nó quá sâu và quá trơn trượt, chưa kể là cũng quá lạnh nốt.”

“Cái lạnh dường như không làm phiền anh nhiều cho lắm,” cô nói, tặng anh một cái liếc xéo.

Anh đi dọc theo cạnh cô. “Sáng nay cô bị làm sao thế hả? Hôm qua cô còn không thể rời xa khỏi tôi và hôm nay cô lại không muốn tới gần tôi.”

Cô quay sang và nhìn anh với ánh mắt giận dữ đến độ Buttercup cũng phải bước tránh ra xa một bên khỏi cô.

Anh cố pha trò về nó. “Cô đang hù con ngựa của tôi sợ kia.” Khi cô không phản ứng lại, anh thở dài. “Bất cứ cái gì tôi đã làm lần này, Maddie, tôi xin lỗi về nó. Tôi không bao giờ có ý-”

“Tôi thích Cô Worth hơn. Tôi chưa bao giờ cho phép anh được gọi tôi là Maddie cả.”

“Ôi, chết tiệt,” anh lầm bầm, rồi nhào người tới và tóm lấy cô ngay dưới hai bên cánh tay và nhắc cô lên khỏi mặt đất. “Mọi người đang đợi cô kia.”

“Đặt tôi xuống! Anh đang làm đau tôi đấy. Tôi sẽ đi bộ về cỗ xe ngựa.”

“Cô không thể đi bộ qua con sông đó, và không có thời gian cho cô thử nó để cô có thể chứng tỏ với tôi rằng cô có thể làm được. Bên cạnh đó, tôi không tin tưởng cô sẽ không đi lạc hướng vào rừng. Hoặc là tôi mang cô thể này qua sông trước mặt những người khác hoặc cô cưỡi ngựa với tôi.”

“Đại úy Montgomery, tôi không thích anh chút nào cả. Không một chút nào hết,” cô nói trong khi cho phép anh giúp cô ngồi lên ngựa đằng trước anh. Cô có thể cảm thấy làn da trần, ấm nóng của anh xuyên qua chiếc áo cánh vải bông của cô.

“Thật kỳ lạ,” anh nói vào tai cô. “Ngày hôm qua tôi có cảm tưởng rằng cô thích tôi rất nhiều. Rất rất nhiều.”

Toàn thân Maddie đổ ửng cả lên trong sự ngượng ngùng, và cô cố hết sức ngồi thẳng để cho cô không thể đụng chạm vào anh, nhưng đó là điều không thể thực hiện trong chuyến cưỡi ngựa băng qua dòng nước này. Cô có thể thề rằng anh đã dẫn dắt con ngựa chạy vào trong mọi cái hố để cô bị nảy ngược về sau vào anh.

Có một lúc, khi chiếc móng ngựa chân trước của Buttercup bị trượt ra, cánh tay 'Rìng siết chặt quanh khung sườn của cô. “Tôi có cần quan tâm cô điên với tôi đến mức nào,” anh nhăm nhắng. “Hãy mau dựa sát vào tôi và đừng có mạo hiểm để bị rớt đấy.”

Cô đủ khôn ngoan để không cãi lời anh. Cô tựa người ra sau và phát hiện ra rằng cô thật vừa vặn với anh, cứ như là cơ thể của cô được tạo ra cho riêng anh vậy.

Ở phía bên kia dòng sông, khi cô xuống ngựa, cô vẫn không chịu nhìn anh. “Cảm ơn anh,” cô lầm bầm, và rảo bước về phía cỗ xe ngựa. Áo sơ mơ của anh đang nằm trên ghế, vào cô ráng ngồi cách xa nó hết mức có thể.

Chiếc xe vừa mới bắt đầu lăn bánh thì cánh cửa bị mở tung ra và Đại úy Montgomery bước vô trong.

“Cái xe này là cái thứ nặng nhất mà tôi đã từng phải cố gắng đẩy. Có cái gì ở bên trong mấy chiếc rương đó của cô thế? Chì hả?”

“Tôi không muốn bất kỳ sự đồng hành nào,” cô nói, và nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ừm, còn tôi thì muốn. Cả Frank và Sam đều bỏ đi mất điều gì đó để được mong đợi là những người vui chuyện, Toby hầu như lúc nào cũng than phiền, còn cái cô hầu gái đó của cô thì...”

Cô nhìn anh và ước gì đã không làm thế, bởi vì anh vẫn chưa mặc vào áo sơ mi. “Có gì sai với Edith à?”

“Cô ta cứ tiếp tục dâng hiến bản thân mình cho tôi, tất cả chỉ có nhiều đó. Nói rằng tôi sẽ không phải mất đồng nào cho chuyện đó.”

Cô hướng đôi mắt nảy lửa về phía anh. “Và ta biết anh quá sức tốt bụng để có thể bỏ qua lời đề nghị của cô ta, có phải không?”

Anh chà sát hai cánh tay để chống lại cơn rùng mình vì lạnh, rồi lần tìm chiếc áo của anh, cái mà đang bị anh ngồi đè lên. Anh rút nó ra và bắt đầu mặc vào. “Tôi không biết làm thế nào mà tôi bị xếp loại vào nhóm những kẻ làm bộ làm tịch ra vẻ đạo đức, tuy nhiên, theo những gì được ghi nhận cho thấy, tôi không có đồng ý.”

Cô không nhìn anh, nhưng lại khịt mũi.

“Tôi có cần phải quảng mình vào một người phụ nữ để chứng tỏ là tôi không có không?”

“Tôi không biết là thứ gì khiến anh nghĩ rằng tôi quan tâm đến những việc anh làm. Trừ việc tôi mong sao anh hãy ngồi xe cùng với người khác ấy. Tôi không mời anh vô trong cỗ xe này với tôi, cũng như là mời anh đi cùng trong chuyến đi này. Tôi thực sự ước gì anh biến khỏi đây.”

Anh không nói gì trong một lúc. Thực tế, anh đã quá sức tĩnh lặng đến mức Maddie phải quay sang nhìn xem anh thế nào. Anh đang quan sát cô một cách chăm chú. “Mặt tôi có vết dơ hả, Đại úy?”

“Không có,” anh nói chậm rãi. “Không bị dơ.” Anh không nói thêm từ nào nữa, mà mở cửa ra, bám lấy tay vịn phía trên đầu, và kéo mình ra khỏi xe, đi lên phía trên để cưỡi ngựa ở tốp trước với Sam và Frank.

Maddie tự thuyết giảng cho mình suốt cả tiếng đồng hồ tiếp theo vì đã cư xử ngốc nghếch như vậy. Cô đang tự làm mình trở nên lỗ bịch và thiên hạ đang cười vào cô. Cô thề rằng cô sẽ giữ những cảm xúc của cô cho riêng mình từ giờ trở đi. Đại úy Montgomery không có ý nghĩa gì với cô cả. Cô không thích anh theo bất kỳ cách thức, kiểu dáng hay hình dạng nào hết, và anh càng sớm hiểu được điều đó chừng nào thì càng tốt chừng ấy. Từ giờ cô sẽ lịch sự với anh và không thêm gì khác nữa. Anh ta chẳng khác biệt gì, trong việc gây sự chú ý với cô hơn Frank cả.

“Cô không thể ra ngoài đó,” Ring êm ái nói. “Ý tôi là thế, cô không thể ra ngoài đó. Những gã đó đều say xỉn. Chúng say khướt cả mấy ngày nay rồi và chúng hiện đang trở nên xấu tính.”

Họ đang ở trong căn lều của cô, đã được họ dựng lên bên ngoài toàn nhà duy nhất trong cái thị trấn Picherville bé tí tẹo này. Khi họ tới được khu trại nhỏ bé dơ bẩn vài giờ trước, mỗi một người đàn ông và tất cả những người phụ nữ phục vụ họ đều ra ngoài để gặp nữ công tước ca hát. Tin tức của chuyến viếng thăm cận kề của LaReina đã đến chỗ họ vào ngày hôm trước, và mỗi người đã dành thời gian tạm ngưng cái trạng thái đều đều của nỗ lực tìm kiếm vàng buồn tẻ đơn điệu để nhậu xỉn trước việc nghe tin về cô ca sĩ opera. Sáu người đàn ông thậm chí đã đánh xe bỏ ngược trở lại Thành phố Denver để mang cây đàn piano đến cho cô. Họ đã chở nó lên những con đường mòn dốc núi, để nó bị rơi ba lần, và bây giờ Frank đang cố ráp nó lại với nhau.

“Dĩ nhiên là tôi có thể hát cho họ,” Maddie nói, quay người đi khỏi anh, cố gắng làm cho nghe ra vẻ tự tin. Nhưng cô có thể nghe thấy những tiếng hò hét inh ỏi và thi thoảng là tiếng đùng đoàng từ những người đàn ông.

Anh nắm lấy cánh tay của cô và xoay cô lại đối mặt với anh. “Có chuyện gì với cô vậy? Chuyện gì đã khiến cô tức giận tôi đến thế?”

“Tôi không biết anh đang nói đến cái gì. Tôi vẫn luôn như vậy trước giờ với anh. Không có gì thay đổi cả.”

“Phải, đúng thế. Trong một lúc nào đó tôi đã tưởng có lẽ chúng ta có thể làm bạn, tôi biết chắc chắn là tôi rất thích những cuộc trò chuyện của chúng ta.”

“Trò chuyện? Đó là thứ mà anh gọi chúng sao? Nơi anh bảo tôi có thể hay không thể làm gì? Nơi anh chất vấn tôi về mỗi khía cạnh trong cuộc đời của tôi?”

Anh lùi lại một bước khỏi cô. “Tôi xin lỗi. Tôi đoán mình đã có một ấn tượng sai lầm.” Anh hít một hơi. “Nhưng quên những sự khác biệt của chúng ta đi. Những kẻ ngoài đó đang trở nên xấu bụng và tôi lo sợ cho cô đấy.”

“Tại sao? Lo sợ rằng nếu lỡ như anh bị phang vào đầu với một vỏ chai ứt-ky, nó sẽ đi tông thành tích của anh và phá hủy hình tượng hoàn hảo của anh hả?”

Anh nhìn cô một lúc lâu. “Nếu cô bị thương, tôi sẽ không thích việc đó chút nào đâu.”

Một lần nữa cô quay mặt đi khỏi anh. “Anh không thể cản được tôi. Tôi sẽ ra ngoài đó.”

Anh tóm lấy hai vai cô và xoay cô lại đối mặt với anh. “Maddie, đừng làm việc này chỉ để chứng tỏ với tôi rằng cô có thể làm bất cứ chuyện gì cô muốn. Hãy sử dụng lý trí thông thường của cô đi nào. Tôi không kiểm soát được một đám đông với kích cỡ và sự hung hăng như thế. Và lần này cô sẽ không thể khiến họ nghe được một nốt đơn nào đâu.”

Cô biết rằng anh đang nói với cô sự thật, và nếu tất cả chỉ phụ thuộc vào mình cô, thì cô đã rời đi ngay lập tức trong đêm, và tiến thẳng về Thành phố Denver, nhưng những mệnh lệnh cho cô là phải hát trong sáu khu trại mà cô sẽ hát. “Tôi phải làm,” cô khẽ nói.

Anh nắm lấy cô với chiều dài của một sợi tay trong chốc lát, nhìn sâu vào mắt cô. “Tôi chắc chắn ước sao cô có thể kể tôi nghe có chuyện gì đang diễn ra khiến cô phải thực hiện chuyến du hành này ngay từ lúc đầu. Cuộc sống của cả hai chúng ta sẽ dễ thở hơn rất nhiều nếu cô chịu tin tôi.”

Nếu tôi tin anh, cô thầm nghĩ, có lẽ nó sẽ khiến cuộc sống của chúng ta dễ thở hơn nhưng nó cũng có lẽ là kết thúc cuộc sống của một cô gái bé bỏng. “Tôi không biết anh đang nói cái gì.” Cô dịch ra khỏi sự níu

kéo của anh. “Tôi đang dự định đem lại một chút văn hóa cho những con người khốn khổ này và-” Cô phải ngừng lại vì một tràng súng đang nổ ra liên tục.

“Tôi sẽ làm hết sức mình,” cuối cùng anh nói, rồi ra khỏi lều.

Maddie đứng bất động trong một chốc và nhìn sau anh. Cô không khờ dại như cô đã tự vẽ nên mình như thế. Dầu cho giọng ca của cô có gây ấn tượng với những người đàn ông độc thân và hầu như tỉnh táo, nhưng cô đã nhìn thấy quá nhiều kẻ say rượu đến mức không thể không biết rằng rất nhiều người một mặt tuy tử tế đáng kính lại thường trở nên hung bạo khi họ uống rượu.

Có khoảng một tá tiếng súng nổ ra, khiến cô nhảy dựng lên, và khi trái tim cô lắng lại, cô nghĩ về những năm tháng trình diễn xa xưa. Cô nhớ tất cả những đóa hoa hồng được tung lên dưới chân của cô ở Florence. Ở Venice cô đã từng đi thuyền đáy bằng cùng với một ca sĩ giọng nam cao-tên anh ta là gì nhỉ? Cô ngạc nhiên là những cái tên của những nghệ nhân khác thật dễ lãng quên làm sao-và họ đã song ca. Tất cả những chiếc thuyền đáy bằng khác đều dừng lại, và người ở thành Venice đã mở cửa sổ nhà họ để lắng nghe. Khi cô và người ca sĩ nam cao kết thúc bài hát, những tiếng hoan hô vang vọng khắp cả con kênh. Còn giờ thì cô sẽ phải thuyết phục một đám đông thợ mỏ hỗn loạn bất nháo dơ bẩn, say xỉn thích cô.

“Chị trông như thể sắp khóc tới nơi rồi ấy,” Edith nói, bước vô trong lều.

“Dĩ nhiên là không.” Maddie phớt nhẹ lên gương mặt của cô với một miếng bông thoa phấn.

“Nếu em phải đối mặt với những gã đó hát cho bọn chúng như chị và nhìn vào cái cách chị thực hiện, thì em cũng sẽ phát hoảng thôi.”

“Ý em là sao? ‘Nhìn vào cái cách chị thực hiện.’ ”

“Đây là một trong những thị trấn của Harry. À ta là một ả tóc đỏ to bự thế này nè. Ừm, không thực sự đỏ, nhưng gần gần thế, và ả ta đã nghe tin chị đến và không thích nó đâu. À ta mặc nhiên xem những gã này là của ả và không muốn chia sẻ bọn chúng.”

“Chị có thể cam đoan với em-và bà ta-rằng chị không muốn bất kỳ ai trong số những người đàn ông này cả. Chị đơn giản chỉ muốn, chúng ta sẽ nói thế này, mượn họ trong một lúc.”

“Sao cũng được, ả ta không thích nó tí nào hết. À tôi bác chị một đồng, bảo rằng chị là một kẻ hợm hĩnh và một là quý cô thế nên chị sẽ nhìn bọn chúng dưới mũi của chị, giờ những gã đó đang chuẩn bị để ghét chị rồi đấy.”

Ả ta còn nói với họ rằng chị là một núi băng trôi và rằng opera dành cho những người đàn ông có máu lạnh chảy trong tĩnh mạch của họ.”

“Điều đó thật khôi hài. Tất cả những vở opera đều tràn đầy bởi cảm xúc và tình yêu.”

“Nhưng chúng đều là tiếng ngoại ngữ và không ai có thể hiểu được chúng, phải không? Và cái cách chị đứng đó hát cho họ...” Edith dựng thẳng xương sống, đặt hai bàn tay trong tư thế cầu nguyện, một ánh mắt kiêu kỳ, tự mãn hiện lên trên gương mặt, và mím chặt môi lại. “Chị trông chẳng giống như là đang hát một bài ca về tình yêu khi đứng trên đó.” Đôi mắt của Edith chuyển thành ma mẫn. “Em không cho là cái anh chàng Đại úy Montgomery đó sẽ nghĩ đến chị và tình yêu trong cùng một hơi thở đâu.”

Chính là nó. Maddie quăng xuống cái bông thoa phấn. “Edith, chị muốn mượn chiếc áo nịt ngực đỏ đen của em, cái thực sự lòi lẹt ấy.”

“Hả?”

“Em nghe chị rồi đấy. Đi và lấy nó ngay bây giờ. Ngay phút này.”

“Nó sẽ không vừa với bộ ngực đó của chị đâu.”

“Tốt. Chị sẽ phải cho phép nó hở ra nhiều đấy.”

Edith mở to mắt. “Dạ, thưa tiểu thư,” cô nói, chạy lon ton ra khỏi lều. Maddie bắt đầu thay ra bộ váy lụa đơn giản, đáng yêu của cô.

Bốn mươi lăm phút sau, Đại úy Montgomery tiến về phía căn lều để anh có thể dẫn cô lên trên cái sân khấu mà Sam đã ghép lại vào nhau. Anh dự định cố thử thêm một lần nữa thuyết phục cô dừng hát, nhưng anh chỉ nhìn một cái vào khuôn hàm nghiền chặt của cô và không nói lấy một lời nào nữa. Anh bước đi phía trước Maddie, và cô tự hỏi làm thế nào anh có thể di chuyển được với sức nặng của tất cả mớ vũ khí anh đang đeo trên người thế không biết. Theo sau cô là một Toby vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

Maddie cố hết sức để che giấu sự lo âu của cô, cả về đám đông đang tiến tới lẫn về kế hoạch cô dự tính thực hiện. Cô không chắc mình có đủ dũng khí hay không nữa.

Cô bước lên sân khấu, và tiếng ồn ào của những người đàn ông lắng xuống thành một tiếng rì rầm mờ nhạt. Họ sẽ không chào đón cô; họ sẽ buộc cô tự chứng tỏ bản thân mình.

Cô có thể nhìn thấy qua mắt họ rằng họ nghĩ cô đứng như những gì người đàn bà tên là Harry đã nói về cô. Nhưng có lẽ giọng hát của cô có thể thay đổi suy nghĩ của họ.

Cô đứng theo dáng mà Bà Branchini đã dạy cho cô, tư thế mà phần còn lại của cả thế giới trông đợi ở một ca sĩ opera, và bắt đầu hát một giai điệu du dương từ Don Giovanni.

Cô hát chưa đầy năm phút thì bọn họ bắt đầu la ó. Hai phát súng được bắn ra và một vài kẻ bắt đầu xì xầm với tông giọng lớn.

Cô liếc sang Đại úy Montgomery, nhìn thấy đôi mắt của anh đang quét qua đám đông, một tay đặt lên khẩu súng, tay kia nắm lấy thanh kiếm, sẵn sàng rút chúng ra khi cần thiết.

Maddie ngừng hát. Cô quay lại và đi đến chỗ Frank. “Ông có mang theo quyển phổ nhạc từ vở opera mới đó không?”

“Carmen?”

Cô gật. “Cho tôi vài ba khúc dạo đầu và sau đó chơi bản ‘Habanera.’ Hãy chơi nó ba lần. Hãy chơi nó như thể sinh mạng của ông phụ thuộc vào nó ấy.”

Ông ta nhìn ra ngoài đám đông với một con mắt khắc nghiệt. “Ở nơi này thì có lẽ thế thật.”

Cô cố gắng thu hút sự chú ý của những người đàn ông để kể cho họ nghe câu chuyện về Carmen và về bản nhạc cô sắp sửa hát, nhưng không ai thèm lắng nghe cô nói cả. Cô nhìn Đại úy Montgomery và trông thấy nỗi lo lắng trên gương mặt của anh.

Mình sẽ cho bọn họ thấy, cô nghĩ, mình sẽ là Carmen, cô gái mạnh mẽ đầy sức sống làm việc trong một xưởng chế tạo xì gà.

Frank bắt đầu chơi một hai khúc dạo đầu, và Maddie bắt đầu cởi nút áo cánh của cô. Những gì mà giọng hát của cô không thể làm được thì da dẻ của cô sẽ làm thay. Bây giờ cô phải gây sự chú ý ở hàng đầu cái đã. Và khi cô tháo bỏ kim băng kẹp tóc cô ra, xoa nó chảy dọc xuống lưng, cô có được sự chú ý của năm hàng đầu tiên.

Carmen là một vai diễn giọng nữ trung và giọng của Maddie không có đủ độ huyền ảo cần thiết, nhưng cô có xúc cảm. Những từ đầu tiên của bản “Habanera” là “Tình yêu là một cánh chim nổi loạn mà không một ai có thể thuần phục được, và tất cả chỉ là vô ích khi gọi nó nếu như nó chọn cách chối từ.”

Trong khi cô hát lên những ca từ về niềm vui thích được làm một đứa trẻ Gypsy, cùng một lúc cô cũng diễn chúng ra như thật. Cô núm vấy lên để lộ ra những mắt cá chân trong bộ bít tất lụa dài màu đen. Khi đến đoạn cô phải hát “L’amour” (ô! tình yêu) đôi ba lần, cô kéo dài nó ra đầy quyến rũ theo cái cách mà cô đã được biết.

Cô chưa từng làm bất cứ điều gì như vậy trong đời, nhưng khi cô vừa mới hát lại ca khúc lần thứ hai, Maddie bắt đầu thấy hối tiếc là cô đã chưa bao giờ hành động như thế này trước đây. Cô có thể cảm thấy đôi mắt của đại úy ở trên người cô. Ngày hôm qua cô đã tiến tới anh và anh đã nói không với cô, nhưng hôm nay những cặp mắt mở to của những người đàn ông trong khán đài bảo với cô rằng không ai trong số bọn họ sẽ nói không với cô cả.

Cô rời sân khấu và đi xuống giữa những người đàn ông. Chiếc áo cánh của cô giờ đang mở đến tận eo và, như Edith đã đoán trước, phần lớn cơ thể cô hiện ra ngay phía trên của chiếc áo nịt ngực vải sa tanh đỏ lòe loẹt, sặc sỡ. Cô nghiêng mình lên trước một người đàn ông và hát, những lời nói về tình yêu, “Anh nghĩ anh cô thể nắm bắt được nó, nó thoát khỏi anh,” và cô cũng thực hiện như vậy, cô trượt ra khỏi những đôi bàn tay đang chụp lấy cô của bọn họ.

Vào lần chơi lại thứ ba của “Habanera,” cô gần như là trườn quanh khắp căn phòng, từ bàn này sang bàn khác. Cô là Carmen phóng túng, kêu gọi và cô có thể cảm dỗ bất cứ người đàn ông nào trên thế giới—nhưng họ sẽ không thể có được cô.

Khi cô kết thúc bài hát lần thứ ba, Maddie nhìn lên Frank. Ông ta đang cố giữ vẻ ngạc nhiên ra khỏi gương mặt, nhưng không thành công. Đại úy Montgomery thì đang quắc mắt với cô. Cô cười đáp trả anh và rồi lướt sang ca khúc tiếp theo của vở Carmen, ca khúc nơi cô sẽ nói cho Don José biết rằng trái tim cô không thuộc về ai cả.

Cô ngỡ là hầu hết đàn ông không thể hiểu được những ca từ tiếng Pháp, nhưng cô biết Đại úy Montgomery hiểu được. Cô hát nó với cảm xúc chân thật, cho nó toàn bộ những gì cô có khi cô nói rằng cô đã đem theo tình nhân với cô để giữ cho cô khỏi phải buồn chán. Rồi khi cô nhớ rằng cô đang ở giữa những cặp tình nhân, Maddie dựa lưng mình vào một cái cột trụ trong toà nhà và vượt ngược nó lên, hạ xuống, đầu gối cô quăn hờ giang rộng quanh cái cột khi cô hỏi có ai muốn yêu cô không. Có ai muốn trái tim của cô không?

Những người thợ mỏ có lẽ không thể hiểu những ca từ, nhưng từ cử chỉ động tác và giọng điệu của cô đầy có năm người trong bọn họ đã lúi mình vào cô. Cô trượt đi khỏi cú vỗ của họ và hát rằng cô sẽ đến quán rượu của Lillas Pastia để uống rượu nho manzanilla.

Ở cuối bản hợp xướng Maddie nhận được thứ hẳn phải là điều ngạc nhiên trong đời cô, bởi vì từ đám đông bước ra một người đàn ông đứng tuổi vẻ lôi thôi lếch thếch, tiến tới gần cô và bảo với cô, bằng tiếng Pháp, trong một giọng nam cao khá là dễ chịu, rằng hãy giữ yên lặng, đừng nói gì cả.

Maddie hồi phục lại bản thân từ cú sốc và hát cho ông ta rằng cô có thể hát tất cả những gì cô muốn, rằng cô đang nghĩ về một viên sĩ quan quân đội nào đó mà cô có khả năng đã phải lòng. Mắt cô trượt tới Đại úy Montgomery, người đang dõi theo cô với một sự mãnh liệt của một con chim ưng đang quán sát con mồi của mình.

Người đàn ông tóc xám hát, “Carmen!”

Maddie hát cho ông ta rằng cô là một cô bé Gypsy đã phải lòng một người đàn ông khác và cô có thể giao kết với người đó, gợi ý rằng cô không cần một sĩ quan như Don José.

Người đàn ông, hát phần của Don José, hỏi liệu cô có thể yêu ông ta không, và Maddie bảo vâng.

Những người thợ mỏ đang cười ngoác miệng và huých lẫn nhau khi họ nhìn ngắm ông Sleb hát với người phụ nữ xinh đẹp đó. Họ xem Maddie, trong vai Carmen, chòng ghẹo ông ta, khuôn mặt và cơ thể cô biểu cảm rằng cô sẽ hoặc không yêu ông ta, trong khi tâm trạng cuốn lấy cô. Ông Sleb tội nghiệp trông giống như tất cả những người đàn ông ở đó đang cảm thấy: rằng ông có thể bán linh hồn cho quỷ dữ nếu ông có thể có được cô và rằng ông có lẽ sẽ kết thúc mạng sống của mình nếu như ông không thể.

Sleb hát lên sự thống khổ của ông ta trong khi Maddie hát vai diễn của người đàn bà đang nắm quyền điều khiển, giọng của cô quá sức uy lực đến mức mỗi nốt nhạc có thể được nghe thấy trên hết thấy mọi chuyển động và tiếng ồn ào của vô số đàn ông vây quanh cô.

Bọn họ hò reo khi Sleb giả đồ chơi trói cho tay của Maddie khỏi sợi dây buộc giữa hai người, và sau đó bọn họ theo dõi khi cô hát lại một lần nữa rằng cô sẽ đến quán rượu để uống và nhảy múa, trong khi ông già Sleb đáng thương kia nhìn cô với nỗi tham muốn và khao khát.

Tại khúc cuối bản nhạc, Maddie mở đường trở lại lên sân khấu. Áo cánh của cô đang mở ra toàn bộ xuống tận eo cô và treo lủng lẳng bên ngoài chiếc váy. Cô phất mạnh chiếc váy và hát một lần cuối cùng về việc sẽ đến quán rượu và kết thúc với một chuỗi ngân tra-la-la-la-la hoành tráng.

Khi những tiếng tung hô làm rung chuyển cả phần nền móng của tòa nhà, đó là một âm thanh của sự thỏa mãn. Cô nhìn vào Đại úy Montgomery và vô cùng hài lòng khi trông thấy anh đang cau mày với cô. Cô

cúi chào khán giả và giơ tay ra cho người đàn ông đã hát một cách không được mong đợi phần vai của Don José. Nhưng những người đàn ông đã không cho phép cô có một màn kết thông thường. Trong một động thái kinh khiếp họ tràn lên sâu khấu. Maddie nhìn thấy 'Ring làm một cú nhảy vọt lên tìm kiếm cô, nhưng anh đã mất dấu cô khi những người đàn ông đó chộp lấy cô và đặt cô lên vai của họ. Cô la lên, "'Ring!" đôi lần, nhưng không ai có thể nghe thấy tiếng cô dưới sự ồn ào và náo loạn này nữa.

9. Chương 9

Trong khi Maddie đang được khiên trên vai của những người đàn ông, cô ráng nín thở vì cuộc sống tươi đẹp. Cô có thể ngửi thấy mùi hôi thối của rượu uity-ky trộn lẫn với mùi cơ thể không được tắm rửa bốc lên từ bọn họ. Chuyện này không phải giống như việc bị những sinh viên Nga kéo xe ngựa của cô, bởi những người này đang quá say xỉn đến nỗi chỉ cần một rủi ro là họ có thể đánh rớt và dẫm đạp lên cô. Họ đang quá đắm chìm trong rượu đến nỗi nếu họ có làm rớt cô, chắc hẳn sẽ mất một tiếng đồng hồ trước khi họ nhận ra nó. Tương tự, cô cũng lo lắng vài người trong bọn họ sẽ nghĩ là cô có ý định giống như trong buổi trình diễn của cô và sẽ tin rằng cô chính là Carmen.

Thật là nhẹ nhõm khôn xiết khi cô trông thấy Đại úy Montgomery đang dọn đường xuyên qua đám đông tới chỗ cô. Anh cao hơn ít nhất một cái đầu so với những người đàn ông khác, và anh là một người đang thực thi nhiệm vụ, vì vậy anh có lẽ sử dụng nhiều sức lực hơn cần thiết. Trong khi cô chôn chặt những ngón tay vào mái tóc của một trong những người đàn ông khiến cô và cố hết sức để giữ yên chỗ, cô nhận ra mình sẽ không phiền gì nếu Đại úy Montgomery có mở đường tiến đến cô bằng cách dùng một khẩu đại bác.

Khi anh tới gần cô, cô có thể thấy rằng anh đang rất giận dữ, nhưng khi anh đặt tay mình lên cô, cô không hề do dự. Cô thả mái tóc của người đàn ông khiến cô ra và rơi thẳng vào trong vòng tay của Đại úy Montgomery. Cô úp mặt mình vào phần vải len cừu của chiếc áo vét-tông của anh và rúc sát vô người anh chặt hết mức có thể. Cô có thể nghe nhịp tim anh đập dưới những tiếng la hét điên cuồng của những người thợ mỏ, nhưng cô cũng nghe ra được vài tiếng la khác và không cần phải nhìn cũng biết rằng Toby, Sam và Frank đã có mặt ở đây.

Đại úy Montgomery bế cô trở lại căn lều mà Sam đã dời nó khuất bên trong những rặng cây trong suốt buổi trình diễn của cô, tránh xa khỏi những khu trại của đám thợ mỏ.

Anh thả rơi cô lên chiếc giường với không nhiều sự dịu dàng cho lắm, rồi xoay lưng lại với cô và rót một ít uity-ky. "Đây," anh nói, đưa chiếc ly ra cho cô.

Anh không thể quá cáu giận nếu anh còn có thể cho mình thức uống, cô nghĩ. Cô hớp một ngụm, sau đó anh giật ly rượu ra khỏi tay cô và tự mình uống lấy chỗ uity-ky.

"Cô không xứng đáng nhận chút nào cả và tôi không tin tưởng bất kỳ loại uity-ky nào mà cô giữ ở bên mình," anh nói, quắc mắt nhìn xuống cô. "Cô đã dựng ra ngoài đó một cuộc triển lãm ra trò đấy. Cái Bà Branchini đó của cô đã dạy cô như thế ư?"

"Nó được hoàn thành hoàn toàn là nhờ vào những bản năng của chính tôi." Cô cười với anh. "Anh có thích nó không?"

"Tôi mừng là những gã đó không thể hiểu được ca từ của những bài hát. Tình yêu Gypsy, thế đấy." Anh quay đi để rót đầy lại chiếc ly.

Cô tựa lưng trên giường, chống mình lên khuỷu tay. Áo cánh của cô vẫn đang mở, chiếc nịt ngực của Edith đang phô ra, và cô chỉ vừa mới nhận ra rằng với những cánh tay của cô dựa ra đằng sau như chúng hiện giờ, bộ ngực của cô căng phồng lên còn hơn là cả thú vị nữa. "Tôi chưa bao giờ làm bất cứ điều gì như thế trước đây. Tôi nghĩ mình đã làm còn hơn cả tốt nữa, anh thấy có phải không?"

Anh quay lại và một chút uity-ky bị sánh ra khỏi chiếc ly khi anh nhìn vào cô.

Cô mỉm cười đầy vẻ ngây thơ vô tội theo cái cách mà cô đã được biết.

“Nếu cô cứ tiếp tục đùa với lửa, có ngày cô sẽ bị phỏng đấy.”

“Ồ? Và ai sẽ đổ thêm dầu vào lửa của tôi đây?”

“Không phải tôi, nếu đó là điều cô đang ám chỉ.”

Câu nói đó dội một gáo nước lạnh vào người cô. Cô ngồi dậy. “Tôi nên biết là mình sẽ không nhận được một lời khen nào phát ra từ anh.”

“Phải đó là điều cô muốn không? Cô hát hay tuyệt trần. Tôi chưa bao giờ nghe được thứ gì như thế trong cuộc đời của tôi. Mỗi một nốt giống như một viên ngọc báu được ban tặng cho trái đất vậy.”

Cô chớp mắt vài lần, nghe thấy sự chân thành trong âm giọng của anh. “Nhưng còn về diễn xuất của tôi thì sao?”

“Diễn xuất?” Anh khịt mũi. “Cô đã không diễn xuất. Mà cô là Carmen.” Anh đưa cho cô một cái nhìn hết lên rồi xuống. “Nhưng giờ cô có thể ngưng lại rồi đấy.”

Cô kéo mạnh chiếc áo cánh của cô lại với nhau và rời khỏi giường. “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã giải cứu tôi khỏi những người thợ mỏ, Đại úy, nhưng giờ tôi muốn chuẩn bị đi ngủ, vì thế có lẽ anh nên rời đi.”

“Tôi sẽ không đi bất cứ đâu tối hôm nay. Tôi sẽ không để cho cô thoát khỏi tầm mắt của mình.”

“Anh không thể qua cả đêm với tôi.”

“Không, không phải là qua cả đêm với cô, ít nhất là không phải như cái cách nó được nói ra. Tôi sẽ cố gắng giữ những đàn ông đó, những người mà cô làm hết sức mình để cám dỗ khỏi tiền vào đây và mang cô đi. Sam, Frank và Toby sẽ ngủ ngay ở bên ngoài.”

Chuyện này khiến Maddie cảm thấy mình còn hơn cả một người đàn bà đáng khao khát phi thường nữa.

“Cô có thể ngừng trông quá tự mãn như thế được rồi đấy. Tôi hi vọng là không ai sẽ bị thương.”

“Tôi cũng thế, và tôi chắc chắn họ sẽ không cùng với anh ra canh chừng cho tôi.” Cô mỉm cười với anh. “Bọn họ thích tôi, phải không?” Cô bắt đầu ngâm nga vở “Habanera” và, với váy của mình được vén lên, cô xoay vòng quanh trong lều như thể là cô đang nhảy múa.

Anh ngắm nhìn cô, cau mày. “Cô muốn những người đàn ông như bọn họ thích cô ư?”

“Anh không hiểu đâu.”

“Giải thích nó cho tôi.”

Cô cầm lấy chiếc ly rỗng từ tay của anh, rót đầy nó, và rồi uống cạn. “Người ta cứ có những ý tưởng kỳ quặc như vậy về những ca sĩ opera. Họ cứ nghĩ chúng tôi không hoàn toàn là con người, như thể chúng tôi là những sinh vật gần gũi với thánh thần hơn là máu và xác thịt. Họ cứ nghĩ giống y chang anh vậy đó, rằng chúng tôi được sinh ra là để ca hát và như thế mọi thứ đều dễ dàng đối với chúng tôi. Họ không thấy rằng chúng tôi cũng là con người và rằng chúng ta cũng muốn những thứ giống như tất cả mọi phụ nữ đều muốn.”

Anh bắt lấy eo của cô, kéo cô lại gần anh. “Còn cô thì muốn gì, hả Maddie? Trở thành một ca sĩ phòng trà người trưng ra phần bên trên của một chiếc áo nịt ngực siêu nhỏ?”

“Không, tôi muốn thứ tôi có, nhưng tối nay nó thật... tôi không biết nữa, nó thật là hay khi được mền mọ bởi những nét nữ tính của mình chứ không phải chỉ bởi do giọng hát.”

“Nhưng giọng hát của cô-”

Cô đẩy mình ra khỏi anh. “Tôi biết giọng ca của tôi tuyệt diệu. Tôi muốn biết là những người đàn ông thích... tôi muốn biết họ có thích tôi cũng như là một người phụ nữ hay không. Và họ có thích.”

“Làm sao mà cô có thể nghi ngờ chuyện đó chứ?” anh hỏi một cách êm ái.

Cô quay sang nhìn anh, và bỗng chốc cô lại là Carmen, cô gái xì gà đầy ham muốn người biết rằng cô ấy có quyền lực lên đàn ông. Cô muốn anh nắm lấy cô trong vòng tay, hôn cô, có thể là sẽ làm tình với cô luôn cũng được.

“Để dành những sự quyến rũ cho đám gã thợ mỏ của cô ấy,” anh nói, và xoay mặt đi.

Maddie cảm thấy như thể cô bị đập trong bao tử, và phải mất một lát sau mới hồi phục lại hơi thở của mình được. Cô bước tới chiếc giường. “Tôi không muốn anh tại đây tối nay, Đại úy. Nếu anh cảm thấy tôi không an toàn, vậy gửi Toby hay Frank hay Sam ở lại với tôi.”

“Sau màn trình diễn của cô làm tối nay, tôi sẽ không tin tưởng cả cha của chính tôi ở đây một mình với cô. Luôn cả ông nội của chính tôi.”

“Nhưng tôi thì lại an toàn tuyệt đối với anh, phải vậy không, Đại úy?” Trước sự kinh hoàng của mình, cô có thể cảm thấy những giọt nước đang bắt đầu hình thành nên trong khóe mắt.

Tối nay, trong khi cô đang hát về người sĩ quan quân đội mà Carmen phải lòng, cô biết rằng cô đang hát cho người sĩ quan quân đội này, người mà đang dần dần lấp đầy tâm trí của cô.

“Tôi sẽ bảo vệ cô bằng cả mạng sống của mình, nhưng cô phải tin tôi.”

“Tôi tin anh bằng cả mạng sống của mình, nhưng-” Cô bỏ dở, cảm xúc tối nay đã quá nhiều đối với cô. “Hãy để tôi yên một lúc đi, làm ơn.”

Anh bước ra sau cô, rồi xoay cô lại và kéo cô vào trong vòng tay của mình. Cô vùng vẫy lại anh. Anh sẽ không chạm vào cô khi cô muốn anh làm vậy, nhưng giây phút mà cô không thể chịu đựng ánh mắt của anh được nữa, anh ôm chặt lấy cô. “Tôi ghét anh.”

“Không, cô không.” Anh vuốt tóc cô. “Cô không biết mình cảm thấy như thế nào về tôi đâu.”

“Nhưng tôi đoán là anh biết chắc?” cô tức giận hỏi.

“Tôi cho là mình biết rõ hơn cô đấy.”

Cô đẩy anh ra. “Anh nói tôi phù phiếm, nhưng chính sự phù phiếm của anh mới không có giới hạn ấy. Tôi hình dung là anh nghĩ tôi chú ý tới anh. Chà, tôi không. Tôi không chú ý gì tới anh hết á.”

“Cô chắc chắn trông như là cô không thêm chú ý gì tới tôi khi tôi mở đường xuyên qua những gã đó để đến chỗ cô tối nay. Tôi chưa từng thấy sự vui sướng như vậy trên gương mặt của một người khi tôi giở tay mình ra cho cô và cô rơi thẳng vào nó với sự tin tưởng hoàn toàn và tuyệt đối.”

“Tôi sẽ đến với bất kỳ ai mà tôi biết. Những người đàn ông vác tôi không giữ cho tôi được thăng bằng cho lắm.”

“Ồ? Từ cái khoảnh khắc những gã đó nâng cô lên, Sam ở cách cô chưa đầy nửa mét, và bởi ông ta hơi cao hơn tôi một chút, vậy tại sao cô lại không thấy và đến với ông ta?”

“Tôi có thấy ông ấy,” cô nói dối. “Tôi chỉ không chọn đến chỗ ông, tất cả chỉ có thể thôi.”

Cái cách anh cười toe toét khiến cô quay mặt đi.

“Tôi tự hỏi liệu ta có thể ngừng tranh cãi vừa đủ lâu để cô có thể băng bó cho tôi được không? Tôi đang bị chảy máu.”

“Cô xoay vòng anh lại, ngay lập tức đặt tay lên thắt lưng anh và quay anh tới lui. “Ở đâu thế?” Có một miếng băng ở sau lưng anh và phần trên của chiếc áo sơ mi anh mặc đã bị cắt.

“Ôi, ’Ring, anh cái đồ ngốc nghếch. Nó trông nghiêm trọng đấy. Sao anh không nói gì hết vậy? Có ai đó đã chém dao lên người anh à?” Cô liếc lên nhìn anh và thấy cái cách anh mỉm cười. “Không phải thể nghĩa là tôi có bận tâm chút nào đâu nhé. Tôi không hề. Tôi sẽ giúp bất kỳ ai trong số những người của tôi, kể cả những người mà tôi không thích. Ôi, dừng ngay cái việc cười ngạo và cởi áo ra nào. Tôi có những miếng băng ở trong buồng.”

“Cô sẽ làm bất cứ chuyện gì để khiến tôi cởi đồ, phải không?”

“Thật lòng mà nói, tôi thích vẻ ngoài của anh hơn là những thứ thoát ra từ miệng anh đó.”

Cô nhìn thấy anh rút người khi anh rút những cánh tay của mình ra khỏi chiếc áo. “Ngồi đi,” cô ra lệnh, và anh làm theo.

Cô đã từng băng bó cho đàn ông trước đây và biết một ít về những vết sẹo. Vết cắt không sâu, và cô không cần phải khâu nó, nhưng nó bám đầy bụi bẩn. “Anh đã làm gì, lăn trong một chuồng heo sau khi bị chém hả?”

“Đại loại thế. Ai đó đánh vào gối của tôi và tôi khụy xuống, sau đó khoảng ba hay bốn chục kẻ khác bước qua người tôi.”

“Tôi thấy anh ngã, nhưng không thể làm gì được.”

“Và tôi nghe cô hét gọi tên tôi. Tôi xin lỗi không thể đến với cô ngay,” anh nhẹ nhàng nói.

Cô nhìn lại anh, nhưng những con mắt của anh đang ở trên phần khuôn người của cô, chỗ mà phồng lên phía trên của chiếc áo nịt ngực. Giờ thì anh ta đang nhìn mình cơ đấy, cô nghĩ thầm một cách giận dữ, và rượu rượu ực lên vết cắt.

Anh đứng thẳng dậy, rút lại hơi thở. “Nhẹ tay một chút, nếu cô không phiền.”

“Tôi đang rất dịu dàng đúng mức anh xứng đáng nhận được đây.”

“Vậy thì tôi xứng đáng mức tốt nhất. Nếu không phải nhờ tôi, cô hẳn đang phải ở trong lều của một tên thợ mổ nào đó ngay lúc này, dưới sự nhân từ của gã đàn ông.”

Cô bước lùi khỏi anh. “Tôi thiếu bọn họ cũng còn biết tôi là một phụ nữ. Chỉ ít họ sẽ không nhìn tôi với vẻ châm biếm.”

Anh đặt tay mình lên cạnh khuôn mặt của cô, vùi nó dưới mái tóc cô, ngón tay cái của anh đặt trên khóe miệng cô. “Bộ cô không hiểu gì hết sao? Không chút nào ư? Cô là người phụ nữ đáng khao khát nhất tôi đã từng gặp trong đời mình đấy. Giữa cơ thể của cô và giọng hát đó của cô, tôi-đừng bao giờ bận tâm tôi cảm thấy gì, nhưng tôi không muốn cô nếu cô chỉ muốn bắt kỳ người đàn ông nào. Tôi muốn cô chỉ khi cô cũng muốn tôi. Tôi, 'Ringo, không phải Đại úy Montgomery, không phải một người đàn ông cô không tin tưởng, không phải người đàn ông mà cô xem như là kẻ thù. Cô quá sức quan trọng cho bất cứ thứ gì ít hơn điều đó.”

Có quá nhiều phần cơ thể anh đang để trần, quá nhiều phần cơ thể cô đang phơi bày ra, và họ đang quá gần sát với nhau. Cô lùi xa khỏi anh. “Anh muốn tin tức từ tôi.”

“Tôi muốn hàng đồng thứ hơn thế từ cô.”

“Hát cho anh nghe?” cô thì thầm.

Anh thở dài và xoay mặt đi. “Cô có nghĩ vết cắt này cần phải khâu lại không?”

“Không.” Cô đang bấm loạn bởi những từ ngữ của anh, không hiểu hoàn toàn những điều anh đang nói. Thực tế, cô càng ở quanh anh nhiều, cô càng hiểu ít hơn về anh. Cô không muốn bàn thêm về bất kể thứ gì mà họ đang nói chuyện này giờ nữa.

“Ai là người đàn ông đã hát với tôi thế?” cô nói khi cô bắt đầu băng bó vết cắt trên lưng anh, quần những mảnh vải lạnh vòng quanh vai, dưới cánh tay và chéo qua lưng anh. Cô cố gắng lờ đi cái cách bầu ngực gần như trần trụi của cô cọ xát lên tấm lưng và khuôn ngực trần của anh khi cô cúi quanh người anh.

“Tôi không có nhiều thời gian, và, nếu cần phải nói sự thật, tôi khó có thể nhấc đôi mắt của mình ra khỏi quanh cảnh mà cô đã tạo ra cho chính cô, nhưng, từ những gì mà tôi thu thập được, ông ta là một gã say rượu trong một cái thị trấn say xỉn. Đến từ một nơi gọi là Desperate.”

“Giọng ca không tệ lắm. Tôi không thể hình dung được từ đâu ông ấy có thể biết được nhạc của vở Carmen. Tôi chưa bao giờ nghĩ là nó đã từng tới miền tây này. Rồi đó, cái này có thể cầm máu được cho anh.”

Anh nắm lấy bàn tay của cô. “Cảm ơn cô.” Anh nhìn vào nó, rồi lật ngửa nó lên và hôn vào lòng bàn tay, giữ nó trong chốc lát dưới làn môi của mình. Cô đặt tay cô lên mái tóc đen, dày của anh. Khi anh nhìn lên

cô, cô cảm thấy đầu gối mềm nhũn đi một chút. “Tôi nay cô thật là tuyệt. Tôi nghĩ rằng cô đã thay đổi một vài cảm nhận về opera rồi đây.”

Bây giờ cô đã cách đủ xa khỏi cuộc biểu diễn của mình để nhớ lại nó với nỗi ngại ngần-bao gồm cả màn trình diễn của mình ở trong lều với anh. “Tôi sợ là tôi đã đi lối mòn một chút theo hướng khác. Tôi e họ sẽ có một quan điểm mới về opera cũng tệ hại như cái quan điểm cũ của họ.”

“Họ chắc chắn sẽ nghĩ về những ca sĩ opera theo cách mới.” Anh nhìn chòng chọc vào bộ ngực của cô chỉ cách gương mặt anh khoảng năm xăngtimet.

Maddie gần như nhảy dựng lên khỏi anh và kéo áo của cô lại. “Tôi không biết cái gì đã nhập vào mình nữa.”

“Carmen,” anh nói, rồi vươn vai, những bàn tay của anh chạm vào vật lều. “Nhưng tôi mừng là cô đã trở lại. Carmen không phải là kiểu phụ nữ mà tôi sẽ chọn. Nói tôi nghe, chuyện gì đã xảy ra với cô ấy trong vở opera?”

“Don José giết chết cô ấy.”

“Tôi cũng đoán chừng thế. Cô sẵn sàng lên giường rồi chứ? Cô có lẽ sẽ muốn thức cả đêm, nhưng tôi thì cần giấc ngủ của tôi.”

Cô đang nhìn chăm chăm vào anh. Anh ta có ý gì khi nói, “kiểu phụ nữ mà tôi sẽ chọn” vậy nhỉ?

“Bộ cô tính mặc thứ đó lên giường hả?”

Câu nói khiến cô bừng tỉnh. “Anh mong tôi sẽ cởi đồ trước mặt anh đấy à?”

“Từ những thứ cô đang mặc tối nay, tôi mong cô sẽ mặc thêm đồ để đi ngủ. Có muốn tôi giúp cô với những nút buộc không?”

“Anh đặt một tay lên người tôi hoặc trang phục lót của tôi và tôi sẽ cho anh một vết sẹo khiến cho cái ở trên lưng anh sẽ chẳng ăn nhằm gì nữa hết.”

“Có lẽ chuyện này xứng đáng đấy. Tôi sẽ xem xét lại nó.”

“Ra khỏi đây ngay và gọi cho hầu gái của tôi.”

“Tôi rất giỏi với những nút buộc trên áo ngực.”

Được rồi, nhưng khi nào cô chuẩn bị đi ngủ, tôi sẽ trở lại đây. Hiểu rồi chứ?” Anh không cho cô thời gian để đáp lời trước khi anh bước ra khỏi lều.

Maddie ngồi xuống chiếc giường. Cô không hiểu chút gì về anh ta hết. Một phút trước cô gần như quăng cả bản thân mình vào anh và anh phớt lờ cô đi, rồi phút sau anh lại đề nghị cởi quần áo giúp cho cô.

Mất vài khoảnh khắc trước khi cô nhận ra Edith đang đứng trước mặt cô thềm thì.

“Em lấy được nó rồi.”

“Lấy được cái gì?” Maddie hỏi.

“Món trái cây chị yêu cầu đó. Dù vậy em đã phải trả rất nhiều ấy.”

Maddie vẫn không hiểu đầu cua tai nheo gì và chỉ nhìn Edith.

“Anh ta lại khiến chị quên mất cô em gái bé bỏng nữa rồi hả? Nếu một người đàn ông có thể làm một người phụ nữ lãng trí, anh ta cũng có thể, nhưng em không thể nói là anh ta có hứng thú với phụ nữ.”

“Bởi vì anh ta không có hứng thú với em?”

“Đang ghen đấy à? Em chưa bao giờ thấy chị tỉnh dậy đầy hạnh phúc sau một đêm với anh ta. Hay tối nay là đêm đầu tiên chẳng? Lần này chị chắc chắn là diễn cho anh ta.”

“Giúp chị cởi đồ nào, và chị không diễn cho anh ta. Chị chỉ đơn giản hát và đóng một vai mà nó cần phải đóng như thế. Nó chỉ là về-”

“Chị không cần phải giải thích bất cứ điều gì về nó với em hay ai khác đâu. Một người mù cũng có thể thấy được là chị đang hát về cái gì. Cái cách chị chà xát người trên cây cột đó và nhìn Đại úy Montgomery. Mmmm-hmmm! Lúc nào đó em sẽ thử làm thế xem sao.”

Maddie có thể cảm thấy mặt cô đang chín rục lên và mừng là chiếc áo ngủ đang choàng qua đầu cô.

“Chị có muốn món trái cây này hay không đây?”

Maddie phải mất giây lát mới nhớ ra là Edith đang nói về chuyện gì. Sáng sớm ngày mai cô sẽ phải rời khu trại, một mình, và làm một cuộc hành trình dài leo lên ngọn núi để gặp gã đàn ông và truân chuyển thư. Và nếu cô làm theo mọi thứ hẩn ta căn dặn và làm tốt, cô sẽ gặp được Laurel.

“Chị vẫn muốn nó, hay chị sẽ chỉ yêu cầu anh ta để chị đi?”

Hôm qua Maddie đã quyết định con đường duy nhất để đi xa khỏi Đại úy Montgomery là phải làm gì đó sẽ ép anh để cô một mình đi gặp gã đàn ông đang giữ Laurel. Cô biết không có ích gì khi cứ cố nói chuyện với anh. Anh sẽ tự biến bản thân thành người trộm nom của cô, và anh sẽ không từ bỏ công việc đó.

Ngồi trong xe ngựa hàng giờ hôm qua, nghĩ mãi cô vẫn không ra được gì sáng lán hơn là một lần nữa sử dụng thuốc phiện. Nó sẽ đẩy anh khỏi ngán đường trong một khoảng thời gian dài tốt đẹp, cho Maddie đủ thì giờ mà cô cần để vượt trước anh, và Edith hình như có một nguồn cung cấp vô tận của cái món đó. Maddie đã hình thành nên một kế hoạch khả dĩ đủ để lừa anh xoi thuốc phiện trong một món trái cây nào đó.

“Có,” cô nói một cách êm ái. “Chị vẫn cần đến món trái cây.” Khi nói ra điều đó, cô cảm thấy thật sự tội tệ. Nó đã chẳng làm cô bận tâm trước đây khi cô nhìn anh uống chai ứt-ky pha lẫn thuốc phiện đó và hiện tại, nếu có chút nào, thì anh là một mối phiền toái và chướng ngại còn lớn hơn cả lúc trước nữa. Nhưng kể từ đó anh đã từng giải cứu cho cô khỏi những người thợ mỏ đã bắt cô và muốn nghe cô hát. Anh đã phục trang cho bản thân như thể một kho vũ khí đạn dược tối nay, sẵn sàng sử dụng những nắm đấm hoặc súng đạn hoặc bất cứ thứ gì cần thiết để đảm bảo an toàn cho cô. Và anh đã đến đón lấy cô khi những người đàn ông đó khiến cô lên trên vai của họ. Và nếu cô thành thật với bản thân mình, cô biết sự thật rằng cô có thể trình diễn được vở Carmen chỉ bởi cô biết anh đang ở đó và quan sát cô. Giả sử như cô ở một mình, chỉ với Sam và Frank chăm sóc cho cô, cô sẽ không bao giờ dám diễn theo một kiểu táo gan như vậy. Tất nhiên, trong khi cô đang tự thành thật với bản thân mình, cô phải thừa nhận rằng cô có lẽ sẽ không muốn là Carmen và vuốt mình ngược một cái cột nếu Đại úy Montgomery không có ở đó và ngắm nhìn cô.

“Đem trái cây tới vào buổi sáng. Vào khoảng năm giờ. Cái đó để cho anh ta ngủ hết trọn ngày. Em đã sắm một con ngựa chưa?”

“Theo đúng như chị nói. Nó sẽ đợi chị.” Edith nhìn Maddie một lúc. “Chị thực sự sẽ đi ra ngoài kia vô những khu rừng đầy tất cả một mình ư?”

“Những rừng cây còn an toàn hơn một thi trấn như thế này. Khu rừng không dọa chị sợ được chút nào đâu, nhưng khi Đại úy Montgomery tỉnh dậy, anh ta sẽ ở trong một tâm trạng kinh khủng đấy.”

“Anh ta cứ việc! Em nghĩ mình có lẽ sẽ tìm vài thứ gì đó để làm ở phía bên kia thị trấn nguyên suốt ngày mai. Em không muốn anh ta phát hiện ra em có dính líu chút gì đến chuyện này đâu nhé.”

“Quyết định khôn ngoan đó.”

Khi 'Rìng trở lại, Maddie đã ẩn mình bên dưới những tấm trải của chiếc giường nhỏ cứng của cô, nhưng cô vẫn nghe thấy anh khi anh cởi quần áo và trải những tấm mền của anh trên nền phủ bạt lều. Cô tự hỏi anh đang mặc gì, hoặc, chính xác hơn, là anh đang không mặc gì. Anh tắt ngọn đèn dầu đi và rúc vào giữa đồng mền vải len cừu quân đội thô nhám của anh. “Ngủ ngon,” anh khẽ nói.

Maddie không trả lời, mà chờ đợi, tự hỏi liệu có xảy ra thêm gì nữa không. Cô nhớ lại việc Toby đã nói rằng Đại úy Montgomery không có sở thích với phụ nữ như thế nào. Tất cả phụ nữ, hay chỉ mình cô?

“Tôi có thực tuyệt vời tối nay hay là anh chỉ tỏ ra tử tế mà thôi?”

“Cô còn hơn cả tuyệt vời.”

Cô ngừng trong chốc lát. “Tôi chưa từng làm chuyện gì như thế trước kia. Ý tôi là, tôi chưa bao giờ diễn như thế lúc trước. Cuộc sống của tôi còn hơn là cả thoải mái khi nó có dính dáng tới đàn ông. Tôi chưa từng thực sự...” Cô không thể kết thúc câu nói.

“Tôi biết.”

Sự quả quyết ngọt xót của anh rằng anh đã biết mọi thứ cần phải biết về cô khiến cô tức giận. “Tại sao anh ra về ta đây biết rất nhiều về tôi trong khi tôi chỉ biết chút ít về anh như vậy?”

“Chúng ta biết được sở thích của chúng ta nằm ở đâu.”

“Điều đó nghĩa là sao?”

Anh không nói một lời, và cô biết anh sẽ không trả lời cô. Cô nhớ lại cái cách anh đến với cô tối nay, và cô nghĩ về việc cô sẽ phải làm với anh ngày mai. “Rìng,” cô gọi khẽ.

Anh không lên tiếng, nhưng cô biết anh đang lắng nghe. “Thỉnh thoảng một người phải làm những chuyện không đúng, hoặc chúng dường như có lẽ không đúng vào lúc đó, nhưng nếu xét trên cả một chặng đường dài chúng phải được thực hiện cho dù người đó có muốn làm chúng hay không. Anh hiểu chứ?”

“Không lấy một từ.”

Cô thở dài ngao ngán. Có lẽ anh không hiểu được sẽ tốt hơn. “Ngủ ngon,” cô nói, xoay người nằm nghiêng lại và cố gắng đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, vào lúc năm giờ, một Edith vẻ mặt ngái ngủ bước vào trong lều, đem theo một cái hộp gỗ. “Chào buổi sáng, Đại úy,” cô nói.

Maddie lặn lại và nhìn thấy Đại úy Montgomery, đã ăn mặc chỉnh tề trong bộ áo sơ mi đẫm máu, dơ bẩn và quần dài quân đội, đang ngồi trên ghế thưởng thức một tách cà phê. “Anh thức dậy được bao lâu rồi?” Maddie hỏi.

“Một lúc. Cô có gì ở đó thể, cô Mật ngọt?”

“Quả ép khô. Một trong những người đàn ông gửi nó cho chị ấy,” Edith nói, chỉ vào Maddie, “vì buổi trình diễn tối qua. Em nghĩ họ gọi nó là quả sung. Bản thân em chưa bao giờ thử lần nào, và nó trông không có vẻ tốt cho em lắm, nhưng một trong mấy cô gái bảo nó tốt khỏi tiền đấy.”

’Rìng lấy cái hộp từ cô ta và nhìn vào bên trong. “Chúng đích thị là những quả sung.” Anh đưa cái hộp cho Maddie. “Ăn một quả không?”

Cô ngồi dậy trên giường và làm một màn giả vờ dụi mắt vĩ đại. “Không, cảm ơn anh, nhưng anh cứ dùng một chút đi.”

Cô cố gắng không nhìn trong khi anh đặt tay lên cái hộp, rồi ngáp ngừng. “Không, tôi nghĩ là mình sẽ đợi.”

“Anh đứng lên khỏi cái ghế đấy. “Tôi sẽ đợi bên ngoài trong khi cô thay quần áo và sau đó tôi sẽ hộ tống cô giải quyết nhu cầu. Hôm nay cô sẽ thoát không ra khỏi tầm mắt của tôi.”

“Giờ thì chị sẽ tính sao đây?” Edith hỏi ngay khi anh rời căn lều.

“Chị không biết nữa, hãy giúp chị thay đồ đã và sau đó chị sẽ nảy ra cái gì đó.”

Giữ đúng lời của mình, Đại úy Montgomery đợi cô ở bên ngoài khi cô thay xong quần áo. Anh đưa tay ra mời cô, nhưng cô chối từ cầm lấy nó. “Tôi có thể tự mình đi bộ.”

“Sao cũng được.”

Cô không muốn trò chuyện với anh, bởi vì cô phải suy nghĩ. Nếu anh không chịu ăn những quả sung đó, vậy sao cô có thể thoát khỏi anh được đây?

Cô cam đoan với anh rằng cô có thể tự bản thân mình đi tới nơi cần thiết và vì vậy cô bước lên trước anh. Nhưng cô chỉ vừa vào trong đó khi cô nghe một tiếng huýt gió từ bên ngoài.

“Tiểu thư, là bọn tôi. Nhớ không?”

Nhanh chóng, Maddie nhìn quanh qua những hốc mắt gỗ trong căn nhà xí và nhìn thấy khoảng năm mươi người bọn họ. Cô thở dài cam chịu. “Các anh muốn gì?” Họ là bốn người đàn ông đã bắt cóc cô và bắt cô hát cho họ. Điều họ đã làm là sai, tất nhiên, nhưng cô không thể ghét bất cứ ai muốn nghe cô hát nhiều như những người đàn ông này. Họ đã bắt cóc cô để cho bạn của họ cũng có thể được nghe cô hát.

Cô lắng nghe trong khi những người đàn ông nhờ cô cấp vốn hoạt động cho họ. Trả lại, bọn họ sẽ chia cô một nửa lợi nhuận từ ba khu mỏ. Tại sao không chứ, cô nghĩ, và cùng một lúc cô biết rằng Đại úy Montgomery sẽ ghét ý tưởng đó. Nhưng rồi, sự thật thì cô thậm chí còn xem một kế hoạch dự kiến như vậy là lỗi của anh. Tất cả những mớ bàn luận của anh về tuổi già và việc cô sẽ làm gì khi cô không còn có thể hát được nữa đã khiến cô nghĩ đến việc cần tiền như thế nào. John đã làm gì với tất cả tiền bạc cô kiếm được trong suốt những năm qua? Ông ấy luôn luôn trả tất cả hóa đơn mà tiêu xài, và cô không bao giờ nghĩ đến việc hỏi ông chuyện gì đã xảy ra với phần tiền còn lại.

“Được rồi,” cô nói. “Hãy đi nói với Frank là tôi đồng ý cho các anh mỗi người một trăm đô-la.”

“Cảm ơn cô, tiểu thư,” họ đồng thanh. “Bọn tôi sẽ làm cô trở thành một người phụ nữ giàu có.”

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi họ rời đi và rốt cuộc cũng có được chút riêng tư của mình. Đại úy Montgomery đang chờ cô bên ngoài căn nhà lán nhỏ. Minh còn thua kém hơn cả một tên tù nữa, cô nghĩ. Vì nguyên do nào đó, toàn bộ tự do của mình đã bị lấy đi mất.

Trong lều, Đại úy Montgomery cầm cái hộp sung lên. “Muốn một chút không?”

“Không, cảm ơn anh. Tôi thực sự không thích chúng. Nhưng anh có thể dùng bao nhiêu anh muốn cũng được.”

“Dùng bộn tâm nếu tôi có làm vậy.” Cô quan sát trong khi anh nhặt hai quả lên và nhanh chóng ăn chúng. “Chúng thực tình rất ngon đấy. Cô nên thử một ít.”

“Không, tôi thà không ăn còn hơn.” Cô mỉm cười khi anh ăn một quả sung khác, nhưng rồi cau mày khi anh ăn đến quả thứ tư. Cô không có chút ý tưởng gì về việc bao nhiêu thuốc phiện Edith đã nhét vào trong mỗi quả, và cô không biết một người có thể dùng bao nhiêu mà không phải thiếp đi mãi mãi.

Khi anh đặt quả sung thứ năm lên môi, cô nhảy xổ vào anh. “Không!” Cô đánh văng cái hộp xuống sàn và chộp lấy quả sung khỏi tay anh.

Anh nhìn cô trong sự ngạc nhiên, và rồi hiểu ra. “Cô đã làm gì, Maddie?”

“Không có gì tôi không bị buộc phải làm. Làm ơn cố hiểu cho tôi,”

“Hiểu rằng cô không tin tưởng tôi? Rằng cô nghĩ tôi quá ăn hại đến nỗi tôi không thể giúp cô trong bất kể chuyện gì cô cần phải thực hiện ư?”

“Phải. Tôi sẽ hỏi xin sự giúp đỡ của anh nếu tôi có thể, nhưng tôi lại không thể làm thế. Anh phải hiểu.”

“Tôi không hiểu chút gì cả.” Anh đặt tay lên trán và nghiêng ngả trên chân mình.

Maddie đi tới bên cạnh anh, đặt tay anh vòng qua vai cô, và dìu anh tới chiếc giường, nơi anh ngã một nửa lên trên nó, kéo Maddie xuống nửa đường với anh. Cô đẩy anh ra, cố gắng thoát đi, nhưng anh nắm chặt cô lại. Cô thả lỏng bản thân sau một chốc, biết rằng nhanh thôi anh sẽ không có đủ sức mạnh để giữ cô được nữa.

“Cô tính đi đâu? Cô đang chuẩn bị gặp ai? Chuyện gì quan trọng tới mức cô phải mạo hiểm mạng sống của mình cho nó như vậy?” Anh với tay giữ lấy cổ cô, không cho phép dịch chuyển ra vị trí nửa ngoài nửa trên cơ thể anh của cô.

“Tôi không thể nói với anh được. Xin hãy tin tôi, tôi sẽ nói nếu tôi có thể. Tôi rất muốn có sự giúp của ai đó.”

Anh nhắm mắt lại trong một thoáng, rồi ép chúng mở ra lại. “Có phải cùng một gã trước đây không?”

“Sao? À,” cô nói, nhớ lại bữa đầu tiên anh đi theo cô. “Tôi không thể nói. Tôi phải đi đây. Tôi có một quãng đường dài phải đi trước khi trời tối.”

Cô cố gắng di chuyển khỏi anh, nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo để giữ chặt cứng trên vai cô. “Ở đâu?”

“Tôi sẽ không nói anh biết bởi ngay khi có thể anh sẽ lần theo tôi. Quỷ tha ma bắt anh đi!” cô nói. “Tại sao anh phải bước vào trong đời tôi và làm rối tung tôi lên như vậy? Tôi luôn tốt trước khi gặp anh. Tôi tự do. Tôi không có ai nghĩ rằng anh ta là người trộm nom của tôi cả, và giờ...”

Cô làm một cú giật dữ dội và kéo mình ra khỏi anh. Anh cố gắng bám theo cô nhưng cơn buồn ngủ đã đè quá nặng lên anh và anh rút bịch lại xuống giường. Cô tới chiếc rương và lấy tấm bản đồ ra, rồi nhét nó xuống trước áo cánh của mình.

Cô quay lại với anh, cúi xuống qua người anh, chạm vào mái tóc của anh. Với sự nỗ lực anh mở mắt ra.

“Tôi sợ cô sẽ bị thương,” anh thì thào. “Cô sẽ bị lạc.”

“Không, tôi sẽ không, và tôi sẽ ở vùng ngoại ô của thị trấn. Tôi sẽ không để bất cứ ai nhìn thấy tôi. Tôi sẽ trở về trước tối mai. Hãy đợi tôi. Và...” Cô cười với anh. “Đừng quá tức giận với tôi.”

“Tôi sẽ đến sau cô.”

Giờ đây cô chỉ còn có thể vừa đủ nghe anh nói khi cơn buồn ngủ đang chiếm lấy anh. Cô nghiêng gần về phía đôi môi anh. “Hãy đợi tôi,” cô lặp lại. “Tôi sẽ tự lo liệu.”

Anh không đáp lại cô trong khi anh nằm đó, và cô nghĩ anh có khả năng đã hoàn toàn thiếp đi rồi. Khi cô nhìn vào anh cô cảm thấy hồi hận kinh khủng. Cô khiếp sợ những gã đàn ông đang nắm giữ Laurel này và cô khiếp sợ những gã đàn ông sống trên miền sơn dã đó, đám thợ mỏ cách xa nhà và luật lệ của nền văn minh. Cô vuốt nhẹ mái tóc đen, dày ra sau khỏi trán anh. Cô cảm thấy an toàn hơn rất nhiều với anh ở bên cạnh. Và nếu anh lại bắt đầu với tất cả mớ chuyện trò và quấy rầy của anh, có lẽ cô sẽ có thể quên đi những nỗi hãi sợ về Laurel trong chốc lát.

“Em xin lỗi, ‘Ring,” cô thì thầm với người đàn ông đang ngủ. “Em sẽ không làm thế này nếu em không buộc phải.”

Cô bắt đầu dứt ra khỏi anh, nhưng rồi, trong một sự thôi thúc, cô chạm môi cô vào môi anh. Cô những tưởng anh đang trong một giấc ngủ sâu, nhưng ngay tức thì sức mạnh của anh quay trở lại. Cánh tay phải của anh đưa lên vòng ra sau lưng cô, chôn vùi nó vào tóc cô, và cánh tay trái của anh siết chặt eo lấy cô. Anh nghiêng đầu cô lại để cho miệng cô nằm vững trên môi anh và rồi anh hôn cô.

Maddie đã từng hôn vài người đàn ông trước kia, nhưng những nụ hôn chưa bao giờ gây cho cô nhiều hứng thú. Cái này thì có. Cô cảm thấy như thể mình đang chìm, như thể môi anh sát vào môi cô đang lấy đi cả linh hồn cô khỏi cơ thể của mình vậy. Cô đặt tay mình vòng sau cổ anh và kéo anh lại gần cô, cứ như là nó còn có thể gần hơn được nữa, và sau đó, trong sự phối hợp ăn ý của họ, chân cô nhấc lên khỏi sàn và cô trườn mình ra trên chiếc giường bên cạnh anh. Nhưng không có đủ khoảng trống cho cả hai bọn họ, vì vậy cô di chuyển duỗi thẳng cơ thể cô nằm toàn bộ trên người anh.

Đột ngột, không báo trước, những cánh tay của anh thả cô ra, và rút lại xuống hai bên sườn anh. Maddie suýt rơi xuống sàn. Cô phải bám vào vai anh đã giữ mình khỏi ngã. Cô nâng đầu lên để nhìn anh và thấy rằng cuối cùng anh cũng đã ngủ.

Chậm rãi, cô rời khỏi anh, nhưng khi cô cố gắng đứng lên, đầu gối cô bỗng yếu đi hẳn và cô ngồi xuống mặt nền. Tim cô đang đập thình thịch bên trong tai, toàn thân cô cảm thấy rụng rời và run rẩy.

Cô ngồi đó một lúc, thở dồn dập, mắt cô mở to trong khi cô nhìn đáng vẻ say ngủ của Đại úy Montgomery. Cô quệt lưng bàn tay của cô lên trán và cảm thấy sự mờ mịt đã tủa ra ở đây.

“Mon Dieu” cô lầm bầm, và mất thêm vài chốc nữa trước khi cô có thể nhớ lại cô là ai hoặc cô đang ở đâu. Sau đó, sử dụng cả hai bàn tay, cô đẩy mình lên tư thế đứng. “Em sẽ trở lại,” cô nói với thân hình đang ngủ của anh trong khi cô nhìn anh từ đầu này tới đầu kia. “Anh có thể chắc chắn về điều đó. Em sẽ trở lại.”

Cô đi tới vạt lều, nhìn anh lần cuối qua vai cô, rồi bước ra ngoài tới nơi một con ngựa đã thẳng sẵn yên đang chờ cô.

10. Chương 10

Maddie đi dọc theo khu định cư còn hơn cả dễ dàng. Sau buổi trình diễn của cô, cô cảm thấy chắc chắn rằng bất kể người đàn ông nào cô gặp đều sẽ biết cô là ai và sẽ có một quan điểm không đúng về cô. Không biết Bà Branchini sẽ nghĩ sao về diễn xuất của cô trong vở Carmen nữa?

Trong khi Maddie đang đi lên núi, những nỗi lo sợ của cô cho Laurel ngày một tăng lên. Chuyện gì nếu như gã đàn ông đáng kinh tởm này, người hình như có vẻ là người đưa tin của bọn bắt cóc, tấn công cô lần nữa? Cô đã làm theo những gì hấn ta yêu cầu lần cuối cùng và lần này mang cho hấn “thứ gì đó thật lấp lánh vào,” nhưng sẽ ra sao nếu nó không đủ? Cô không thể ngon lành mà bảo hấn ta rằng đợi một phút trong khi cô quay trở xuống núi và vợ véc món trang sức cuối cùng mà cô mang theo người. Cô không nghĩ Đại úy Montgomery sẽ cho phép cô đi một mình lần thứ ba đâu.

Maddie cố gắng nghĩ tới đủ thứ chuyện trên đời trừ 'Ring. Thậm chí dẫu cho cô đã không muốn anh hộ tống cô trong cuộc hành trình này, anh đã tự tỏ ra là mình hữu ích. Tướng Yovington đã thuê ba người được cho là phải bảo vệ cô, nhưng họ chưa bao giờ có mặt tại đó khi cô cần đến họ. Nhưng 'Ring thì luôn ở tại đó. Anh đã hỏi cô về việc ông bầu của cô đã ở đâu khi những sinh viên người Nga bắt cóc cô, và cô đã phải trả lời với anh rằng John đã bỏ mặc cho cô tự xử lý. Nhưng Maddie biết rằng 'Ring sẽ không bao giờ rời cô một mình. Anh sẽ bảo vệ cô bằng cả mạng sống của anh, đúng y như Toby đã nói.

Cô cưỡi ngựa đi lên và đi lên hàng giờ đồng hồ, hình như không bao giờ có thể chạm tới đỉnh núi. Cô ăn thịt bò kẹp trong bánh mì cũ trong khi cưỡi. Cô uống nước từ hộp bi đông của cô mà không xuống ngựa. Con ngựa thở phỉ phò và Maddie chậm lại, nhưng cô không chịu cho con vật đáng thương được phép nghỉ ngơi. Hấn đã nói với cô rằng Laurel sẽ ở đây nếu cô tới chỗ hấn trước khi mặt trời lặn.

Đó là lúc chiều muộn khi cô bắt đầu nhìn lên bầu trời với sự nơm nớp lo âu. Mặt trời dường như đang rơi với một tốc độ chóng mặt.

“Tao ước chi có ba tao ở đây,” cô nói thành tiếng với con ngựa. “Tao ước chi có Nghe Tốt ở đây. Và Bailey và Linq và Thomas.” Cô thở dài. “Tao ước chi 'Ring ở cùng với tao.”

Cô vỗ vỗ lên đầu con ngựa ở giữa hai cái tai. “Có lẽ anh ấy có thể đi cùng với tao. Có lẽ tao có thể chỉ anh ấy con đường trước mặt và anh ấy có thể tìm ra một cách nào đó khác để tới chỗ Laurel. Có lẽ chúng tao có thể dựng nên một kế hoạch để giải thoát Laurel và cả cái cơn ác mộng khủng khiếp này sẽ kết thúc. Sau đó tao có thể đưa Laurel về nhà, trở lại miền đông và hát cho những người biết trân trọng tao. Trân trọng tao thậm chí khi mọi nút áo của tao đều được gài kỹ.”

Ngay cả trong khi cô đang nói những lời đó, cô biết rằng chúng mới sai trái làm sao. Chuyện gì xảy ra nếu trong cuộc ẩu đả không nghĩ ngờ gì là sẽ có những phát súng và chẳng may Laurel trúng đạn? Cô mừng tượng Laurel. Cô đã không gặp em gái của mình hàng năm trời nhưng, cùng với vài tấm chân dung, mẹ cô còn gửi những bản phác họa, tranh màu nước, bản vẽ bằng bút bi và mực in của Laurel, vì vậy Maddie biết rằng cô có thể nhận ra em gái của cô ở bất kỳ nơi đâu.

Không, cô không thể đánh liều được. Cô thúc ngựa tiến lên. Tốt hơn là, hãy đi một mình và đưa cho gã đàn ông-hoặc những gã đàn ông-thứ mà chúng muốn. Cô có thể trao đổi thư với hấn và cho hấn tất cả trang sức cô có và bất kể thứ gì khác mà hấn muốn. Và nếu hấn ta có ý định hôn cô lần nữa, cô sẽ mỉm cười với hấn. Không biết tại sao, đó là phần cô thấy khó lòng dự phần vào nhất. Cô thà từ biệt hết tất cả đồ trang sức của cô còn hơn là hôn một gã đàn ông mà cô khinh miệt.

Cô đang chìm sâu vào dòng suy nghĩ đến nỗi cô đã không chuẩn bị gì khi hấn nhảy ra từ đám cây tới chỗ cô. Cô cố làm dịu xuống con ngựa đang hoảng sợ của mình, rồi nghĩ rằng ba cô sẽ rất ư là thất vọng với cô nếu ông thấy cô quá dễ dàng bị bắt ngờ ở trong rừng.

“Cô đã tới trễ,” hắn ta nói, túm lấy dây cương. Hắn nhe răng cười nhản nhở với cô, rồi vuốt tay hắn lên chân cô.

Một cách lén lút, cô dúm gót chân mình vào phần hông phía xa của ngựa và làm cho nó nhảy ra xa khỏi hắn ta. “Nó đâu rồi?”

“Ai?”

Maddie cố gắng không trừng mắt nhìn hắn. “Ông nói rằng sau buổi biểu diễn thứ ba của mình tôi sẽ được thấy em gái tôi. Tôi đã hát lần thứ ba vào tối qua, vậy giờ nó đang ở đâu rồi?”

“Quanh quanh. Cô có đem cho tôi gì không?”

Đạn chì. Thuốc độc. Roi da. Một đội súng ống. “Tôi đã đem theo một chuỗi hạt ngọc trai. Nó khá là giá trị. Được tặng cho tôi bởi đức vua Thụy Điển.” Cô lôi cái vòng đeo cổ ra khỏi túi yên ngựa và nhìn nó một lần trước khi trao nó cho hắn ta. Cô bảo ‘Rings’ rằng tiền bạc chẳng có nghĩa lý gì với cô cả và, sự thật, nó không hề. Không phải bản thân tiền, nhưng cô lại yêu thích những món đồ đẹp đẽ, và cái chuỗi hạt ngọc trai, tất cả những viên ngọc trai khớp nhau một cách hoàn hảo về kích thước lẫn màu sắc, là một món đồ xinh đẹp phi thường. Hắn ta giật lấy nó trong đôi bàn tay bẩn thỉu của hắn.

“Không tệ. Còn thứ gì khác nữa không?”

“Cái chuỗi hạt đáng giá cả một gia tài đấy, không phải chỉ vì giá trị kim ngân mà còn vì ý nghĩa lịch sử của nó nữa.”

Hắn tặng cô một cái nhìn trống rỗng.

“Điều quan trọng là nó đã từng thuộc về một vị vua và nó được tặng cho tôi, LaReina. Ông có thể khoe nó cho cháu nội của ông xem.”

Hắn tả vờ ra một âm thanh có ý cười cợt. “Ừa, phải. Cháu nội của tôi cơ đấy. Cô có lá thư chứ?”

“Tôi muốn gặp em tôi.”

“Cô sẽ thấy nó khi nào tôi sẵn sàng, còn bây giờ, Cô nàng Sử học, hãy xuống ngựa và lại đây với tôi.”

Tim Maddie nhảy lên tận cổ và bắt đầu đập. Bất kể hắn ta có làm chuyện với cô, cô cũng phải ráng chịu đựng. Cô không thể mạo hiểm để Laurel bị tổn hại.

Cô nhận ra từ cái cách hắn nhìn cô rằng hắn biết điều cô đang suy nghĩ. Và Maddie có thể nói là sự e dè của cô chẳng làm hắn ta phật ý. “Tối đây và hôn anh một cái nào.”

Nó có lẽ là đoạn đi bộ dài nhất trong đời cô khi cô đi tới chỗ hắn và cố gắng chuẩn bị tinh thần của mình để chạm vào hắn ta.

Vào đúng ngay khoảnh khắc ấy một mũi tên bay thẳng về phía gã đàn ông. Nó trượt qua đầu hắn chỉ vón vện một phen và cắm phập vào trong cái cây cách hắn chưa đầy nửa mét.

Phản ứng của gã đàn ông thật chậm chạp, Maddie hờ hững nhìn lên. Cô đã tự quảng bản thân mình xuống đất trong khi hắn ta vẫn còn đứng trời trồng và thộn mặt ngó chăm chăm vào mũi tên. Maddie ngó mũi tên và thấy rằng nó là của dân Crow, và cô cảm thấy vài giọt lệ vui sướng đang dâng lên trong mắt.

“Nằm xuống,” cô nói với gã. “Bọn da đỏ.”

Cô trông vào nỗi khiếp sợ trần trụi trên gương mặt gã và nhận ra rằng hắn ta, như hầu hết những người đàn ông hiện đang ở miền Tây, là từ miền Đông tới. Hiểu biết của hắn về dân da đỏ là ba chuyện hắn nghe được quanh những đồng lửa trại trong mấy mẫu truyện-kể-đêm-khuya tựa tựa với truyện ma và độ chân thật của chúng cũng ngang như những câu truyện ma đó vậy.

“Nó là cái gì thế?” hắn ta thì thầm, sợ hãi nhuốm trong giọng.

“Tôi hi vọng chúng ta không bị tấn công. Làm cách nào ông sống sót qua được tra tấn?”

Hắn quay sang nhìn cô, mắt mở to. “Tra tấn ư?”

“Tôi từng nghe được rằng những người da đỏ quanh đây đã thề giết hết tất cả đàn ông da trắng họ bắt được đang ở một mình. Mỗi cảm hận đàn ông da trắng của họ đã tăng lên từ khi người da trắng đang lấy đi những hòn đá vàng thần thánh khỏi vùng đất của họ.” Cô hi vọng rằng Nghe Tốt đủ gần để nghe thấy, bởi vì nếu như vậy sẽ có một trận cười vỡ bụng về chuyện này. Bất kể người da đỏ nào có một gam đầu óc đều biết rằng một con ngựa tốt và một khẩu súng trường xịn đáng giá toàn bộ bụi vàng trên thế giới này.

“Tôi sẽ thoát ra khỏi đây,” gã nói, và bắt đầu bật dậy.

Cô nắm lấy ống quần của hắn. “Gượng đã! Tôi muốn gặp em tôi.”

“Cô ngu ngốc hơn là tôi tưởng nếu cô thật sự nghĩ rằng tôi sẽ mang một đứa trẻ như nó ra ngoài đây.”

Maddie cảm thấy nổi hoảng loạn đang dâng lên trong cô. Chẳng còn ăn nhằm gì việc bạn của ba cô, Nghe Tốt, đang ở gần cô, không nếu như gã đàn ông không có Laurel. Cô túm lấy ngực áo của gã. “Em tôi đâu?”

“Làm thế quái nào tôi biết được chứ? Tôi chỉ là người đưa tin thôi.” Hắn giật mạnh ra khỏi cô, nhưng cô bắt hắn lần nữa.

“Nó đâu? Ai mới biết về nó? Ai đang có nó?”

“Tôi không biết và tôi không quan tâm.” Hắn huých cô một phát đẩy cô té ngựa ra, rồi bắt đầu chạy lên trên đồi.

Maddie ngay sau lưng hắn. “Ông đã nói rằng ông có em gái tôi ở đây.”

Khi hắn ta đã leo lên ngựa, hắn nhìn xuống cô. “Cô phải mừng vì tôi đã không mang theo nó, với việc hết thấy lũ da đỏ luẩn quẩn quanh đây.”

Cô chộp lấy dây cương của hắn. “Ông không có nó, phải không? Tất cả chuyện này là một sự lừa bịp. Laurel đã an toàn ở đâu đó và tôi đã không được báo cho biết.”

Gã đàn ông dứt tay vào trong chiếc quần vải bạt của hắn ta. “Đây,” hắn nói, và thả thứ gì đó xuống đất, rồi giật phắt dây cương ra khỏi tay cô. “Tôi sẽ gặp cô ở nơi kế tiếp. Hãy đem món gì khác. Hãy đem theo vàng.” Hắn bắt đầu thúc ngựa rời đi, nhưng rồi, với một cái lướt nhìn xung quanh đầy lo ngại, hắn trừng mắt với cô. “Không có gì trong này là việc của tôi, và tôi không quan tâm chút gì tới cô hết, nhưng, tiểu thư, tôi sẽ tặng cô một vài lời khuyên: bọn chúng không thích cái gã sĩ quan cứ chõ mõ vào chỗ này chỗ nọ của cô đó đâu. Chúng không thích chuyện đó một chút nào cả, và nếu gã cứ dính mũi của mình ở nơi nó không thuộc về, thì cô bé nhỏ nhắn sẽ bị giết. Bọn chúng là một lũ ti tiện.”

Maddie chộp dây cương lần nữa. “Chúng đã làm hại nó chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng rồi thì, cô đang vâng lời của chúng nhiều quá nhỉ, phải không?” Với câu đó, hắn thúc ngựa phóng đi và bắt đầu lao về phía tây nhanh hết mức địa hình cho phép hắn ta di chuyển.

Maddie đứng đó, choáng váng trong chốc lát, và sau đó cô bắt đầu điên cuồng tìm kiếm mặt đất bất kể thứ gì gã đàn ông đó đã thả xuống. Nó không khó khăn để tìm ra. Đó là một chiếc khăn tay vải lanh được thắt lại thành một cái nút. Cô ngồi xuống và, với đôi bàn tay run rẩy, cẩn thận tháo nút buộc ra.

Khi cô đã mở được nó ra, cô hút sạch hơi thở. Ở đó, nằm trên mảnh vải lanh, là chiếc nhẫn nạm vàng và ngọc bích mà Maddie đã gửi cho Laurel từ Ý vừa mới năm ngoái. Mẹ của họ đã viết rằng Laurel đã quá tự hào về chiếc nhẫn tới nỗi cô bé không bao giờ tháo nó ra cả.

Một cách cẩn thận, Maddie cuộn mảnh vải lanh quanh chiếc nhẫn và nắm chặt nó trong lòng bàn tay. Cô sẽ không khóc; cô thậm chí sẽ không cho phép bản thân mình xúc cảm. Bọn chúng quả thật đã bắt được Laurel.

Cô nhìn những tán cây xung quanh mình trong ánh sáng mờ nhạt. “Nghe Tốt?” cô khẽ gọi, nhưng không ai trả lời. Ngay bây giờ thứ cô muốn nhất là nhìn thấy và nói chuyện với ai đó thân thuộc. “Nghe Tốt,” cô gọi to hơn, nhưng vẫn không có hồi đáp.

Cô chụm môi lại và huýt lên một tiếng bắt chước theo tiếng gọi của chim chiến chiến miền núi, nhưng không có tiếng gọi đáp lại cô.

Khi cô cố đứng dậy, cô phát hiện thấy đôi chân cô đang run rẩy. Lão đạo, cô tìm đường đến cái cây nơi có cắm mũi tên. Cô rút nó ra và nhìn vào. Nó có hai vết đánh dấu nhỏ xíu trên đó, dấu hiệu của Nghe Tốt.

“Chú đang ở đâu?” cô gào lên, nhưng khu rừng vẫn tĩnh lặng. Tại sao chú ấy không lộ diện ra trước mặt mình, cô nghĩ, và cố giữ tâm trí vào câu hỏi. Bất cứ thứ gì giữ tâm trí cô khỏi Laurel.

Cô chạy về hướng mũi tên từ đó bay đến, nhưng ông ấy không muốn bị nhìn thấy. Khi cô đã cạn hơi, cô dừng chạy. Nếu Nghe Tốt không muốn bị nhìn thấy, không ai trên đời này, thậm chí cả ba cô, có thể tìm ra ông ấy.

Nhưng tại sao, cô tự hỏi. Tại sao ông ấy cứ đi theo cô mà lại không cho cô gặp mặt?

Câu trả lời đến với cô ngay tắp lự. Bởi lẽ có ai đó khác đang ở gần, ai đó Nghe Tốt muốn tránh.

Với suy nghĩ đó cô bắt đầu chạy xuống đồi, trì hoãn chỉ đủ lâu đủ tóm lấy dây cương của con ngựa cô. Nếu Nghe Tốt đang ở gần, vậy thì có lẽ ba cô cũng thế. Cô vấp phải những vết lún với lại cây sồi bụi và chà xát đôi bàn tay lên những tảng đá trong khi cô lao nhanh xuống núi.

Cô thấm mệt và màn đêm buông xuống hoàn toàn khi cô tới được một dòng suối và cho phép ngựa cô uống nước trong khi cô làm đầy lại bi đông của cô. Cô nhìn tất cả xung quanh mình nhưng không thấy ai cả. Bây giờ đã quá tối để có thể nhìn thấy được gì nhiều, và mặt trăng thì chỉ có một phần tư. Ba cô đã dạy cô cách đi lại trong đêm, và cô đã từng nghe những câu chuyện về những người đã du hành trong nhiều ngày, chỉ đi chuyển vào ban đêm.

“Đi nào, cậu bé,” cô nói với con ngựa thiện, và cầm dây cương lên. Có vẻ như là lần thứ một ngàn, cô huyết sáo tiếng gọi của chiến chiến núi nhưng không một tiếng hồi âm.

Bởi vì bóng tối, cô phải đi chuyển chậm hơn nhiều so với lúc cô lên núi, và với mỗi bước đi được cô cảm thấy tâm tính của mình ngày càng tệ hơn. Cô căng lên và giận dữ về việc Laurel bị bắt đi cũng như tức giận chuyện bạn của cô, Nghe Tốt, một người đàn ông cô quen biết cả đời mình, đang ở quá gần mà lại không chịu đến với cô. Ông ấy đã theo cô bao lâu rồi? Cô nhớ lại Đại úy Montgomery nói rằng rất nhiều người đang bám theo cô. Anh hẳn đã thấy vài dấu hiệu của Nghe Tốt lúc bấy giờ.

Cô vấp phải một hòn đá và ngã úp mặt xuống bụi gai. Khi cô đứng lên lại, cô đang nguyên rửa. Ngay lúc đó cô ghét mọi đàn ông trên trái đất này. Cô ghét những người đàn ông và cuộc luận bàn ngu ngốc của họ về chiến tranh, những người này đã bắt một đứa trẻ để sử dụng trong cuộc chiến mà bọn họ đang cố khơi lên. Cô ghét những người thợ mỏ thích nhìn xuống áo váy của cô nhiều như bọn họ thích nghe cô hát. Và hơn hết cô ghét Ring Montgomery bởi vì...

Cô không chắc tại sao cô ghét anh, nhưng cô có. Một phần trong cô cũng ghét cả ba cô nữa vì cô quá gần gũi với ông và ông đã không đến giúp đỡ cô. Tại sao Nghe Tốt không đi và đem theo ông ấy cùng những người khác? Tại sao-

Cô đang mãi đi, quá đắm chìm trong suy nghĩ tới nỗi hoàn toàn bất ngờ khi một cánh tay khỏe mạnh xuất hiện từ bóng tối, ôm vòng lấy eo cô, và một bàn tay bịt miệng cô lại. Hành động đó gây ra một phản ứng tức thì bên trong cô. Nó cứ như thể cô là một thùng chứa thuốc súng và ai đó đã châm ngòi nổ. Đột ngột, cô trở thành một quả bóng năng lượng và cô bắt đầu đá chân, cào cào và đánh đấm, và cô xoay xở để cấn ngập răng vào lòng bàn tay đang che lấy miệng cô.

“Là tôi đây,” cô nghe Đại úy Montgomery nói. “Chỉ là tôi thôi.”

Nếu đó là để cô bình tĩnh lại, thì nó đã có tác dụng ngược. Khi cô cắn anh và anh buông miệng cô ra, cô bắt đầu hò hét vào anh. “Tôi không muốn anh. Tôi ghét anh. Tránh xa tôi ra.” Cô tiếp tục chiến đấu với anh, đá ra sau với gót chân, đập đập đầu cô vào ngực anh.

Anh quấn tay anh quanh cô, khoanh hai cánh tay của cô vào ngực. Cái này có tác dụng giữ cô khỏi cắn và cào anh, nhưng gót chân cô vẫn tự do để đá, vậy nên anh hạ cô xuống đất và quăng một chân đè lên cả hai chân cô.

“Yên nào,” anh nói xoa dịu khi anh chạm vào khuôn mặt ướt át mồ hôi. “Ổn cả rồi. Bây giờ cô đã an toàn.”

“An toàn?” Cô hét vô lỗ tai anh. “Tôi sẽ an toàn hơn với bọn sư tử núi làm bạn đồng hành trước khi anh tới. Tại sao anh không ngủ đi? Tôi đã sợ mình cho anh đủ liều thuốc phiện để giết chết anh.”

“Nó không đủ. Ở đây rồi, dừng nó lại đi,” anh nói khi cô tỉnh thử cắn anh lần nữa. Anh áp chiếc má ria mép lởm chởm của mình vào bờ má láng mượt của cô. “Giờ tôi đã ở đây với cô và cô an toàn.”

Maddie ngừng chống trả anh vì cô buộc phải thế, vì anh đã vặn chặt cô lại đến nỗi cô không thể nhúc nhích, nhưng cơn thịnh nộ của cô vẫn trào lên bên trong. “Ra khỏi người tôi ngay! Cút đi và để tôi yên. Tôi không cần anh.”

Anh không dịch chuyển ra thậm chí lấy một phân, mà vẫn ôm lấy cô một cách an toàn. “Phải, cô có cần tôi. Hãy nói tôi biết chuyện gì xảy ra. Kể tôi nghe cô đã làm gì, cô đã ở đâu.”

Cô biết mình không thể kể cho anh nghe. Cô không thể kể cho bất cứ ai cả. Ngay cả nếu Nghe Tốt có xuất hiện, cô cũng không thể kể cho ông ấy. “Tôi không thể nói cho anh được,” cô nổi điên lên với anh, nhưng trước sự kinh sợ của cô có một nỗi tắc nghẹn trong giọng nói: “Tôi không thể kể thậm chí với ba tôi.”

Anh xoay đầu lại để nhìn cô. “Cô có thể kể với tôi,” anh thì thầm.

Chính những lời lẽ đó đã khiến những giọt nước mắt bắt đầu. Cô đã cố để nuốt ngược chúng trở lại, nhưng không thể. Cô cố gắng tìm kiếm cơn thịnh nộ của mình một lần nữa, nhưng cô không thể phục hồi lại nó. Thành thật mà nói, cô vui mừng vì được nhìn thấy một con người khác. Cô đã mệt mỏi phải cô độc rồi. “Tôi không thể kể với bất kỳ ai. Không một ai.” Những giọt nước mắt đã chiến thắng, và một dòng chảy như thác lũ đều đặn tuôn ra.

’Ring rời khỏi cô và kéo cô vào trong vòng tay của mình. Trong khi giữ lấy cô, anh ngồi dựa lưng vào một cái cây và giữ cô tựa vào anh, vỗ về cô như thể cô là một đứa trẻ. “Cứ tiếp tục khóc đi, cưng. Em xứng đáng được khóc.”

Từ hồi Laurel bị bắt đi, Maddie đã không cho phép mình được khóc nhiều. Cô đã rất dũng cảm và mạnh mẽ như cô tự nhủ với chính mình rằng cô đang thực hiện những việc cần phải được hoàn thành. Nhưng rồi, có lẽ lý do cô có thể can đảm là vì cô đã từng hi vọng, hi vọng rằng Laurel sẽ quay về với cô và rằng mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp cả. Nhưng sau đêm nay hi vọng của cô hầu như đã tan biến.

’Ring vuốt tóc cô và ôm lấy cô chặt khít và an toàn trong khi cô khóc. Anh nói rằng giờ cô đã an toàn, và cô thực tình cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Và khi đầu óc cô đã tỉnh táo hơn ở một mức nào đó, cô biết ơn rằng anh đã không phát khùng với cô vì cái tội quay lại dùng thuốc phiện lên anh một lần nữa. Cô cố đẩy anh ra, nếu không vì lý do nào khác hơn là cô cảm thấy rất ngượng ngùng. Cô ngồi lên đùi anh. “Tôi thật xin lỗi, Đại úy. Tôi không thường làm như thế này.”

Anh vén một lọn tóc sau tai cô và trao cô một chiếc khăn tay sạch sẽ. Maddie mừng là bóng tối đã ẩn đi khuôn mặt đỏ ửng của cô. Nguyên cả phần phía trước áo sơ mi và phần lớn áo vét tông của anh đã ướt mềm.

Cô sịt mũi và âm thanh không giống quý cô đó còn làm cô thấy ngượng hơn nữa. “Thông thường tôi tự kiểm chế mình tốt hơn thế này. Tôi...” Cô bỏ dở, không biết nên nói gì. Cô bắt đầu đứng lên khỏi đùi anh, nhưng anh kéo cô trở lại vào trong vòng tay của anh và ôm đầu cô dựa vào ngực mình.

Cô có thử rời đi khỏi anh, nhưng nó không phải là một ý định nghiêm túc để cử động và anh không cần phải ráng quá nhiều sức để giữ được cô với anh. Tim anh áp vào má cô cảm giác thật tuyệt, và trong khi cô nằm lên anh, cô cầu nguyện rằng anh sẽ không một lần nữa bắt đầu yêu cầu cô kể cho anh nơi cô đã đến.

“Tôi không đoán anh có nhiều phụ nữ khóc trên người anh trước đây, phải vậy không, Đại úy? Tôi có thể tưởng tượng hầu hết phụ nữ làm hết sức mình để trình diễn ra mặt bộ mặt tốt nhất của họ với anh. Không được để Đại úy Montgomery đẹp trai nhìn thấy một quý cô theo bất kỳ cách nào khác trừ cách tốt nhất của cô ấy.”

Cô đã cố tình làm cho lời bình luận của mình có hơi chút ác ý-bất cứ thứ gì để cứu cho sự ngượng ngùng của cô đi xa hơn, nhưng anh đã im lặng trong quá lâu đến nỗi cô cảm thấy tội lỗi về sự xấu xa của mình. Cô vẫn nằm lên người anh, lắng nghe nhịp đập tim anh và cố nghĩ về bất kỳ thứ gì ngoại trừ Laurel.

“Thật ra,” anh chậm rãi nói. “Tôi đã từng ôm em gái tôi, Ardis, sau khi Davy chết. Nó đã khóc lúc đó.”

Maddie giữ im lặng, cho phép anh có thời gian để kể cho cô nghe câu chuyện nếu anh muốn. Cô không muốn rời khỏi vòng tay của anh, không muốn dịch ra khỏi anh, và nghĩ về ai đó khác sẽ khiến cho tâm trí cô thoát khỏi Laurel. “Davy là ai?”

“Davy là con trai của một người phụ nữ làm việc cho chúng tôi. Chồng bà ấy đã bị giết trước khi Davy được sinh ra vì vậy chúng tôi trở thành gia đình của cô, và với việc có rất nhiều trẻ con trong nhà chúng tôi, luôn luôn có rất nhiều việc để làm. Em tôi Ardis được sinh ra hai ngày trước Davy, và nó có vẻ như là tự nhiên khi đặt cả hai bọn chúng lại với nhau. Chúng chơi cùng nhau, ngủ cùng nhau, đi những bước đầu tiên bằng cách bám chặt vào nhau.”

Anh nhìn ra vào trong màn đêm và mỉm cười. “Tôi đoán nó có chút kỳ lạ rằng không hiểu làm thế nào chúng được bỏ mặc tự do phát triển, nhưng mẹ tôi mỗi năm là cho ra đời một đứa nhóc, và tôi đoán mọi người đã thấy biết ơn rằng ít nhất hai đứa nhỏ không cần sự chú ý liên tù tì của họ. Là anh hai, với cả một đám em trai loắt choắt bám theo, tôi rất mừng khi có bớt đi một người quấy rầy mình.”

Anh hít một hơi và đặt tay anh lên tóc Maddie và bắt đầu vuốt ve nó. “Ba năm trước, khi Ardis được mười bảy, tôi nhận được một lá thư từ nó hỏi rằng liệu tôi có thể trở về nhà dự đám cưới của nó với Davy hay không. Với hai đứa chúng nó, một đám cưới dường như quá hạ thấp đến cực điểm. Tôi không chắc là mình thậm chí từng thấy một đứa mà không có đứa kia.” Anh mỉm cười lần nữa. “Cô nên gặp chúng kia! Chúng cứ như một thể giới đối với chính chúng vậy. Chúng nói chuyện với nhau không ngắt, nhưng khi ai đó khác thử nói chuyện với chúng, chúng không nói lấy một lời. Tôi rất mừng khi Ardis bảo tôi đến dự đám cưới của nó bởi lẽ, nói thật với cô, tôi không chắc nó biết bất kỳ ai trừ Davy đang sống.”

“Anh trở lại?”

“Phải, tất nhiên. Tôi trở lại Warbrooke ba ngày trước lễ cưới. Mẹ tôi ở trong tình trạng rối loạn vì Ardis là đứa con đầu tiên của mẹ làm kết hôn. Ardis là người bình tĩnh nhất trong cả đám. Thời gian duy nhất nó thể hiện bất kỳ sự xúc động nào là khi mẹ tôi bảo với nó không thể gặp Davy trong vòng hai mươi bốn giờ trước lễ cưới. Tôi không nghĩ Ardis đã từng đi nhiều hơn một tiếng đồng hồ trong đời nó mà không có Davy ở bên cạnh, và nó rất không lấy làm thích cái ý tưởng phải thiếu vắng Davy. Tôi nghĩ rằng nếu nó được quyết định mọi thứ, nó sẽ thà hoãn lễ cưới lại còn hơn là thiếu vắng Davy trong suốt nguyên một ngày.”

Anh tạm ngưng chốc lát. “Cả Davy cũng không thích ý tưởng chia cách. Cậu ấy không nói nhiều-cậu ấy chưa bao giờ nói-nhưng chúng tôi nghĩ rằng đó là tại sao cậu ấy lại một mình bơi thuyền ra Đảo Ma.”

“Đảo Ma?”

“Warbrooke là mũi của một bán đảo và có những hòn đảo cách đây không xa. Người ta đồn Đảo Ma bị ám bởi hai người đàn ông, một trong số họ đeo một cái mặt nạ đen. Những cậu bé hay mang những cô bé tới đó để hù cho chúng sợ.”

“Anh có không?”

“Không.”

Anh lại im lặng, không nói gì, chỉ ôm lấy cô và vuốt tóc cô.

“Chuyện gì đã xảy ra với Davy?”

“Chúng tôi không biết. Cậu ấy không bao giờ trở về nữa. Khi cậu ấy không xuất hiện cho lễ cưới chúng tôi biết rằng đã có điều gì đó sai trái. Davy sẽ không bỏ rơi Ardis. Mọi người bắt đầu tìm kiếm. Em trai tôi Jamie tìm thấy chiếc thuyền nhỏ có gắn mái chèo của Davy. Nó đã bị mắc trên một cọc đá ở vùng phía bên kia của Đảo Ma. Nhưng không có dấu hiệu gì của Davy cả.”

“Ardis đã tiếp nhận tin tức này như thế nào?”

“Nó đã rất, rất bình tĩnh. Mọi người xung quanh khác đều khóc lóc, không ngủ, chỉ ăn đủ để giữ chúng tôi còn sống khi chúng tôi tìm kiếm cậu ấy, nhưng Ardis vẫn bất động và lặng lẽ, không nói bất cứ gì. Vào ngày thứ ba sau cái hôm mà lễ cưới đã định là phải diễn ra, xác của Davy trôi dạt vào bờ.”

“Chuyện gì đã xảy ra cho cậu ta vậy?”

“Chúng tôi không bao giờ biết được. Sau ba ngày trong nước, thân xác đã bị biến dạng và những con cá...”

“Tôi hiểu. Còn về Ardis? Cô ấy có khóc lúc đấy không?”

“Không, lúc đó nó không hề khóc. Mẹ tôi đi báo tin cho nó và Ardis tiếp nhận nó rất tốt. Mọi người đều nhẹ nhõm—đó là, cho đến ngày tiếp theo vào bữa ăn sáng, khi Ardis cứ tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ. Ai đó hỏi nó đang chờ cái gì và nó nói nó không thể tưởng tượng điều gì đã giữ chân Davy.”

“Thật khủng khiếp.”

“Phải, chính thế. Không ai biết phải làm gì cả. Trong hai ngày tất cả chúng tôi thập thò quanh nhà, sợ hãi rằng Ardis đã bị mất trí. Tôi biết tất cả mọi người đều có ý tốt khi họ quá bảo bọc chăm chút cho nó, nhưng tôi đã trải qua một ít thời gian trong quân đội và tôi đã nhìn thấy vài thứ.”

“Như là?”

“Những thứ tôi không muốn nhớ, càng không muốn nhắc lại. Nhưng tôi đã thấy những người phụ nữ, cũng như đàn ông, những người đã phải chứng kiến những điều kinh khủng xảy đến với người họ yêu quý. Họ cũng đã cố gắng hết sức có thể để ngăn ngừa bất cứ thứ gì xảy ra.”

“Anh đã làm gì?” cô hỏi, cảm thấy rằng anh là những đã giúp Ardis.

“Tôi đem nó đi gặp xác Davy.”

Cô chuyển mình để nhìn vào anh. “Cái xác của cậu ta mà cá đã...”

“Ừm. Tôi nghĩ nó sẽ bị sốc để đối mặt được với thực tại.”

“Có không?”

“Không. Nó nhìn vào cái xác nhưng nó không thấy gì cả. Nó nói rằng nó phải trở về nhà ở đó khi Davy quay lại từ Đảo Ma.”

Anh hít một hơi. “Gia đình tôi đã khá giận dữ với tôi khi tôi trở về nhà. Họ nghĩ Ardis nên ở trên giường. Chỉ là một cảnh tượng đáng sợ và tất cả mọi người đều về phe của nó và chống lại tôi. Cô có lẽ sẽ cho tôi là một tên quái vật và muốn làm tổn thương em gái chính mình.”

Cô có thể nghe thấy nỗi đau đớn vẫn chất chứa trong giọng của anh.

“Cuối cùng mẹ tôi là người đã hỏi tôi muốn làm gì với Ardis, và tôi nói rằng tôi muốn dẫn nó đi cùng tôi tới Đảo Ma, chỉ hai chúng tôi. Mẹ tôi đóng góp thức ăn và chăn mềm cho bọn tôi và, trong khi mọi người khác phản đối, tôi chèo thuyền đưa Ardis ra ngoài đảo.”

“Anh đã nói gì với cô ấy?”

“Tôi ban đầu không biết phải nói gì, những mỗi lần nó nhắc tới Davy tôi bảo nó cậu ấy đã chết. Nó mặc kệ tôi. Nó hành động như nó vẫn luôn làm, nhưng có một sự hoang dại chắc chắn trong mắt nó mà tôi chưa từng thấy trước đây. Vào ngày thứ ba tôi không thể chịu đựng nó thêm nữa. Nó nhắc đến Davy và tôi túm lấy nó, xóc nó và hét vào nó rằng Davy đã chết và rằng cậu ấy sẽ không bao giờ trở lại lần nữa.”

Anh giữ chặt Maddie vào sát anh hơn. “Ardis bắt đầu chống trả lại tôi, chiến đấu với tôi dữ dội như bất kỳ ai đã từng chiến đấu trước đây. Nó muốn bỏ chạy khỏi tôi. Tôi không biết nó muốn làm cái gì nếu nó thoát đi được, nhưng tôi sẽ không thả ra nó để biết được. Tôi gắng giữ lấy những móng tay của nó khỏi mặt tôi, và khi nó cứ đá tôi, tôi ngồi lên chân nó và tháo giày của nó ra.”

Maddie nhìn lên anh, nhưng anh đẩy đẩy cô trở xuống lại.

“Tôi không biết nó đã chiến đấu trong bao lâu, nhưng nó mất hết một lúc. Một giờ hoặc có lẽ hơn. Tôi nghĩ nó đã thấm mệt, vì vậy tôi thả lỏng sự kiểm giữ của mình lên nó và nó trượt đi khỏi tôi mau lẹ như một con lươn vậy. Tôi đoán những giác quan của tôi đã bị cùn hoặc gì đó, vì nó đã lên được ra sau lưng tôi và đập tôi bằng cái gì đó. Nó làm mê mụ tôi, đánh ngất tôi đi trong khoảng vài phút.

“Cô ấy đã làm gì?” Maddie cảm thấy trái tim cô đập thình thịch trong mối thương cảm dành cho cô gái.

“Tôi nghĩ nó tính tự nhấn chìm bản thân, vì nó đang bối rối vì hướng đất liền. Mất một chốc để tôi tìm ra nó, và khi đó nó đã quá xa đến nỗi tôi không chắc liệu đó có phải là đầu của nó mà tôi thấy hay là một cái bẫy tôm hùm. Tôi đi theo sau nó. Nó là một tay bơi nhanh nhẹn, dai sức và tôi nghĩ tôi sẽ không thể bắt kịp nó.”

“Nhưng anh đã.”

“Tôi đã. Và khi nó bắt đầu đánh nhau với tôi trong nước, tôi kéo mạnh nó lên và tống vào hàm nó một cú, làm nó bất tỉnh, rồi bơi ngược về đảo với nó. Cả hai đứa tôi đều đang chết cứng, và tôi biết không có thời gian để nhóm lửa, vậy nên tôi cởi bỏ áo quần của nó và của tôi, đến tận da, kéo nó lên trên đùi tôi, quần lấy bốn cái mền xung quanh chúng tôi và cố gắng để cơ thể ấm lên.”

“Và đó là khi cô ấy khóc,” Maddie nhẹ nhàng nói.

Anh không nói lời nào trong một lát. “Khi nó tỉnh dậy nó nói nhỏ nhẹ tới nỗi tôi khó mà nghe được nó. Nó bảo rằng nó và Davy đã quyết định đợi đến khi chúng kết hôn trước khi làm tình với nhau. Chúng quyết định rằng chúng đã biết lẫn nhau quá nhiều đến nỗi chúng sẽ giữ lại một điều cho sau này. Nó nói rằng nó đã luôn luôn biết khi nó ngồi đó, khỏa thân, trong vòng tay của một người đàn ông trần trụi, đó sẽ là trong vòng tay của Davy, chứ không phải trong tay của anh trai nó và chắc chắn không phải trong tay của người anh trai xấu xí nhất của nó.”

Maddie không nhìn anh, bởi cô biết có những giọt nước mắt trong mắt anh cũng như trong giọng nói của anh vậy.

“Sau đó Ardis đã khóc. Nó khóc cả ngày còn lại và phần lớn buổi tối. Tôi nhóm lửa và hong khô quần áo của chúng tôi, mặc đồ vào và nó vẫn khóc. Tôi cho nó ăn một ít tôm hùm nhưng không gì khác nữa. Nó-”

Anh bỏ ngang, và Maddie biết anh không thể nói về nó thêm được nữa. Cô nhấc cánh tay mình lên vòng quanh cổ anh và kéo mặt anh xuống để nó vùi vào trong cổ cô. “Tôi thật sự lấy làm tiếc, thật sự rất tiếc.”

11. Chương 11

Cô giữ mặt anh tựa lên cổ mình trong một lúc. Vậy ra, đây chính là Đại úy Montgomery hoàn hảo, điềm tĩnh. Đây chính là người đàn ông dường như biết làm mọi thứ. Đây chính là người đàn ông bảo với người ta điều cần phải làm và cách thức để thực hiện nó.

Cô vuốt tóc anh và ôm anh, và chợt cô nảy ra ý nghĩ rằng cô chưa từng gần gũi với một người đàn ông nào như với anh cả. Trong suốt ngần ấy năm cô đi khắp nơi vòng quanh thế giới với sự đỡ đần của John, cô có thể giữ cho mình có một khoảng cách với những người khác. Nó khá dễ dàng để giữ vẻ ngoài là một nữ công tước, nhưng với người đàn ông này cô không thể đeo lên bất cứ một cái vẻ ngoài nào được.

“Giờ đây?” anh hỏi, đầu anh cử động và anh nắm lấy tay cô.

Đó là chiếc nhẫn của Laurel mà cô đã trượt nó vào ngón út của cô.

“Không gì cả,” cô nói, và giật tay mình lại.

“Tôi có thể kể cho cô nghe mọi thứ về bản thân tôi, nhưng cô không thể kể gì với tôi về cô hết, phải không?”

Cô muốn phản đối rằng điều anh nói là không công bằng, rằng có những nguyên do khiến cô không thể nói với anh về bản thân cô, nhưng cô không nói. Maddie nhớ lại gã đàn ông đã nói rằng những người bắt giữ Laurel nổi giận với viên sĩ quan đang bám theo cô.

Cô di chuyển ra khỏi đùi anh. “Tôi đã nói anh nghe ít nhất một ngàn lần, Đại úy, tôi không muốn lẫn không cần anh. Giờ thì, nếu anh thứ lỗi cho tôi, tôi sẽ trở xuống khu cắm trại.”

Anh đứng dậy và tóm lấy cánh tay cô. “Trong trường hợp cô không chú ý, giờ đang đêm còn cô thì mệt mỏi và cần nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ qua đêm tại đây.”

Qua đêm với anh? Ngủ trong lều với anh ở gần bên là một chuyện nhưng nó là hoàn toàn khác khi ngủ ngoài trời với không có gì ngăn giữa họ trừ một chút bầu không khí miền đồi núi. “Tôi sẽ xuống núi.”

Anh bắt lấy cánh tay cô lần nữa. “Không, cô không được.”

Cô giật mạnh ra khỏi anh. “Tôi hầu như chắc chắn sẽ trở lại nơi cắm trại. Nếu anh mệt, anh có lẽ cứ ở lại đây, đó là sự lựa chọn của anh. Tôi thì không cố áp đặt ước muốn của tôi lên người khác. Giờ thì, anh vui lòng tránh khỏi đường tôi?”

Anh không chuyển động. “Cô sẽ vẫn không chịu nói tôi nghe bất cứ điều gì, phải không?” anh êm ái nói.

“Không có gì để nói cả.” Cô nhìn trừng trừng lên anh, chỉ vừa đủ nhìn thấy anh trong bóng tối.

“Khi nào cô sẽ gặp lại hân ta?”

“Ba ngày,” cô nói trước khi suy nghĩ.

Anh có vẻ đang ngẫm nghĩ về điều gì khác. “Tôi không muốn cô trở lại trại tối nay. Có vài thứ không ổn trong cái trại đó. Vài thứ không ổn với một trong những người của cô, và tôi chưa biết đó là ai.”

“Edith,” Maddie nói nhanh. “Ý tôi là, nếu có điều gì đó không ổn, tôi không nghi ngờ gì rằng Edith chính là nguyên nhân.”

“Toby đang cố thử tìm ra những gì ông ấy có thể, nhưng trong lúc đó tôi không muốn cô ở gần nơi đó một thời gian.”

“Vậy nên, anh muốn tôi qua đêm tại đây trong rừng với anh. Một mình. Chỉ hai ta. Nói tôi nghe, Đại úy, anh cũng lên kế hoạch cho chúng ta cùng nhau chia sẻ chăn mền chứ?”

“Tại sao, Cô Worth, suy nghĩ đó chưa từng đi ngang qua tâm trí tôi. Nói tôi nghe, phải chăng cô luôn có những suy nghĩ về xác thịt như vậy, hay đó chỉ là do tôi đã kích động cô?”

“Đi chết đi,” cô nói, và bắt đầu đi xuống núi. Cô nghe tiếng ‘Ring đi về hướng con ngựa của anh, và anh không cố cản trở cô lần nữa, vậy nên cô có thể đi được vài đoạn trước khi anh chặn cô lại. Thật khốn kiếp, nhưng anh ta có thể đi chuyển trong yên lặng! Cô tự hỏi Nghe Tốt đâu rồi và liệu ông ấy có bị ấn tượng với những năng lực của chàng trai trẻ này không. Có lẽ là không, cô nghĩ. Nghe Tốt không bị ấn tượng nhiều lắm với bất cứ chuyện gì một người da trắng có thể làm.

“A, Đại úy Montgomery, thật là một sự ngạc nhiên khi gặp anh ở đây. Mặc dù tôi nên đoán ra là anh sẽ tái xuất hiện. Nó như thể là tôi không còn được cho phép có bất kỳ sự riêng tư nào nữa từ hồi anh bước vào đời tôi.”

“Tôi muốn chỉ cô xem vài thứ.” Anh nhấc cánh tay phải của cô lên và cô cảm thấy thứ gì đó nặng nề trượt vòng quanh cổ tay mình. Một vòng đeo tay? Anh đang tặng cô một chiếc vòng đeo tay, bây giờ, ngay giữa đêm khuya khoắt ư?

Khi anh thả cánh tay cô xuống, cô nhận ra nó nặng hơn là cô ban đầu đã nghĩ-và nó kêu lách cách. “Cái quái quỷ gì-” cô lầm bầm, rồi cô biết được anh đã làm gì.

Còng tay! Anh đã còng tay cô vào anh. Cô giật mạnh cánh tay của cô và thấy có khoảng ba phần tư mét dây xích kết nối hai người bọn họ lại với nhau. “Thả tôi ra,” cô nói qua kẽ răng.

“Tôi sẽ thả vào buổi sáng, nhưng còn bây giờ tôi cần ngủ một ít, và với cái cách cô cứ lên lút loanh quanh, tôi có lẽ sẽ ngủ trong khi cô rời đi mất.”

Cô quá sức tức giận đến nỗi không thể lên tiếng.

“Thôi nào,” anh nói cứ như thể chẳng có gì sai trái cả, và khi anh di chuyển, cánh tay cô nâng lên.

Cô đứng nguyên tại chỗ.

“À, bây giờ đi nào. Cô sẽ không hờn giận đấy chứ, phải không? Có cần phải thấy rằng đây là cách duy nhất. Tôi không thể bảo vệ cô trong lúc say ngủ, và tôi không thể để cô tự mình đi xuống núi. Chắc chắn là ngay cả cô cũng có thể thấy điều đó.”

Cô nuốt ngược xuống cục nghẹn trong họng cô. “Thả tôi ra,” là toàn bộ những gì cô có thể nói.

“Ôi, địa ngục,” anh nói trong tông giọng một người đàn ông bị đẩy đến cực hạn của mình, rồi anh nhắc bổng cô lên trong vòng tay của anh và bế cô trở ngược lên núi đến chỗ con ngựa của anh đang đứng.

Cô không chống trả anh. Cô biết được từ kinh nghiệm thực tiễn rằng đánh nhau chẳng tốt lành gì cả, nhưng cô nằm đơ cứng, còn giống hơn là cả một tấm ván duỗi thẳng trên cánh tay anh.

Khi anh đã tới chỗ con ngựa, anh đặt cô xuống và bắt đầu tháo yên cho nó. Mỗi lần anh chuyển động, sợi xích kêu loảng xoảng và cánh tay cô gợn lên.

“Tôi phát hiện ra tình huống này không thể chịu đựng nổi,” cô nói trong một âm giọng bình tĩnh nhất cô có thể xoay ra được. “Tôi không thể chấp nhận chuyện này.”

Anh tháo cái yên và đi đến đặt nó trên một gốc cây, và khi anh bước đi, anh kéo Maddie theo với anh. “Cô sẽ quen với nó thôi.” Anh quay lại cô. “Coi nè, tôi cũng không muốn phải làm chuyện này. Tôi đã suy nghĩ rất lâu và khó khăn trước khi làm nó. Nếu cô là một người phụ nữ có lý lẽ, có lẽ tôi có thể nói chuyện với cô, nhưng nói chuyện với cô cứ như nói chuyện với con ngựa của tôi ấy. Cô cười và nói dối và hát quá sức là tuyệt và, nếu tôi thả cô đi với những thứ tôi không nên cho phép thì nó cũng y chang như việc tôi để Butter bỏ đi với những thứ tôi nên dùng để kỷ luật nó vậy.”

Lý lẽ? Gã đàn ông này nói lý lẽ? Cái gã đàn ông, người mà nghĩ rằng một con ngựa hẳn ta sở hữu và một người phụ nữ dứt khoát không phải hẳn sở hữu là một và giống nhau, nói chuyện với cô về lý lẽ á?

“Tôi không phải ngựa của anh,” cô lặng lẽ nói. “Anh không thể trói tôi lên nhưng anh làm với ngựa của mình được.”

Anh chà một nắm cỏ lên tấm lưng mồ hôi của Buttercup. “Tin tôi đi, tôi không muốn, nhưng tôi không thấy được hướng nào khác nữa. Cô chuẩn bị ngủ vài giấc được chưa? Tôi mệt lắm rồi. Tôi không biết làm thế nào mà cô giữ được tới hàng giờ như vậy. Có lẽ là nhờ tất cả những năm tháng cô trải qua ở châu Âu. Cô muốn ngủ bên trái hay phải?”

“Tôi ngủ một mình,” cô nói chầm chọc.

“Tôi sẽ làm hết sức có thể để cho phép cô làm thế. Có vài sự nói lỏng giữa chúng ta với sợi xích này.” Anh kéo cô đến chỗ con ngựa của cô và bắt đầu tháo yên cho nó.

“Tôi... tôi phải có vài sự riêng tư. Anh sẽ cần phải thả tôi ra để cho tôi một vài khoảng thời gian ở một mình.” Cô làm cho giọng cô nghe thành thật hết mức có thể.

“Và sau đó cô sẽ trở ngay lại đây và để tôi đặt còng tay vào lại?”

“Hẳn rồi.”

Ngay cả trong bóng tối cô cũng có thể thấy vầng sáng lóa lên từ hàm răng trắng của anh khi anh cười với cô. “Thỉnh thoảng tôi có lẽ giống như vừa mới sinh ra ngày hôm qua, nhưng nếu tôi không học thêm điều gì khác nữa, thì đó là cô, con chim hót bé nhỏ thân yêu của tôi, không thể tin tưởng được. Cô có thể ra phía sau những cái bụi cây đằng đó. Tôi hứa sẽ không nhìn.”

Maddie siết chặt môi lại. “Tôi đã thay đổi ý định.”

“Cứ tự nhiên, nhưng nó sẽ là một đêm dài đấy. Giờ, cô muốn cái mền nào?”

Cô vơ lấy cái mền gần nhất từ anh. Thử nghĩ coi chỉ mới hồi nãy cô còn thấy đồng cảm với anh cơ đấy. Cô bắt đầu dậm chân bước đi, nhưng cô chỉ đi được vài bước trước khi cô kéo ngược lại. Bị xích với anh còn hơn là bị xích với một cái cây nữa. Nếu anh không đi chuyển, thì cô cũng nghĩ đi.

“Ô, thứ lỗi cho tôi,” cô nói, giọng cô rót ra từng giọt mĩa mai châm biếm. “Trong chốc lát tôi quên mất rằng mình hiện thời có ít tự do hơn ngay cả hồi lúc mới gặp anh. Giờ tôi không thể đi đến nơi tôi cần hoặc ngủ tại nơi tôi muốn.”

“Cô có lẽ không cần bất kỳ sự riêng tư nào, nhưng tôi thì có.”

“Tôi sẽ đợi anh cạnh con ngựa,” cô nói với hơi chút quá háo hức.

Anh cười khúc khích. “Tôi không cho là vậy. Tôi nghĩ những sự đa cảm mỏng manh của cô sẽ phải vượt qua được cú sốc thôi.”

Cô quay lưng lại với anh. Cô khoanh tay trước ngực, nhưng anh phải dùng cả hai bàn tay của mình, và khi anh làm kéo theo cả tay cô về phía trước. Cô chú ý rằng anh đã ghim tay phải của cô và tay trái của anh, để lại bàn tay nhiều kỹ năng hơn được tự do.

“Thế tốt hơn rồi,” anh nói.

“Tôi không muốn nghe về nó.”

“Bộ cô tính nổi điên với tôi cả đêm à?”

“Cả đêm? Đại úy Montgomery, cho anh biết, tôi tính sẽ nổi điên với anh trong cả phần còn lại của đời tôi luôn ấy. Chẳng lẽ anh không có bất cứ khái niệm nào của cái sự thật rằng tôi là một con người tự do và rằng tôi có quyền và ước muốn của riêng mình ư? Rằng tôi có quyền được tự do nhiều như là anh có ư?”

“Cô không có quyền tự để cho mình bị giết và, trong chừng mực tôi có thể nói được, đó đúng là nơi cô đang đâm đầu vào.”

“Tôi không gặp nguy hiểm.”

“Tôi hiểu. Thế ai mới gặp nguy hiểm?”

“Anh!” Cô che vội bàn tay còn tự do của mình lên miệng.

“Cái đó thật thú vị. Rất thú vị. Vậy ra, tôi đoán tất cả mớ chuyện lén lút về cô là để bảo vệ tôi đấy. Cô quá yêu thích tôi đến nỗi cô mạo hiểm mạng sống của cô để bảo vệ cho tôi.”

“Không, tôi không nói thế. Ý tôi chỉ là...” Cô không có lời giải thích nào cho anh.

“Thôi nào, hãy đánh vài giắc. Cô đã quá mệt đến nỗi cô đang làm rối tung lên hết mấy lời nói dối của mình rồi kìa.”

Cô đứng sang một bên, cố gắng không cho phép anh giật cô đi tới mỗi lần anh di chuyển, nhưng không thành công, trong khi anh trải hai tấm mền trên mặt đất.

“Xin lỗi, nhưng đó là khoảng cách xa nhất tôi có thể phân cách chúng ra. Ta sẽ phải ngủ với những cánh tay giang rộng cũng như nó.”

“Chuyện này thật nực cười làm sao. Anh sẽ thả tôi ra nếu tôi thề sẽ không bỏ chạy chứ? Tôi sẽ ngủ rất gần với anh, gần tới nỗi anh sẽ nghe thấy được nếu tôi có làm gì đó quá nhiều như trở mình, nhưng xin hãy tháo cái này ra khỏi cổ tay tôi. Nó nặng và nó đau.”

Anh quay về phía cô, và trong một khoảnh khắc cô nghĩ rằng anh sẽ đồng ý, nhưng rồi anh thở dài. “Tôi muốn lắm, nhưng không thể. Cô muốn bên nào?”

Cô giật sợi xích, kéo theo tay anh lên, và đi tới cái mền bên trái, rồi nằm xuống, cánh tay cô giơ thẳng lên, chỉ về hướng anh.

“Tôi nghĩ...” anh bắt đầu. “Ý tôi là...”

Cô không nhìn anh mà ngó chăm chăm lên những vì sao.

Anh nằm xuống trên tấm mền cách cô một thước, và cô ngay lập tức nhận ra vấn đề. Khi anh nằm ngửa, như cô, cánh tay anh bị vắt ngang qua ngực anh, cũng như của cô, và vì những cái mền của họ quá cách xa, họ phải duỗi nó ra. Toàn bộ trong tất thấy, cái thế nằm này còn hơn là cả đau đớn nữa. Nhưng cô thề rằng cô sẽ chịu đựng bất cứ nỗi đau nào trước khi cô nói một lời nào khác với anh.

“Cô không nghĩ là ta có thể, ừm... đổi chỗ à, được không? Nếu cô sang bên này tôi sang bên kia, có lẽ nó sẽ được việc hơn.”

“Tôi thấy mình tự do thoải mái như bất cứ tù nhân nào có thể, Đại úy.”

“Tôi hiểu. Sẽ không nhúc nhích thậm chí cô có đau nhức suốt đêm, phải không?”

Cô không trả lời anh, mà ngó chăm chăm lên những vì sao, cả người cô cứng đờ với cơn phẫn nộ. Điều tiếp theo cô biết, anh ở trên người cô, toàn bộ cơ thể anh bao phủ lấy cô. Theo bản năng cô bắt đầu đâm đá lung tung.

“Cô có thể yên trong một lát giùm cái?” anh nói đầy vẻ cầu tiết. “Tôi chỉ cố sang được bên kia của cô. Bởi vì cô từ chối nhúc nhích và bởi cô cứ liên tục phàn nàn rằng tôi thô bạo với cô, đây là cách duy nhất.”

Anh lặn khỏi cô và nằm sang phía bên kia trong một chốc. “Ô, xin lỗi,” anh nói khi anh với tay qua cô để lấy tấm mền của anh. Và khi anh làm vậy cánh tay anh tựa trên ngực cô, và trong một thoáng anh nhìn xuống cô. Maddie nén hơi thở, nghĩ rằng anh sẽ hôn cô. Nhưng anh chỉ thì thầm, “Xin lỗi lần nữa,” và di chuyển sao cho anh không chạm vào cô nữa.

Cô tự nguyện rửa bản thân trong vài thứ tiếng và bắt đầu khoanh tay quanh ngực, nhưng điều đó kéo theo cả bàn tay của Đại úy Montgomery và thế là nó đập ngay lên bầu ngực của cô. Cô quẳng tay của anh ra khỏi người mình như thể nó là thứ gì đó xấu xa không bằng.

“Tôi ước gì cô đã làm rõ suy nghĩ của cô về việc liệu tôi là một tên cưỡng dâm hay tôi không có hứng thú với đàn bà con gái. Ngủ ngon, tiểu thư.”

Những lời nói của anh khiến Maddie mở miệng tính hỏi anh nói vậy có ý gì, nhưng cô ngậm nó lại. Cô sẽ không hỏi anh gì hết. Cô kéo cái mền siêu mỏng lên người và nhắm mắt. Cô có nghĩ là mình sẽ có thể ngủ được không? Cô lo lắng về Laurel, cô bị trối với một gã đàn ông vì cái điều ngờ ngẩn của anh ta, cô lạnh, đói, áo nịt ngực của cô đang cắt đôi cô ra, và bàng quang của cô thì đầy ứ.

Khi cô nghe thấy nhịp thở sâu say ngủ của Đại úy Montgomery, cô quay sang và ngụyet vào anh. Làm sao anh ta có thể ngủ? Những điều kinh khủng nhất có thể xảy ra và đàn ông không bao giờ đánh mất sự ngon miệng của họ hoặc khả năng của họ trong việc ngủ. Đặt thức ăn trước mặt một người đàn ông và anh ta sẽ ăn nó. Đặt một người đàn ông nằm ngang và anh ta sẽ đi ngủ-hoặc anh ta sẽ bắt đầu làm việc với những cái nút trên áo vấy một phụ nữ.

Cô quay qua nhìn anh, nằm dài trên lưng, đang ngủ. Xung quanh anh là một kho vũ khí đạn dược như thường lệ, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Cô tự hỏi liệu mình có thể có khả năng thò khẩu súng lục khỏi anh không. Có lẽ cô có thể đe dọa anh với nó, khiến anh thả cô ra. Cô lặn bàn tay mình tiến lên từng bước một.

“Tại sao cô không thư giãn rồi đi ngủ và ngừng chơi trò da đỏ đi?”

Giọng của anh quá làm cô ngạc nhiên đến nỗi cô nhảy dựng lên. “Tôi tưởng anh đã ngủ.”

“Rõ là vậy. Có gì không ổn à?” Anh lên tiếng lần nữa trước khi cô có thể thấp lên cơn giận của mình. “Ngoài việc không thích ở đây với tôi.”

“Tôi không thích bị còng, nó đó.”

“Được rồi, cô đã nói thế. Chỉ là hãy đi ngủ đi và trời sẽ nhanh chóng sáng thôi và tôi sẽ mở khóa cái thứ đó. Chuyện này cũng không hẳn là tiện lợi cho tôi lắm đâu. Cô có lẽ không để ý, nhưng chỉ có ba cái mền. Tôi nghĩ mình ở trên vài ba cây xương rồng.”

“Tốt. Anh xứng đáng nhận được nó. Tôi hi vọng anh sẽ không trông đợi tôi nhổ những cái gai ra.”

“Cô muốn tôi kể cho cô một câu chuyện để cô có thể ngủ không? Hay là hát cho cô một bài?”

“Bằng giọng hát của anh? Tôi thà nghe một bản đồng ca của bầy ếch còn hơn.”

“Cô có thể hát cho tôi,” anh êm ái nói. “Tôi thích thế.”

“Một bài hát đối lấy chìa khóa,” cô nói nhanh.

Anh lặng im quá lâu đến nỗi cô quay sang nhìn anh. “Cái đó khó thật. Để cho bản thân mình được mĩ mãn, tôi có lẽ sẽ mạo hiểm cuộc sống của cô. Cô có lẽ giống như những nàng tiên cá và hát cho tôi tiến đến cái chết của tôi. Hoặc cái chết của cô nếu cô rời đi mà không có tôi. Ôi, Maddie, chuyện này thật là tiến thoái lưỡng nan.”

Một lượng lớn cơn giận dữ của cô tan chảy mất và những thứ thịt của cô bắt đầu thả lỏng ra một chút. “Anh thật sự thích nghe tôi hát ư? Anh không còn nghĩ tôi chỉ là một ‘ca sĩ lạng bạt’?”

“Tôi lo là mình sẽ xuống địa ngục vì lời nhận xét đó, thậm chí lo lắng hơn rằng tôi có lẽ xứng đáng nhận sự trừng phạt. Maddie, cô có thể đem người chết sống lại với giọng hát đó của cô.”

Cô xoay mình sang về phía anh. “Thật vậy sao? Anh không còn ghét opera nữa?”

“Ừm, có lẽ tôi có ghét.” Anh nghiêng một ít về phía cô. “Y tôi là, opera nói chung. Nhưng rồi, chính giọng hát của cô là thứ tôi đem lòng yêu. Tôi không quan tâm cô hát cái gì. Cô có thể hát bản thảo Hiệp ước vùng Lancaster tôi cũng không cần biết và tôi sẽ yêu thích được nghe nó.”

“Tôi có hát và bài thông dụng và tôi được bảo rằng tôi hát còn hơn cả tuyệt.”

“Tốt!” Anh khịt mũi chế giễu. “Cô quá tốt đến mức tôi lo rằng Chúa sẽ sớm đem cô đi khỏi mặt đất này bởi vì Người muốn cô dẫn đầu dàn đồng ca thần thánh của Người.”

“Thật ư? Ý tôi là, Đại úy, làm sao anh có thể nói vậy được? Có những ca sĩ khác ngày nay vẫn còn sống. Có Adelina Patti đang hát”-giọng cô rơi xuống quãng tám-“tuần này ở New York.”

“Tôi bảo cô rồi, phải không, rằng tôi đã từng nghe cô ta hát.”

“Tôi nhớ mang máng có gì đó tương tự đã được nhắc tới.”

“Tôi có thể nói với cô rằng âm thanh trong giọng cô ta có lẽ không bao giờ khiến xương tủy của tôi nhúc nhối vì muốn cô ta cả.”

Maddie mỉm cười trong bóng tối với anh, rồi cô đánh mất nụ cười. “Muốn cô ta? Nghĩa là sao? Tức là giọng hát của tôi khiến anh... muốn tôi à?”

“Ồ thì, hẳn nhiên, cô biết là tôi thích ở cạnh cô mà. Tôi đang nuôi hi vọng sẽ hạ gục con rồng đó cho cô và cô sẽ hát chỉ cho mỗi mình tôi.”

“Ồ.”

“Cô có vẻ thất vọng thì phải. Cô nghĩ tôi còn có ý gì khác nữa ư?”

“Không... không, tất nhiên không. Không có gì khác anh có ý ám chỉ, phải không? Vậy nên tôi không thể có khả năng nghĩ ra anh đang ám chỉ thứ gì khác, phải không? Chỉ là không có thứ gì khác để nghĩ, vì thế tất nhiên tôi hiểu ý anh nói là gì.” Cô ngậm miệng lại.

“Tốt, tôi mừng là có được một lần cô hiểu tôi. Dù tôi có thích đổi chìa khóa lấy bài hát nhiều thế nào đi nữa, tôi không thể. Tất cả niềm vui trên thế giới này cũng không đáng để liều mạng sự an toàn của cô.” Anh gáp. “Dù tôi có muốn tiếp tục nói chuyện với cô nhiều thế nào đi nữa, tôi nghĩ ta tốt hơn nên đi ngủ. Ngủ ngon, thiên thần của tôi.”

Maddie bắt đầu phản đối cách anh gọi cô như thế, nhưng cô không. Cô vẫn còn giận anh, nhưng lời lẽ của anh về việc ca hát của cô đã đi trước một quãng xa làm cô cảm thấy thư thái. Cô nhắm mắt lại và trong vài phút đã thiếp ngủ.

’Rìing xoay người nằm nghiêng mà không làm di chuyển sợi xích nằm trên mặt đất giữa họ và nhìn ngắm cô. Anh không thể không mỉm cười. Cô thật quá quắt. Quá quắt, phải, nhưng là người phụ nữ tuyệt diệu nhất mà anh từng chạm trán. Muốn cô ư, anh nghĩ. Không một ai trong lịch sử từng muốn một người nhiều như anh muốn cô. Nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng. Cô chỉ mới bắt đầu nhìn anh như một con người. Anh, không chỉ là bất kỳ người đàn ông nào, chỉ là anh thôi. Và đó là điều anh muốn hơn bất cứ thứ gì khác trên đời, hơn cả điều anh đã từng muốn: anh muốn cô cũng muốn anh nhiều như anh muốn cô. Anh muốn cô trong mọi cách khả dĩ một người đàn ông có thể muốn một người phụ nữ-nhưng muốn cô cũng muốn anh giống y như vậy.

Anh mỉm cười với cô trong bóng tối. Anh chỉ cần phải khiến em nhận thức hơn nữa về anh, thế thôi, anh thầm nghĩ. Anh cần phải khiến em nhìn anh như một người đàn ông. Anh muốn một ít của nỗi đam mê mà em đã đưa vào trong âm nhạc của em. Anh vươn bàn tay tự do của mình qua phần không gian giữa họ và

chạm vào những ngón tay của cô. Cô cuống tròn những ngón tay lại quanh tay anh như một đứa bé. Mỉm cười, anh chìm vào giấc ngủ.

“Maddie,” ’Ring nói nhỏ, “thức dậy.”

Chậm chạp, cô tỉnh giấc và mỉm cười khi thấy anh ở quá gần cô. “Chào buổi s-“ cô nói, nhưng anh phá ngang từ ngữ của cô bằng cách đặt môi anh lên môi cô. Cô trải nghiệm một khoảnh khắc ngạc nhiên trước khi nhắm mắt lại. Rồi môi của anh bắt đầu di chuyển trên môi cô, nhưng không phải là hôn, mà là anh đang nói với cô.

“Ai đó đang tới. Làm ơn nghe theo tôi. Đừng làm bất cứ điều gì ngu ngốc. Làm theo chỉ dẫn của tôi.”

Cô gật đầu trên môi anh. Cô muốn tiếp tục hôn anh, nhưng cô có thể thấy sự chú ý của anh hiện giờ là ở những âm thanh đến từ rừng cây xung quanh họ. Trời chỉ mới sáng sớm, ánh sáng mang sắc xám và lạnh.

Mau lẹ, trong một cử động, anh kéo cô vào trong vòng tay mình và luồn cô nằm dưới anh. Cô biết rằng điều anh đang làm hầu hết là để bảo vệ, vì cùng một lúc anh kéo cô lại anh cũng rút khẩu súng lục của anh ra bên dưới cô. Anh đặt tay còn lại lên con dao của mình, nhưng cô không quan tâm. Cô trượt cánh tay tự do của cô vòng quanh cổ anh và mở miệng cô ra dưới miệng anh khi anh hôn cô lần nữa.

“Tôi không thể tập trung khi cô làm thế này được,” anh nói, và cô có thể cảm thấy trái tim anh hòa cùng nhịp với tim cô. “Tôi sẽ gắng mở khóa cho mấy thứ này. Maddie, thế rằng nếu tôi bảo cô chạy thì cô sẽ chạy.”

Cô bắt đầu nghĩ về điều anh đang nói. Cái người mà anh nghe thấy (tim cô đang đập thành thịch quá to để cô có thể nghe bất kỳ thứ gì) không thể nào là Nghe Tốt bởi vì nếu ông ấy muốn rình mò ai đó, ông ấy có thể làm thế, và sẽ không tạo ra đủ tiếng ồn để bị nghe thấy.

Trước khi ’Ring có thể tháo khóa còng tay, cô cảm thấy cơ thể to lớn của anh cứng ngắc một cách căng thẳng và bàn tay anh kẹp chặt khẩu súng dưới lưng cô. Anh lặn ra khỏi cô một quãng xa mà sợi xích cho phép và ngồi dậy, nhưng anh đã không đủ nhanh. Đứng đằng đó là một người đàn ông dựa vào một cái cây, cầm một khẩu súng lục ngấm lờ đàng vào đầu ’Ring.

“Chúng ta có gì ở đây nào?” người đàn ông hỏi. “Một cặp uyên ương, bị còng vào cùng nhau. Vấn đề gì thế, thưa ông, không thể giữ cô gái của ông vì vậy ông phải còng cô ấy vào với mình?” Anh ta ra hiệu cho ’Ring quăng súng sang bên, và ’Ring làm theo.

Maddie nhìn vào ’Ring, trông thấy cái cách anh trừng mắt nhìn người đàn ông, nhưng anh không nói gì cả.

“Anh muốn gì?” Maddie hỏi. Người đàn ông không trông giống một tên cướp hay là bất kỳ loại côn đồ nào cô đã từng gặp. Anh ta trông giống như một con bạc hoặc kẻ bạc lặn. Có lẽ anh ta tới hạt Jefferson để gạt lấy vàng của những người thợ mỏ.

“À, vậy ra quý cô có thể nói chuyện mà ông đây không thể.” Anh ta nhìn lại ’Ring. “Ông có gì để nói không, thưa ông?”

“Nhà người đang làm cái gì ở đây?”

“Để xem coi tôi có thể tìm ra gì không. Ông có tiền bạc gì trên người chứ?”

Khi ’Ring không trả lời, Maddie thở dốc. Cô hi vọng anh sẽ không thử chơi trò anh hùng với người đàn ông đang chìa một khẩu súng vào họ này. “Có, trong túi đeo yên ngựa của tôi, tôi có một bao đựng bụi vàng,” cô nói nhanh.

“Đừng đưa nó cho hắn ta,” ’Ring nói.

Maddie bắt đầu e sợ. Thỉnh thoảng một vụ cướp đơn thuần có thể chuyển thành giết người nếu những nạn nhân từ chối trở thành nạn nhân. “Anh có thể có mọi thứ,” cô nói. “Cứ lấy hết nó đi.”

“Giờ thì, có một quý cô biết phải trái rồi đấy.” Người đàn ông bước một bước về phía cô. “Cô có đi cùng trọn gói đó luôn không? Tôi có thể có cô luôn được không?”

Một cách bản năng, Maddie nép vào gần 'Ring, nhưng 'Ring vẫn giữ ánh mắt trên người đàn ông và không chút chú ý gì tới cô.

“Quý cô có vẻ thích ông.” Người đàn ông cười toe toét và Maddie xem nữa cười lại với anh ta. Anh ta chắc chắn là một anh chàng tuần tú, và khi anh ta cười như thế, vài thứ xảy ra với đám tóc ở phía sau cổ của cô. 'Ring chú ý phản ứng của cô với người đàn ông và, qua khóe mắt của cô, anh tặng cô một cái nhìn đàn áp.

Anh ta cười thành tiếng. “Ghen ư, thưa ông? Tôi cũng sẽ thế, nếu tôi là ông. Rằng có một dáng người rất được của một quý cô. Một dáng người thật sự được ấy.” Anh ta đẩy nhẹ mũ ra sau bằng nòng súng, để lộ ra mái tóc quăn đen trước trán. “Bây giờ, tôi sẽ làm gì với cả hai người đây?”

“Chúng tôi sẽ đưa anh vàng và anh có thể đi,” Maddie đề nghị. Cô không thể nghĩ ra có chuyện gì không ổn với 'Ring được. Thông thường anh hay nói một đồng về mọi thứ, vậy mà giờ anh chỉ đứng đó không nói gì. Liếc nhanh một cái ra sau lưng anh và cô thấy anh đang cố giải phóng chiếc còng tay. Ôi, không, cô nghĩ, anh sẽ tự thả mình ra và nhảy bổ vào người đàn ông. Cô không chắc phải làm gì, nhưng mạo hiểm mạng sống của anh vì một nhúm vàng thật không đáng.

Người đàn ông cứu cho cô khỏi phải làm bất cứ điều gì. “Ông tốt hơn đưa tôi chìa khóa,” người đàn ông nói đầy êm ái, mỉm cười với 'Ring. “Tôi nghĩ mình thích có một người kích cỡ như ông đây bị còng hơn là không bị còng.”

Maddie tổng sạch hết hơi thở khi 'Ring trao cho người đàn ông chiếc chìa khóa còng tay, và khi 'Ring nhìn trông như thể anh đang tính nhảy vô tấn công người đang được trang bị vũ khí, Maddie lăn mình vào anh.

Người đàn ông nhảy ra khỏi hai bọn họ. “Có vẻ như quý cô nhỏ nhắn không muốn ông thử làm điều gì hài hước. Thật hợp ý tôi.” Người đàn ông vươn thẳng người dậy. Anh ta không cao bằng 'Ring, Maddie để ý, nhưng cũng khá cao đến mức gần bằng.

“Bây giờ, ta hãy trở lại với công việc. Tôi sẽ đi lấy mọi thứ hai người có.”

“Cái tên quỷ sứ kia,” 'Ring nói.

“Làm ơn đừng đánh nhau,” Maddie nói.

“Nghe chưa? Quý cô nhỏ nhắn không muốn chúng ta đánh nhau đấy. Nó ổn với tôi thôi. Tôi ghét phải quật cái mông của ông, thưa ngài.”

Maddie biết rằng cô sẽ phải làm gì đó để giữ bọn họ không đánh nhau. “Lấy hết mọi thứ đi,” cô nói. “Chúng tôi không còn thứ gì cả. Cứ lấy hết đi.”

“Kể cả cái con to đen?”

“Satan?” Maddie nói. “Dĩ nhiên. Lấy nó luôn đi, nhưng, tôi cảnh báo cho anh là nó là hiện thân của quỷ dữ đối với những người cố gắng cười nó đấy. Nó không để nhiều người cười nó lắm đâu.”

“Satan? Tên tốt cho một con vật ngon lành như vậy.”

Người đàn ông đi tới chỗ con ngựa, và khi anh ta xoay bên sườn lại với họ, Maddie cảm thấy những bắp cơ của 'Ring cuộn lại chuẩn bị nhảy vô. Cô ngả người sau lưng anh. “Xin đừng. Anh ta có súng. Anh có thể bị thương.”

“Tôi có thể hạ nó,” 'Ring thì thầm.

“Không với tôi bị trói vào anh. 'Ring, xin đừng có thử. Chúng chỉ là mớ tài sản thôi. Chúng không có nghĩa gì cả. Chúng ta sẽ đi xuống núi và mua thêm ngựa. Tôi sẽ cho anh tiền nếu anh không còn đồng nào.”

Anh quay đầu lại nhìn cô. “Cô sợ tôi sẽ bị thương? Nó sẽ khiến tôi khỏi bám lấy tóc cô được nữa đấy.”

Cô tựa đầu cô lên vai anh. “Xin đừng đóng vai anh hùng.”

Anh hôn vào trán cô. “Được rồi.”

Người đàn ông trở lại chỗ họ. “Hai người xong chuyện phiếm rồi chứ?”

“Lấy bất cứ cái gì anh muốn,” Maddie nói. “Chỉ là hãy trả lại chúng tôi chìa khóa còng tay và để chúng tôi được yên.”

Người đàn ông cười với cô, và một lần nữa cô bị quyến rũ bởi nụ cười của anh ta. Cô có thể cảm thấy 'Ring quay sang trừng mắt với cô, nhưng cô mặc kệ. Người đàn ông mỉm cười lần nữa và bắt đầu đặt yên lên ngựa. Cô giữ chặt lấy 'Ring trong khi người đàn ông lấy những món vũ khí rải rác quanh họ.

“Tôi cũng sẽ lấy những cái mền đó,” anh ta nói.

Lần nữa Maddie phải bám lấy 'Ring khi anh bắt đầu đứng lên sau lưng người đàn ông. Cô trao những cái mền cho anh ta.

Cô không nói gì khi người đàn ông cười lên con ngựa của 'Ring. “Chìa khóa,” cô nói.

Anh ta lặn vào trong túi, rút ra chiếc chìa khóa, và nhìn xuống nó trong chốc lát. “Tôi chắc chắn muốn biết tại sao hai người bị còng vào với nhau. Hình như một trong hai không muốn người kia bỏ đi mất.” Anh ta chiếu vào 'Ring với một ánh nhìn xác xược. “Tôi chắc chắn không phải trói những người phụ nữ của tôi lại với tôi.” Anh ta nhìn chiếc chìa khóa, rồi cười nhảu nhở và đặt nó trở lại vào túi. “Nghĩ tôi có lẽ sẽ để hai người ở với nhau.”

Với câu đó anh ta phi ngựa đi, dắt theo con ngựa của Maddie theo sau.

Người đàn ông vẫn chưa ra tầm nhìn trước khi 'Ring đứng được trên chân anh và bắt đầu chạy xuống đồi sau hắn ta.

Maddie, tất nhiên, bị buộc với 'Ring, và cô cũng đi sau anh.

“Anh dừng lại cái coi!” cô nói khi nhảy qua một gốc cây. “Anh ta đã đi rồi và anh không thể bắt kịp đâu, không bằng cách đi bộ và không với tôi bị còng vào anh. Tôi ước gì anh ta trả lại chiếc chìa khóa.”

Anh quay sang cô. “Hình như cô muốn đi với nó thì phải. Có lẽ cô muốn mở khóa những thứ này để cô có thể đi với nó.”

“Tôi cái gì? Tôi mà muốn đi với anh ta á? Anh có bị mất trí chưa đó?”

“Tôi đã thấy cái cách cô cười với nó.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Tôi không thể tin được chuyện này! Tôi có lẽ chỉ vừa mới cứu cái mạng của anh bằng cách giữ cho anh khỏi nhảy xổ vào một người đàn ông đang chỉ súng vào anh, vậy mà giờ anh đứng đó nổi cơn ghen tuông cơ đấy.”

“Ghen? Tôi chỉ là đang phát biểu những gì tôi đã trông thấy mà thôi. Cô gần như là tự quăng bản thân vào nó. Thật là kinh ngạc rằng cô đã không hỏi nó mang cô đi cùng luôn với những con ngựa.”

Maddie bắt đầu hét trả lại anh, nhưng rồi cô thả lỏng và mỉm cười. Sự ghen tức của anh còn hơn là thú vị nữa. “Anh ta là tên cướp khời ngô nhất mà tôi từng thấy. Tôi không tưởng tượng được là anh ta phải dụng tới một khẩu súng với những người phụ nữ mà anh ta cướp. Tất cả việc anh ta cần phải làm là cười với họ và tôi cá họ sẽ cho anh ta bất cứ thứ gì anh ta muốn.”

'Ring đứng đó và nhìn trừng trừng vào cô trong một lúc, rồi cô trông thấy anh dịu lại. Anh mỉm cười với cô, và Maddie nghĩ rằng tên cướp không phải là người duy nhất có thể khiến phụ nữ làm bất cứ chuyện gì anh ta muốn. “Dù sao thì, chúng ta ở đây, chỉ hai chúng ta, bị trói với nhau, không ngựa, không mền, tóm lại không gì hết, nhưng có cả ba ngày trước khi cô cần phải ở đâu đó khác. Tại sao chúng ta không ở lại đây và có một kỳ nghỉ nho nhỏ nhỉ?”

Maddie đang đứng cách xa anh hết mức mà sợi xích cho phép. “Ở lại đây? Chúng ta không thể ở lại đây.”

“Tại sao không? Cô cần một lúc nghỉ ngơi, và cô nói rằng ba ngày nữa cô mới phải lại gặp ai đó, vì vậy tôi đoán ba ngày nữa cô mới phải hát tiếp, vậy nên tại sao không ở lại đây? Cô không thấy phát bệnh với cái trại đó và với việc sống trong lều ư?”

“Thực ra thì tôi có, nhưng tôi không thể ở đây cùng anh.”

“Sao không?”

Cô nhắm mắt lại trong chốc lát. Làm sao anh ta có thể ngu dốt như vậy chứ? “Bởi vì, Đại úy, anh là đàn ông và tôi là phụ nữ. Và trên hết cả là tôi và anh đang bị trói vào nhau. Cái đó giải đáp được thắc mắc của anh chưa?”

Anh đứng đó, nhìn cô giãy lắt, như thể anh đang cố gắng hiểu ý cô nói. Cuối cùng anh nói, “Ồ, tôi thấy rồi. Cô ngại rằng tôi sẽ... Cô biết đấy. Tôi đoán là mình lại được xếp vào nhánh cuồng dâm lần nữa rồi. Sẽ ra sao nếu tôi hứa rằng tôi sẽ không thực hiện bất cứ sự lạm dụng không đứng đắn nào với cô? Sẽ thế nào nếu tôi sẽ không động vào cô? Vậy có được không?”

Maddie nhìn anh. Ba ngày một mình trong rừng với một người đàn ông, một người đàn ông như Đại úy Montgomery. Cô không nên làm thế. Tuyệt đối không. Tất nhiên cô không nên. Cô nên đi xuống núi, tới chỗ Sam để chặt cái còng ra, rồi tận hưởng những ngày yên bình trong lều của cô, một mình. Đọc sách. Lo lắng về Laurel. Một mình.

“Anh cần phải thề trong danh dự,” cô nghe bản thân mình nói. “Ý tôi là, Đại úy, tôi không muốn sẽ phải vật lộn với anh trong từng phút một đâu.” Thậm chí cái suy nghĩ vật lộn với anh làm hai cánh tay cô nổi da gà. Sẽ ra sao nếu cô thua?

Anh nhìn cô một cách vô cùng trang trọng. “Tôi thề rằng tôi sẽ không chạm vào cô. Tôi sẽ thề trên nấm mồ của mẹ tôi, nhưng bà ấy vẫn còn sống rất lâu, vậy nên tôi cho là cô sẽ chỉ cần phải tin lời tôi thôi. Tôi sẽ không chạm vào cô bất kể chuyện gì đi nữa.”

“Bất kể chuyện gì đi nữa?”

Anh bước gần lại cô, và khi anh nói, giọng anh trầm đi hẳn. “Tôi sẽ không chạm vào cô bất kể tôi có muốn bao nhiêu đi nữa. Bất kể cho tóc cô thơm đến bao nhiêu khi nó được ánh mặt trời sưởi ấm. Bất kể rằng tôi sẽ cho đi cả mười năm của đời mình chỉ để ôm ấp cơ thể trần trụi của cô với của tôi. Bất kể kỷ ức về chuyến cưỡi ngựa của cô ngồi ngay phía trước tôi, đùi cô tựa vào bắp đùi của tôi, có ám ảnh tôi nhiều đến thế nào đi nữa. Bất kể rằng những buổi đêm miền sơn dã lạnh lẽo và, bởi vì chúng ta bị còng vào nhau, chúng ta sẽ phải ngủ với nhau, cuộn vào lẫn nhau, cơ thể chúng ta vừa vụn với nhau một cách hoàn hảo. Bất kể chuyện gì đi nữa, tôi sẽ không chạm vào cô.”

Maddie nhắm mắt lại. Giọng anh thật nhẹ tới nỗi ngay cả khi anh quá gần cô, cô có thể cảm thấy hơi thở anh trên gương mặt mình, cô chỉ vừa đủ nghe thấy anh. Anh đặt tay mình lên cạnh khuôn mặt cô, những ngón tay của anh vùi trong tóc cô, ngón tay cái của anh tựa lên khoe môi cô.

“Tôi thề rằng tôi sẽ không hôn vào cổ cô hoặc mắt cô hoặc đường gân nhỏ trên thái dương của cô. Tôi cũng sẽ không hôn vào bờ vai tròn trịa trắng ngần của cô, hoặc vòng eo của cô, hoặc cặp đùi, hoặc phần hông vào lòng bàn chân trái của cô. Tôi sẽ không nhắm nháp làn da mềm mại nơi cánh tay của cô gấp lại, hay đặt những ngón tay của cô từng ngón một vào trong miệng tôi và mút lấy chúng. Cô có đói không?”

Maddie đang ngẩn ngơ trong tư thế đứng, hai đầu gối yếu ớt, toàn thân chuyển sang mềm nhũn. “Hả?” cô xoay xở để khẽ thốt lên. Cô mở miệng ra một cách chậm chạp. Cô có thể nhìn thấy toàn bộ phần môi dưới của anh và cô bỗng có một thứ gần như là niềm khao khát được lướt đầu ngón tay lên hàng ria mép của anh và cảm nhận đường cong phần môi trên. Áo sơ mi của anh mở toang ra được nửa đường dưới bờ ngực của anh, và cô muốn cắn vào làn da được đám lông che phủ mà cô trông thấy.

“Tôi hỏi là cô có đói không. Cô ổn chứ? Trông cô hơn tái đấy.”

Maddie há miệng rộng ra một chút và nhìn chăm chăm vào anh. Có phải anh đã nói tất cả những điều cô vừa nghe được? “Anh nói cái gì với tôi hả?”

Anh đặt tay anh dưới nách cô và xốc cô đứng thẳng dậy. “Sau rốt có lẽ ta nên xuống núi thật, dù rằng tôi nghĩ cô cần nghỉ ngơi. Vài ngày gần đây bắt đầu đổ lên người cô rồi đấy.”

Maddie lắc lắc cái đầu như thể để làm thông nó vậy. “Tôi yêu cầu anh lặp lại những lời anh nói về... về việc không chạm vào tôi.”

“Tôi đã thề rằng sẽ không chạm vào cô dưới bất kỳ tình huống nào. Không phải đó là điều cô lo lắng sao? Cô có nói rằng cô ngại tôi sẽ làm gì đó với cô, liên quan tới chuyện tôi là nam và cô là nữ. Tôi chỉ là đang

cố gắng cam đoan với cô thôi.” Anh nhìn lên trời. “Cô biết đấy, tôi nghĩ chúng ta sẽ gặp chút mưa. Nếu ta ở lại đây thật, tốt hơn là ta nên tìm chỗ trú và vài mẫu củi khô.”

Maddie đang tự hỏi liệu cô có thể nổi điên lên một chút được không. Cô có tưởng tượng ra được điều anh nói không? Anh bắt đầu bước đi và, bị xích với anh, cô không có lựa chọn nào khác ngoài đi theo cả. “Anh nói cái gì về chuyện ngủ cùng nhau thế?”

“Tôi nói trời lạnh tại mấy ngọn núi này và, để giữ ấm, chúng ta cần phải ngủ cùng nhau. Nhìn kia kìa, nó là một rìa đá nhô ra. Mình có thể hạ trại đằng đó được đấy. Tôi nghĩ ở đó có đủ chỗ cho chúng ta và một ngọn lửa. Giờ thì, làm thế nào ta nhóm lửa đây? Cô không có diêm đấy chứ, phải không?”

“Không có,” cô nói lí nhí, nhìn vào lưng anh khi cô bước theo sau, rồi, đột ngột, cô ngưng lại. “Dừng ngay đó! Tôi yêu cầu anh lặp lại những gì anh nói với tôi, cái phần về tóc của tôi và... bàn chân của tôi.”

Anh chậm rãi từ tốn quay lại và mỉm cười đầy vẻ cha chú. “Cô có hai bàn chân, một bên trái và một bên phải, và cô có một mái tóc còn hơn cả tuyết. Gì nữa không?”

Maddie bắt đầu nói thêm, nhưng cô kiềm mình lại. Hai người có thể chơi trò này. Cô không thể tưởng tượng ra nổi việc bảo anh rằng cô muốn thấy phần môi trên của anh cong như thế nào. Cô bước qua anh, cố gắng hết sức để ra vẻ kiêu ngạo. “Tôi không cần đến ba cái que diêm mới nhóm lửa được. Ba tôi-” Cô ngưng lại khi anh không chịu di chuyển, trạng thái bất động của anh giật ngược cô trở lại.

“Ba cô,” anh nói dưới hơi thở.

Cô mỉm cười ngọt ngào. “Phải đấy, ba tôi. Ba tôi đã dạy tôi vài mảnh khóc để sinh tồn.”

“Như là việc nhóm lửa mà không cần diêm? Chà xát hai cái que lại với nhau hả? Cô có bất kỳ ý tưởng nào về chuyện làm như thế sẽ lâu đến chừng nào và khó khăn đến đâu không?”

“Tôi biết chính xác nó mất bao lâu, và nếu anh thực hiện nó thường xuyên như tôi, anh sẽ thấy nó cũng không đến nỗi khó cho lắm. Tôi có lẽ không đem theo diêm quẹt bên mình, chúng sẽ bị ướt, nhưng tôi luôn đem một cái que đánh lửa và đá lửa cùng với tôi. Ba tôi nói một người đàn ông-hay phụ nữ đi nữa-có thể sinh tồn nếu anh ta có đồ nghề tạo lửa, một cái bẫy, vài cái lưỡi câu, và một con dao.”

“Và tôi đoán cô có tất cả những món đồ bên mình.”

“Tất nhiên,” cô nói đầy tự mãn. “Bộ anh không có đem theo chúng cùng với anh bất cứ khi nào anh rời khỏi trại à? Một người không bao giờ biết khi nào họ sẽ phải bị phân cách với con ngựa của mình. Đừng nói với tôi, Đại úy Montgomery, rằng anh đã để tất cả mọi thứ trên ngựa của anh.” Cô không chắc, vì anh nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, nhưng cô nghĩ mặt anh có hơi chút ửng lên trong sự ngượng ngùng. Giờ thì tới lượt ai cảm thấy bất tiện đây?

Ba cô đã dạy cô cái gì nên mang theo và mang theo nó bằng cách nào. Trong suốt chuyến hành trình dài trên chiếc xe ngựa chở khách lúc lắc sau khi cô rời miền Đông, cô đã bỏ công mất một vài tiếng để khâu vài cái túi mặt trong của bộ váy cưới ngựa lưng nhùng của cô. Những cái túi nhỏ hết mức mà cô có thể làm được và ở lưng chừng phía dưới chiếc váy, vì vậy chúng sẽ không lộ ra ở gần eo.

Giờ, nhìn phía sau 'Ring, cô biết rằng cô sẽ phải lật váy lên để chạm tới cái túi, và bất thành linh cô nhớ lại chuyện trong phòng ngủ của một nữ ca sĩ giọng nữ cao người Pháp. Maddie không thể nói nhớ nổi tên người phụ nữ, chỉ nhớ rằng nốt Sol của cô ta thật khủng khiếp, nhưng ngày hôm đó Maddie đã nhìn thấy chiếc quần chèn của cô ca sĩ-nếu ai đó có thể gọi cô ta như thế-che phủ lên một cái ghế. Nó được làm từ loại vải gai mịn Thụy Sĩ hảo hạng mềm mại thanh nhã. Chất liệu vải tốt đến mức hầu như là trong suốt, một lớp mờ nhạt xinh xắn màu hồng, màu sự e thẹn của một cô gái. Maddie đã cười vào nó và bảo với cô ca sĩ rằng nó thật sự vô giá trị, rằng nó không mặc vào được đâu. Người ca sĩ nhìn Maddie qua gương và nói, “Nó đi lại cũng khá dễ dàng.” Vào lúc đó, Maddie đã không rõ ý người phụ nữ là gì.

Bây giờ, biết được rằng cô đang mặc chiếc quần chèn làm từ loại vải bông sợi dài, tiện dụng nhưng nặng nề, cô ước gì mình được mặc đồ lót vải gai mịn hồng Thụy Sĩ. 'Ring nói rằng anh sẽ cho đi mười năm đời anh để ôm ấp cơ thể trần trụi của cô với anh. Cô cũng sẽ đi mười năm của đời cô-không phải những năm tháng đi hát, dĩ nhiên, mà là những năm sau đó-để cho phép anh ôm lấy cô.

Cô lật váy lên và rút que đánh lửa bằng thép cùng hòn đá lửa ra khỏi chiếc túi ẩn bên mặt dưới chiếc váy, nhưng anh không nhìn cô.

Sau đó, với 'Ring bị dính cùng cô, cô nhặt nhanh những mẫu vỏ cây khô của cây tuyết tùng và một chút sợi cotton từ cây dương mọc gần bờ sông. Ba cô đã chỉ cô cách cầm que đánh lửa trong một tay và đánh nó vào viên đá lửa, và cô đã từng thực hiện nó rất nhiều lần, nhưng giờ, trong khi 'Ring ở quá gần với cô, quan sát cô, cô hình như không thể tập trung được.

“Đây này, nhẹ nhàng thôi,” anh nói, rồi cầm lấy que đánh lửa và viên đá từ tay cô. “Cô không thổi phù vào nó nhưng một trận giông tố ở biển, cô hôn nó. Như thế này.”

Họ ở quá sát với nhau tới nhau đầu họ gần như chạm vào nhau và anh nhìn lên cô với cặp môi mím lại, như thể anh đang tính hôn cô. Đây êm ái, với hơi thở ngọt ngào, anh thổi vào môi cô.

“Một nụ hôn dịu dàng,” anh nói, nhìn xuống mớ bụi nhùi. “Như là cô đang hôn một trinh nữ vậy.” Anh nhìn cô, và sức nóng trong mắt anh khiến cổ họng cô thiêu đốt. “Hoặc một nụ hôn cho một cô gái rất gần với một trinh nữ.”

“Làm thế nào?” cô nói, và đầy kinh sợ khi nghe giọng cô rít lên.

Anh nhìn xuống đám bụi nhùi và gỗ vụn. “Một người đàn ông, ít nhất là một người đàn ông biết suy nghĩ logic, đó là, không thể mong chờ một trinh nữ giống với những người đàn bà khác. Anh ta không thể chỉ một ngày đem cô ấy đi theo và mong đợi cô ấy muốn anh đáp lại. Không, anh ta trước tiên phải làm cô ấy nhận thức được có cái gì để muốn.”

“Ồ?” Maddie nói. Giọng cô giờ không rít lên nhưng nó cao hơn so với cần thiết. “Vậy có cái gì để muốn?”

“Tình yêu. Ham muốn. Sự đụng chạm. Cảm giác. Thỉnh thoảng những trinh nữ gặp khó khăn để... thức tỉnh, vậy nên cũng khó nói. Những người phụ nữ từng có một thời gian dài là gái trinh thỉnh thoảng chôn vùi xúc cảm của họ, hoặc quên mất chúng và thay thế chúng bằng những thứ khác, và sau đó người ta cần phải làm những thứ đặc biệt với những người phụ nữ đó.

“Đặc biệt?” Một giọt mồ hôi nhỏ tí chảy dọc xuống phía sau cổ Maddie.

“Họ cần phải được làm cho nhận biết rằng có thứ gì đó trong... ta sẽ gọi nó là đời, dành cho họ. Họ phải học để nhìn vào đàn ông-hoặc tôi đoán ta có thể bàn luận về những đồng nam cũng tương tự vậy, phải không?”

“Hẳn rồi. Tất nhiên. Một người phụ nữ nên thấy gì ở một người đàn ông?” “Anh ta khiến cô ấy cảm thấy như thế nào khi hôn cô ấy, chạm vào cô ấy, ôm lấy cô ấy.” Giọng anh trầm xuống và cô phải nghiêng người về phía trước để nghe được anh. “Cô ấy cảm thấy như thế nào khi anh ta làm tình với cô ấy và âu yếm cô ấy. Anh ta trước hết phải khiến cô ấy muốn những thứ đó để cô ấy cũng sẽ trở nên thích thú với chúng. Đôi khi những trinh nữ thậm chí còn không biết rằng tình yêu ấy, cái thứ tình yêu ấy giữ hai người lớn trưởng thành, khỏe mạnh, có tồn tại. Cô biết đó, thứ tình yêu thấm đẫm mồ hôi, mãnh liệt, thô cứng, nhọc nhằn đó, loại tình yêu mà, vào cuối cùng, cô nghĩ mình sẽ chết trong sự giải thoát, một sự giải thoát bỏ lại cô yếu ớt và được lấp đầy như là không một thứ gì khác trên đời có thể.

Bờ môi trên của Maddie bắt đầu ứa mồ hôi. “Hẳn thế rồi,” cô nói, giọng cô rạn nứt một chút. “Thứ tình yêu đó.”

“Với trinh nữ cô cần hướng dẫn họ tới điều đó.”

“L-Làm sao?”

“Nói chuyện với cô ấy, vì một điều. Trinh nữ yêu những lời lẽ. Nói với cô ấy rằng cô thích hôn vào tai và tóc cô ấy. Chạm vào ngực cô ấy. Không quá mạnh, nhớ đấy, cái đó để sau, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng lúc đầu. Hôn vào mi mắt cô ấy. Trinh nữ yêu chuyện đó. Làm tình với bàn tay của cô ấy.” Anh nâng bàn tay của Maddie lên và đan những ngón tay của cô vào với anh, ngón cái của anh vuốt ve phần trung tâm lòng bàn tay cô. “Vài người không nhận ra rằng những bàn tay có thể nhạy cảm tới mức nào, những ngón tay có thể cảm giác nhiều đến chừng nào, hoặc tất cả những phần cơ thể mà những ngón tay có thể chạm vào, vuốt ve và âu yếm. Nhưng cô thì biết, phải vậy không?”

Cô thậm chí không thở lên tiếng mà chỉ nhìn vào bàn tay to lớn của anh đang nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của mình và gật đầu.

“Ừ, trình nữ cần được ve vãn và tán tỉnh. Họ cần sự quan tâm tới họ. Một trình nữ cần quan tâm tới một người đàn ông trước khi cô ta có thể thả mình và yêu anh ta đáp lại.”

Đột ngột, anh thả tay cô ra và kéo người ra khỏi cô. “Nhìn kia. Tôi đã quá mải mê tán chuyện triết học đến nỗi quên bèn mắt về ngọn lửa.”

Maddie nhìn anh qua ánh lửa lập lờ. Cô hòng cô khô khốc và cơ thể cô ngứa ran từ những ngón chân tới tận chân tóc. Cô không dám thở đứng dậy bởi vì cô không nghĩ chân của cô sẽ trụ nổi.

Anh ngồi xuống và cười nhẵn nhủ với cô. “Thật là một chủ đề lạ lùng cho cuộc đối thoại.”

“Ừ,” cô xoay xở để nói ra được.

“Dù sao thì, tôi biết gì về phụ nữ kia chứ? Cô đã được nghe chuyện tại sao ba tôi lại thuê Toby và cô cũng nghe Toby nói tôi không hứng thú với phụ nữ, vậy làm sao tôi có thể biết mọi thứ về trình nữ, hay bất kỳ loại phụ nữ nào khác đi chẳng nữa chứ? Bất cứ thứ gì khiến chúng ta nói chuyện về điều này vậy ta? À, phải, tôi nhớ ra rồi, ngọn lửa. Cô biết đấy, chúng ta thực sự nên dùng cái bẫy cô nói mình có đó trước khi chúng ta nhóm lửa.” Anh cười toe toét với cô. “Nhưng rồi, có lẽ lửa cũng giống như những trình nữ và chúng có thể nhen nhóm trở lại nếu cô biết hôn đúng.”

Anh đứng lên, và khi anh làm thế, anh kéo theo cả Maddie lên với mình. Chân cô chùng xuống và anh đỡ cô lại dưới những cánh tay. “Cô không sao đó chứ? Nhìn cô không ổn lắm. Cô nhợt nhạt như ma và cô ra đầy mồ hôi. Cô không bình đấy chứ, phải không?”

“Giữ tay anh ra khỏi người tôi,” cô thì thầm. Trước khi tôi tự biến mình thành một con ngốc và quăng mình vào anh, cô nghĩ.

“Ồ, xin lỗi nhé,” anh nói, thả cô ra đột ngột tới nỗi cô xém nữa té. Cô chộp vào dây nịt của anh khi cô bắt đầu rơi. Anh, thản nhiên như không, chỉ đứng đó và nhìn cô, bàn tay anh giang ra hai bên để chỉ rõ rằng anh không có động vào cô.

Cô vừa kịp hồi phục lại bản thân trước khi cô chạm phải mặt đất. Cô đứng lên trước anh, cách xa anh hết mức sợ xích cho phép. “Ta đi nào-” Giọng cô, bộ máy hoàn hảo thường lệ của cô, lại phản bội cô lần nữa.

“Cô lẽ ta không cần phải đi bất cứ đâu,” anh nói với sự quan tâm “Tôi không chắc là cô khỏe.”

“Thỏ,” rốt cuộc cô cũng xoay xở thốt lên. “Đi bắt thỏ.” Maddie bắt đầu rảo bước, kéo theo ‘Ring’ đằng sau cô, vì vậy cô đã không nhìn thấy anh rút chiếc khăn tay của anh ra lau mặt rồi chùi vào lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi của mình, rồi lau mặt thêm lần nữa, rồi lần vào bên trong quần điều chỉnh lại bản thân, sau đó lại lau mặt thêm lần nữa, rồi, sau khi ngẩng nhìn cô bước đi, nhắm mắt lại thật chặt đến nỗi anh ứa ra vài giọt nước mắt. Khi cô quay lại nhìn anh, anh đang mỉm cười với cô như thể anh không có lấy một mối bận tâm nào trên đời vậy.

12. Chương 12

Maddie chưa bao giờ rối trí đến như vậy. Cô đã luôn biết mình muốn làm gì với cuộc đời của mình và cô đã trù tính nó sao cho phù hợp, nhưng bây giờ, với người đàn ông này, cô không bao giờ biết trước được chuyện gì sẽ diễn ra. Cô không chỉ là không biết chuyện gì sẽ diễn ra, mà cô còn không thể giải thích được chuyện gì đang diễn ra nữa.

Cô cứ tiếp tục hỏi Đại úy Montgomery có chuyện gì thế, nhưng anh chỉ cười với cô. Một phút trước anh có vẻ ham muốn cô, rồi phút tiếp theo anh dường như không biết rằng cô đang sống-hoặc rằng cô đang sống sờ sờ và là nữ.

Anh giúp cô cởi những chiếc nút trên bộ váy đi ngựa của cô (thậm chí dấu cho chúng xếp dọc xuống phía trước) và anh giúp cô cởi dây buộc áo nịt ngực, cái mà họ sử dụng để làm một chiếc bẫy bắt thỏ. Anh cười cô khi rốt cuộc cô không thể chịu đựng nó thêm được nữa và phải ra đằng sau một bụi cây để trút bầu tâm sự. Sau lần đó, bất cứ lúc nào cô phải đi, cô đều bắt anh hát thậm chí dấu cho giọng hát của anh có làm cô chói tai.

Cô dường như không tài nào phác họa ra được con người anh. Một phút trước cô nghĩ mình đã dán mác cho anh như một kẻ vênh váo biết-tuốt-mọi-thứ người không đáng để lãng phí thời giờ của cô, rồi phút sau anh lại đang kể cô nghe về em gái Ardis của anh. Phút trước anh dường như lạnh lùng vô tâm và phút tiếp theo anh dường như tràn đầy những cảm xúc dồn nén. Một giây trước anh dường như khát khao cô và rồi giây tiếp anh đã ngoảnh mặt đi.

Một ngày hay ho làm sao, Maddie nghĩ khi mặt trời bắt đầu mọc. Họ dùng những chiếc lưỡi câu cá cô có bên trong váy cô để bắt vài con cá hồi núi to tướng, họ nằm sát cạnh nhau trong suốt hơn một tiếng đồng hồ chờ đợi một con gà tây họ nghe thấy lại gần, rồi 'Ring kéo chiếc bẫy làm từ những sợi dây buộc áo nịt ngực của Maddie và bắt được con gà mập mạp. Maddie nhổ lông nó và anh phá ra cười vì anh không tin cô biết cách. Vào lúc xế trưa 'Ring bám theo một đàn ong đến tổ của chúng và Maddie đã xin anh đừng có thử động vào đám ong, nhưng không gì có thể làm anh ngưng lại. Anh thấp một ngọn đuốc từ khúc cây tuyết tùng khô và dùng khói để tung hỏa mù bọn ong, nhưng ngay khi bàn tay của anh ở trong tổ, bọn nó phát giác ra được và dí theo anh.

Anh trèo xuống từ cái cây và bắt đầu đánh bài chuồn, kéo theo Maddie sau anh, và khi cô không thể đuổi theo đủ nhanh, anh kéo cô vào dưới cánh tay anh và tiếp tục chạy tới dòng suối.

Họ tránh được đám ong, nhưng lại bị ướt mềm bởi làn nước giá lạnh. Khi Maddie bắt đầu trách móc anh, anh cười toe và giơ lên một nắm tay tặng ong. Thật không may, đó lại là một nhúm tặng ong phủ đầy những con ong giận dữ.

Trong những giây phút họ vật nhau với đàn ong, Maddie cố gắng giữ thăng bằng trong khi cô nhảy múa tại đầu sợi xích gắn cô với 'Ring. Nhưng, bất kể cho đàn ong tấn công họ dữ dội đến đâu, 'Ring vẫn giữ chặt lấy tặng ong đó.

Bây giờ họ ngồi cùng nhau cạnh ngọn lửa to mà 'Ring đã nhóm lên, lời thôi lếch thếch trong bộ đồ ướt nhem của họ. Không còn gì khác để mặc, không còn gì để che lên người nếu họ cần phải cởi đồ ra. Và không có nước nóng để làm ấm bên trong họ.

"Tôi xin lỗi đã lôi cô vào trong chuyện này," 'Ring nói. "Nếu tôi cảnh giác hơn vào tối qua, tên đó sẽ không có cơ hội để."

"Không sao cả. Ngay cả-" Cô định nói rằng ngay cả ba cô cũng bị phục kích một vài lần, nhưng cô tự kiềm mình lại. "Nó không quá là tệ. Tôi đã có một quãng thời gian vui vẻ hôm nay. Nó khiến tâm trí tôi xao lãng khỏi những vấn đề của mình."

"Laurel," anh nói nhỏ nhẹ.

Maddie hít một hơi buốt lạnh. Cô sẽ không hỏi anh biết nhiều tới đâu, tại vì rõ ràng anh biết nhiều hơn là anh nên biết. "Tôi mệt và tôi lạnh. Tôi nghĩ mình nên đi ngủ." Cô bắt đầu đứng dậy nhưng rồi sợi xích kêu lục cục. Cô suýt nữa đã quên mất tiêu nó.

Anh đứng lên với cô. "Cô đã an toàn trong lều của cô bây giờ dưới nửa tá cái mền nếu không phải tại tôi." Anh nhìn xuống cô. "Cô có muốn trở về lúc trời sáng không? Chúng ta có thể ở đó bằng giờ này ngày mai và ta có thể tháo những chiếc còng này ra."

"Tôi... tôi không biết," cô nói, và cô thực sự không biết mình muốn làm gì. Anh là người đàn ông khó hiểu nhất. "Tại sao anh không thể cứ ở yên là người đàn ông mà tôi đã gặp buổi ban đầu đó? Tôi thực tình rất ghét gã đó. Cái cách anh đặt chân lên ghế! Và cái con ngựa đỏ của anh thì đang cố gặm cổ xe của tôi! Ôi, chết tiệt anh, tại sao anh phải thay đổi?"

Anh mỉm cười với cô. "Tôi không thay đổi. Cô nghĩ cô biết rõ tôi và cô đã không, tất cả chỉ vậy thôi."

Cô dịch ra xa anh hết mức cô có thể. “Tôi không thể hình dung ra được anh là ai. Anh là người đàn ông Toby miêu tả hay anh là gã đàn ông kinh khủng tôi gặp lúc đầu?”

“Một chút cả hai, tôi đoán thế, và có lẽ thêm một vài thứ bên cạnh đó.” Giọng anh trầm xuống. “Có vấn đề gì với việc tôi là loại đàn ông thế nào chứ? Trong một vài ngày tới cô sẽ trở về phía đông và cô có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa.”

Cô nhìn đi khỏi anh. “Phải, đúng thế.” Cô mừng tượng ra cảnh tới chỗ John và kể với ông sự thật tại sao cô phải đi đến miền Tây và hát hò, hi vọng John sẽ tha thứ cho cô và trở lại làm ông bầu cho cô. Cô ngoái lại sau lưng nhìn lên anh và nghĩ về ngọc trai trong những tô súp, váy lụa tân thời, và không biết sao nó dường như không giống với một cuộc sống trọn vẹn đầy đủ cho lắm.

Bất thành linh, những lời của Bà Branchini vang vọng trong đầu cô: “Con có thể có âm nhạc của con hoặc con có thể có một người đàn ông. Cái này hay cái kia, không được cả hai.” Cho tới tận giờ nó thật dễ chọn làm sao.

Cô rùng mình trước những hạt mưa rơi đầu tiên và khoanh tay ôm lấy ngực, kéo theo cánh tay của 'Ring với tay cô.

“Lại đây,” anh nói, và cuốn lấy cô trong vòng tay của anh và bế cô đến gờ đá treo nhô ra. Cô ngồi xuống một bên trong khi anh dùng que đánh lửa và đá lửa để nhóm lửa trên đám cỏ khô mà trước đó anh đã đem vô gờ đá, và trong vài phút anh đã có một ngọn lửa nhen nhóm. Cô ngồi và ngắm nhìn anh khi anh thổi lửa bằng củi khô và chẳng mấy chốc nó đã bùng lên thành ngọn lửa.

Cuối cùng anh ngồi xuống lại, sau đó mở rộng vòng tay của anh cho cô. Mình không nên, cô nghĩ, mình thật sự không nên, nhưng cô vẫn đi tới anh đúng y vậy và anh ôm chặt lấy cô. “Chúng ta có vừa vặn với nhau thật,” cô lầm bầm.

“Ngay bây giờ cô đang nghĩ gì trong đầu thế?” anh hỏi, cọ xát cằm anh trên đỉnh đầu của cô.

“Anh,” cô nói một cách thành thật.

“Tôi rất mừng. Tôi mừng rằng ít nhất cô cũng đã trông thấy tôi.”

“Thật nực cười. Tôi luôn thấy anh mà. Từ ngay khoảnh khắc đầu tiên tôi đã trông thấy-”

“Không, cô đã không. Cô đã cười nhạo cái mà tôi thể hiện ở khoảnh khắc đầu tiên đó, và cô vẫn chưa thấy đổi ý nghĩ của mình. Cô nghĩ tôi là, ta hãy xem tôi đoán đúng không nhé, một tên cao ngạo, hống hách biết-tuốt-mọi-thứ.”

“Anh đúng là vậy, anh biết đấy.”

“Không hơn nhiều lắm so với cô.”

“Ha!”

Ở mặt xa của gờ đá mưa rơi xuống từng hạt nặng nề, lạnh lẽo, nhưng bên trong có một ngọn lửa và quần áo cô bắt đầu khô lại, và thậm chí những phần ẩm ướt tiếp giáp người anh cũng đang bắt đầu có cảm giác ấm hơn rất nhiều.

“Thật là lòng khi nghĩ tôi chỉ mới biết anh trong một quãng thời gian ngắn,” cô nói. “Thỉnh thoảng tôi nghĩ mình đã quen biết anh cả đời rồi. Tôi nhớ lần đầu tiên hát ở La Scala. Đối với tôi hình như anh đã ở đó, nói với tôi rằng tôi sẽ làm tốt, và sau đó anh hôn lên trán tôi trước khi tôi bước ra sân khấu.”

Cô rúc vào sát anh. “Anh nghĩ tại sao tôi lại có cảm giác này? Không ai khác từng khiến tôi cảm thấy theo cách này cả. Kể cả cho tôi đã trải qua một quãng thời gian dài với John, tôi luôn luôn nhớ một cách rõ ràng có một thời tôi đã không hề biết đến ông ấy.”

“Cô thật tình không biết chúng ta giống nhau nhiều đến thế nào ư?”

“Tôi không thể thấy ta giống nhau ở chỗ nào cả. Anh không thể hát được, chúng ta đã chứng minh điều đó, và có vẻ như không có nhiều thứ khác trong đời tôi lắm trừ việc ca hát.”

“Cái đó chính xác là thứ khiến chúng ta giống nhau. Cô nói rằng thời thơ ấu của tôi hẳn là trải qua ở bên ngoài cánh cửa trong ánh mặt trời, và nó đúng theo cách của nó, chứ không phải theo cái cách cô ám chỉ. Tôi đã bắt đầu làm công việc kinh doanh của gia đình khi tôi lên mười hai. Tôi phải ra những quyết định to tát vào lúc mười bốn tuổi.”

“Ồ,” cô buồn bã nói. “Bộ anh nghèo lắm hả? Anh đã phải bỏ học ở trường à?”

Anh cười. “Ngược lại thì có. Cô từng nghe tới Hãng tàu Warbrooke chưa?”

“Tôi nghĩ vậy. Tôi nghĩ mình có lẽ đã từng đi trên vài chiếc tàu của họ.” Cô quay sang nhìn anh. “Warbrooke? Chẳng phải đó là tên thị trấn nơi anh lớn lên ư? Anh làm việc cho họ?”

“Gia đình tôi sở hữu Hãng tàu Warbrooke.”

Cô xoay lưng lại. “Ồ, vậy tôi đoán cái đó khiến anh giàu lắm.”

“Rất. Nó có tạo nên bất kỳ khác biệt nào với cô không?”

“Nó giải thích cho con ngựa của anh, bộ quân phục cắt may hoàn hảo của anh, học vấn của anh và việc có một hầu cận như Toby.”

Anh không nói cho cô biết anh thấy vui thế nào khi tài sản của anh không quan trọng với cô. Thỉnh thoảng, khi dính líu tới phụ nữ, việc có tiền bạc là một trở ngại. Thỉnh thoảng họ nhìn thấy tiền chứ không phải con người. “Ông ấy là hầu cận theo nghĩa nào đó.”

“Kể tôi nghe về Toby và tại sao anh nghĩ chúng ta giống nhau đi.”

’Ring hít sâu một hơi trước khi anh lên tiếng. “Cô và tôi đều đơn độc. Tôi đã cảm giác được nó vài ngày sau khi chúng ta gặp nhau, nhưng sau khi cô kể tôi nghe về thời thơ ấu của cô, tôi biết cô cũng chính xác đơn độc như tôi đã từng.”

“Nhưng tôi chưa bao giờ ở một mình cả. Tôi luôn được bao quanh bởi người nhà tôi, và sau đó tôi có John và hàng trăm cuộc gặp gỡ xã hội. Tôi có quá ư là ít ỏi thời gian một mình.”

“Không, đó không phải ý tôi. Có lẽ đơn độc không phải là từ đúng. Khác biệt. Cô và tôi đã luôn khác biệt.”

“Tôi khác biệt thật, nhưng tôi không thể thấy rằng anh cũng thế.”

“Ba tôi là một người đàn ông tốt, một người rất tốt. Ông có một trái tim vàng. Ông sẽ cởi áo ra tặng cho bất kỳ người nào cần tới nó. Ông sẽ từ bỏ cuộc sống của chính ông trước khi ông nhìn thấy một trong những đứa trẻ của mình bị hại. Nhưng-”

“Nhưng sao?”

“Thành thật mà nói, ông không có đầu óc kinh doanh. Ông không thể ngồi đủ lâu để làm công việc giấy tờ cần thiết để điều hành một công ty tầm cỡ như Hãng tàu Warbrooke, và một ngày nắng đẹp với ông là một dịp tốt để đi câu cá hoặc dã ngoại cùng mẹ tôi.”

“Cái đó nghe không tệ lắm. Thỉnh thoảng tôi cũng ước mình có nhiều thời gian dành để vui chơi hơn.”

“Cô không thể dành ra cả đời cô để vui chơi trong khi có một công ty như của chúng tôi để quản lý. Có hàng ngàn người làm công phụ thuộc vào chúng tôi. Tiền chúng tôi trả họ là dùng để nuôi gia đình của họ.”

“Và ba anh đã quên khuấy điều đó?”

“Tôi đoán thế. Quên khuấy hoặc chưa bao giờ nhận ra.”

“Vậy đó là tại sao anh nhúng tay vào hãng từ khi còn là một đứa trẻ?”

“Đúng, tôi không biết làm thế nào nó xảy ra. Tôi tò mò, và ba tôi khen ngợi tôi bất cứ khi nào tôi làm gì đó giúp ông. Mọi thứ dường như dần dần tiến triển vậy đó.”

Anh mỉm cười. “Và sau đó, cũng giống như món quà ban cho cô trong chuyện ca hát, có vẻ như tôi cũng có một món quà trong việc điều hành buôn bán. Chẳng thành vấn đề để tôi giữ mọi thứ cần thiết ở trong đầu. Ba tôi nói tôi giống như ông nội, rằng tôi đúng thật là một Montgomery chân chính.”

“Vậy nên anh đã từ bỏ tuổi thơ của mình để làm công việc của một người đàn ông.”

“Liệu cô có cảm thấy cô đang từ bỏ gì đó khi cô ở trong nhà tập hát và phần còn lại của thế giới ở bên ngoài ánh nắng mặt trời không?”

“Không, tôi cảm thấy may mắn và buồn thay cho họ rằng Chúa đã không trao họ tài năng thiên phú mà Người đã ban tặng cho tôi.”

“Tôi cũng cảm thấy như thế. Mẹ tôi thuê một gia sư cho tôi và vào buổi tối tôi đọc sách cùng ông ấy và-”

“Học ngoại ngữ.”

“Phải, tôi đã học một vài ngoại ngữ. Tôi nghĩ lúc đó tôi đã cho là tôi sẽ dùng đến khi đến thăm tất cả những nơi kỳ thú mà tôi được nghe những người thủy thủ trên tàu của chúng tôi kể về.”

“Mẹ anh thuê anh một gia sư và ba anh thuê Toby cũng là như một kiểu gia sư khác, phải không?”

“Chính xác.”

Cô trầm tư trong chốc lát. “Nhưng Toby không chăm sóc gì cho anh cả, phải không? Anh chăm sóc cho ông ấy.”

“Đại loại thế.”

Anh có vẻ không muốn nói thêm về Toby. “Cái gì đã khiến anh từ bỏ tất cả mọi thứ và đi nhập ngũ?” cô hỏi.

“Hai thứ: vài chuyện tôi nghe lỏm được và một người phụ nữ.”

Cô không nói gì trong một lúc vì cô không chắc là mình có muốn nghe câu chuyện này hay không. “Kể tôi đi,” rốt cuộc cô khẽ nói.

“Một ngày nọ, khi đó tôi mười bảy và đang ra khơi trên một trong những chiếc tàu của chúng tôi. Tôi đang kiểm duyệt hàng hóa và nói chuyện với những người đàn ông về chuyến đi thì tôi nghe lỏm được một trong những sĩ quan nói với viên thuyền trưởng. Viên sĩ quan muốn biết làm thế nào tôi có thể đảm đương một công việc đầy trọng trách như thế. Ông ta nói rằng tôi chỉ là một đứa nhóc, tôi có thể biết gì chứ. Viên thuyền trưởng đã khiến tôi rất vui vì ông ấy bảo thậm chí dẫu cho tôi vẫn là một cậu nhóc, tôi biết rất nhiều về biển cả. ‘Ngài chưa từng nghe những điều họ nói về những đứa trẻ nhà Montgomery à?’ Viên thuyền trưởng nói. ‘Chúng không được sinh ra. Khi cha của chúng muốn một đứa khác, ông ấy tới một cái cầu tàu gần nhất, quăng lưới xuống, kéo nó lên, và lấy ra tên nhóc khác. Thật đáng kinh ngạc là những đứa trẻ đó có thể đi được. Kinh ngạc rằng chúng không có vảy cá thay cho những đôi chân.’”

“Cái đó hình như không phải là điều tệ hại gì để nói. Theo cách nào đó thì nó là một lời khen.”

“Đúng vậy, nhưng khi tôi nghe cả hai bọn họ cười khúc khích, tôi hình dung ra viễn cảnh của đời mình. Tôi biết rằng tôi có thể điều hành Hạng tàu Warbrooke mãi mãi và rằng khi tôi hai mươi hai hoặc hai mươi ba tuổi tôi sẽ cưới một cô gái địa phương-nếu tôi có thể khiến ra ai đó không có sẵn họ hàng với tôi-và sau đó có vài đứa trẻ của riêng mình.”

“Lấy chúng từ biển hả?”

“Bất cứ nơi nào trẻ con có thể có. Tôi có thể thấy bản thân tôi lúc năm mươi, đã dạy dỗ xong những đứa con của tôi và bây giờ tới lượt dạy những đứa cháu để điều hành Hạng tàu Warbrooke. Tôi có thể thấy tôi lúc tám mươi, vẫn lên kế hoạch làm thế nào để tôi có thể rời khỏi Warbrooke.”

“Tôi hiểu. Và phụ nữ thì có gì liên quan tới việc khiến anh nhập ngũ?”

Khoảng thời gian tôi nghe được những người đàn ông nói về tôi, một người bạn của mẹ tôi đã tới thăm. Người phụ nữ ấy tầm ba mươi ba năm tuổi. Tôi đoán, vào thời trai trẻ mười bảy tôi đã nghĩ cô ấy già. Cô ấy trải qua một tháng ở với chúng tôi, và những ngày đầu tiên trong chuyến thăm của cô ấy tôi không nghĩ mình đã từng nhìn cô ấy lấy một lần.”

“Với những bài học vào ban đêm và công việc suốt ban ngày, tôi không nghĩ anh có thời gian để ngắm nhìn các cô gái. Tôi đã nói với anh là tôi cũng phải học vào buổi tối chưa?”

“Ai đó dạy cô đã bỏ quên môn số học của cô,” anh nói.

“Ba tôi cũng là thầy tôi đó.”

“Cái đó giải thích mọi chuyện.”

“Ngưng phàn nàn về ba tôi và kể tôi nghe về quý cô của anh đi.”

Anh mỉm cười. “Cô ấy từng là một quý cô. Dù sao đi nữa, vài ngày sau khi cô ấy tới, những đứa em trai của tôi bắt đầu ngã bệnh vì thủy đậu.”

“Còn những em gái của anh thì sao?”

“Carrie vẫn chưa ra đời và Ardis tới ở nhà Davy. Mẹ tôi cũng muốn tôi rời khỏi căn nhà, vì vậy tôi cũng không thể làm khác, và bà ấy bảo với bạn mình rằng cô ấy tốt hơn nên trở về nhà luôn. Nhưng có lý do gì đó khiến cô ấy không thể trở về, tôi không nhớ là cái gì, nhà cô ấy đang tu sửa, hay gì đó. Dù sao thì, cô ấy hỏi ba tôi rằng cô ấy có thể thấy cách thức hoạt động của Hãng tàu Warbrooke được không.”

“Và ba anh chuyển cô ấy sang cho anh.”

“Phải, ông ấy đã làm thế. Tôi thực sự tức giận về chuyện đó. Tôi e là mình đã hét vào ba tôi rằng tôi có việc phải làm, công việc nặng nhọc ấy, và rằng tôi không có thời gian để làm bảo mẫu cho một lão bà nào đó. Và, bên cạnh đó, cô ta là một người phụ nữ, cô ta có thể hiểu cái gì về kinh doanh chứ?”

’Rìng nhấm mắt lại trong một lát. “Cô ấy nghe tôi nói và cô bước vào trong phòng làm việc của ba tôi, bảo với tôi rằng cô ấy có thể bám theo tôi bất cứ nơi nào tôi đến, và cô ấy thách thức tôi thử tìm ra một khía cạnh của việc kinh doanh mà cô ấy, với đầu óc phụ nữ đơn thuần, không thể hiểu được.”

“Và phải vậy không? Cô ấy có bám được theo anh và hiểu anh không?”

“Ồ, có chứ. Cô ấy đã làm được bất kể sự thật là tôi đã cho cô ấy một quãng thời gian khó khăn. Khi cô mới mười bảy và điều hành một công việc kinh doanh to lớn như của bọn tôi, nó khiến cho người ta-”

“Phù phiếm? Nghĩ mình là trung tâm? Tự phụ?”

“Đại loại thế. Mất nguyên cả tuần trước khi tôi từ bỏ và ngưng bắt cô ấy cọ rửa những chuồng ngựa của Aegean.”

“Hả?”

“Ba cô cũng quên cả những truyền thuyết Hy Lạp cổ, phải không? Tôi rất cuộc ngừng khiến cô ấy chứng tỏ bản thân cho tôi, và chúng tôi dần dần trở thành bạn. Tôi đã không hề biết có những phụ nữ như cô ấy tồn tại. Trong mớ học thức am hiểu rộng của mình tôi đã nghĩ rằng tất cả phụ nữ đều như mẹ tôi. Mẹ tôi chỉ quan tâm tới gia đình của bà và không gì khác nữa.”

“Nhưng còn người phụ nữ này? Bạn anh ấy?”

“Ba cô ấy đã chết khi cô mới hai mươi hai. Trở ngược lại lúc đó, cô ấy nói, cô ấy chưa từng có một suy nghĩ nào khác trừ một váy đầm mới nhất và món quà mới nhất mà người theo đuổi nồng nhiệt nhất của cô tặng cho cô. Khi ba cô chết cô phát hiện ra ông ấy đã để lại cho cô ấy một cửa hàng váy đầm dành cho quý bà không hoạt động tốt cho lắm và đang mắc rất nhiều nợ.”

“Cô ấy đã làm gì?”

“Cô ấy nói cô ấy có ba lựa chọn. Một là nghèo khổ, hai là cưới một người đàn ông và để anh ta lo lắng cho cô và quản lý những gì còn sót lại từ công việc kinh doanh của ba cô. Nhưng cô nói rằng không ai trong số những người đàn ông cô có lẽ muốn kết hôn có thể điều hành một công việc kinh doanh và cô không thể chịu nổi ý nghĩ phải sống với bất kỳ thương nhân nào.”

“Và lựa chọn thứ ba?”

“Tự mình điều hành công việc. Cô ấy nói cô ấy phát hiện ra mình khá giỏi trong việc mua sắm váy áo, và tất cả những gì cô ấy phải làm là mua thêm vài cái và bán chúng.”

“Và cô ấy chỉ làm đúng như thế thôi á?”

“Chính xác. Cô ấy nói nó lúc đầu có khó khăn nhưng cô ấy đã xoay sở được, và vào lúc tôi gặp cô ấy thì cô ấy đã sở hữu sáu cửa hàng và đang hoạt động rất trơn tru.”

Vậy làm sao cô ấy lại ảnh hưởng tới việc anh gia nhập quân đội?”

“Tôi đem lòng yêu cô ấy. Không phải tình yêu thật sự. Giờ tôi biết điều đó. Nhưng tôi thấy cô ấy thật đáng thu hút. Tôi chưa bao giờ nhận ra trước đó rằng tôi không có bất kỳ ai để tâm sự cả. Ba tôi chán chuyện mua bán và ông rất vui lòng bỏ lại mọi thứ lên vai tôi. Mẹ tôi không hứng thú, và em trai tôi Jamie, người trẻ hơn tôi hai tuổi, thì luôn ra khơi. Những thằng em khác của tôi thì quá nhỏ để hiểu.”

“Và Ardis thì với Davy?”

“Ừ, vậy nên người bạn của mẹ tôi là người đầu tiên tôi phải chia sẻ những gì tôi làm được. Và cô ấy tò mò vô độ. Cô ấy muốn biết mọi thứ có thể, muốn tôi chỉ cô mọi thứ.”

“Và anh có không? Anh có chỉ cho cô mọi thứ không?” Maddie thì thào.

“Có,” anh nói sau một khoảng lặng. “Vào cái ngày trước khi cô ấy đi, chúng tôi chèo thuyền ra một trong những hòn đảo. Chúng tôi vẫn chưa đi xa thì một cơn gió mạnh bất thành linh thổi tới và chúng tôi bị mắc kẹt giữa nó. Trong một lúc tôi đã sợ rằng chúng tôi sẽ không thể vượt qua được.”

“Nhưng với ai đó sinh ra từ biển cả, nó không thể quá vất vả cho lắm.”

“Tôi đoán không. Chúng tôi tới được hòn đảo và ướt mềm. Có một chiếc lều cũ tại đó từng cư ngụ một ẩn sĩ già, nhưng ông ấy đã chết vài năm trước vì thế nó trống không.” Anh ngừng lại. “Chúng tôi qua đêm tại đó.”

“Và anh đã làm tình với cô ấy?”

Trong một lúc anh không trả lời. “Phải. Thực ra, cô ấy làm tình với tôi. Vào lúc mười bảy, và với một cuộc sống giống như tôi, tôi không có nhiều thứ để làm lắm với con gái, và không có gì để làm với đàn bà.”

“Thậm chí với sự giúp đỡ của Toby?”

“Đặc biệt với sự giúp đỡ của Toby.”

“Vậy, anh đã qua đêm với cô ấy. Chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Vào buổi sáng chúng tôi chèo thuyền trở lại đất liền và trên suốt đường về tôi lên kế hoạch cho cuộc sống hôn nhân cùng nhau của chúng tôi.”

“Hôn nhân? Nhưng cô ấy quá già so với anh.”

“Tôi không quan tâm. Tôi đã hình dung ra một cuộc sống với hai chúng tôi, cả hai cùng điều hành Hãng tàu Warbrooke và nói chuyện và... dành thời gian cho nhau.”

“Nhưng anh đã không cưới cô ấy.”

“Ừ. Khi chúng tôi trở về nhà, tôi ngủ thiếp đi và khi tỉnh lại tối hôm đó, cô ấy đã đi mất. Tôi không thể nói với cô tôi đã cảm thấy bị phản bội đến chừng nào. Cô ấy rời bỏ tôi không một lời nhắn, không gì hết. Tôi tiếp nhận nó tất cả khá là cay nghiệt. Tôi hờn dỗi, buồn rầu và căm ghét với tất cả mọi người.

“Mẹ tôi là người đã nghi ngờ có chuyện gì đó không ổn với tôi. Tôi vỡ òa ra và kể cho bà ấy tất cả vết thương lòng của mình và rằng tôi ghét người phụ nữ đó biết bao vì đã bỏ tôi mà đi. Mẹ tôi nói rằng bạn của bà đã cho tôi một món quà tặng và tôi cần phải tiếp nhận nó đúng như thế. Tôi mất hết một lúc, nhưng tôi cũng bắt đầu nhận ra bà ấy đã đúng. Thời gian của tôi với người bạn của mẹ tôi là một thứ gì đó kỳ diệu, và tôi nên nghĩ theo cách đó.”

“Anh có từng gặp lại cô ấy lần nào nữa không?”

“Một lần, nhiều năm sau đó, ở New York.”

“Rồi anh có làm tình với cô ấy nữa không?”

“Thực ra, tôi trải qua ba ngày xem xét những sổ sách của cô ấy trong khi cô ấy đi ra ngoài với một người đàn ông tuổi gấp đôi tôi. Không gì có thể giết chết sự lãng mạn thành công hoàn toàn bằng ba mươi lăm cuốn sổ cái bụi bặm đầy ắp những con tính cộng sai be bét.”

Maddie cười tươi chuyện đó. “Vậy anh không còn yêu cô ấy nữa chứ?”

“Không nhiều lắm.”

“Nhưng anh vẫn chưa kể tôi làm thế nào cô ấy khiến anh phải gia nhập quân đội.”

“Sau khi cô ấy rời Warbrooke tôi nghe những người đàn ông nói chuyện về việc làm thế nào ba tôi đánh bắt được những đứa nhóc Montgomery từ biển. Tôi cá là mẹ tôi ước gì đó là sự thật. Bà ấy đã có một quãng thời gian vất vả khi mang thai đứa con cuối cùng. Dù sao đi nữa, khi tôi trông thấy cuộc đời của tôi tất thấy đã nằm sẵn chờ mình, tôi nhận ra là tôi không muốn cuộc đời đó. Tôi không muốn tám mươi tuổi và vẫn dự tính làm thế nào tôi sẽ thoát khỏi những trách nhiệm với công việc kinh doanh. Tôi có thể leo lên bất kỳ chiếc tàu nào của chúng tôi và đi vòng quanh thế giới, nhưng tôi quyết định tôi nhìn muốn thấy sa mạc, và tôi cũng phát bệnh vì trách nhiệm. Tôi muốn là một trong thủy thủ đoàn, chứ không phải một trong những ông chủ. Tôi muốn biết cảm giác nó như thế nào, rằng nếu mọi thứ sai trái, nó sẽ không phải lỗi do tôi. Vì thế tôi đã nhập ngũ như một binh nhì và xin tham gia vào chiến dịch miền tây.”

“Và họ đã gửi anh đến nơi anh muốn đến ư?”

“Nó cũng không quá khó khăn. Tất cả việc tôi phải làm là chứng tỏ rằng tôi có thể cưỡi một con ngựa.”

“Và nghĩ xem: Toby nói rằng ông ấy được thuê bởi ba anh bởi vì anh không thích với phụ nữ.”

“Toby không biết tất cả những thứ cần phải biết về tôi. Ông ấy cứ phàn nàn rằng tôi không có hứng thú với đám đàn bà sẵn có cho những quân nhân. Các pháo đài bị vây hãm bởi những nơi gọi là ‘trại lợn thiến.’ Chúng được gọi tên cho những người đàn bà sống trong đó và những người sống trong đó cũng sạch sẽ như cái tên của chúng bao hàm vậy. Mọi nơi trong quân đội những người đàn ông đang chết dần chết mòn vì giang mai. Những người phụ nữ da trắng duy nhất khác mà một người lính có thể nhìn thấy là những người đến từ miền Đông, và họ hoặc là vợ hoặc là con gái của sĩ quan. Cô cứ việc gặp rắc rối với một trong số họ và toàn bộ các kiểu loại khủng khiếp sẽ xảy ra lên đầu cô.”

“Nhưng Toby nói anh không thích thú gì những người phụ nữ ông ấy đã giới thiệu với anh.”

“Người phụ nữ đầu tiên ông ấy ‘giới thiệu’ cho tôi ở tại một thị trấn nhỏ bên ngoài Warbrooke tên là Bathless McDonald.”

“Bathless (không tắm)? Thật là một cái tên lạ. Nó nghe như thể cô ấy chưa bao giờ...”

“Cô ta chưa từng. Cô ta khoe khoang khoác lác rằng chưa từng tắm bao giờ trong đời. Cô ta khá là xinh xắn, nhưng khi cô ta bắt đầu dính những phần cơ thể cô ta lên miệng tôi, tôi... à, ừm, dù sao thì, tôi thấy kinh nghiệm này còn ít hơn cả miễn cưỡng thích thú nữa. Tôi cố gắng giải thích cho cả ba tôi và Toby, nhưng cả hai bọn họ đều nghĩ tôi đã quá khó tính.”

“Anh có vậy không? Ý tôi là, khó tính ấy?”

“Rất. Tôi chỉ muốn thứ tốt nhất. Thứ tốt nhất nhất.” Anh siết chặt vòng tay quanh cô và vùi mặt anh vào cổ cô.

“Cô sẵn sàng để đi ngủ chưa?” một lúc sau anh hỏi.

Cô không gạt đầu hay đưa cho anh một dấu hiệu nào chỉ ra cô muốn đi ngủ, nhưng cơ thể cô mềm nhũn đi khi anh hạ thấp cô xuống nền đất rắn, lạnh và bao bọc cô một cách thoải mái ấm cúng trong vòng tay của anh. Maddie còn lâu mới thấy buồn ngủ. Cô đang suy ngẫm về khoảng thời gian cô quen biết anh. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng nó dường như là cả một đời người.

Cô xoay người một chút trong tay anh để cô có thể nhìn anh, nhìn vào cách ánh sáng ngọn lửa nhảy múa trên xương gò má của anh. Cô nghĩ anh đã ngủ, vì vậy cô đưa bàn tay còn tự do lên chạm vào bờ môi dưới của anh. Anh không mở mắt ra.

“Tôi đang bắt đầu yêu anh đấy, anh biết điều đó, phải không?” cô thì thầm.

“Phải.”

“Anh đang bắt đầu choáng lầy tâm trí tôi nhiều như là âm nhạc của tôi vậy.”

Anh không nói một lời, nhưng cô nghĩ anh đã mỉm cười nhẹ. “Không có nhiều đàn ông yêu kẻ đối đầu của họ cho lắm.”

Cô muốn hỏi anh có cảm giác gì về cô, nhưng cô e sợ câu trả lời. Làm sao cô có thể yêu ai đó, đặc biệt là ai đó như anh? Anh là một người đàn ông cần sự tự do, một người đàn ông không có mối liên hệ nào tới thế giới âm nhạc.

“Khi nào anh tính ra quân?”

“Năm tới.”

“Và anh sẽ làm gì?”

“Trở về nhà ở Warbrooke. Ba tôi cần tôi.”

Cô thở dài. Và em thì sẽ đi Paris hay Vienna hay Florence, bất cứ đâu người ta muốn nghe em hát. “Ngủ ngon, đại úy của tôi,” cô nói, và nhắm mắt lại.

’Ring mở mắt ra và ngắm nhìn cô một lúc lâu trước khi thiếp ngủ. Nó dường như là điều tự nhiên nhất trên đời khi ôm lấy cô. Anh đã muốn thế từ hồi lần đầu tiên gặp mặt. Làm tình với cô có thể đợi tới khi cô chắc chắn về anh, chắc chắn về anh như anh đối với cô vậy.

Vào cuối ngày thứ hai nó có vẻ hầu như là điều tự nhiên với Maddie rằng cô nên được trói với người đàn ông này. Họ học cách di chuyển cùng nhau, cách để cho người kia sự riêng tư khi cần thiết, cách nói chuyện và cách để lặng im.

Những câu chuyện của ’Ring về gia đình anh đã khơi dậy tính tò mò của Maddie, và cô bắt đầu hỏi anh tất cả về bản thân anh, về Warbrooke và những cư dân ở đó. Anh kể những mẩu chuyện quái đản về mấy anh chị em họ nhà Taggart của anh, những người mà, cùng với nhà Montgomery, hình như đã gây dựng nên hầu hết thị trấn.

Anh kể cô nghĩ những câu chuyện về biển cả, về tổ tiên của anh đã lưu truyền lại tới đời anh thành những câu chuyện thần tiên vậy. Anh chỉ cô cách để thắt nút với những sợi dây buộc áo nịt ngực của cô, và khi tay cô rối tinh cả lên, anh cười lớn chế giễu cô và chỉ cô lần nữa.

Maddie tiếp tục nghĩ về những điều anh nói về cuộc đời cô đã cô độc thế nào, và bây giờ cô có thể thấy rằng nó quả thật đúng như vậy. Khi còn là một đứa trẻ cô chưa bao giờ có thời gian cho một người bạn; chị cô đã quá bận bịu với việc vẽ vời và cô với gia đình cô thì ở biệt lập với các nhà khác. Có những thằng con trai của Nghe Tốt, nhưng chúng chỉ đến ở vào mùa hè và sau đó tới chỗ người của riêng chúng vào mùa đó. Ba cô và những người bạn của đã trải qua vô số thời gian với cô-tất cả điều đó Maddie có thể dư thừa, nhưng nó không giống như việc có một người bạn ở đồng trang lứa.

Họ đang nằm trên bãi cỏ ẩm ướt, êm ái sát bia suối, những cánh tay bị còng của họ vươn thẳng ra. “Tôi chưa bao giờ có một người bạn khi còn là một đứa nhỏ,” cô nói.

“Tôi cũng không. Chỉ mấy thằng em trai.”

Cô cười to, nhưng anh xoay gương mặt nghiêm trang về phía cô. “Nhưng cô vẫn sẽ không kể cho tôi nghe về bản thân mình, phải không? Ngay cả về người cha này của cô, người mà cứ như là một mẫu mực đạo đức phải vậy không?”

Cô muốn, rất muốn, nhưng cô sợ rằng nếu cô kể với anh một điều, cô sẽ không thể ngừng lại, và việc kể tiếp cô biết, cô sẽ đang kể cho anh tất cả về Laurel, và không thể đoán ra được anh sẽ làm gì sau đó. Liệu anh có quá bảo vệ cô đến nỗi anh sẽ cấm cô hát không? Cấm cô tiếp tục chuyển lưu diễn của mình? Bảo với cô rằng anh sẽ lo hết mọi thứ từ giờ, kể cả đứa em gái bé bỏng của cô, người có thể bị giết trong cuộc ẩu đả?

Khi cô không nói gì, anh quay mặt đi khỏi cô, quai hàm anh tạo thành một đường cứng rắn. “Tôi xin lỗi,” cô khẽ nói. “Tôi sẽ kể cho anh nếu tôi có thể.”

“Nếu cô có thể tin tưởng tôi, ý cô là thế,” anh nói.

“Anh sẽ tin tưởng tôi nếu cuộc sống của ai đó anh yêu dấu phụ thuộc vào sự tin tưởng đó chứ?”

Anh quay sang nhìn cô. “Phải,” anh nói đơn giản.

Cô nhìn khỏi anh, biết rằng anh đang nói lên sự thật. Cô cảm giác được anh sẽ kể cho cô bất cứ thứ gì cô muốn biết về anh và gia đình anh. “Nhưng rồi, anh đủ to lớn và đủ khỏe mạnh để ngăn tôi khỏi làm bất cứ điều gì anh không muốn tôi làm, phải vậy không?”

“Tôi đủ thông minh để nghĩ rằng người phụ nữ tôi yêu có đủ trực giác để làm những việc đúng đắn,” anh gắt gỏng.

Maddie không có thì giờ để tiếp nhận những gì anh nói trước khi anh lặn mình trên chân anh và kéo cô dậy.

“Dậy thôi,” anh nói đầy tức giận. “Chúng ta cần đi nhặt củi.”

“Anh có... có ý gì khi nói ‘người phụ nữ tôi yêu’?”

“Cô nghe tôi rồi đấy,” anh gầm gừ, nhặt lên vài cành cây ẩm ướt và đẩy nó vào trong tay cô.

“Tôi không nghĩ mình đã. Có lẽ anh nên lặp lại nó. Thực tế, tôi muốn lặp lại một đồng thứ, như tất cả chuyện về trinh nữ và bàn chân trái của tôi.” Cô đang cười với anh, và bên trong cô cảm thấy rạng rỡ và vui sướng.

“Cô không thể nghe được khi cô muốn thế và phải cô nhớ hết mọi thứ ba cô đã từng nói với cô. Tôi hi vọng tôi sẽ được gặp người đàn ông này một ngày nào đó. Tôi sẽ nhìn xuống ông ấy và nói, ‘Ông Worth, tôi-’ Anh bỏ ngang và nhìn Maddie, mắt anh mở to.

“Worth?” Mắt ‘Ring mở to hơn nữa, khúc gỗ lơ lửng giữa không trung.

“Họ của tôi?”

Khi anh lên tiếng, có sự kinh ngạc pha trong giọng anh. “Cô nói rằng mẹ cô nói, ‘Jeffrey, em muốn anh đi tới miền đông và tìm một giáo viên.’”

“Đúng. Vậy thì sao?” Cô đang ra vẻ ngây ngô, nhưng cô biết anh đã đi tới đâu và cảm giác thật là tuyệt khi sắp được biện minh cho ba mình.

Anh nhìn cô trong nỗi kinh sợ và có sự tôn kính trong giọng của anh. “Ba cô không thể nào là Jefferson Worth chứ, phải không? Jefferson Worth ấy? Cái người đã viết nên những chuyến du hành đó ư?”

Cô mỉm cười với anh hết sức ngọt ngào. “Phải, chính ông ấy.”

‘Ring chỉ có thể nhìn cô chết trân. Jefferson Worth là một ngọn lửa huyền thoại, một cái tên như George Washington và Daniel Boone. Du hành chỉ với vài người đàn ông khác, ông đã thám hiểm hầu hết toàn nước Mỹ trước khi cả khi nó là nước Mỹ. Ông ấy giữ lại những cuộc hành trình, vẽ nên những tấm bản đồ. Những sự quan sát của ông là tất cả những điều được biết về vài bộ lạc da đỏ đã bị thói tham lam và bệnh tật của người da trắng phá hủy. Ông ấy viết về động vật và thói quen của chúng, phác họa hình dáng những loài thực vật mới lạ mà ông nhìn thấy trong chuyến hành trình của ông, viết về những tạo hình núi đá và những dòng suối phun nước nóng.

“Tôi đã đọc những quyển nhật ký hành trình của ông khi còn là một đứa trẻ và mấy đứa em bé nhỏ của tôi vẫn muốn làm Jefferson Worth. Ông ấy vẫn còn sống chứ? Giờ chắc hẳn ông ấy phải là một ông già rồi.”

“Không quá già và còn sống rất tốt. Những cuốn hành trình của ông được xuất bản vào lúc ông mới ba mươi tuổi, cái năm mà sau khi tôi được sinh ra. Mẹ tôi là một trong những người chứng kiến chúng được xuất bản. Nếu mọi thứ do ba tôi quyết định, ông ấy sẽ quẳng hết chúng vào một cái hộp đâu đó và vứt chúng lại đấy.”

“Tưởng tượng điều đó xem. Jefferson Worth.”

Cô không thể kháng cự mong muốn xô xiên lại tất cả những điều anh đã nói về ba cô. “Vai rộng. Vác những cây đàn piano loanh quanh trên lưng.”

“Tôi tưởng tượng được ông ấy có thể làm vậy lắm.” Cặp mắt anh hiện lên một ánh nhìn xa xăm trong chúng. “Cô từng một lần hỏi từ đâu tôi học được cách lẩn lút lặng lẽ như vậy. Đó là từ những quyển du hành của Jefferson Worth. Những đứa em trai của tôi và tôi thường đóng giả làm ông ấy và người của ông. Tôi luôn làm Jeff, em trai tôi Jamie là Thomas Armour, và-”

“Thomas sẽ thích chuyện đó.”

’Ring lắc lắc cái đầu. “Tôi không thể tin được rằng những người đàn ông này vẫn đang còn sống và rằng tôi đang ở đây với con gái của Jefferson Worth. Tên của cậu bé da đỏ là gì nhỉ? Tên gì đó kỳ cục lắm. Chúng tôi thường đánh nhau giành đóng vai cậu ta.”

“Nghe Tốt.”

“Phải rồi. Cậu ta đặt tên mình như thế sau khi ba cô đem cậu ta tới miền đông và làm phẫu thuật cho đôi tai của cậu ta.”

Maddie mỉm cười. Câu chuyện quá đỗi quen thuộc với cô như thể cô đã từng ở đó với họ vậy. “Chú ấy bị điếc và ba tôi mang chú tới miền đông. Sau cuộc phẫu thuật chú ấy đã nói bằng cách ra dấu rằng bây giờ chú ấy sẽ được gọi là Nghe Tốt. Cho đến tận lúc đó người ta vẫn gọi chú ấy là Không Nghe.”

’Ring đang cười, nhớ lại. “Và có một người phụ nữ, phải không? Ba cô đem theo người phụ nữ đầu tiên vào trong hạt. Bà ấy vẽ những bức chân dung của dân da đỏ.”

Phải.

“Ba tôi mua một trong những bức tranh màu nước của bà. Đó là bức một bộ lạc chưa từng được nhắc tới, nhưng ông ấy cùng người của mình đã trải qua mùa đông với họ.”

“Có lẽ là người Mandan. Bệnh đậu mùa gần như xóa sổ họ hai năm sau khi bà ấy vẽ họ.”

Anh ngừng lại, suy tư. “Một trong những người em họ Targert của tôi luôn đóng vai người phụ nữ, nhưng có cái gì đó chúng tôi thường làm với nó và thường khiến nó nổi điên lên. Gì thế nhỉ? Nó là cái gì đó từ những quyển hành trình.”

“Tôi sẽ hình dung ra một trong số bọn anh đóng vai Nghe Tốt và ăn trộm từ cô ấy.”

“Đúng thế. Sao tôi lại có thể quên được nhỉ? Nghe Tốt, do tại cậu ta bị điếc, cho nên cậu ta chưa bao giờ có thể ăn trộm được vì cậu ta không thể có đủ yên lặng. Nhưng khi cậu ta có thể nghe được cậu ta đã thực hành kỹ năng trộm cắp của mình trên người nữ họa sĩ. Nếu tôi nhớ chính xác, bà ấy đã giận dữ khủng khiếp.”

“Nhưng bà đã trả đũa lại chú ấy, nhớ không?”

“Không. Tôi không nghĩ bà ấy đã làm thế.”

“Một đêm nọ sau một ngày du hành cực nhọc khi mà Nghe Tốt đã ngủ rất sâu-chú ấy chỉ mới khoảng mười hai tuổi, anh biết đấy-bà ấy rình mò chú ấy và trộm sạch mọi thứ chú ấy có, kể cả chiếc khố. Khi tỉnh dậy sáng hôm sau chú ấy nằm chết cứng trần như nhộng và mọi thứ đã đi mất.”

’Ring mỉm cười. “Đúng vậy. Tôi cá em họ tôi sẽ rất thích đóng thử màn đó, nhưng nó chưa bao giờ thực hiện. Nhưng mấy anh em tôi cứ toàn lén lút loanh quanh và trộm qua trộm lại lẫn nhau những thứ chúng tôi có thể. Chẳng phải rốt cuộc rồi cũng có chuyện gì đó đã xảy ra khiến người phụ nữ tha thứ cho Nghe Tốt đấy ư?”

“Ừ. Ba tôi và... người phụ nữ và Nghe Tốt bị xé lẻ với những người khác, và có một đám phản loạn người Apache lên từ miền nam đến qua đêm với họ. Ba tôi đã không tin tưởng bọn chúng, và đó quả là một đêm đáng sợ. Ba người họ cưỡi ngựa chạy đi vào tờ mờ sáng hôm sau và những gã Apache rượt theo họ và bắn vào họ.”

Gương mặt ’Ring sáng lên khi anh nhớ lại. “Nhưng Nghe Tốt...”

Maddie mỉm cười lại với anh. “Nghe Tốt đã thực tập ngón nghề chôm chĩa của chú ấy suốt cả đêm và đã thó hết toàn bộ khuôn đạn của bọn chúng. Chúng có thuốc súng và chì nhưng không cách nào nhồi đạn được. Ba người họ có thể thoát đi khỏi là nhờ Nghe Tốt đã trở nên thành một tên trộm siêu đẳng đến thế.”

’Ring cười lớn. “Tôi đoán qua năm tháng những cuốn hành trình đó đã trở thành giống như một thứ huyền thoại đối với tôi vậy. Thật khó để tin rằng những chuyện đó thực sự đã xảy ra. Tất cả họ giờ đang ở đâu thế? Tất cả những người đàn ông đã du hành cùng ba cô ấy?”

“Thực ra, ba tôi là một trong những người đàn ông đi cùng với Thomas. Thomas là người dẫn đầu, già dặn và từng trải hơn ba tôi. Nhưng tất cả họ giờ đều đang sống cùng với ba tôi, và tôi đã lớn lên bên cạnh bọn họ.”

“Tên của bọn họ là gì nhỉ? Linguist người Thụy Điển, cái anh chàng mang giày đi tuyết vào mùa đông và-”

“Trượt tuyết. Linq ván trượt.”

“Sao cũng được. Và còn ông già?”

“Bailey.”

“Ông ấy không thể vẫn còn sống được. Giờ ông ấy hẳn phải trăm tuổi rồi.”

“Có lẽ. Ông ấy trông đủ già để làm ông nội của Toby, nhưng rồi, ông ấy luôn thế. Ba tôi nói ông sẽ không ngạc nhiên nếu có phát hiện ra rằng Bailey chỉ mới khoảng đôi mươi, nhưng Bailey nói ông ấy đã ở tại đây Rocky này quá lâu tới nỗi những quả núi này chỉ mới là đồi hồi ông ấy mới tới.”

“Và Nghe Tốt? Giờ anh ta bao nhiêu tuổi rồi?”

“Nghe Tốt thì khoảng bốn mươi. Nhưng, tôi không cho là chú ấy biết đích xác, hay quan tâm tới.”

“Anh ta có sống với nhà cô luôn không?”

“Có đôi khi. Chú ấy là một người da đỏ ngang tàng.” Với cái nhìn khó hiểu của ’Ring, cô giải thích. “Chú ấy là cái mà người da trắng thỉnh thoảng gọi là một gã da đỏ hoang dã. Chú ấy không thích hòa theo những người da trắng.”

’Ring gật đầu. Việc cậu bé này người đã từng là một vị anh hùng thời thơ ấu của anh nên được gọi là một “người da đỏ hoang dã” hợp với hình ảnh của anh về con người anh hi vọng cậu bé sẽ trở thành. “Chú ấy thuộc bộ lạc nào thế?”

“Crow.”

’Ring mất hết vài giây để phản ứng lại. “Crow?”

“Có gì không ổn ư?”

“Không, chỉ là vài mảnh ghép của một câu đố đã rơi vào đúng vị trí, vậy thôi.” Anh nhìn quanh vào rừng cây và biết không mấy may nghi ngờ rằng người Crow đã giúp anh tìm kiếm Maddie chính là Nghe Tốt. “Chú ấy đang đi theo chúng ta, cô biết điều đó chứ?”

“Ừ,” cô nhẹ nhàng nói. “Tôi biết.”

“Việc này giải thích vô khối thứ, như là tại sao cô biết quá nhiều về dân da đỏ đến vậy và tại sao cô không sợ họ.”

“Tôi sợ khi tôi cần phải thế. Tôi chỉ không giữ lấy cái niềm tin rằng một người đàn ông da đỏ bị dục vọng che mờ mắt bất cứ khi nào anh ta nhìn thấy một người phụ nữ da trắng.”

“Và làm thế nào cô dẫn tới kết luận đó?”

“Từ Nghe Tốt. Anh thấy đấy, không có một con người nào trên quả đất trông đẹp đẽ hơn một chiến binh Crow đương lúc tràn đầy nhiệt huyết nhất. Cao, khỏe, đẹp trai, mái tóc đen dày, màu da-”

“Tôi thấy được bức tranh rồi.” Nó chính xác bức tranh anh đã tưởng tượng về người đàn ông này khi anh đang vật lộn với mấy thằng em để xem ai sẽ được làm người chiến binh Crow, nhưng anh không thích nghe Maddie miêu tả ông ấy. “Nghe Tốt làm gì thế?”

“Ba tôi và những người khác cảm thấy tiếc cho Nghe Tốt vì, trong con mắt của người da trắng, không có sinh vật nào xấu xí hơn vợ một người Crow. Họ ghét nhìn thấy một người đàn ông cường tráng, đẹp đẽ như Nghe Tốt với những người phụ nữ Crow, vì vậy, ba tôi nghĩ ông ấy nên làm chuyện tốt cho Nghe Tốt và mang chú ấy tới St. Louis.”

Cô ngừng lại. “Ba tôi có một người em trai điều hành một trạm buôn bán ở St. Louis. Thông qua chú ấy mà ba mẹ tôi gặp được nhau, nhưng, dù sao đi nữa, Papa và Nghe Tốt đã tới St. Louis. Nghe Tốt rất bị ấn tượng với những kỳ quan của thành phố, nhưng, trong chừng mực ba tôi có thể nói, Nghe Tốt chưa từng một lần nhìn vào những người phụ nữ da trắng trong tất thấy những bộ phục trang xinh đẹp của họ. Dẫu cho những người phụ nữ có nhìn chú ấy. Tất nhiên một người phụ nữ không thể cưỡng lại việc ngắm nhìn một chiến binh Crow khi anh ta tràn đầy khí chất vương giả như vậy, và Nghe Tốt là một trong những mẫu tốt nhất-”

“Tôi hiểu.”

Cô mỉm cười với anh. “Sau khi họ rời St. Louis, ba tôi đã hỏi Nghe Tốt nghĩ gì về những người phụ nữ, và chú ấy nói họ là một đám có vẻ ngoài buồn chán. Chú ấy nghĩ vòng eo nhỏ tí của bọn họ thật kinh khủng, nói họ trông giống những con kiến, không phải đàn bà, và rằng một người đàn bà với một vòng eo nhỏ như thế sẽ không thể làm việc hay mang thai được. Chú ấy còn nghĩ làn da trắng của họ và những gương mặt chảnh chọe của họ thật xấu xí.”

Cô phá ra cười. “Nghe Tốt còn kể với Papa điều chú ấy nghĩ về cái cách đàn ông da trắng đối xử với đàn bà da trắng, chuyện mang họ đi tới những vùng đồng bằng với không có những thành viên khác trong gia đình bên cạnh bầu bạn với họ. Chú ấy nghĩ đàn ông đối xử với những người đàn bà của họ như những đứa trẻ, mặc cho họ những bộ áo quần với dây buộc chặt và bắt họ làm việc quá nhọc nhằn và-”

“Tôi từng trông thấy cách những người da đỏ bắt những người đàn bà của họ làm việc. Họ bị sử dụng như trâu bò vậy.”

“Đó là bởi vì họ chấp nhận rằng những người đàn ông da đỏ là vô giá trị.”

“Giải thích cái đó tôi nghe.”

“Người đàn ông phải giữ đôi tay tự do để chiến đấu, và chết nếu cần thiết trong khi bảo vệ người có giá trị thật sự, người phụ nữ. Người phụ nữ gánh vác mọi thứ nhưng cô ta cũng sở hữu mọi thứ. Tin tôi đi, không ai làm việc cực khổ bằng người da trắng đâu. Những người da đỏ nghĩ chúng ta là bọn gốc.”

“Thỉnh thoảng tôi đồng ý với họ. Vậy, Nghe Tốt của cô trở lại với người dân và người đàn bà của chú ấy? Tôi thấy được chú ấy không cho rằng những người đàn bà của chú ấy là xấu xí.”

Cô cười. “Ba tôi đã kêu bạn ông miêu tả một người đàn bà xinh đẹp đích thật, và chú ấy đã miêu tả. Người đó phải lùn và mập mạp, béo tròn, có một khuôn mặt to, bẹt với một cái mũi cũng to, bẹt, và người đó phải có một bộ ngực dài, chảy xệ chạm tới tận eo.”

’Rìng mắt một khoảng lâu để nhìn Maddie hết lên rồi xuống, mắt anh nán lại trên khuôn ngực cô, thậm chí không có áo nịt ngực vẫn đầy đặn và đứng thẳng. “Tôi không thể nói rằng tôi đồng ý với chú ấy về điểm đó.”

Maddie ngoảnh đi, mặt ửng đỏ nhưng vui sướng.

Khi mà họ bắt đầu đi ngược lại phía gờ đá, anh nói, “Chuyện gì xảy ra với người phụ nữ? Cái cô họa sĩ ấy?”

“Ba tôi đã cưới bà ấy.”

Họ quay lại nhìn nhau và cười. Dường thật tự nhiên khi cuộc đời của họ gắn chặt vào nhau như vậy, đến mức khi còn là một đứa trẻ ’Rìng đã đóng vai làm ba cô và rằng những người bạn của ba cô từng là người hùng của anh.

Trong suốt phần còn lại của buổi trưa họ ngồi bên đống lửa và chuyện trò-hay thật ra, 'Ring nêu những câu hỏi và Maddie trả lời chúng. Cảm giác nó thật quá, quá tuyệt khi không phải giả vờ là một nữ công tước. Những năm về trước John Fairlie, là một kẻ trưởng giả học làm sang chính hiệu Anh quốc như ông ấy, đã từng nói rằng không một ai tại châu Âu sẽ muốn nghe một nữ ca sĩ opera là con gái của một người đàn ông lột da thú vật để kiếm sống, vì thế ông ấy đã nảy ra ý tưởng cô nên làm một vị nữ công tước từ đất nước bé hạt tiêu vùng Lanconia. Nó có vẻ chấp nhận được vào lúc đó, lúc mà khi cô đang đầy ắp hoài bão và muốn hơn hết thấy mọi thứ trên đời là hát cho người khác. Không phải chờ tới nhiều năm sau cô mới cảm thấy hối hận về quyết định của mình, bởi nó có vẻ như rằng cô đang chối bỏ ba cô cùng những người bạn của ông ấy.

Khoảng năm năm trước ba mẹ cô, cùng với Thomas, Bailey và Linq, đã tới thăm cô ở Paris, và cô đã rất ngại vì đã không dùng cái tên ba cô đã đặt cho cô. Nó như thể cô thấy xấu hổ vì nó. Ba cô đã cười cô và nói một cái tên chỉ là một từ ngữ mà thôi, rằng cô là con gái ông ấy bất kể cô có tự gọi mình là gì đi nữa.

Cô kể cho 'Ring về chuyến thăm tới Paris đó, chuyện Thomas và Linq cũng như ba cô đã không thể ngồi yên được và muốn trở về nhà. “Nhưng ba tôi đúng thật nhìn rất đẹp trai trong những bộ trang phục buổi tối.” Bailey, tuy vậy, đã yêu thích Paris, và hai lần ba cô và Thomas đã phải bảo lãnh cho ông ấy ra khỏi tù, nơi ông bị nhốt vào bởi cái thói dè dặt. Ba cô từ chối kể cô chính xác những gì Bailey đã làm.

Trời lại bắt đầu mưa, và không khí trở nên lạnh lẽo, vì vậy họ rúc vào nhau cạnh đống lửa và ăn gà tây cùng thịt thỏ (thứ mà họ đang ngán muốn phát bệnh lên) và Maddie nói càng lúc càng nhiều về ba mẹ cô, kể cho 'Ring nghe về những bức tranh của mẹ mình đang được tôn lên vì ghi lại những dấu ấn về một thời sẽ không bao giờ có lại lần nữa.

Đó là vào buổi tối khi khí trời đã trở nên quá lạnh giá tới mức để giữ ấm họ phải nằm cùng nhau, quần lấy nhau trong vòng tay mỗi người, và cô bắt đầu trở nên hoang mang. Chưa bao giờ trước đây cô nhận thức sâu sắc như vậy về sự thật rằng cô đã không phù hợp với hoàn cảnh đến thế. Cô thuộc về thế giới lụa là gấm vóc của opera, nhưng cô cũng luôn thuộc về thế giới hoang dã của Jefferson Worth. Và người đàn ông này sẽ hợp với đời cô ở nơi nào đây?

Cô úp mặt cô lên mặt anh để được hôn, nhưng anh nhấc cằm lên khỏi cô.

“Tại sao?” cô thì thầm. “Tại sao anh nói anh yêu em rồi lại quay mặt đi khỏi em? Tại sao anh nhìn em quá... quá ham muốn như vậy mà lại tránh chạm vào em hết mức anh có thể? Ý em là, thực sự chạm vào em ấy.”

“À, em yêu, bộ em không biết có bao nhiêu đang nhìn trộm chúng ta sao?”

“Nhìn trộm chúng ta?”

“Có ba người bọn họ ở ngoài đó. Họ đã ở gần với em ngay từ đầu. Họ đi theo em, chỉ là bây giờ anh nghĩ một trong số họ đang theo anh hơn là theo em. Thứ lỗi cho sự khó tính của anh, nhưng anh không tính biểu diễn trước mặt khán giả.”

“Hai người kia là ai thế?” Cô biết về Nghe Tốt, và giờ cô biết tại sao ông ấy đã không tới chỗ cô vào buổi tối cô huyết gọi ông. Ông biết 'Ring đang ở gần. Cô không thể không mỉm cười. Nếu Nghe Tốt đã để cô lại trong sự chăm sóc của 'Ring, nó có nghĩa rằng người chiến binh da đỏ đã chấp thuận anh. Đó là thực tình là lời ngợi khen đáng giá.

“Một người là cái tên đã lấy đi con ngựa của anh.”

“Ý anh là tay bài bạc?”

“Tay bài bạc?” Anh đẩy cô ra một chút để nhìn cô.

“Đó là cái mà anh ta trông giống: một tay bài bạc tàu thủy ma mánh. Anh ta nên mặc một cái áo vét thêu kim tuyến vàng và đội một chiếc mũ vành. Em tự hỏi liệu anh ta có thể hát được không.”

“Nó không thể,” 'Ring nói nhanh.

“Mmmm, để xem đã. Vậy người còn lại theo chúng ta là ai?”

“Một trong những gã đàn ông em gặp mặt,” anh nói, và có sự chế giễu trong giọng anh. Anh cầm bàn tay đang đeo chiếc nhẫn của Laurel lên. “Gã đàn ông đã đưa em chiếc nhẫn.”

Cô giật mạnh tay cô ra khỏi anh và giấu chúng vào giữa họ. “Đó là tại sao anh không chạm vào em ư?” cô khẽ nói.

“Bên cạnh cái sự thật rằng anh đã hứa, ý em là thế?”

Cô phá ra cười. “Lời hứa nào đó. Anh nói rằng cơ thể chúng ta vừa vặn nhau một cách hoàn hảo và rằng anh muốn đặt những ngón tay của em vào trong miệng anh từng ngón một và mút lấy chúng và rằng anh muốn-”

“Im nào,” anh gắt lên.

Maddie nhìn anh và thấy anh đang cực kỳ căng thẳng. “Chẳng phải có vài đề cập tới bờ vai của em và phía mặt trong khuỷu tay của em sao?”

“Maddie, ngừng nói lại ngay.” Mồ hôi đổ ra trên trán anh.

“Còn gì nữa ta?” Cô vặn vẹo trong người anh một chút, như thể cô đang kiểm một vị trí thích hợp. “Vài thứ về bàn chân của em, có phải không? Anh thích hôn bàn chân của em. Có phải đó là mấy thứ anh đã học được không? Không người đàn ông nào từng hôn bàn chân em trước đây.”

“Không người đàn ông nào từng hôn bất cứ gì của em trước đây,” anh nói trong một tông giọng cộc cằn khô khốc nghe như thể anh đang bị thương tổn vậy.

“Ha! Đó chỉ là điều anh nghĩ thôi. Em từng có những người đàn ông uống rượu sâm panh từ đôi guốc của em. Một người đàn ông từng một lần đề nghị em một chuỗi hạt hồng ngọc để lên giường với anh ta. Những người đàn ông đề nghị em mọi thứ để trở thành tình nhân của họ. Nhưng sự thật trước đây không người nào từng nói rằng anh ta muốn làm tình với bàn chân của em cả. Vai, có, nhưng bàn chân, không.”

Tại đó 'Ring đặt bàn tay của anh lên quai hàm cô và xoay đầu cô lại để anh có thể hôn cô. Và Maddie đánh mất bản thân trong nụ hôn đó. Cô không còn quan tâm ai đang quan sát họ, tất cả vấn đề quan trọng giờ là người đàn ông này và giây phút này đây.

“'Ring,” cô rên rỉ, và cánh tay tự do của cô quấn lấy anh. “'Ring của em.”

Anh là người đã dứt mình ra khỏi cô. “Chúng ta không thể, Maddie. Không, anh sẽ không. Anh sẽ không biểu diễn trước mặt khán giả. Có quá nhiều người đang nhìn lên chúng ta.”

Cô quay mặt đi và rút lưng vào phía trước anh, và giữa họ là một trạng thái căng thẳng mà Maddie biết cơ thể cô đang rung động với nỗi ham muốn. Bàn tay của cô đang run rẩy và những hình ảnh cứ định hình trong tâm trí cô: khi cô nhổ những chiếc gai ra khỏi anh và lướt dọc tay cô trên chân anh; cái ngày anh giúp cô đẩy cỗ xe ngựa ra khỏi dòng nước và anh cởi bỏ áo sơ mi; cái đêm anh đến với cô chỉ mặc không gì khác ngoài một chiếc khố.

“Maddie...” anh nói, và có sự cảnh cáo trong giọng anh. “Nghĩ đến thứ gì khác đi.”

“Làm sao anh biết em đang nghĩ gì chứ?”

Anh gơ bàn tay mình ra trước ngọn lửa, và khi anh làm vậy cô có thể thấy nó đang run bần bật, giống y như của cô.

“Tại sao anh lại nói không với em vào cái ngày em nhổ những chiếc gai đó khỏi người anh?”

“Bởi vì lúc đó với em anh là Đại úy Montgomery. Anh là một người đàn ông ngoại hình quyến rũ, thân thể cường tráng và chúng ta đang một mình với nhau và em là một người phụ nữ tràn đầy sức sống.”

Cô khịt mũi tại đó. “Ngay cả em gái anh cũng nói anh xấu xí.”

“Xấu xí trong nhà anh chỉ là tương đối thôi.”

Cô rên rỉ. “Miễn cho em đi. Em biết từ ngay giây phút gặp anh rằng anh phù phiếm rồi, nhưng em không tài nào biết được chiều sâu mức độ phù phiếm của anh.”

“Ai có giọng hát hay nhất thế giới vậy?”

Cô mỉm cười trong bóng tối. “Em hiểu ý anh rồi. Vậy, giờ anh nghĩ nó khác rồi hả? Giờ anh nghĩ em nhìn anh như cái gì đó khác ngoài một người đàn ông ưa nhìn ư?”

“Em nghĩ sao?”

Cô nắm tay anh trong tay cô và nhìn vào nó. Anh có những ngón tay thon, dài, và những cái móng tay đẹp đẽ. Cô nghĩ gì về anh ư? Vào thời khắc này cô không thể tưởng tượng ra được việc không có anh. Ngay từ đầu anh dường như đã biết về cô rõ hơn bất kỳ ai đã từng quen biết cô. Anh đã đúng rằng lúc đầu cô đã không chú ý nhiều lắm tới anh trừ việc anh là một anh chàng đẹp mã, nhưng bây giờ... Bây giờ cô nhớ lại những lần anh mạo hiểm tính mạng của anh để bảo vệ cô, anh đã leo lên một vách đá như thế nào để được ở cùng cô, anh đã đến vì cô như thế nào sau khi cô hát xong vở Carmen. Cô nghĩ về tất cả những vết thương trên người anh mà anh đã chịu vì cô. Cô nghĩ tới những lần cô thuốc anh và lừa gạt anh, vậy mà anh vẫn ở đây với cô, vẫn cố gắng giúp đỡ cô.

“Tướng Yovington đang giúp em,” cô nhẹ nhàng nói. “Vài người đàn ông đã bắt cóc đứa em gái bé nhỏ Laurel của em, và nếu em muốn đem nó trở lại, em cần phải hát trong sáu khu trại, và mỗi nơi em sẽ phải gặp một người đàn ông và trao đổi thư từ với hắn. Chúng hứa lần này em sẽ được gặp Laurel, nhưng bọn chúng đã gạt em.” Cô giơ tay mình lên. “Người đàn ông đưa em chiếc nhẫn em gửi tặng Laurel làm bằng chứng rằng chúng đang giữ nó. Hắn ta nói... hắn ta nói rằng chúng sẽ giết anh nếu anh không ngừng can thiệp vào chuyện này.”

Cô nuốt ngược nước mắt. “Chúng nói rằng chúng sẽ trả lại Laurel cho em tại thị trấn cuối cùng, như em sợ lắm. Em đang bắt đầu nghĩ chúng sẽ không làm thế. Em sợ chúng sẽ giết nó bởi cái chiến tranh ngu dốt mà chúng đang muốn bắt đầu.” Cô không thể dừng nước mắt lại được. “Và bây giờ em sợ chúng cũng sẽ làm hại luôn cả anh.”

Anh xoay cô về phía anh và ôm chặt lấy cô. Anh thậm chí còn đặt chân anh vòng lên cô như thể để bảo vệ cô hoàn toàn vậy. “Anh biết, em yêu. Anh biết.”

Cô khóc òa lên. “Làm sao anh có thể biết được chứ? Anh không biết những kẻ này nguy hiểm đến chừng nào đâu. Hắn nói-”

“Em không cần phải nói cho anh, anh đã nghe hết tất cả.”

“Nghe hết tất cả?” Cô sụt sịt và anh đề nghị cô một chiếc khăn tay ẩm ướt đầy bụi đất. “Anh đã nghe được gì?”

“Mọi thứ gã đàn ông đó đã nói với em. Bây giờ em an toàn rồi, vậy nên tại sao em không đi ngủ đi? Chúng ta sẽ nói về chuyện này vào buổi sáng.”

Cô đẩy ra khỏi anh. “Em muốn biết anh biết được gì. Anh đã nghe thấy gì rồi.” Có chút giận dữ trong giọng cô.

“Được rồi, anh sẽ nói cho em. Em không nghĩ rằng anh sẽ để em thuốc anh lần thứ hai đấy chứ, phải không? Em và Edith quá hiển nhiên tới mức một người đui cũng có thể thấy điều bọn em đang làm. Trong khi em đang nói chuyện quá lâu trong nhà xí, anh đã nhờ Toby trao đổi vài ba quả sung tẩm thuốc của em thành thứ gì đó khác. Anh nghĩ ông ấy đã sử dụng phân ngựa, nhưng chỉ ít anh đã không bị thiếp ngủ đi lần đó. Anh cũng phát hiện ra em đủ quan tâm tới anh để giữ cho anh khỏi ăn phải một liều chết người. Em và Edith nên ngừng ngay việc tẩu máy với cái thứ đó cho đến khi bọn em học được cách dùng.”

“Anh dám gạt em. Anh đã giả vờ buồn ngủ. Anh đã lả đi trong cái lều đó như thể anh là một tên hề sắp nghèo vậy. Khi em nghĩ về việc làm thế nào... Anh khiến em tức điên lên!”

“Anh khiến em tức điên lên? Thế anh được cho là phải nên làm gì đây? Nói với em rằng anh đã không ăn những trái sung độc ư? Em đã quá háo hức để ra ngoài đó tới nỗi anh e là em sẽ bắn luôn cả anh nếu anh không để cho em đi.”

Cô bắt đầu vùng vẫy để tránh xa khỏi anh. “Vậy nên anh đã đi theo em, phải không? Anh đã biết em muốn tự mình mình đi và anh đi theo sau em thế đấy.”

Anh tặng cô một cái nhìn đầy ngạc nhiên. “Người bạn chiến binh Crow tốt bụng của em đang bám theo em và em cảm kích chứ ấy, còn anh đi theo em và em nổi giận với anh. Điều đó không có nghĩa cho lắm.”

“Nghe Tốt đang bảo vệ cho em.”

“Và em cho là anh đang làm cái gì? Bộ em tưởng anh muốn lẫn lút giữa những cây xương rồng và sỏi bụi và tự làm mình xây sứt à, chưa kể tới con ngựa của anh nữa? Có phải đó là điều em nghĩ anh muốn làm không?”

Cô bắt đầu dịch ra khỏi anh, nhưng sợi xích đang giữ họ lại với nhau, và vì anh không nhúc nhích, cô cũng không thể đi ra được xa cho lắm. “Em không thích bị theo dõi.”

“Anh cũng không thích có người phụ nữ anh yêu làm những chuyện cần phải theo dõi, cho nên chúng ta huề.” Anh dịu giọng xuống. “Maddie, anh chỉ đang cố bảo vệ em. Điều đó tệ đến thế sao?”

“Đúng là vậy nếu em không muốn anh bảo vệ em. Em có thể tự chăm sóc cho bản thân mình.”

“Ha! Nếu Nghe Tốt không gửi cái mũi tên biết bay đó tới, gã kia đã-” Anh bỏ dở, nhớ lại lúc tên đàn ông đó bắt đầu chạm vào cô, rồi anh kéo cô trở lại vào lòng anh, giữ lấy nguyên chiều dài cơ thể cô áp vào người anh.

“Maddie, ta đừng đấu nhau nữa. Anh đã làm điều anh cảm thấy cần phải làm để bảo vệ em và để tìm ra có chuyện gì đang xảy ra với đời em. Anh chưa bao giờ có ý xúc phạm em trong bất cứ mặt nào.”

Maddie úp hai tay mình lên mặt và bắt đầu khóc lóc nữa. Anh ôm sát lấy cô trong khi vỗ về lưng cô. “Đừng khóc nữa, cưng à, không có gì đáng phải khóc cả. Mọi cặp tình nhân đều có những chuyện gây gổ mà.”

Bởi cánh tay cô đang bị kẹt giữa họ, cô không thể đánh anh được, vì vậy cô giải quyết bằng cách đá vào cẳng chân anh.

Anh kêu lên một tiếng cầu nhàu vẻ đau đớn. “Cái đó cho gì thế?”

“Em có nhiều thứ quan trọng để khóc hơn là mấy chuyện cãi vã với anh. Và bên cạnh đó, chúng ta không phải tình nhân. Chúng ta là-”

“Sao,” anh êm ái nói, “Chúng ta là cái gì?”

“Em không biết. Em không còn biết gì nữa. Sáu tháng trước em biết chính xác em là ai và em muốn cái gì cho đời mình, nhưng giờ mọi thứ dường như đã đổi khác. Có vẻ nhưng em không thể hình dung ra được gì nữa.”

“Đó là tin tốt nhất anh từng nghe được. Có lẽ tin tốt nhất anh từng nghe được trong cả đời anh.”

Có lẽ việc cô cảm thấy thế nào là tin tốt với anh, nhưng nó không với cô. Cô đặt gương mặt của cô lên chõ hõm trên vai anh và hít vào.

“Em có phiền việc chúng ta không phải tình nhân không?” anh hỏi.

“Không, dĩ nhiên là không. Một quý cô nên đợi tới khi cô ấy kết hôn. Một quý cô-” Cô ngừng bởi vì Ring đang hôn cô, và khi anh làm vậy, anh trượt bàn tay của anh vào bên trong áo cánh lơi lỏng của cô và chạm vào làn da trần trên bụng cô.”

“Ring, em không nghĩ...”

“Suyt, em yêu, yên nào.”

Cô lặng im khi bàn tay anh di chuyển lên ngực cô, úp lên nó, ôm lấy da thịt cô trong lòng bàn tay to lớn, ấm áp của anh. Ngón cái của anh chạm vào đầu núm vú của cô. Hơi thở cô ngưng tụ lại trong cuống họng. Mắt cô nhắm lại và cô ngửa đầu ra sau khi môi anh chạm vào cổ cô.

“Em không có bất kỳ ý tưởng nào về những việc anh muốn làm với em ư?” Có sự đau đớn lẫn trong giọng nói của anh. “Phải chăng em quá thờ ơ ngay tới nỗi em không biết anh muốn em nhiều ra sao, anh muốn em lâu đến chừng nào ư?”

“Không, em...”

“Anh không nghĩ thế. Anh muốn em quá nhiều tới nỗi Toby cười nhạo anh. Anh muốn chạm vào em, vào da em, tóc em. Anh muốn cảm giác được ở bên trong cơ thể em. Anh muốn biết em, Maddie, biết em rõ ràng và hoàn toàn như bất cứ người đàn ông nào có thể biết được một người phụ nữ.”

Anh di chuyển đầu anh để có thể chạm vào tai cô bằng lưỡi. Răng anh cứa những phát nhẹ và những sợi lông trên cơ thể Maddie bắt đầu dựng đứng thẳng lên.

“’Ring,” cô khẽ rên.

“Đây, cưng, anh ở đây. Anh luôn ở đây, luôn ở sát bên em, luôn luôn muốn em.”

Bây giờ anh đang hôn cổ cô, nhưng không chỉ là hôn nó, mà còn chạm vào da cô với lưỡi anh. Cô bắt đầu run rẩy, và khi cô làm thế, anh ngừng lại.

Trong một chốc cô vẫn nằm trong vòng tay của anh. Cô mặc kệ dấu cho toàn bộ quân đội Hoa Kỳ có đang quan sát họ; cô không muốn anh dừng. Cô đặt bàn tay mình lên mặt anh và cố kéo anh xuống với cô.

“Không,” anh nói. “Anh không thể. Ý anh là, cưng ơi, anh không phải làm từ thép. Dấu cho vài ngày gần đây những phần cơ thể anh đã rời bỏ đi như thể chúng thật sự như vậy. Anh không thể tiếp tục. Em hãy chỉ nằm yên và đi ngủ đi. Sáng mai mình sẽ xuống núi và sẽ có thời gian riêng tư.”

Maddie nằm yên trong tay anh, và sau một lát sự run rẩy của cô ngừng lại và tâm trí cô bắt đầu hoạt động lần nữa. Cô nhớ lại việc anh nói rằng anh đã muốn cô từ rất lâu. Nếu anh muốn cô nhiều như vậy, sao anh có thể dừng được? Sao anh cũng không thấy run rẩy?

Cô đưa bàn tay tự do của cô lên và chậm rãi mở nút trên cùng chiếc áo sơ mi của anh.

“Maddie, em đang làm gì vậy? Em không thể-”

Cô đặt môi cô lên vùng da nâu sẫm của ngực anh, cọ xát mặt cô vào đám lông trên ngực anh, và trong khi đang làm thế, cô gỡ tiếp chiếc nút khác.

“Maddie, làm ơn dừng. Chúng ta không thể...”

Cô di chuyển môi xuống thấp hơn. Anh ấm hơn cô và cơ thể anh rắn chắc, không một chút mỡ thừa trên nó, chỉ có làn da cứng, ấm áp bao phủ lấy cơ bắp. Bàn tay cô trượt vô bên trong áo sơ mi của anh chạm vào xương sườn anh, những ngón tay của cô vuốt ve chúng để cảm nhận lấy sức mạnh của anh. Anh không lên tiếng khi miệng cô xuống thấp hơn nữa tới bụng anh khi cô hôn và rồi cắn rất nhẹ vào da anh.

Khi cô tới được phần mép trên cái khóa dây lưng của anh cô ngừng lại, và trong một chốc cô tựa khuôn mặt cô lên chiếc bụng rắn rỏi của anh. Có mồ hôi toát ra từ cơ thể cô và hơi thở cô dường như đến từ tận cùng sâu thẳm bên trong cô. “’Ring,” cô thì thầm, nhưng anh không nói gì cả.

Cô kéo mình ra khỏi anh đủ để có thể trông thấy gương mặt anh. Cô chưa bao giờ trông thấy một ánh mắt như thế trên một con người trước đây, ngoại trừ có lẽ trên vài bức tượng Phục Hưng ở Florence. Đó là một ánh mắt của đau đớn và ham muốn và quẫn quại và ngất ngây. Mọi thứ hòa quyện trong một cái nhìn như thế, chỉ trong một khoảnh khắc, như cái được thấy trên gương người đàn ông điển trai này, khiến tim cô ngừng đập. Ánh mắt trên gương mặt anh tuyệt đẹp như bản giai điệu đẹp đẽ nhất từng được viết. Ánh mắt trên gương mặt anh cũng tuyệt đẹp như giọng hát Chúa đã ban tặng cho cô.

“’Ring,” cô thì thầm, và di chuyển trở lại vào trong vòng tay anh.

“Anh yêu em, Maddie,” rốt cuộc anh nói. “Anh đã tìm được em. Anh bỏ nhà và gia đình anh yêu quý, cái gia đình cần anh, ra đi để tìm em. Em là một phần con người anh.”

“Vâng,” cô trả lời. “Em nghĩ có lẽ đó là em.”

Cô dịu xuống trong vòng tay anh để anh ôm lấy cô, không nói gì cả, chỉ nằm đó cùng nhau, cơ thể cô run rẩy và sống động, nhưng giờ chỉ cần được ở gần bên anh là cô đã thấy mãn nguyện rồi.

13. Chương 13

Vào buổi sáng họ bắt đầu xuống núi, ăn sáng bằng một con thỏ khác, và Maddie cười trêu 'Ring khi than phiền về việc có thêm thỏ.

“Đây là người đàn ông thà ăn lương khô hơn là rau củ và thịt tươi của tôi đấy ư?” cô châm chọc. “Ba em có thể sống bằng thỏ mà không cần gì khác và em nghi ngờ chuyện ông ấy sẽ than phiền.”

“Ba em,” anh nói dưới hơi thở. “Cái ông già đó hả?”

“Già? Sao anh có thể nói vậy hả? Tại sao, anh...” cô bắt đầu rượt anh, và anh chạy phía trước cô, ở rất gần với cô nhưng cách xa hết cỡ sợi dây xích có thể cho phép, và khi cô gần bị trượt chân, anh ở đó để giữ cô khỏi té.

Maddie không nghĩ rằng cô đã từng có một ngày thanh thoi như thế trong đời. Từ cái ngày này cô sẽ không cho phép bất kỳ vấn đề nào che phủ tâm trí cô nữa.

Họ cười và trêu chọc lẫn nhau suốt cả ngày xuống núi. Maddie nhanh chóng nhận ra rằng cô có sức mạnh lên anh cũng nhiều như anh có với cô vậy. Khi cô bắt đầu té và anh tới gần để bắt lấy cô, cô chạm vào anh ở hầu hết những nơi không bình thường, đôi lúc bên trong đùi anh, đôi lúc ngực cô va trúng người anh.

Anh cười lớn và tóm lấy cô bằng hai cánh tay anh và xoay tít cô một vòng rồi họ cùng nhau lăn xuống núi, cơ thể to lớn của anh bảo vệ cơ thể cô khỏi những cái gai và đá nhọn.

“Chàng đại úy cao ngạo của em,” cô nói, cười rạn vỡ với anh, lăn với anh.

Maddie đã nghe thấy tiếng vó ngựa, nhưng bởi 'Ring đang hôn cổ cô, cho nên cô không chú tâm quá nhiều nó.

“Suyt,” anh nói, ngẩng đầu lên nghe ngóng.

“Gì thế?”

“Ngựa của anh.”

“Mmmm,” Maddie nói không chút hứng thú. “Anh biết đấy, ở đây nó còn hơn cả riêng tư nữa.” Mất một lát cô mới lấy lại tri giác của mình, và rồi cô đẩy mình ra nhìn anh. “Ý anh là sao, ngựa của anh ư?”

Anh luồn tay vào bên trong áo cánh của cô. “Buttercup.”

Mất thêm một lúc lâu hơn để cô tỉnh táo lại. Giữa tay và miệng anh, cô không thể suy nghĩ được rõ ràng cho lắm. “'Ring, nghe em này. Nếu đó là ngựa của anh, vậy có nghĩa là tên cướp đó đang ở gần chúng ta. Anh có chắc anh có thể nhận ra tiếng con ngựa của mình không đấy?”

“Nhận âm hoàn hảo, nhớ không,” anh nói, và đặt môi anh lên cổ cô lần nữa.

Cô phải đẩy anh ra ba lần thì mới xê dịch được anh, và sau đó cô phải dùng tới đầu gối để làm anh chú ý. “'Ring, nghe em đây này. Chúng ta cần phải làm gì đó.”

“Anh đang lên kế hoạch làm gì đó. Anh sẽ đi giành lại con ngựa của mình. Anh có một điểm cần phải san bằng với cái tên đã cướp chúng ta đó.”

Mất Maddie mở lớn. “Ý em là ta nên rời khỏi đây ngay. Con ngựa không quan trọng. Ta hãy xuống núi đi. Em sẽ mua cho anh một con ngựa khác, hay là-anh giàu có mà, anh có thể tự mua lấy ngựa cho anh.”

Anh có vẻ như đang ngẫm nghĩ về thứ gì đó rất nghiêm túc. “Không, đây là việc gì đó anh cần phải làm.”

“'Ring, gượm đã. Em biết rằng anh rất trọng danh dự, nhưng đây không phải thời điểm để nghĩ tới thanh danh. Anh không có vũ khí và chúng ta bị còng vào nhau. Anh không thể hạ gục một người đàn ông được trang bị vũ khí một mình. Hãy trở xuống núi, rồi anh có thể gọi thêm Frank và Sam giúp đỡ.”

“Anh không tin cả hai người đó. Không, anh cho rằng bây giờ chính là lúc. Anh nghĩ hẳn có lẽ đang đợi anh, đó là tại sao hẳn ở đây.”

'Ring đứng dậy, và khi anh làm thế, anh kéo theo cả Maddie lên với anh.

Cô đặt tay mình lên ngực anh. “Đừng làm vậy, ’Ring,” cô nói. “Làm ơn đừng làm vậy. Em sẽ không để anh làm chuyện này.” Cô ngồi xuống trên một thân cây đổ và khoanh tay lại trước ngực.

Anh nhìn xuống cô như thể anh đang thấy thích thú với cô.

“Anh đừng có mà dám nhìn em như thế,” cô nguyền anh. “Em không phải là một đứa con gái ngớ ngẩn, và em rất không bằng lòng với những lời bóng gió của anh ám chỉ em là...”

“Anh không hề nói lấy một từ.” Miệng anh co giật với vẻ thích thú.

Không có gì trên đời làm điên tiết hơn là một người đàn ông đang cười điệu. Cô từ chối nói thêm một lời nào nữa với anh mà thay vào đó nhìn trừng trừng thẳng lên trên đầu vào một cây dương.

“Sẽ không cho anh đi đâu hết, phải vậy không?”

Cô vẫn không nói với anh, mà nhìn vào cái cây đó.

Với một tiếng cười khúc khích mà chỉ có một người đàn ông đang cười một người phụ nữ có thể tạo nên được, anh cúi người xuống và nhắc cô lên, cánh tay anh vòng quanh eo cô, mông cô hướng thẳng về phía trước anh. “Thật là một tư thế thú vị làm sao. Chúng ta có thể đi cùng với nhau theo sau người đàn ông đó.”

Cô đâm vào phía sau chân anh với bàn tay tự do. “Anh không thể đi sau hắn ta được. Anh không thể liều cả tính mạng của mình vì một con ngựa như thế.”

Tại đó anh xoay người cô lại và đặt cô đứng trước anh. “Em lo lắng cho anh đấy à?”

Cô chiếu vào anh một ánh nhìn căm phẫn. “Em không biết tại sao mình lại cần phải thế. Em đoán nó chỉ là em lo cho làn da của chính bản thân mình. Nếu chúng ta bị tấn công và anh đi ra chỗ có... có những làn đạn bay, em có lẽ sẽ bị thương mất.”

Anh mỉm cười với cô và vuốt tóc cô ra khỏi mắt. “Anh mừng là em cũng đã lo chỉ cho mình em.”

“Làm ơn đừng mạo hiểm chính mình-hay em.”

Anh vẫn tiếp tục cười. “Vậy anh đoán mình tốt hơn không mạo hiểm em. Thế giới sẽ mất đi rất nhiều nếu nó để mất em và cái giọng ca Trời-cho kia của em.”

Cô thở phào, mừng rằng anh có thể hiểu được lý lẽ và sẽ không thử làm anh hùng và đi theo sau người đàn ông. Cô vẫn đang mỉm cười với anh khi anh thò tay vào trong túi và rút ra một chiếc chìa khóa. Cô mỉm cười khi anh nhắc bàn tay phải bị còng của cô lên và hôn vào lòng bàn tay. Thậm chí cô vẫn cười khi anh đút chìa khóa vào trong lỗ khóa.

“Cảm ơn anh,” cô nói một cách ngọt ngào sau khi anh thả cô ra. Không cần phải đợi tới khi anh sử dụng chiếc chìa khóa trên cái còng ở cổ tay của chính anh thì cô mới nhận biết được chuyện gì đang diễn ra. Cô xoa bóp cái cổ tay đau nhức, mắt cô mở to, giọng cô hạ thấp. “Anh có một chiếc chìa khóa suốt bên mình.”

“Dĩ nhiên. Bây giờ, cưng à, anh muốn em ở lại đây và đợi anh. Anh sẽ đi lấy Buttercup và trở lại với em. Cố giữ yên lặng nhé.”

“Anh có chìa khóa.”

“Đương nhiên. Em nghe anh rồi chứ, phải không? Anh nghĩ người bạn da đỏ đó của bọn em sẽ trông chừng cho em, nhưng anh không thể chắc chắn, vì vậy anh muốn em ở yên đấy.”

“Anh có chìa khóa.”

’Ring nhìn cô và anh thấy một người phụ nữ đang ở trên bờ vực trở nên rất, rất giận dữ. “Em không nghĩ anh để gã đó lấy đi chiếc chìa khóa duy nhất đó chứ, phải không? Em có nhận ra điều gì có thể xảy ra nếu có bất cứ rắc rối thực sự nào và cả hai chúng ta bị trói vào nhau như một cặp đôi xức xịch không? Hẳn nhiên là em đã nghĩ đến điều đó rồi, đúng không nào?”

“Anh có chìa khóa mọi lúc. Anh gạt em.”

“Em, cô nàng kiều diễm của anh, là vua và nữ hoàng của toàn bộ dân lương gạt. Thôi nào, em yêu, em không có một chút khả năng hài hước nào ư!”

Cô đang lấp bắp như có vài trăm từ ngữ đang đùn đẩy chen lẫn nhau xổ ra.

Anh hôn cô. “Dù anh có muốn ở lại đây và thảo luận với em nhiều đến đâu, thì anh còn vài công việc cần phải tham dự. Anh sẽ trở lại với em sớm nhất có thể.”

Maddie không có đủ thời gian để hồi phục lại bản thân trước khi anh trượt qua những cái cây và biến mất. Cô ngồi xuống trên một khúc cây đổ và úp mặt vào hai tay. Cô nghĩ về chuyện hiềm hoi sự riêng tư của ba ngày này, cái cách họ đã phải bước cùng nhau, ngủ cùng nhau, cái cách họ không thể cách xa nhau hơn một mét.

Không biết lúc nào cơn giận dữ của cô biến mất và bắt đầu thay thế bởi tiếng cười. Anh hẳn là đã đáp trả lại cô toàn bộ những lần cô chơi xỏ anh.

Cô đang ngồi trên mặt đất, tay cô gấp lại trên gối và dăm chiêu về những gì anh đã làm, thì cô nhớ ra anh đang đi đâu. Anh đủ vừa vặn ngu ngốc để tới chỗ tên cướp và hoành hành hấn trả lại con ngựa cho anh-và tên cướp sẽ trả lại 'Ring một viên đạn găm ngay tim.

Maddie có thể tự thực hiện vài bước di chuyển trong lặng lẽ khi cần thiết, và bây giờ cô bắt đầu chuyển động qua đám cây bụi và bụi cây thấp với tất cả bằng tiếng động của một con rắn. Khi cô tới được gần lều trại của tên cướp đủ để nghe thấy những giọng nói, cô dừng lại. 'Ring hình như là có đôi tai thính lạ thường, và cô không muốn anh nghe thấy cô.

Nhưng anh hẳn đã nghe thấy cô rồi, vì những giọng nói đã ngưng ngay khi cô có thể trông thấy những người đàn ông-và những giọng nói thì được thay thế bởi âm thanh da thịt chạm nhau. Trước khi cô kịp suy nghĩ mình đang làm gì, cô đã bắt đầu tiến về phía hai người đàn ông. Có lẽ cô có thể giành lấy khẩu súng của tên cướp và-

Cô không thể nghĩ thêm gì nữa vì Nghe Tốt đã gửi một mũi tên bay tới cản đường cô. Cô đặt tay lên mũi tên và miệng cô hằn lên thành một đường dữ tợn. Ông ấy không chịu đến với cô khi cô gọi ông, nhưng cứ ở lại loay quanh và do thám cô lúc cô cùng với người đàn ông cô yêu.

“Xuất hiện đi,” cô rít lên với ông, nhưng chỉ có tiếng gió trên những tán cây đáp lời. Cô cảm thấy thôi thúc thách thức ông và đi đến chỗ 'Ring bất chấp điều Nghe Tốt muốn cô làm, nhưng cô không phải con ngốc. Thậm chí cho cô có không thích những phương pháp của ông, cô biết rằng lời khuyên của Nghe Tốt là chí lí.

Vì vậy Maddie ngồi xuống và chờ, chờ trong dường như là vĩnh hằng. Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu và ngày bắt đầu chuyển sang trưa trong khi cô chờ 'Ring trở lại. Mỗi thớ thịt trên người cô căng lên giống như cô đang trông đợi nghe tiếng súng nổ ra bất cứ giây phút nào.

Khi một cành con kêu rắc đàng sau cô, cô quay lại và nhìn thấy 'Ring đang di chuyển xuyên qua những tán cây. Cô chạy tới anh, kéo tay anh vòng lấy vai mình. “Anh bị thương có nặng lắm không?”

Anh trĩu nặng người trên cô. “Anh bảo em ở tránh xa ra mà.”

“Em nghĩ có lẽ em có thể giúp được anh.”

“Và anh kêu em anh không muốn bất kỳ giúp đỡ nào cả. Anh kêu em-Em đang làm gì đó?”

Cô đang bắt đầu trượt tay cô trên người anh, để kiểm tra anh có vết thương nào không. “Em muốn biết anh có bị thương hay không.”

Anh mỉm cười nhìn xuống cô trong khi cô quỳ và lướt tay lên bắp chân và đùi anh, rồi lên tới hông anh, và quanh những chiếc xương sườn. “Maddie, ta hãy ở lại đây tối nay.”

“Không.” Cô lướt tay cô lên vai anh rồi xuôi xuống hai cánh tay. “Anh không có vẻ bị chảy máu ở đâu cả. Thực tế, anh thậm chí còn không có những vết thâm tím trên mặt, vậy mà em đã nghe hai người bọn anh đánh nhau. Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có gì nhiều nhận. Anh khiến cho hấn lằng nghe lý lẽ, vậy thôi.”

“Bất ngờ nhảy xổ lên hấn, phải không?”

“Đại loại thế. Bây giờ, về việc ở lại đây tối nay...”

“Không, nó quá nguy hiểm. Em không tin tưởng tên cướp đó. Hãy trở xuống khu cắm trại. Em phải hát tới mai và sau đó phải gặp gã đàn ông đổi thư.”

“Về chuyện đó-”

Cô bịt tay lên miệng anh và không để cho anh lên tiếng. “Chúng ta sẽ nói chuyện về nó vào ngày mai. Phải con ngựa đỏ của anh đang tạo nên tất cả mớ tiếng ồn đó không? Anh nghĩ nó ăn trúng cái gì thế?”

“Có lẽ gai xương rỗng. Yêu món đó. Anh phải rút những cái gai ra khỏi mũi nó.”

“Y chang chủ của nó.”

Anh cười với cô, nắm lấy tay cô, và dắt cô tới con ngựa và rồi cười lên ngồi sau cô. Suốt phần còn lại của chuyến đi xuống núi, anh vuốt ve những phần khác nhau trên cơ thể Maddie và nói cô biết anh đang trong chờ một chút ít riêng tư tối nay biết bao. Anh gợi ý về những thứ anh sẽ làm với cô.

“Trong quân ngũ, với việc khan hiếm, ta sẽ nói, những cô gái thích hợp, anh đã có đôi lần dùng tới trí tưởng tượng của mình. Anh có vài thứ muốn thử.”

“Ồ?” Maddie hỏi, và giọng cô vỡ ra. Cô làm thông lại cổ họng. “Những thứ kiểu như?”

Anh đặt môi anh lên tai cô và bắt đầu thì thầm với cô những thứ khiến cô mềm rũ đi tới mức, khi họ tới được trại, cô không thể đứng lên được. 'Ring đã giúp cô.

Toby chạy tới chỗ họ. “Hai cô cậu đã ở đâu thế?” Ông đang cố làm nghe ra vẻ cộc cằn, và sự lo lắng đã khiến gương mặt từng trải của ông trông già đi hơn ít nhất hai chục năm.

'Ring đang vòng một cánh tay quanh Maddie, và anh đặt cánh tay còn lại quanh Toby. “Hầu hết là nói chuyện.”

Toby kêu lên một tiếng cằn nhằn. “Với cậu điều đó có lẽ thật. Bây giờ, nếu ta mà được một mình với quý cô bé nhỏ này...”

Maddie không nghe thêm bất kỳ sự giễu cợt của họ nào nữa. Cô nhẹ nhàng chuẩn khỏi 'Ring rồi tới chỗ Edith và yêu cầu chuẩn bị nước nóng và bồn tắm cho cô. Edith phàn nàn về việc đã trễ giờ rồi, nói rằng trời đã hầu như tối hần và tới lúc lên giường.

“Vấn đề chính là ở chỗ đó,” Maddie nói để cho Edith cuối cùng có thể hiểu ra.

Edith đi ra ngoài lăm bầm về nó hần phải là Ngày Tận Thế nếu Lệnh Bà của cô sẽ qua đêm với một người đàn ông, nhưng cô vẫn bắt nước lên đun. Maddie tắm trong một hàng rào những bức màn bao quanh, và khi rốt cuộc cô đã sạch sẽ, cô trở lại lều.

Bên trong nó tối thui, và cô phải thắp lên một ngọn đèn lồng để có thể nhìn. 'Ring đã nằm ườn ra trên chiếc giường nhỏ của cô. Bờ vai anh rộng hơn nó, và người anh dài hơn chiếc giường, vậy nên chân anh nằm lơ lửng. Anh đã bắt đầu cởi nút chiếc áo sơ mi rách rưới, bụi bẩn, nhưng anh chưa kịp làm xong thì đã ngủ thiếp đi, vậy nên bàn tay anh vẫn đang ở trên cái nút thứ ba. Nó hầu như đã gần bốn ngày từ khi anh cạo râu, vậy nên gương mặt anh có một lớp ria mép đen mọc dày đặc trên nó.

Cô đi tới anh và hôn lên bờ môi đang say ngủ. Anh thoáng mỉm cười, nhưng không tỉnh giấc. “'Ring,” cô thì thầm, nhưng anh không làm gì nhiều nhận như là nhúc nhích.

Quá nhiều cho trí tưởng tượng của anh ta, cô nghĩ. Nó không giống như thể là thứ gì đó giữ anh tỉnh táo được vào ban đêm. Cô buông một cái thở dài và nhìn vào những cái mền được gấp lại nằm trong góc với sự phật ý. Một lần nữa cô phải ngủ ở trên mặt nền, nhưng lần này cô không có những cánh tay mạnh mẽ của 'Ring ôm lấy cô. Cô chắc chắn rằng cô sẽ không thể ngủ được, nhưng cô nằm xuống tấm mền và thiếp đi ngay lập tức.

Khi Maddie tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn, và tức thì cô biết rằng có chuyện không ổn. Đầu cô lơ mơ ngủ nhưng giác quan của cô cho biết có gì đó rất không ổn.

Khi tâm trí cô đã tỉnh táo, cô thấy mình đang ở trên giường và không phải trên nền đất. Lúc nào đó vào đêm qua 'Rìng đã nhấc cô lên và di chuyển cô, nhưng anh không có ngủ trên nền. Căn bản anh cũng không ở trong lều.

Cô kéo một tấm mền choàng lên áo ngủ của mình và bước ra ngoài. Edith đang cúi người bên đồng lửa trại, đang đun cái gì đó trong bình, và Toby thì đang ngồi trên mặt đất, uống một ca cà phê. "Anh ấy đâu?" Maddie hỏi trong một tông giọng cho họ biết cô không muốn bắt kỳ lời nói dối nào.

"Cậu ta có để lại cho cô một lá thư này," Toby nói, và rút nó ra từ một trong vô số cái túi trên chiếc áo khoác quân đội của ông.

Maddie không muốn xem thư, nhưng cô biết mình phải xem. Với đôi tay run rẩy, cô mở nó ra.

Đừng hát tối nay. Hãy đợi Anh.

CHM

Cô nhìn lên Toby. Bởi vì lá thư chỉ là một tờ giấy được gấp lại, cô không nghi ngờ gì rằng cả Toby và Edith đều đã đọc nó. "Chỉ thế thôi ư? Đó là tất cả anh ta để lại cho tôi? Tôi sẽ phải chờ anh ta trong bao lâu đây? Một ngày? Một tuần? Một năm? Liệu anh ta có bận tâm nói cho bất cứ trong mấy người là anh ta đã đi đâu không? Hay khi nào anh ta dự tính quay về?"

"Không, tiểu thư," Toby nói, nhìn xuống đất. "Nhưng rồi, cậu bé không thường nói cho một ai bất cứ điều gì. Cậu ta giữ riêng cho mình, đúng vậy đấy."

"Anh ta chỉ đưa ra mệnh lệnh, ý ông là thế," Maddie nói, rồi quay lại và đi trở lại vào trong lều.

Một khi đã ở bên trong, cô ngồi xuống giường và nhiều và lá thư. CHM, cô nghĩ. Tên viết tắt của anh, như thể cô là một kẻ lạ mặt với anh, như thể cô là một người trong quân đội. Như thế-

Cô không thể kéo dài cơn giận dữ của mình được. Cô biết chính xác anh đi đâu: anh đi theo sau những gã đã bắt Laurel. Nó là điều mà cô biết sẽ xảy ra nếu cô kể cho anh tại sao cô hát ở miền Tây này. Cô đã biết từ giây phút đầu tiên cô gặp anh rằng anh là tuýt đàn ông thích vợ lấy trách nhiệm. Anh nghĩ mọi chuyện đều là công việc của anh và là thứ gì đó anh cần phải xử lý.

Cô bắt đầu thay đồ nhưng những ngón tay của cô đang run lên bần bật tới mức không thể cài lại nút, vì vậy cô gọi Edith.

"Chị sẽ làm gì?" Edith hỏi.

Maddie biết cô ấy muốn nói gì. "Chị sẽ hát, tất nhiên. Chị sẽ không cho phép Đại úy Montgomery điều khiển đời chị. Chị sẽ-” Cô ngừng lại và hít một hơi. "Chị sẽ không hát tối nay. Chị sẽ đợi anh ấy. Chị sẽ làm đúng như điều anh ấy muốn."

"Đám thợ mổ sẽ nổi điên lên thật đấy. Bọn họ đã đem cây đàn piano đó lên tận đây cho chị, và bọn họ đang nối đuôi nhau kéo đến từ khắp mọi nơi để nghe chị hát."

"Hừm, chị sẽ không hát!" Maddie nửa hét lên. "Nếu anh ấy có thể mạo hiểm mạng sống của mình, chị có thể-” Cô bỏ dỡ. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu cô òa ra nước mắt ngay trước mặt Edith. "Để chị lại một mình. Nói với những người thợ mổ rằng chị bệnh rồi."

Edith cầu nhàu không tán thành và rời khỏi lều.

Trong suốt thời gian Maddie ngồi trên giường, đầu cô nằm trong tay cô, không khóc, vì cô quá sợ đến nỗi không thể khóc được. Tại sao anh phải làm chuyện này? Chẳng lẽ nó chưa đủ tệ khi cô phải lo lắng cho Laurel ư? Tại sao anh phải tự đặt mạng sống của mình vào trong cảnh hiểm nghèo như vậy?

Khi cô nghe ai bước vào trong lều, cô nghĩ đó là Edith. Cô không nhìn lên. "Đi đi."

Đó là Toby. "Tôi mang cho cô vài thứ để lót bụng," ông nói lí nhí.

“Tôi không muốn ăn gì hết.”

“Tôi chắc chắn là hiểu cảm giác đó. Cậu ta khiến cả người nổi điên lên tới mức cô không muốn ăn hay làm gì cả.”

Maddie che mặt lại bằng hai tay. “Anh ấy đã đi theo sau em gái tôi. Anh ấy đi một mình chống lại không biết là bao nhiêu người nữa. Chúng sẽ giết anh ấy và em gái của tôi.”

“Có lẽ thế, có lẽ không. Cô biết đấy, nó gần như khôi hài là cô lại chuyển sang thích cậu ta nhiều như vậy. Tôi chưa bao giờ trông thấy cậu ta điên tiết đến thế khi lão đại tá bắt cậu ta hộ tống một ca sĩ opera. Cậu bé kêu sẽ dọa cô sợ và khiến cô quay lại. Cậu ta đã không dọa được gì cô, phải không?”

“Bây giờ anh ấy dọa được tôi rồi đó.”

“Phải, nhưng cô không nghĩ cậu ta sẽ đi làm hại tới cô chứ, phải không? Cô có phiền cảm hộ tách cà phê này được không? Nó đang thiêu đốt tay tôi này.”

Maddie nhận lấy cà phê và lơ đãng húp nó. “Tại sao có ai đó nên sợ anh ấy?”

“Đám tôi đi, nhưng lão đại tá ở Pháo đài Breck ghét cậu ta.”

“Ghét 'Ring? Làm thế nào mà ai đó thể ghét 'Ring được?”

Toby nhe răng cười với cô. “Cô có phiền cầm lấy chiếc xăng-uych một phút được không? Bàn tay tôi bắt đầu đổ mồ hôi rồi. Cô thấy đấy... Có phiền nếu tôi ngồi xuống không?” Toby lấy chiếc ghế gấp đơn và nghiêng người về trước. “Cô thấy đấy, Đại tá Harrison không khoái chuyện có một người hùng đủ lòng đủ cánh dưới quyền lão, khiến lão cảm thấy-”

“Không thỏa đáng?”

“Đó chính là từ cậu bé sử dụng-từ đó và rất nhiều từ khác nữa. Đại tá không biết cái gì ra cái gì hết, và lão ta e sợ rằng cậu bé sẽ được thăng cấp và khá mau chóng thôi đại tá sẽ phải gọi cậu bé là ngài.”

“Nhưng không phải mất rất lâu để mở đường tiến thân qua các cấp bậc đó ư? Chắc chắn viên đại tá sẽ nghỉ hưu vào lúc mà 'Ring đạt được cấp bậc cao hơn.”

“Không phải con đường mà cậu bé đang đi trên nó. Cậu ta là một binh nhì chỉ vài năm về trước.”

Maddie cắn một miếng to xăng-uych thịt lợn xông khói. “Anh ấy đã có nhắc tới chuyện đó, và, ông biết đấy, vào lúc đó tôi thậm chí còn không tự hỏi làm thế nào anh ấy được cất nhắc lên thành sĩ quan.”

Toby bắt đầu đứng dậy. “Tôi cho là mình có thể kể cô nghe câu chuyện ngày nào đó, nhưng cô còn có việc phải làm. Cô biết đấy, với nỗi lo lắng và tất cả. Tôi tốt hơn nên chừa chuyện này lại cho cô.”

“Không, làm ơn ở lại. Một câu chuyện có lẽ sẽ giúp tâm trí của tôi khỏi nghĩ đến 'Ring... và Laurel.”

“Ừm, thôi được,” Toby nói, và ngồi xuống lại. “Đó là khoảng bốn năm trước và chúng tôi đang ở Pháo Đài Breck. Đôi khi nó có vẻ như chúng tôi luôn luôn ở nơi đó vậy. Dù sao thì, chúng tôi đang ra ngoài trong thứ mà họ gọi là một phân đội, nhưng chỉ để xem coi liệu chúng tôi có thể kiếm được chút ít củi nào không. Chúng tôi làm rất nhiều kiểu công việc trong quân đội. Nó thật sự là một cái nghề đáng chôn sống, và đó là tại sao quá nhiều người đàn ông, à... bỏ nó, nếu cô hiểu ý tôi muốn nói.”

Maddie gật đầu. Những kẻ đào ngũ.

“Vậy là, chúng tôi đang cưỡi ngựa ra ngoài cùng Đại úy Jackson. Có khoảng mười lăm người bọn tôi, một số đông đấy bởi vì người Cheyenne đã nổi điên thật sự. Có vẻ dân Cheyenne đang phát bệnh với những người khai khẩn dựng nhà trên vùng đất Cheyenne và giết chết hết tất cả thú săn. Còn những kẻ khai khẩn-Thánh thần! Nhưng tôi chưa từng gặp một lũ người nào thấp hèn hơn-bọn này có cái ý tưởng là người da đỏ tốt đẹp duy nhất là một người đã chết, vì vậy chúng đã dùng họ để làm mục tiêu tập bắn. Những người Cheyenne không tiếp nhận nó được tốt cho lắm.”

Maddie biết quá rõ về tất cả những gì dân da trắng đã làm với những người da đỏ.

“Do quân đội ở đó để bảo vệ đám khai khẩn-”

“Những người có súng.”

“Cô đứng rồi đấy. Ồ thì, dù sao chẳng nữa, quân đội là kẻ thù của người Cheyenne, vậy nên có thể nói, vào cái ngày đây bọn họ đã quyết định giết vài quân lính da trắng.”

Toby im lặng trong chốc lát. “Họ bước ra từ hư không. Tôi nghĩ bọn tôi đang hát một trong số những bài hát nói của quân đội và-”

“Những bản phóng tác.”

“Ừa, nó đó, và chúng tôi đã không nghe thấy gì cả. Bọn họ những người Cheyenne chỉ việc xông thẳng vào chúng tôi và bắt đầu bắn xả. Đại úy Jackson là người đầu tiên ngã xuống-tại da đỏ có lẽ muốn chiếc áo khoác đẹp đẽ của anh ta.”

Maddie nghĩ có lẽ có chút sự thật trong đó.

Giọng Toby trầm xuống. “Tôi là một trong những người đầu tiên bị bắn. Nhận một viên vào vai và viên khác vào chân.”

Ông hít một hơi. “Toàn bộ những người đàn ông đó chỉ đơn giản là hoảng loạn. Quý quá, họ còn không phải là những binh sĩ đúng nghĩa hơn tôi nữa. Họ chỉ là những người nông dân và những kẻ chạy trốn khỏi vòng pháp luật, sao cũng được, và họ gia nhập quân đội để lấp đầy bao tử của họ. Hiếm có bất kỳ ai trong họ có thể cưỡi một con ngựa, bắn được còn ít hơn nhiều. Khi đám da đỏ bắt đầu cuộc tấn công, một nửa số họ đã bị ngã ngựa.”

“Ringing nhận quyền chỉ huy,” Maddie nói.

“Cậu ta đã làm thế.” Toby cười toe toét. “Cô chưa từng thấy gì cho tới khi được cô trông thấy cậu bé ấy trong chiến trận. Tôi thế, cậu ta dường như to lớn ra hẳn. Cậu bắt đầu bắn và ra lệnh cho mọi người, còn bọn họ thì không biết phải làm gì, cho nên họ đã làm những điều cậu nói.”

“Còn ông thì sao?”

Maddie không chắc lắm, nhưng cô nghĩ mình đã thấy những giọt lệ trong đôi mắt già nua của Toby. “Cậu ta vắt tôi lên ngang vai và vác tôi đi. Tôi bảo cậu nó không có ích gì đâu, rằng tôi đã chết rồi, nhưng cậu ta không chịu nghe lời tôi. Không, cậu ta vác tôi và làm công chuyện la hét của cậu ta cùng một lúc.”

Toby phát ra một tiếng khụt khụt âm ỉ. “Dù sao thì, cậu ta gom tất cả lính thành một vòng tròn trên mặt đất. Không có vật che chắn nào, nhưng có cái lỗ này, giống như-”

“Một khoảng đất lún?”

“Ừa, đúng là cái đó. Cậu ta bảo mọi người cúi thấp xuống và không để một ai hoang mang. Cậu ta nói rằng quân tiếp viện đang trên đường tới và rằng họ sẽ mau chóng thoát khỏi đây.”

“Quân tiếp viện có đang trên đường tới không?”

“Quý quá không! Ồ, xin thứ lỗi, tiểu thư. Những người lính ở pháo đài cho là chúng tôi đang ra ngoài kiểm củi, nên chẳng có ai đi tiếp viện chúng tôi làm chuyện đó cả.”

“Và ông đã biết điều này vào lúc đó?”

“Tôi biết, và cậu bé cũng biết, nhưng bọn họ những nông dân thì không. Họ muốn tin vào cậu bé, tôi đoán thế, vì vậy họ đã tin. Cậu bé sẽ không để họ bắn trừ khi họ nghĩ họ có thể giết được ai đó.”

Toby nhe răng cười. “Cô nên trông thấy cậu ta. Cậu ta điem tĩnh đến cực độ, dạy những bài học bắn cho những đàn ông. Cô sẽ tưởng chúng ta đang là mục tiêu diễn tập thay vì đang bị tấn công bởi hai trăm người Cheyenne. Còn họ những người Cheyenne, giờ là tới lượt của họ. Tôi nghĩ bọn họ đang tận hưởng cái món thể thao này.”

“Cũng nhiều như những kẻ khai khẩn tận hưởng việc giết chóc người Cheyenne?” Maddie hỏi.

“Đúng y như thế, tôi đã hình dung. Chúng tôi ở tại đó cả ngày và suốt đêm. Chúng tôi gần cạn kiệt hết nước, và những người đàn ông bắt đầu giành giựt nhau.”

“’Ring đã làm gì?”

“Giữ nó tất cả cho cậu ta và phân phát nhỏ giọt mỗi lần một ngụm. Bọn tôi không biết liệu mình sẽ chết vì khát khô hay sẽ bị người Cheyenne tóm cổ.”

“Tại sao anh ấy không cử người đi tìm trợ giúp?”

“Cậu ta sẽ phải cử ai đi đây? Tôi bị bắn quá sức thậm tệ, còn nếu cậu bé rời khỏi họ những binh lính, bọn họ sẽ trở nên điên loạn và tất cả bọn họ đều quá sợ hãi và quá đần độn để biết làm thế nào qua mặt đám da đỏ. Không còn gì chúng tôi có thể làm trừ việc chờ đợi và nguyện cầu.”

“Vậy làm thế nào mấy ông thoát được?”

Toby cười phá lên. “Nếu có một thứ cô có thể trông mong ở quân đội, đó là sự hỗn loạn. Quay trở lại Pháo đài Breck, SQCH, đó là cách nói quân đội chỉ những sĩ quan chỉ huy, là một lão già suốt ngày say xỉn và những người lính phát ngán với lão ta-họ luôn thể khoảng mỗi sáu tuần-rồi họ quyết định đào ngũ, đó là, sau khi họ đã lấy đi hai thùng ứt-ky của lão.”

Toby nhắm mắt lại hồi tưởng. “Chúng tôi ở đây, nằm trong cái lỗ này, chết dần chết mòn vì khát, chiến đấu cho mạng sống của chúng tôi, và trong lúc đó tiến đến cả một mớ lính say khướt đào ngũ khỏi quân đội. Tôi không nghĩ những người da đỏ biết rõ được chuyện gì đang diễn ra, vì vậy bọn họ ngừng bắn vào chúng tôi khoảng mười giây và cậu bé đã thực hiện nước đi của mình.”

“’Ring đã làm gì?”

“Tôi giống kiểu như đang trong cơn mê man lúc đó, vậy nên tôi không thực sự biết chắc, nhưng cậu bé đã đưa những người đàn ông trong cái hố lên và chạy rồi họ nhảy lên những con ngựa với mấy gã say và mỗi người bắt đầu hò hét và đá chúng những con ngựa tội nghiệp và chuồn gấp khỏi cái nơi quái quỷ đó.”

“Còn ông?”

Toby quay mặt đi trong chốc lát. “Cậu ta đã vác tôi suốt đoạn đường. Tôi bảo cậu ta dừng, nhưng cậu ta là một tên cứng đầu thế đấy.”

“Đó là anh ấy. Sẽ không chịu lắng nghe lý lẽ.”

“Phải, cậu ta không.”

“Vậy, tất cả các ông đều an toàn trở về pháo đài.”

“Có một vài người đã không qua được, nhưng không nhiều.” Toby cười khúc khích. “Cậu bé nói với phía quân đội rằng cái đám đào ngũ đã lo lắng khi chúng tôi không trở lại từ chuyến đồn củi và rằng bọn chúng đã ra ngoài tìm kiếm chúng tôi. Lão SQCH đã quá xin để chú ý rằng chúng ta đã không trở lại vậy nên lão ta sẽ không thể gọi cậu bé là một tên nói dối. Lão SQCH cũng đủ tinh ranh để nhận thấy những mối lợi trong cả sự việc này. Lão ta đề bạt cậu bé làm sĩ quan-mặc cho cậu ta nói không muốn làm-và ban tặng cho cậu một tấm huy chương và lão cũng có những mẫu giấy cho toàn bộ số lính còn lại.”

“Những lời giới thiệu?”

“Đúng, nó đó. Chúng tôi tất cả đều nhận một mẫu giấy bảo chúng tôi là những người hùng nhỏ bé thay vì chỉ là một đám lính đồn củi say mèm.”

Maddie cười với ông. Cả câu chuyện nghe giống như là ’Ring mà cô đã từng được biết.

Toby đứng dậy. “Tôi cho là giờ tôi tốt hơn để cô được yên, tiểu thư,” ông nói trong khi bước đến lối ra vào căn lều, và Maddie gật đầu.

14. Chương 14

Ban đầu Maddie mỉm cười khi anh bắt đầu tha thiết hôn cơ thể cô, cúi người xuống cô, bàn tay anh trên thắt lưng cô, ép đôi chân trần của cô vào lớp vải len lông cừu thô ráp của quần anh, cái khóa dây nịt anh ngấn vào chiếc bụng mềm mại của cô, nhưng khi miệng anh siết lại trên ngực cô, cô ngưng cười. Mắt cô mở lớn, rồi cô để thoát ra một tiếng rên nhỏ và ngã người ra sau trên cánh tay anh, cho phép anh đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể cô.

Anh đẩy cô vào tường, giữ lấy cô tại vị trí với một tay trên vai cô trong khi anh dùng miệng và bàn tay tự do còn lại để khám phá cơ thể cô.

“Em mới xinh đẹp làm sao,” anh thì thào, miệng anh trên hông cô. “Thật tuyệt vời làm sao.”

“Rất mừng là em làm anh vừa lòng,” cô xoay xở nói khẽ.

Anh giữ cô đứng thẳng lên với bàn tay trên bụng cô trong khi anh lướt miệng anh xuống chân cô, cuộn lại từng chút với một khi anh di chuyển, rồi quăng luôn giày cô sang bên. Anh cuối cùng trở lại lên miệng cô. “Em có phần lông chân thật mềm mại,” anh nói, nghe giống như một nhà khoa học đang quan sát một dạng khác của đời sống hoang dã.

Cô chỉ có thể chớp mắt khi cô quàng tay mình qua cổ anh. “Ôi, 'Ring, hãy làm tình với em,” cô thì thầm.

“Ngay khi anh kết thúc xong màn dạo đầu,” anh nói với môi cô, làm cô phì cười, rồi anh xoay cô lại. “Ta hãy xem phía sau của em.”

Anh giữ cô dựa vào tường trong khi anh lướt hai tay trên lưng cô, hôn cô dọc xuống theo sống lưng, quanh cặp mông cô, rồi xuống phía sau chân cô. Khi anh chạm đến gót chân cô anh cắn lấy chúng, khiến cô thét lên với sự thỏa mãn và nhấc đầu tiên một chân lên và rồi tới chân kia.

Cô quay lại đối diện anh. Cơ thể cô nóng bỏng với nỗi ham muốn anh, và cô đã có đủ sức mạnh của anh trên người cô. Cô muốn một chút sức mạnh của chính mình. Cô trượt khỏi cú tóm của anh khi anh vươn tới cô.

“Maddie,” anh nói, giọng anh tràn đầy khao khát, tay anh gờ ra.

Khi anh nhìn cô như thế cô biết cô sẽ không thể từ chối anh bất cứ điều gì được. “Cởi ra,” cô nói, chỉ vào quần anh.

Anh cười toe toét. “Không được làm một quý cô thất vọng.”

Cô ngẩng nhìn trong khi anh ngồi lên sàn và kéo chiếc bốt cao ra, rồi lại đứng dậy và trượt chiếc quần dài chung với quần lót xuống mắt cá chân và thư thả bước ra khỏi chúng.

Maddie đứng dựa lưng vào tường và nhận lấy lượt của cô nhìn anh. Lớn lên bên cạnh những người đàn ông vùng núi và người da đỏ, cô thường xuyên trông thấy những người đàn ông không mặc gì trừ những chiếc khố, nhưng không biết sao mà 'Ring trông trắng lợt hơn tất cả bọn họ. Và ngay giữa cơ thể anh là mình chứng hùng hồn cho nỗi khao khát cô của anh.

Cô nhìn lại khuôn mặt anh. “Tất cả ngần đó cho cái bé nhỏ của em đấy ư?” cô hỏi, và rất hài lòng khi thấy anh đỏ ửng từ đầu tới vai.

“Lại đây nào,” anh gầm gừ, vươn tới cô, nhưng Maddie chạy ra vài bước thoát khỏi anh.

'Ring đứng tại nơi anh ở, miệng anh há hốc ra khi anh nhìn thấy những phần cơ thể cô đưa đẩy.

Maddie thỉnh thoảng cảm thấy tràn đầy sức mạnh, bởi chính cô là người có quyền điều khiển tuyệt đối lên người đàn ông trắng lợt này. Cô mở miệng và hát đoạn lấy rên thứ hai từ bản “Ah, fors' è lui.”

'Ring ở ngay trên cô chỉ trong một giây. Tất cả gần chín mươi kí lô cân nặng của anh lao trúng cô và đẩy cô xuống sàn và đường ngắm của anh hoàn hảo. Miệng anh và chính xác miệng cô, và toàn bộ khối đàn ông của anh đi vào phần nữ tính của cô trong một động tác suông mượt. Một cách bản năng chân cô quăn lại quanh thắt lưng anh khi anh bắt đầu di chuyển bên trong cô. Ban đầu anh từ tốn, chậm rãi và kéo dài,

nhưng trong vài giây, khi cô nâng hông lên với anh, anh bắt đầu di chuyển sâu và nhanh-và Maddie gặp anh mỗi chuyển động.

Cô không nhận biết họ đang trượt đi trên sàn cho đến khi đầu cô đụng vào tường. Cổ cô cong lại và vai cô bắt đầu trượt lên, trong khi miệng 'Ring tiếp xúc với ngực cô. Trong sự gấp gáp anh mút hơi quá mạnh một chút, hơi quá đau một chút, và Maddie thét lên. Chân cô khóa lại thậm chí còn chặt hơn quanh thắt lưng anh.

Khi cô uốn cong gần như nửa người bên tường, 'Ring siết chặt cánh tay quanh eo cô và nâng cô lên, không bao giờ để mất kết nối giữa họ, rồi đứng dậy cùng với cô móc chặt vào anh. Anh tiến một bước về phía chiếc piano, nhưng rồi anh ngừng lại. Cô mở mắt ra nhìn anh, thấy hình như anh đang cân nhắc điều gì đó.

Cô ngọ nguậy trong anh, và anh nhắm mắt lại, và giây phút tiếp theo cô phát hiện lưng cô dựa vào tường. Cô nín thở vì cuộc sống tươi đẹp khi anh bắt đầu di chuyển lần nữa. Sự kích thích bắt đầu hình thành và hình thành dần trong cô khi những móng tay của cô bám vào lưng anh và mắt cá chân cô bắt chéo lại, giữ sát anh.

"Vâng," cô nói, và ngậm lấy dải tai anh trong răng cô. "Vâng." Cô chọc lưỡi cô vào tai anh và anh phang vào trong cô với lực gây choáng váng đến mỗi, trong một giây cô không thể nhìn được gì khi cô trong thấy luồng sáng trắng lóa và cơ thể cô rung chuyển từng cơn chấn động.

Hàng phút sau cô mới có khả năng hít thở trở lại, và cô có thể cảm thấy tim 'Ring đập thành thịch trên ngực cô.

Anh lùi lại phía sau vài bước với Maddie khóa quanh người, rồi anh quỳ xuống cùng cô, gỡ chân cô ra khỏi thắt lưng mình, mỉm cười với tiếng rên rỉ của Maddie khi kết nối giữa họ bị phá vỡ, rồi nằm xuống sàn, Maddie ôm một cách an toàn lấy anh.

"Em đã không hề biết," cô thì thầm khi cô nằm với đầu để trên vai anh, ngón tay cô vịn xoắn đám lông trên ngực anh. Anh không nói gì cả, thế nên cô nhướn một bên lông mày lên và nhìn anh. Cô lướt ngón tay lên những đường cau có trên trán anh. "Chuyện gì khiến anh nhăn mặt thế?"

Anh hôn ngón tay cô và nắm tay cô áp vào ngực mình, rồi nhìn vào cô. "Giờ thì anh đã hiểu cái gì làm cho đàn ông điên đảo. Anh đã hiểu điều mà ba anh nói rồi."

"Ba anh từng nói chuyện với anh về phụ nữ ư?" Cô rúc đầu vào sát vai anh, nghĩ về việc họ vừa vịn với nhau xiết bao.

"Từng cổ thử." Đột nhiên anh ôm chặt lấy cô đến nỗi cô suýt bật kêu. "Maddie, LaReina xinh đẹp của anh, anh muốn trao cho em nhiều như em trao cho anh vậy. Đầu tiên là giọng hát của em và bây giờ là điều này." Anh lướt bàn tay mình xuống cánh tay cô.

Cô vươn mình một cách lộng lẫy, di chuyển chân mình cọ xát vào chân anh. "Anh đã trao cho em Laurel."

"Đó không đủ để đáp trả cho em điều này."

Cô cười lên. "Sẽ ra sao nếu em bảo anh em muốn mặt trăng hả?"

"Anh có thể tặng nó cho em."

Cô nhướn mày lên nhìn anh. "Và đổi lại thì anh muốn cái gì?"

"Toàn bộ con người em. Từng chút một của em," anh nói trong khi hôn cô.

Anh nhìn xuống ngực cô. "Anh nghĩ mình có thể xoay sở được mọi thứ em có."

"Với gì nào?" cô hỏi, nhìn xuống hai chân anh.

"Anh sẽ dạy em..." anh nói, và chộp lấy Maddie khi cô kêu ré lên và tính chuồn khỏi anh.

Cô đã không thành công.

Laurel ngồi bên đống lửa trại cạnh Toby. Mặt trời đang lặn và thời tiết đang mát lạnh dần. Cô bé nhìn qua vai, lên đồi vào cái lán cũ kĩ nơi chị gái cô bé và... và người đàn ông đó đã ở trong suốt ba ngày qua. Mắt cô bé mở lớn. “Toby, cháu nghĩ rằng chỗ đó đang rung rinh.”

Toby ngoái ra sau lưng và nhìn chăm chăm vào cái lán với nỗi thích thú, rồi, đầy am hiểu, ông gật gật. “Ai có căn nhà rung rinh nào,” ông nói với những người thợ mỏ đang ở quanh họ.

Trong vài ngày những người thợ mỏ dần dần từ bỏ những đòi hỏi của họ, cho đến bây giờ không một người đàn ông nào đã làm xong bất kỳ công việc gì tại những mỏ than trong suốt ba ngày này. Thay vì thế, mối quan tâm của họ đã được chuyển sang cô ca sĩ opera và những chuyện đời tư của cô ấy. Họ bắt đầu chú ý khi Maddie từ chối hát và thay vào đó là trải qua những ngày của cô đứng dưới một cái cây và nhìn xuống con đường, còn giống hơn là người quá phụ của một viên thuyền trưởng trông ngóng một người đàn ông sẽ không bao giờ trở lại.

Họ thậm chí trở nên thích thú hơn nữa khi 'Ring và em trai anh đã trở về cùng với một đứa trẻ đang ngủ. Họ tụ tập quanh Toby và hỏi hàng đống câu hỏi. Nếu người phụ nữ sẽ không hát cho họ, điều tối thiểu cô có thể làm là cung cấp cho họ những câu chuyện.

Toby đang thết đãi mọi người mấy câu chuyện phi thường về những chiến công hiển hách của 'Ring (và về sự giúp đỡ bé nhỏ anh nhận được từ cậu em trai “nhí nhố” của mình) thì họ nghe thấy giọng hát của Maddie phát ra từ căn nhà gỗ nhỏ. Họ rất yên lặng trong khi lắng nghe, rồi họ ngạc nhiên khi thấy Đại úy Montgomery rời khỏi căn nhà, quý cô opera rời sau anh, và sau đó có vài tiếng la hét (Phụ nữ có chất giọng tốt làm sao! Bạn có thể nghe được cô ấy từ cách xa mười dặm) rồi viên đại úy thấy người phụ nữ lên vai anh ta và đem cô ấy trở lại căn nhà gỗ. Không có bất kỳ người thợ mỏ nào nói tới một từ, chỉ đứng đó chăm chú nhìn căn nhà đó.

Khi họ nghe thấy tiếng ré của phụ nữ tiếp theo sau bởi tiếng rơi rớt thì một trong những thợ mỏ nói, “Tôi cá hai mươi đô là họ sẽ không ra ngoài trước sáng mai.”

“Tiếp ông luôn,” một người đàn ông khác nói.

Nó được khởi đầu như một trò tiêu khiển đơn giản, nhưng khi Edith mang bữa sáng lên cho nữ ca sĩ opera và người đàn ông của cô ấy sáng hôm sau, và cặp đôi đã nhờ cô ấy đem hộ một lọ dầu hương hoa hồng từ chiếc rương của Maddie, thì đó là lúc sự đánh cá bắt đầu nhộn nhịp.

Họ cá trên khoảng thời gian Maddie và 'Ring sẽ ở lại trong căn nhà. Bởi vì có quá nhiều thợ mỏ, bọn họ phải đặt những món cá cược trên giờ mà hai người họ sẽ bước ra. Toby phát hiện cô bé Laurel trẻ tuổi đã có được một sự huấn luyện thích đáng từ một người đàn ông tên Bailey và cô biết hết mọi mảnh khoe về việc đặt cược. Jamie đã phản đối lại ai đó về sự ngây thơ và tuổi tác của Laurel để tham gia vào trong một thứ như cá cược những thói quen tình dục của chị gái mình như thế. Anh nói điều này thậm chí trong khi anh đặt mười đô xuống nói rằng anh trai anh không thể chịu qua được hơn bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

Laurel, bất chấp tuổi tác của cô bé, biết vài thứ về đàn ông. Cô biết rằng Jamie muốn đặt cô tránh xa những người khác để anh có thể gieo vào cô với hàng ngàn câu hỏi về bọn bất cóc. Cô bảo với Jamie rằng trừ khi anh để cô quản lý những món cá cược, bằng không cô sẽ không trả lời một câu nào cho anh. Khi Toby cười lớn và nói rằng Laurel đã đánh bại một Montgomery, Laurel bắt đầu những cuộc thương lượng cô sẽ nhận được bao nhiêu tiền lãi từ Toby cho việc làm nhà cái. Toby nói rằng ông sẽ cho cô một đồng năm xu cho mỗi vụ cá cược cô ghi được. Laurel cười vào mặt ông và bắt đầu đàm phán với năm mươi phần trăm. Sau rất nhiều cuộc mặc cả, họ thỏa thuận rằng Laurel sẽ được ba mươi phần trăm của bất kỳ thứ gì Toby kiếm được. Cô trả lời những câu hỏi của Jamie trong khi tiếp nhận những vụ đánh cá.

“Nhà rung,” Laurel nói, nhìn vào cuốn sổ tay của cô bé. “Tim Sullivan.” Cô mở hộp (cô cũng nhận coi sóc túi tiền) và trả nó cho người đàn ông. “Cháu đã kêu ông đừng nhận vụ đó,” Laurel thì thầm với Toby. “Ông sẽ thua chắc mà.”

“Cháu biết cái gì?” ông gầm gừ. “Cháu là người đã muốn vụ cá cược năm trăm cây nến. Còn vụ mật ong. Và vụ bồn tắm nữa.”

“À, nhưng chúng ta đã lấy nó lại khi họ hỏi về sữa cho vào trong bồn. Không ai tắm sữa bồn cả.”

Jamie uể oải tựa người lên chiếc yên ngựa của anh, những cái chân dài nằm ườn ra trước, ngắm nhìn Toby già và cô nhóc Laurel xinh xắn, rồi lắc lắc đầu. Hai ngày nay anh đã ngừng nói rằng thật không thích hợp cho Laurel tham gia vào cái loại cá cược này, rằng cô nhóc chỉ là một đứa trẻ. Anh đang bắt đầu nghĩ “đứa trẻ” này còn già hơn cả anh.

“Không đặt thêm à, anh Jamie?” Laurel hỏi anh khi cô bé đếm túi vàng trong hộp. Cô có đâu đó một cái cân để tính toán chính xác số vàng mà cô và Toby kiếm được.

Anh đẩy nón xuống phủ lên mắt. “Niềm kiêu hãnh anh có ở anh trai anh còn nhiều hơn là đủ để trả cho anh.”

“Suyt,” Laurel nói, và tất cả đàn ông quanh cô bé trở nên bất động, mắt của họ dán vào căn nhà gỗ nhỏ trên đồi.

“Gì thế?” Toby thì thầm.

Laurel mỉm cười. “Đó là Carmen.”

Có một sự hỗn loạn ngay lập tức khi những người đàn ông bắt đầu la hét phản đối và thanh toán những món cược. Họ không phân biệt được vở opera này với vở kia, nhưng Laurel thì biết, và cô bé đã tạo một danh sách những vở mà Maddie hát. Những người đàn ông rút thăm bài hát từ một cái nón, rồi đánh cuộc trên những thời điểm tương ứng mà họ tin rằng Maddie sẽ hát từ vở opera họ rút ra được.

Có một tiếng rít bịch xuống âm ỉ phát ra từ căn nhà gỗ và một tiếng hô chiến thắng tương ứng từ những người thợ mỏ.

Laurel nhìn vào cuốn sổ của mình. “Té khỏi cây đàn piano lần thứ sáu,” cô đọc. “Caleb Rice.”

Caleb cười nhăn nhó khi Laurel cân bụi vàng, cho nó vô một cái bao, và trao cho ông ta.

“Đó là cược của ông đấy,” Laurel nói với Toby. “Cháu đã bảo ông đừng nhận nó mà.”

“Ai mà nghĩ họ đủ ngớ ngẩn để té khỏi cây đàn piano sáu lần cơ chứ,” ông gắt lên với cô.

“Caleb Rice có,” Laurel bình thản trả lời.

Jamie đứng dậy vội bỏ đi sau đó, và anh thề rằng nếu anh có làm những điều anh trai anh đang làm, anh cũng sẽ làm nó riêng tư hết mức. Anh bước đến một trong vô số lều phục vụ đám thợ mỏ như một quán rượu. Tất nhiên, trong ba ngày gần đây những căn lều trống rỗng. Những người đàn ông vẫn không ngừng uống rượu, nhưng giờ họ mua những chai rượu ứt-ky pha nước và đem nó trở lại đồng lửa trại nơi mà Laurel và Toby ngồi để tiếp nhận những món cược.

Người đàn ông Jamie muốn gặp đang trong lều rượu. Sau rốt, Jamie đã ra những chỉ thị rằng người đàn ông này phải được chuốc cho ứt-ky nhiều như ông ta có thể uống được. Với năm này qua năm khác kinh nghiệm đằng sau ông, Sleb có thể uống một đồng. Ông ta đang bắt đầu tới cho thứ ba.

“Họ sao rồi?” Sleb hỏi khi ông nhìn lên Jamie. Lời nói của ông không bị lú lú, nhưng mi mắt ông gần như đã khép lại.

“Ồn cả,” Jamie đáp, ngồi xuống ghế. “Họ chỉ té khỏi cây đàn piano lần thứ sáu thôi.”

Sleb gật đầu nghiêm trang. “Tôi nhớ một lần sau cánh gà ở Philadelphia với một ca sĩ giọng nữ trung...” Giọng ông tắt ngấm và ông đóng mắt lại trong hồi tưởng.

Trong một chốc Jamie tưởng ông ta đã đi ngủ. “Còn gì khác nữa mà ông cần phải nói tôi không?” anh hỏi êm ái.

Sleb mở cặp mắt đỏ ngầu ra. “Không còn điều gì. Tôi đã kể cậu mọi thứ tôi biết.” Ông nhặt chai rượu ứt-ky lên và nhìn vào nó. “Thực tế, tôi không cho là tính mạng của tôi sẽ đáng giá gì nhiều nhận nữa sau những gì tôi đã kể cho cậu.” Ông khịt mũi đầy nhạo báng. “Nhưng rồi, tôi đoán là nó cũng không đáng nhiều gì ngay cả trước khi tôi gặp cậu.” Ông giơ cái chai lên. “Uống không?”

“Không, cảm ơn ông.” Jamie đứng dậy. “Tôi đoán mình tốt hơn nên trở lại. Họ có lẽ đã quyết định ra ngoài cái lán đó, và tôi muốn ở đó để nói chuyện với anh trai khi anh ấy đi ra. Tất nhiên, họ sẽ cần ngủ lúc này lúc khác.”

Sleb mỉm cười mơ màng. “Lần đó ở Philadelphia tôi đã đi bốn ngày trời không ngủ. Lúc đó tôi trẻ hơn và tôi nghĩ tôi sẽ trở thành ca sĩ vĩ đại nhất từng sống trên đời.” Ông với lấy cái chai lần nữa.

Jamie tự cắn lưỡi để giữ mình khỏi lên tiếng. Anh chưa bao giờ gặp một kẻ say xỉn không cho rằng ông ta là người duy nhất phải gánh chịu đau khổ trong đời ông ta. Cứu tôi khỏi mấy trò tự thương hại của ba đám say xỉn này cái, anh nghĩ, và rời khỏi lều.

’Ring lười nhác lướt bàn tay anh lên chiếc bụng trần của Maddie. Trong suốt ba ngày rưỡi nay cơ thể anh và những nhu cầu của nó là điều duy nhất anh bận tâm. Nó như thể anh không có chút lý trí nào, như thể anh giống như một con vật và bị làm điên đảo chỉ bởi khao khát và đam mê.

Anh cười nhe răng.

“Nói em nghe xem nào?” Maddie hỏi, có gắng thả lỏng lưng. Họ đã va đập vào sàn khá là cứng hết vài ba lần.

“Anh đang nghĩ tới ba anh. Ông chắc hẳn sẽ tự hào về anh.”

“Anh á? Ha! Anh đã làm được gì chứ? Em mới là người phải làm việc. Em mới là người phải...” Cô bỏ ngang. Cô đã quá mệt đến nỗi thậm chí không thể tranh cãi. “Ừa, em đoán chừng ông ấy sẽ tự hào về anh. Mặc dù, em không chắc ba em sẽ tự hào về em hay không nữa.” Cô ngáp, rồi đặt tay cô lên ngực anh. “Chuyện này thì tuyệt vời nhưng...”

“Nhưng sao? Em không tính từ bỏ đấy chứ, phải không? Tại sao, ta chỉ mới bắt đầu thôi. Có vài thứ nữa anh muốn thử.” Anh nói vậy, nhưng anh không làm một chuyển động nhảy lên người cô như anh đã làm một ngày trước.

“Anh tự hỏi liệu Jamie có tìm ra được gì từ cô em gái bé bỏng của em không,” ’Ring nói, nhìn lên trần nhà.

Cô mỉm cười. “Nếu anh đang nghĩ tới em trai anh, vậy thì em cho là tuần trăng mật đã kết thúc. Và quá tệ, bởi vì em đang nghĩ đến thử thêm vài lần nữa trên chiếc đàn piano đó.” Kể cả ngay khi cô nói những lời này, lưng cô đang bắt đầu đau nhức.

Không ai trong họ bình luận gì về sự khoe khoang khoác lác của người kia. Họ chỉ nằm đó trong vòng tay của nhau, bây giờ đã thoải mái và quen thuộc với làn da trần trụi cùng nhau, và am hiểu tường tận từng phân một trên cơ thể cả hai người.

“Anh có nghĩ chúng ta nên mặc đồ vào không?” Maddie hỏi sao một lúc. “Có lẽ em nên ngó xem Laurel thế nào rồi. Có lẽ anh nên nói chuyện với Jamie. Có lẽ-”

Anh lặn lên để có thể nhìn xuống cô. “Ừ, anh nghĩ đến lúc đi rồi. Em ổn cả chứ? Không quá thâm tím hay méo mó đấy chứ? Có đau nhức quá không?”

“Không có phần nào trên người em mà không nhức nhối cả,” cô nói, nhìn lên anh. “Không có phần nào trên người em mà không bị thâm tím, nhưng nó quả là những ngày tuyệt diệu.” Mắt cô long lanh. “Em nghĩ mình đã học được trong ba ngày này nhiều như trong ba năm đầu tiên em ở với Bà Branchini.” Cô lướt dọc ngón tay xuống bờ má chưa cạo râu của anh. “Em cũng muốn thấy môi trên của anh.”

Anh dịu dàng hôn cô. “Maddie, anh-”

Cô không cho phép anh kết thúc. Cô không cảm thấy có một nhu cầu cho những ngôn từ. Có hai người cần lẫn nhau, cần nhau về thể xác lẫn xúc cảm, và họ đã tìm thấy nhau. “Em biết cách anh cảm thấy, bởi em cũng cảm giác như vậy. Anh đã đúng khi nói chúng ta đang tìm kiếm nhau.”

Anh nhìn xuống bộ ngực trần của cô. “Anh chắc chắn là đang tìm kiếm em,” anh nói với một cái liếc đầy vẻ gian xảo.

Cô cười lớn và đẩy vào anh. “Giúp em mặc đồ nào-nếu còn gì đó sót lại cho cái váy tội nghiệp của em-và đi xem coi chuyện gì đã xảy ra cho những người khác rồi.”

Cô lắc lư khi cô đứng dậy, và 'Ring phải giữ cô vững lại. Bây giờ khi mà cô có thể suy nghĩ trở lại, cô có một chút ngượng ngùng khi nhìn vào anh, và nhớ lại mọi thứ họ đã làm trong mấy ngày này. Nhưng họ cảm giác thuộc về lẫn nhau, và không gì trên quả đất có thể ngăn cản họ được.

Anh hôn lên đầu mũi cô. “Đừng nhìn anh như thế. Đây chỉ là lần đầu của rất nhiều lần cùng nhau. Xoay lại và để anh buộc cái thứ kỳ cục này của em đi nào.”

Mỉm cười, cô quay mặt vào tường trong khi anh thắt những sợi dây buộc nịt ngực của cô.

Một giờ sau Maddie và 'Ring ngồi cùng Toby, Laurel, và Jamie quanh đồng lửa trại. Khi họ rời khỏi chái nhà, Maddie đã rất ngượng, cho rằng tất cả mọi người trong trại cô sẽ biết được điều mà cô và 'Ring đã làm trong mấy ngày gần đây. Nhưng khi cô mở cửa, cô thấy một khu trại bình thường hoàn hảo, với Edith cúi bên ngọn lửa, đun một bình nước, Toby và Jamie uể oải gần đó, còn Laurel thì đang viết lách vài thứ trong một quyển sổ nhỏ. Maddie mỉm cười. Nếu Maddie là một ca sĩ và chị cô Gemma là một họa sĩ, có lẽ Laurel sẽ trở thành một nhà văn.

“Chào buổi tối,” Maddie êm ái nói, và toàn bộ họ đều nhìn lên cô.

“Ồ, xin chào,” Laurel nói, cười rạng rỡ với chị cô bé. “Hai anh chị đã có một kỳ nghỉ vui vẻ chứ?”

Maddie mừng là bóng đêm buông xuống đã che khuôn mặt đỏ ửng của cô. “Phải, cảm ơn em, và em có được mọi người quan tâm chu đáo đấy chứ?”

“Ồ, dạ có,” Laurel nói, mắt mở to. “Ông Toby đã giúp em hái hoa dại. Em đang ép chúng vào trong một quyển sách.”

“Và bán chúng mỗi cái một ngàn đô la,” Jamie lầm bầm.

“Gì thế?” 'Ring hỏi.

Laurel trừng mắt nhìn Jamie. “Anh ấy nghĩ em nên bán những bức tranh của mình.”

“Hoặc tiếp quản lấy Hăng tàu Warbrooke,” Jamie nói dưới hơi thở, rồi, “Ai da!” khi Laurel nghiêng người tới và đâm anh ta.

Laurel mỉm cười với chị cô. “Chị muốn chút cà phê không?”

Maddie nhận chiếc tách mà Toby đưa cô, rồi đưa một chiếc cho 'Ring, nhưng sự tập trung của 'Ring đang dồn hết vào em trai mình.

“Nói mau đi,” 'Ring nói, ngồi xuống một khúc gỗ đã được kéo lại gần đồng lửa. Anh không để ý rằng vỏ cây trông trơn láng hơn bởi vô số những cái móng đã sử dụng nó vài ngày qua. Maddie ngồi xuống cạnh anh, cô gắng không nhăn mặt với cơn đau của cô. Có những phần không thể đề cập tới trong cơ thể cô đang rất, rất nhức nhối. 'Ring cảm thấy cô đơ cứng lại nên quay sang tặng cô một nụ cười đầy am hiểu. Cô phớt lờ anh và nhìn vào Jamie.

“Cái gì khiến anh nghĩ em trai anh có gì để nói?” cô hỏi 'Ring, nhưng không nhìn anh.

“Anh biết nó và nó đang nóng lòng muốn sổ ra. Em không thấy được ư?” 'Ring đáp. “Sao nào?”

Jamie không thể nén lại nụ cười của mình thêm được nữa. Anh muốn-và dự tính-kể với anh trai mình về cuộc cá cược đã diễn ra vài ngày qua, nhưng giờ anh có chuyện quan trọng hơn nhiều cần nói với anh ấy.

“Em đã tìm ra được mọi thứ.”

Maddie thở dốc. Cậu ta đã biết được chuyện gì vậy?

Jamie nhìn cô và dường như vui thích trước vẻ ngượng ngùng của cô. “Em phát hiện ra về những lá thư và Tướng Yovington của chị.”

Chiếc tách của Maddie ngưng lại trên đường tới môi cô. Laurel đã an toàn và, với mối bận tâm của cô trong mấy ngày vừa rồi, cô đã không nghĩ tới chuyện bắt cóc. Giờ tất cả những gì cô muốn làm là rời khỏi vùng đất này và trở về miền đông, nơi cô có thể hát. Sau khi cô về thăm gia đình và trả lại Laurel cho họ, cô dự tính sẽ làm đúng như thế.

“Ông ta thì sao?” ’Ring hỏi. “Sao em tìm ra được? Em đã biết được cái gì rồi?”

“Trong khi anh đang, à... bận chuyện khác, em có cơ hội nói chuyện với một đứa ranh con ở đây.” Anh ta tặng Laurel một ánh mắt mà ’Ring không thể phản bác được. “Những câu trả lời của nó cho những câu hỏi của em dẫn em tới một người đàn ông gọi là Sleb.”

“Người đàn ông đã hát cùng với em,” ’Ring nói, nhìn vào Maddie.

“Đúng vậy,” Jamie nói. “Ông ta từng là một ca sĩ giọng nam cao khá đỉnh, ít ra là nghe ông ta bảo thế. Nhưng trong vài năm gần đây ông ta tụt dốc thê thảm.”

“Một hũ chìm.”

“Đúng.”

“Thế cái lão bợm nhậu này thì có liên quan gì tới Maddie và Laurel?” ’Ring cười với Laurel. Con bé giống như một đứa trẻ quá đỗi đáng yêu. Nó có thể là hình tượng cho một thiên sứ, nhưng anh biết tất cả quá rõ nó có một cái miệng ghê gớm cỡ nào. Anh chỉ hi vọng rằng Maddie không nghe nó nói.

“Sleb làm việc cho anh trai Tướng Yovington trong một thị trấn tên Desperate.”

“Từng nghe đến nơi đó,” Toby nói, và cái kiểu ông nói khiến ’Ring phải nhìn ông.

“Vây là một nửa yếu tố nền tảng của xã hội,” Jamie nói. “Hai anh em nhà Yovington sở hữu hầu hết thị trấn và mỏ vàng lớn tại một đầu của nó.”

Maddie không hé lên một điều gì về vấn đề này, nhưng giờ cô lên tiếng. “Tướng Yovington đã giúp em tìm Laurel.”

“Lý do ông ta có thể giúp chị là vì ông ta là kẻ sắp xếp vụ bắt cóc con bé.”

Maddie đặt tách cà phê của cô xuống và nhìn Jamie chăm chú.

“Có vẻ như là hai anh em đã đầu tư hết vốn liếng cả đời họ trong cái mỏ vàng đó, nhưng nó chẳng đào ra được chút lợi nhuận nào.”

“Có lẽ đó là tại sao họ gọi nơi đó là Desperate (Tuyệt vọng),” Laurel nói, và Toby gật đầu với cô.

“Có lẽ. Tôi đoán đời họ đúng trông có vẻ cùng đường rồi. Cả hai bọn họ đều đã ngũ tuần, với không có gì khác chờ để giúp họ an nhàn lúc tuổi già. Vì vậy, một vài tháng trước hai anh em đã cùng nhau...” Anh ta nhìn Maddie. “Tướng quân của chị đã ra ngoài đây thị sát vài pháo đài và ông ta gặp anh trai mình và nghe được cái tin mỏ vàng của họ trống rỗng. Họ quyết định rằng nếu họ không thể kiếm tiền theo đúng luật, họ sẽ kiếm nó bằng cách bất hợp pháp. Trong hai năm gần đây có rất nhiều mỏ vàng ở ngoài những ngọn núi này và họ quyết định chiếm lấy chúng.”

“Quân trộm cắp!” Maddie nói. “Bọn họ tính lấy vàng mà những người đàn ông nghèo khổ này đã làm việc quá đổi nhọc nhằn mới kiếm được ư?”

“Họ làm thế đấy. Vấn đề duy nhất là thoát ra khỏi những ngọn núi mà không khuấy động sự nghi ngờ. Vàng thì nặng, và những người thợ mỏ có lẽ, à, để ý ai đó cưỡi ngựa vòng quanh với những túi yên ngựa hàng trăm kí lô.”

“Vậy nên bọn họ lợi dụng tôi để đi hết từ thị trấn này sang thị trấn khác.”

“Chính xác. Cỗ xe Concord to lớn đó của chị có thể trữ một tấn, đặc biệt nếu nó được chỉnh lại với một tầng để giả như cái của chị có vậy.” Jamie ngưng lại trong khi những người khác tiếp thu thông tin này. Anh còn hơn là tự hào với bản thân vì đã phát hiện ra nút thắt nằm ở điểm nào.

“Còn những lá thư?” ’Ring hỏi.

“Trắng bóc. Mục đích là để làm cho Maddie tránh xa khỏi cỗ xe, vậy thôi. Những lá thư chỉ là mưi mọo.”

“Tiền bạc,” Maddie nói trong xúc cảm. “Tất cả chuyện này chỉ là vì tiền bạc. Tôi nghĩ tôi đang làm gì đó, tôi không biết nữa, liên quan tới chính trị. Tôi nghĩ tôi ít nhất đang được nhờ giúp đỡ cho một công lý mà ai đó tin tưởng. Nhưng tất cả những gì tôi làm chỉ là một tên trộm vặt vãnh, tầm thường mà thôi.”

’Ring nhìn em trai. “Ai trong số người của Maddie tham gia việc này? Bọn họ phải có ai đó bên trong.”

“Frank,” Jamie nói một cách êm ái, “nhưng ông ta sẽ không làm phiền bọn mình được nữa.” ’Ring gật đầu, nhưng anh không hỏi cái gì đã xảy đến với Frank. “Tại sao họ chọn Maddie?” anh hỏi. “Bất kỳ ca sĩ, hay nhà ảo thuật đi chăng nữa, cũng có thể hoàn thành được vậy. Họ chỉ cần ai đó có thể đi lại tự do từ trại này đến trại kia mà không dấy lên nghi ngờ.”

Jamie cười toe toét. “Hình như anh trai vị tướng yêu thích opera. Có vẻ như, opera là sở thích to lớn trong đời ông ta.” Anh nhìn Maddie trong sự kinh ngạc.

Cô gật đầu với anh ta. Cô từng hay gặp gỡ những người giống với anh trai vị tướng. Những người đàn ông với ngôi sao trong mắt họ khi họ nhìn cô.

Jamie lắc đầu không tin tưởng. “Mọi người nên nghe về cái thị trấn Tuyệt vọng này. Nó đầy rẫy tội ác. Nó kê tựa trên một ngọn núi và chỉ có duy nhất một lối ra và một lối vào, thông qua một dải đất hẹp. Và anh trai tướng Yovington điều hành cái nơi đó như thể tiểu thái ấp của riêng ông ta vậy, treo bắt cứ người nào bước ngang qua mặt ông ta. Người ta nói họ thà bị treo lên hơn là-”

“Treo cổ,” Maddie và ’Ring đồng thanh lên tiếng.

Jamie lặn tròn cặp mắt của anh như thể nó nói Miễn cho tôi khỏi những cặp tình nhân đi. “Sao cũng được. Không ai có suy nghĩ bình thường mà muốn đi tới đó hết.”

Jamie cười. “Nhưng điều lạ đời nhất trong cái thị trấn là tình yêu opera của người đàn ông Yovington này. Ông ta nghe được Sleb từng là một ca sĩ trên sân khấu và rằng ông đã trở thành một giáo viên dạy opera trước khi rượu chè tóm được ông, vậy nên Yovington đã ép buộc Sleb huấn luyện ca sĩ cho ông ta. Trả công cho Sleb bằng ứt-ky.”

“Tôi chưa từng nghe về bất kỳ một ca sĩ nào khác trong phần lãnh thổ này.”

“Dù sao thì cũng không một cái tên nào em nhớ được mà,” ’Ring nói chỉ đủ để cô có thể nghe thấy.

Jamie phá lên cười. “Chẳng có đâu, nhưng Yovington buộc Sleb huấn luyện...” Anh trừng mắt với Laurel. “Sleb huấn luyện những quý cô của buổi tối.”

“Ồ, bọn đi điếm,” Laurel nói, gật đầu.

Tất cả ba người đàn ông nhìn Maddie như thể lên án cô vậy. Maddie nhún vai. “Bailey.” Cô nhìn trở lại Jamie. “Những người phụ nữ này không thể hát hay được cho lắm.”

“Tệ hại. Kinh khủng. Sleb nói đám mèo còn có giọng tốt hơn những người phụ nữ này.”

Maddie lờ đi nụ cười vẻ am hiểu của ’Ring.

Jamie tiếp. “Nhưng Yovington nói ông ta có một óc tưởng tượng thực sử khả quan, vì vậy ông ta đã dẫn đám phụ nữ này theo quanh mình bất cứ đâu ông ta đến. Sleb nói những người đàn ông có thể chịu được mấy trò treo cổ của Yovington và họ có thể chịu được sự giá lạnh và cô độc, nhưng họ không thể chịu nổi những người phụ nữ này hát. Mỗi ba tháng hoặc hơn những người đàn ông sẽ đem những người phụ nữ đi khỏi và điều đó sẽ khiến họ được chút yên bình trước khi Sleb có thể huấn luyện một người khác.”

“Và đó là tại sao ông ta bắt cóc Laurel?”

“Em đoán ông ta nghĩ ông ta có thể một cục đá bắn hạ hai con chim, đó là, một cục vàng. Sleb nghĩ rằng khi chị xong việc và hát trong đủ sáu thị trấn, còn bọn bắt cóc thì không chịu trả lại em gái chị, Yovington sẽ gửi chị một thông điệp nói rằng ông ta đã tìm thấy em gái bé bỏng của chị và mời chị vui lòng tới Desperate và nhận lại cô bé.” Jamie nhìn Maddie. “Em không chắc ông ta sẽ tính thả chị ra sau khi ông ta có được chị. Sleb nghĩ ông ta định trả lại Laurel cho chị trừ khi chị cưới ông ta.”

“Đám cưới á?” Maddie nói, trong giọng chất đầy kinh sợ.

’Ring mỉm cười với cô. “Anh từng nghe về những ý nghĩ còn tệ hại hơn.”

Maddie ngoảnh đi, che giấu gương mặt ửng đỏ của mình.

“Ta sẽ rời đi vào buổi sáng,” ’Ring nói với em trai, và Jamie gật đầu.

“Rời đi đâu?” Laurel hỏi.

“Theo tôi dự đoán thì bọn họ lại tính tự mình làm anh hùng,” Toby nói, và âm giọng của ông nói lên điều ông nghĩ về cái ý tưởng.

Cả Jamie lẫn ’Ring đều không nói một lời.

“’Ring,” Maddie khẽ nói. “Bọn anh tính đi đâu thế?”

“Tôi Desperate, đương nhiên.”

Ngay lập tức, tim cô bắt đầu đập thình thịch, nhưng rồi cô cố gắng giữ bình tĩnh. Mẹ cô luôn nói rằng không có thứ gì phi lý hơn một người đàn ông đã quyết ý của mình. “Tại sao anh đến Desperate?”

“Công việc chưa hoàn thành.”

Cô bắt đầu nâng chiếc tách của cô lên môi, nhưng bàn tay cô đang run quá tệ. “Súng,” cô thì thầm. “Anh định đi đến đó với súng. Anh định làm vài chuyện giết chóc. Anh định để bản thân mình bị giết.”

“Anh không hề có ý định nào như vậy cả,” anh nói trong phần nộ. “Anh tính đem Yovington ra khỏi ngọn núi của hắn và trông hắn bị đưa ra tòa cho những gì hắn đã làm.”

“Nó không phải là việc gì của anh. Anh nên để việc này lại cho... cho mấy người có thẩm quyền ấy.”

“Và ai sẽ là người đó?”

“Em không biết. Quân đội. Phải, là nó, hãy đem quân đội của anh lên trên đó.”

Anh tặng cô một trong những nụ cười khoan dung mà những người đàn ông dường như mới sinh ra đã biết làm thế nào. “Việc này không có liên quan gì đến quân đội, và, bên cạnh, quân đội đã ấn định anh công việc bảo hộ em và em chính là người mà Yovington làm tổn thương nhiều nhất.”

Cô đứng dậy và nhìn xuống anh. “Phải, em chính người ông ta làm tổn thương nhiều nhất, và hình như đó là quyền của em để nói những gì em muốn. Em giờ đã có lại Laurel, và đó là tất cả em muốn. Ngày mai anh có thể đưa em trở lại nhà ba em, và ta sẽ để Laurel lại ở đó.”

Anh nhìn lên cô. “Anh phải đi tìm Yovington.”

“Anh phải trả đũa, là thế đấy. Đó là tất cả những gì nó là, trả thù, không gì khác nữa.”

Anh bắt lấy tay cô trong tay anh. “Không, nó không phải trả thù, nó là điều gì đó mà anh cần phải làm thôi.”

Cô nhìn xuống anh và biết rằng không gì cô có thể nói sẽ khiến anh thay đổi ý định, và cô đột ngột nhận ra rằng tình yêu thực sự là gì, đó là chấp nhận một người đúng như anh ta là. Không cố thay đổi anh thành cái mà cô muốn, mà là chấp nhận anh chính như con người của anh. Anh là một người đàn ông đảm trách những nhiệm vụ của mình một cách nghiêm túc, một người đàn ông của danh dự người sẽ làm bất kể điều gì anh nghĩ cần phải được hoàn thành, bất chấp mọi nguy hiểm cho chính bản thân anh.

Cô chớp mắt đẩy ngược lại những giọt nước mắt sợ hãi khi cô nhìn xuống anh và siết chặt bàn tay cô trong tay anh.

Anh mỉm cười với cô, rồi kéo cô ngồi trên khúc gỗ bên cạnh.

“Giờ thì chuyện gì tiếp theo với hai người đây?” Jamie hỏi, cố gắng dựng dậy tâm trạng của mọi người. Anh hỏi dẫu cho câu trả lời đã được biết sẵn từ trước. Những người phụ nữ có lẽ ghét bàn luận về sự công bình, nhưng theo kinh nghiệm của anh thì họ rất thích nói về chuyện kết hôn.

'Ring mỉm cười. “Ồ, điều thông thường với những cặp tình nhân, anh đoán thế. Em và anh sẽ đi xem coi ta có thể làm gì với lũ bất cóc, và khi anh trở về Maddie và anh sẽ kết hôn tại pháo đài.” Anh nhìn cô. “Anh đoán em sẽ lấy anh sau khi đã chiếm đoạt thân xác anh đó chứ, phải không? Em sẽ không lợi dụng cơ hội trên người anh trong mấy ngày qua chứ, phải không?”

Maddie quá buồn bực bởi lời tuyên bố của anh rằng anh sẽ ra đi tiến hành một cuộc chiến nho nhỏ đến nỗi không thể cho anh sự chú ý toàn bộ. Cô nhìn vào tách cà phê của mình và gật đầu. Không phải là cô hi vọng lời cầu hôn, nhưng sau những gì họ đã làm trong vài ngày vừa rồi, cô đã mong chờ anh sẽ cưới cô. Nếu không còn gì khác, thì anh là một người đàn ông trọng danh dự, cô nghĩ với chút tức giận, và chớp mắt khiến những giọt lệ rơi nhiều hơn.

Toby nhìn từ Montgomery này tới người kia, rồi nhìn Maddie. “Hai cô cậu tính sống ở đâu đấy?” ông nhẹ nhàng hỏi.

“Ở Paris,” Laurel nói với sự hồ hởi trong giọng. “Bailey đã kể cháu nghe toàn bộ về Paris.”

Maddie mở miệng cô để lên tiếng. Một ca sĩ opera sống khắp nơi trên thế giới. Nhưng trước khi cô kịp nói một lời, 'Ring đã trả lời cho cô.

“Chúng cháu sẽ sống ở Warbrooke, dĩ nhiên là thế.” Anh nháy mắt với Laurel. “Anh chị sẽ tới thăm Paris và có lẽ em có thể đi cùng với anh chị, nhưng anh còn có một công việc kinh doanh phải điều hành, vì vậy anh chị sẽ phải sống ở Warbrooke thôi.” Anh quay sang Maddie. “Em sẽ thích nơi đó. Nó ở cạnh biển và nó tuyệt đẹp.”

Maddie lặng đi trong chốc lát. “Rồi em hát ở đâu?”

Anh vươn tới tay cô, siết lấy nó, rồi buông nó ra. “Anh sẽ xây cho em nhà hát lộng lẫy nhất em từng nhìn thấy.”

Giọng cô rất êm ái. “Với những chiếc ghế đệm lông?”

“Bất cứ thứ gì em muốn. Nếu em muốn găm lùa thêu kim tuyến, anh sẽ mua nó cho cô.”

“Và một cái trần mạ vàng?”

“Dĩ nhiên. Anh sẽ thuê vài thợ kỹ nghệ từ Ý để khắc thiên thần nhỏ có cánh trên trần. Em yêu, nó sẽ là nhà hát đẹp nhất nước Mỹ.” Anh nhìn Jamie. “Quý thật, chúng ta sẽ làm nó trở thành nhà hát đẹp nhất thế giới.”

“Và ai sẽ nghe em?” Maddie hỏi.

Anh mỉm cười với cô. “Bất cứ ai em muốn. Anh không nghĩ em đã nhận ra được kiểu gia thế nào em đang chuẩn bị kết hôn. Em muốn Tổng thống ở đây không? Bọn anh sẽ mời ông ấy tới.” Anh cười rộng hơn. “Bọn anh có thể mời cả bác họ của em, vua Lanconia, tới thăm.”

Maddie không cười. Đôi mắt cô rất nghiêm túc. “Anh sẽ trả cho họ để tán thưởng em? Anh sẽ mua hoa cho họ để rải dưới chân em? Anh sẽ mua cho em kim cương sau mỗi buổi trình diễn? Hay anh sẽ chỉ ném cho em một miếng ngon như anh sẽ làm với một con cún được huấn luyện?”

Gương mặt 'Ring đánh rơi nụ cười của nó. “Gượng tí đã. Em đang nói trịch hướng rồi. Anh không nghĩ em như là một con cún được huấn luyện. Anh là người phụ nữ anh yêu và anh muốn làm cho em được hạnh phúc.”

“Bằng cách mua em?”

'Ring nhìn Toby và Jamie, và một Laurel mắt mở lớn những người đang quan sát họ. “Có lẽ ta nên nói về chuyện này một cách riêng tư.”

“Tại sao? Để anh có thể chạm vào em và khiến em quên hết những giác quan tốt mà em đã sinh ra cùng với chúng? Không, em nghĩ chúng ta nên nói về chuyện này ở đây bây giờ và ngay trước mặt những người chứng kiến. Em sẽ không trải qua hết phần đời còn lại của mình trong một xã hội riêng biệt nào đó nơi em chỉ hát cho anh và người thân của anh. À, phải rồi, và cho bất cứ ai anh trả tiền để nghe em hát.”

“Đó căn bản không phải ý của anh. Em đang không chịu lắng nghe anh chút nào.”

Cô đặt tách cà phê của cô xuống và đứng dậy. “Không, anh mới là người đang không chịu lắng nghe em. Anh không lắng nghe lần không thực sự hiểu về giọng hát của em. Em là một trong những ca sĩ xuất sắc nhất thế giới. Em là một trong những ca sĩ xuất sắc nhất từng sống trên đời.”

‘Ringing’ quên mất những người xung quanh họ. “Thỉnh thoảng sự phù phiếm của em vượt trôi hơn cả chính nó đấy.”

Cô quay sang anh, gương mặt cô tràn đầy xúc cảm. “Không, anh không hiểu. Không thực sự hiểu. Em không nghĩ rằng em là người phụ nữ xinh đẹp nhất từng sống trên đời. Em thực sự chỉ xinh ở mức trung bình thôi. Em không phải thông minh nhất, và, như anh đã chỉ ra khá thường xuyên, em không phải được giáo dục tốt nhất. Em không phải một trong những người phụ nữ đó người mà truyền cảm hứng tình yêu từ tất cả những gì cô ta gặp. Đúng vậy, những người đàn ông muốn em, thường là vì giọng hát của em, nhưng em chưa từng-ít nhất chưa cho tới khi em gặp anh-có bất kỳ ai yêu em mà không phải họ hàng với em hay một người bạn của ba em, không thực sự yêu em. Và em chưa bao giờ có một người bạn gái trong đời.”

“Điều này thì có liên quan gì tới chúng ta... và nơi em hát?”

“Nó có liên quan mọi thứ tới giọng hát của em. Giọng hát của em là cái mà em có. Em không có đầu óc hay sắc đẹp hay một nhân phẩm tốt đặc biệt, nhưng em có giọng hát hay nhất so với bất kỳ ai còn sống, một trong những giọng hát hay nhất từng được trao cho một con người. Anh không thấy ư? Em phải sử dụng những thứ em có. Anh có bốn phần trở lại Maine và giúp ba anh điều hành cái công ty đó của bọn anh bởi vì anh giỏi kinh doanh. Em có nghĩa vụ chia sẻ giọng hát của mình.”

Anh trao cô một nụ cười kẻ cả. “Có một sự khác biệt to lớn giữa một ‘công ty’ tầm cỡ như Hãng tàu Warbrooke và biểu diễn trong những nhà hát opera. Anh không nghĩ em nhận ra Hãng tàu Warbrooke lớn đến mức nào. Bọn anh là những nhà vận chuyển của thế giới.”

Cô gần như cười nhạo anh. “Anh có in điều đó lên đồ dùng văn phòng của anh không?”

Anh ngoảnh đi. Cái khẩu hiệu không ở trên đồ dùng, nhưng nó có trên vài ba tấm biển treo trước văn phòng.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng giữ bình tĩnh lại. Anh cần phải hiểu. “Em chắc rằng anh giúp đỡ rất nhiều người. Nhưng, thật lòng mà nói, nếu gia đình anh không làm chủ những con tàu mà người ta đem ra khơi ấy, thì sẽ có ai đó khác làm. Còn em, mặt khác, với giọng hát của em, thì không thể thay thế được. Không ai có thể thế vào chỗ em. Không ai trên trái đất có thực hiện điều em đang thực hiện tốt như em cả.”

“Em sai rồi nếu em cho là bất kỳ một ai đó cũng có thể điều hành công việc kích cỡ như Hãng tàu Warbrooke. Gia đình anh đã sở hữu công việc kinh doanh suốt hơn một trăm năm. Bọn anh được huấn luyện để điều hành nó từ khi bọn anh còn là những đứa trẻ. Mỗi người con trai-Em đang đi đâu đấy?”

“Anh không chịu tập trung nghe em nói gì cả. Anh đã định sẵn trong đầu rằng việc anh làm là quan trọng còn việc em làm là dư thừa, và anh sẽ không chịu lắng nghe những gì em cần phải nói. Em thấy không còn lý do gì để thảo luận chuyện này xa hơn nữa.”

Anh ngay tức khắc đứng trên hai chân và bắt lấy cánh tay cô. “Em không thể cứ thế bước đi được. Em không nhận thấy rằng em đang nói chuyện về cuộc sống của chúng ta đấy ư? Nếu em không sống với anh ở Warbrooke, vậy chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta đây?”

Giọng nói và gương mặt của cô rất bình thản khi cô lên tiếng. “Chúng ta sẽ làm gì nếu em không chịu làm theo những gì anh muốn?” Cô giật mạnh cánh tay cô ra khỏi sự kéo giữ của anh.

“Nhìn anh kia,” cô nói. “Em đã cảm thấy anh có tiền bạc từ giây phút đầu tiên em gặp anh. Anh bước đi với bầu không khí quanh anh đó, của một ai đó luôn có thể mua bất cứ thứ gì anh ta muốn. Lần này anh quyết định anh muốn mua một nữ ca sĩ opera. Anh muốn mua cho cô ấy một chiếc lông trong hình dạng của một nhà hát đầy đèn lồng và vàng và những người nổi tiếng. Anh muốn mua cho cô ấy kim cương và áo lụa dài. Và đối lại, bất cứ lúc nào anh muốn nghe cô ca sĩ opera nhỏ bé của anh, tất cả việc anh cần phải làm là nhìn vào cô ấy và nói, ‘Hát đi nào, con chim nhỏ,’ và cô ấy sẽ làm vậy. Sau rốt, anh đã mua

và trả đủ cho cô ấy, phải không? Cô ấy là của anh để cho anh ra lệnh khi anh muốn, đúng y như tát thầy hàng đồng những người đàn ông làm việc cho anh là quyền của anh để ra lệnh.”

“Em không hiểu rồi.”

“Đó là anh mới là người không hiểu ấy.”

“Vậy anh được cho là sẽ làm gì đây nếu em muốn tiếp tục biểu diễn trước công chúng?” Anh khiến nó nghe như thể cô là một gái nhảy thoát y vậy. “Anh phải bám theo em vòng quanh từ thành phố này đến thành phố nọ? Giữ áo choàng của em? Có lẽ anh sẽ để anh trông thấy dần cảnh sân khấu. Có lẽ anh nên có những tấm cạc in tên anh trên đó là Ông LaReina. Anh có cần phải làm một công tước luôn không?”

Cô nhìn anh và có nỗi đau buồn chất chứa trong mắt. “Em chưa bao giờ dối gạt về thứ gì là quan trọng nhất với em. Em luôn nói với anh rằng giọng hát của em là thứ quan trọng nhất trong đời mình.”

“Anh không bảo em phải ngừng hát,” anh quát vào cô. “Em có thể hát từ sáng tới tối anh cũng không quan tâm. Anh muốn anh hát.”

Anh dừng quát tháo. “Maddie, anh không thể làm điều em muốn được. Anh biết em nghĩ Hăng tàu Warbrooke chỉ là một công việc kinh doanh, nhưng nó còn hơn thế. Nó là... nó là truyền thống. Anh không biết làm sao để giải thích nó. Truyền thống là một phần rất quan trọng của gia đình anh và gia đình anh thì quan trọng với anh. Nhà Montgomery cũng quan trọng với anh như nghiệp ca hát của em quan trọng với em vậy.”

Cô hiểu rất rõ điều anh đang nói. Đó là kết thúc. Thậm chí dẫu cho cô biết điều đó, cô biết rằng cô không thể từ bỏ những gì cuộc sống đã định sẵn cho cô để trở thành vật biểu diễn cưng của anh được. “Em không thể làm nó,” cô thì thầm. “Em sẽ chết. Em sẽ héo lại thành không còn gì hết và chết nếu em phải từ bỏ cuộc sống của em để nhận lấy tình yêu của anh.”

“Anh không bảo-Ồi, địa ngục! Jamie, em nói chuyện với cô ấy đi. Xem thử liệu em có thể khiến cô ấy nhìn ra được lý lẽ hay không.”

Jamie không nói một lời và 'Ring quay sang nhìn em trai mình. Có sự chệch bai trong mắt Jamie.

“Đừng nói với anh em đồng ý với cô ấy đấy chứ?” 'Ring nửa hét lên với đứa em trai.

Miệng Jamie siết lại. “Nó không phải như thể anh là đứa con độc nhất. Anh có tới sáu đứa em trai và, dẫu cho, không ai trong chúng em giỏi được y như anh trong việc điều hành Hăng tàu Warbrooke, nhưng chúng em sẽ xoay sở được. Thực tế, chúng em đã lo liệu khá tốt mà không có anh.”

“Anh đã coi những bản báo cáo quý gần đây nhất. Anh đã thấy tất cả sáu đứa bọn em đã lo liệu được tốt như thế nào mà không có anh.”

Tại đó Jamie đứng dậy, gương mặt đẹp trai của anh ta méo mó trong cơn giận dữ, và trong khoảnh khắc nó trông như thể hai người đàn ông sẽ lao vào nhau, nhưng Jamie là người đầu tiên quay đi. Anh ta nhìn Maddie. “Chị tốt hơn là ra đi mà không có anh ta. Anh ta không xứng với chị đâu.” Tại đó Jamie xoay người và bước đi.

Maddie bắt đầu tiếp bước theo anh ta, nhưng 'Ring túm lấy cánh tay cô.

“Em không thể bỏ đi bây giờ được. Chúng ta phải định đoạt chuyện này cho xong đã.”

Cô đang cố gắng kiềm nén lại nước mắt. “Nó đã được định đoạt.” Cô nhìn lên anh và những giọt nước mắt tràn ra và chảy xuống dọc hai bên má. “Bà Branchini đã đúng. Bà nói em có thể là một ca sĩ hoặc em có thể giống như những người phụ nữ khác.”

“Em giống như những người phụ nữ khác,” anh dịu dàng nói. “Em cần và muốn yêu đúng như mỗi một người phụ nữ khác, và, Maddie, anh đang trao cho em tình yêu. Làm ơn đừng khiến anh thất vọng. Làm ơn đừng nghĩ rằng anh đang khiến em từ bỏ nghiệp ca hát của em.”

“Nhưng anh có, và anh thậm chí còn không thấy được là anh có nữa.” Cô giật mạnh cánh tay ra khỏi sự níu giữ của anh. “Anh không nhận ra rằng em chưa bao giờ đòi hỏi được ban tặng món quà này à? Không ai tới chỗ em ngồi trên một đám mây hồng với một quyển sách nhỏ trên tay và nói, ‘Maddie, chúng ta đang

sắp xếp cho cuộc đời của con. Con muốn trở thành một ca sĩ hay con muốn có một cuộc sống bình thường với một người chồng và những đứa trẻ và bè bạn?’ Không ai hỏi em điều em muốn cả.”

“Em sẽ chọn điều nào?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Những giọt nước mắt lại bắt đầu tiếp. “Em không biết. Em không biết. Vấn đề là, em không thể thay đổi bản thân em.”

“Cả anh cũng không thể.”

Cô không thể nói thêm được nữa, vì cổ họng cô đã ngập đầy nước mắt. Cô che tay cô lên miệng và chạy khỏi anh.

’Ring đứng đó nhìn chăm chăm sau cô. Phải có cách gì đó để khiến cô thấy được lý lẽ, anh nghĩ. Phải có cách gì đó để giải thích với cô-

“Ai da!” anh nói, và chộp lấy gót chân, rồi nhìn Laurel đầy ngạc nhiên. Con bé vừa mới đá anh. “Cái đó để làm gì thế?”

“Anh làm chị tôi khóc và anh khiến Jamie nổi điên. Tôi ghét anh.” Với câu đó con bé quay người và chạy theo chị cô.

’Ring quay lại với đồng lửa và Toby, người vẫn đang ngồi ở đó. Với một bàn tay run rẩy, ’Ring rút cho mình một tách cà phê và ngồi xuống.

“Đừng có trông giống như cậu không còn được yêu chuộng nữa thế,” Toby nói.

“Cô ấy sẽ qua thôi,” ’Ring đáp. “Đến sáng cô ấy sẽ nhìn ra ánh sáng và-”

“Và sao?” Toby hỏi.

’Ring không nói một lời mà chỉ nhìn vào tách cà phê của anh.

“Nó chẳng thành vấn đề chút nào cả,” Toby nói. “Phụ nữ một hào được cả tá. Họ luôn luẩn quẩn. Luôn ở dưới chân. Tại sao, ta cá rằng trong vòng một tuần cậu có thể tự kiếm cho mình người phụ nữ khác. Con gái Đại tá Harrison rất thích cậu đấy. Ta cá cô ta sẽ sung sướng được trở lại Warbrooke với cậu. Cô ta sẽ thích cậu mua cho cô ta kim cương và váy lụa. Thực tế, thì thoảng ta nghĩ một trong những thứ cô ta thích nhất về cậu là Hăng tàu Warbrooke. Thực tế, đôi khi ta nghĩ rằng đó là thứ hầu hết phụ nữ thích về cậu đấy cậu bé. Nó sẽ làm ta phiền muộn đôi chút nếu ta có đang tính chuyện hôn nhân. Cậu biết đấy, nếu ta giàu có như cậu những người nhà Montgomery yêu-truyền-thống và một người phụ nữ muốn cưới ta vì ta quá giàu. Dẫu cho, có vẻ như nó không làm phiền cậu thì phải. Thực tế, với cậu, nếu một người phụ nữ không muốn tiền bạc của cậu, cậu sẽ cố đưa nó cho cô ta bằng mọi cách. Điều đó tốt, để cậu biết nơi cậu đứng với cô ta.”

’Ring quẳng tách cà phê lên đất và đứng dậy. “Toby, ông nói nhiều quá đấy và ông chẳng hiểu gì cả.” Anh bước đi khỏi đồng lửa trại.

“Đúng đó,” Toby gọi với sau anh. “Ta không thông minh được bằng cậu.” Ông nhìn trở lại ngọn lửa và khịt mũi. “Có những cục đá còn thông minh hơn thằng nhóc ấy.”

15. Chương 15

Maddie đẩy Edith ra và đóng yên cho con ngựa của chính cô. Khi con vật trương bụng nó lên, Maddie đâm vào bao tử nó và kéo đai ngựa chặt lại. Trời còn lạnh trong ánh sáng buổi sớm ban mai, nhưng cô không cảm thấy lạnh. Cô đã không ngủ chút nào suốt đêm, mà nằm thức và nhìn lên nóc lều và lắng nghe Laurel ngủ và âm thanh buổi đêm.

'Ring đã không đến với cô và cô không trông đợi anh đến. Suốt đêm cô đã tự nguyện rửa bản thân mình, tự hỏi tại sao cô lại từng nghĩ rằng cô có thể có một cuộc đời như của những người khác cơ chứ.

Cô nghiêng đầu tựa vào con ngựa trong một chốc và nghĩ về mẹ cô. Ba cô đã nhận được mọi tiếng tăm từ những chuyến du hành và nhật ký của ông, nhưng những thứ đó trong gia đình biết ông nợ mẹ cô nhiều đến chừng nào. Nếu nó không phải là do sự bình tĩnh tuyệt đối của Amy Littleton, Jefferson Worth đã chết vô danh vô tánh, chỉ như hàng trăm những người đàn ông miền núi trước ông vậy.

Maddie có một nhu cầu to lớn được gặp mẹ cô, nói chuyện với bà ấy, hỏi bà ấy lời khuyên, chỉ để được ôm trong vòng tay mạnh mẽ của bà. Cô nhắm mắt và nhớ lại những điều mẹ cô đã bảo với cô trong buổi tối cô lần đầu tiên hát cho ba cô, buổi tối mà mẹ cô đã nói rằng ba cô phải đi đến miền đông và kiếm giáo viên cho Maddie.

Sau đấy Amy Worth đã đưa con gái bà lên giường. “Chuyện gì sẽ xảy ra với con vậy?” Maddie đã thủ thỉ với mẹ cô.

Amy hít sâu một hơi. “Vì một lý do nào đó Chúa đã ban phước cho con-hay nguyện rửa con, tùy thuộc vào cách con nhìn nhận nó-với một tài năng thiên bẩm. Người đã tách riêng con ra với những người khác. Và từ bây giờ trở đi không có gì trong đời con sẽ giống như trước nữa. Mẹ biết con vẫn còn nhỏ, nhưng ngay bây giờ con phải quyết định là con muốn trân trọng món quà này hay là che giấu nó đi.”

“Ồ, trân trọng nó,” Maddie nói một cách dễ dàng.

Amy không đáp trả lại nụ cười. Thay vào đó, bà nắm lấy vai con gái và kéo cô lên để họ mặt đối mặt “Nghe mẹ này, Maddie, và nghe cho kỹ. Nếu con quyết định trân trọng món quà này, con sẽ không bao giờ, không bao giờ có một cuộc đời giống những người khác. Sẽ có những danh vọng tuyệt vời, những cũng sẽ có nỗi khổ sở mà những người khác không bao giờ biết đến. Con phải nhận tất cả nó, con hiểu mẹ chứ?”

Maddie không biết là mẹ cô đang nói cái gì nữa. Với cô, hát chỉ đơn giản là niềm vui thích và không còn gì khác. Nó là sự chiều chuộng và quan tâm của người lớn. Nó là những cái ôm, những nụ hôn và những lời ca tụng.

Mẹ cô đang dò xét gương mặt con gái bà. “Mẹ sẽ cho phép ba con kiếm một giáo viên thích hợp cho con chỉ nếu như con muốn nó.”

“Con muốn. Con thích hát.”

Amy lắc nhẹ con gái bà. “Không, không phải thích nó. Con cần phải yêu nó. Maddie, một tài năng như của con là một thứ hoặc-tất-cả-hoặc-không-có-gì, và con cần phải muốn hát hơn bất kể mọi thử thách khác trên đời này.”

Maddie hiểu được một chút lúc đó. Hát hò vốn dĩ đã là mọi thứ với cô. Nó thay thế cho công việc ở trường và những trò chơi, quần áo đẹp và những người bạn chơi cùng, và mọi thứ khác được mọi người coi là tốt đẹp trong cuộc sống. Cô thà hát hơn là làm bất cứ điều gì khác. “Con muốn hát,” cô khẽ nói.

Amy đã nhìn thấy ngọn lửa trong mắt cô con gái nhỏ của bà, và bà thở ra, rồi ôm chầm lấy cô. “Cầu Chúa bảo vệ con,” bà thì thầm.

Bây giờ Maddie rốt cuộc đã biết điều mẹ cô ám chỉ. Cho đến giờ cô đã không tìm thấy một mối xung đột nào giữa điều cô muốn và điều cô có. À, có những lần cô mệt mỏi và cô muốn ở một mình vậy mà có một nhóm người cứ la hét đòi cô hát. Thỉnh thoảng cô thèm khát sự cô độc ở những ngọn núi của ba cô, và có đôi khi cô phát bệnh với việc được muốn, không phải bởi bản thân cô mà là bởi thứ cô có thể trao cho họ, nhưng tất cả điều đó chỉ là một mối phiền toái so với những chuyện khác. Và cô luôn biết rằng nếu cô muốn thậm tệ rời bỏ Paris hay Venice hay bất cứ đâu, cô có thể. Nhưng giờ cô hình như không còn lựa chọn nào khác nữa trong đời.

“Maddie.”

Cô ngẩng đầu lên nhưng không quay sang nhìn 'Ring.

“Làm ơn đừng bỏ đi như thế này,” anh nói. “Ta hãy ở đây hết ngày hôm nay và nói chuyện đi.”

Cô quay sang nhìn anh. “Anh sẽ đi cùng em khi em hát chứ?”

“Anh phải điều hành việc kinh doanh của gia đình. Anh đã ở cách xa đủ lâu rồi, và ngay khi chuyến du ngoạn của anh trong quân đội kết thúc, anh phải trở về.”

“Rồi chúng ta có thể kết hôn và ra ở riêng. Em sẽ làm hết sức mình để đến Mỹ gặp anh ít nhất một lần mỗi năm.”

Biểu cảm của anh đã trả lời cô.

Cô nhìn trở lại con ngựa của mình. “Tại sao anh làm điều này với em?” cô nhẹ nhàng hỏi. “Tại sao anh lại khiến em yêu anh cơ chứ?”

Anh vươn tay với tới cô, nhưng cô dịch ra. “Maddie, những điều này cứ xảy ra. Anh không bao giờ có ý-”

Cô quay sang nhìn anh. “Phải, anh đã. Anh muốn em và anh làm mọi thứ trong quyền hạn của anh để có được em. Anh giống như ai đó nhìn thấy thứ gì đó đáng yêu qua cửa sổ căn tiệm và anh tích lũy tiền cho nó, lên kế hoạch làm sao để mua nó được.”

“Thật ngớ ngẩn. Anh đổ vì em, anh yêu em. Nó xảy ra mỗi ngày. Nếu em chỉ-”

“Khi nào anh đổ em? Nói em nghe chính xác thời điểm nào.”

Anh không biết cô đang nói về chuyện gì với câu chuyện mua bán, nhưng anh không thể không mỉm cười khi anh nhớ lại khoảng khắc anh nhận ra rằng anh yêu cô. “Đó là sau khi những người thợ mỏ bắt cóc em, vào cái ngày đó anh đang mang em trở lại nơi họ đem em đi. Chúng ta đang nói chuyện và mọi thứ thật dễ dàng giữa chúng ta. Anh nghĩ em quá khác biệt so với những người phụ nữ khác, và rồi em nhìn lên anh và anh biết rằng anh đã yêu em.”

Cô nhìn lại con ngựa. “Đó là khoảng thời gian trước rồi. Sau đó anh đã làm gì nào?”

“Maddie, những câu hỏi này thật nực cười. Chúng ta yêu nhau, Chúng ta có thể vượt qua được nó.”

“Chúng ta có thể vượt qua được nó bằng cách em hát trong nhà hát anh xây cho em?”

“Anh không thể thấy được chuyện đó tệ đến vậy. Chúng ta sẽ biến Warbrooke thành một thiên đường cho những người yêu chuộng opera. Mọi người từ khắp nơi trên thế giới sẽ tới đây để nghe em hát. Anh sẽ xây một khách sạn chỉ để cung cấp cho họ, và dĩ nhiên, chúng ta có thể chở họ trên những chiếc tàu hăng Warbrooke.”

“Mua cho em. Mua cho em. Đó là tất cả việc anh có thể nghĩ tới. Nếu anh làm theo cách anh, em sẽ chết mà không bao giờ đạt được bất kỳ thứ gì bằng chính sức em. Trên bia mộ của em sẽ không đề rằng em là một ca sĩ vĩ đại, mà rằng chồng em đã mua mọi thứ cho em.”

“Maddie, em đang không nói lý lẽ.”

Cô quay sang anh, lệ ngập tràn mắt. “Lý lẽ? Anh không biết lý lẽ là gì đâu. Tất cả những gì anh biết là cái mà anh muốn mà thôi. Anh quá được chiều chuộng trong đời anh đến nỗi anh luôn có bất cứ thứ gì anh muốn. Nếu anh muốn điều hành công việc kinh doanh của gia đình khi anh chỉ là một đứa trẻ, thì anh được phép làm vậy. Nếu anh muốn gia nhập quân đội, thì anh cũng được cho phép làm thế. Và bây giờ anh quyết định rằng anh muốn một con chim biết hát nhỏ làm vợ, vậy nên anh trông đợi sẽ được phép làm thế luôn.”

“Maddie, em đang trở nên quá khích. Và em không biết mình đang nói cái gì đâu. Anh đã luôn phải làm việc cho những gì anh có.”

“Giống như anh làm việc để lấy được em đó hả?” m giọng cô tăng lên trong giận dữ. “Anh lên kế hoạch của anh tấn công em giống như anh trù bị chiến dịch cho một trận đánh. Anh quyết định rằng anh muốn em, anh tìm ra cách lấy được em, và sau đó anh đưa kế hoạch của mình vào trong hành động.”

“Em làm anh nghe như thể là kẻ máu lạnh vậy. Anh công nhận rằng anh đã làm một chút công việc trù tính, nhưng anh không thể thấy là nó quá sai trái như thế được. Anh yêu em và anh muốn em.”

“Anh có không? Anh có tìm hiểu em từ... từ Edith không? Hay nó chỉ vừa vặn với kế hoạch của đời anh khi cưới một ngôi sao nhạc opera? Chẳng phải nó sẽ trông hay ho với cái tên Montgomery lấy lòng kết hợp với LaReina cao quý đó sao?”

“Giờ em đang đi quá xa rồi đấy,” anh nhẹ nhàng nói.

“Ồ, em không được dẫm lên ngón chân cái của cái tên Montgomery trắng lệt, phải thế không? Ôi, Chúa ơi, Ring, tại sao anh làm vậy? Tại sao anh phải làm việc khó nhọc đến vậy để khiến em đem lòng yêu anh cơ chứ?”

“Bởi vì anh yêu em và anh muốn em cũng yêu em đáp lại.”

“Em!” Cô hầu như hét vào anh. “Em ư? Anh không biết chút gì về em cả. Em đã nói anh từ rất lâu về trước rằng trừ khi anh biết về việc ca hát của anh bằng không anh không biết gì về em cả. Có vẻ như anh nghĩ rằng biết loại món ăn em thích hay màu sắc ưa thích của em là biết em. Những thứ đó không có ăn nhằm gì với em hết.”

Cô có thể thấy qua gương mặt anh rằng anh không hiểu được một lời cô đang nói. Cơn tức giận rời bỏ cô, và cô quay trở lại với con ngựa của mình. “Em ước chi anh đã không thực hiện nó. Nếu anh muốn một cô vợ nội trợ, ai đó mặc những chiếc váy xinh xắn anh mua cho cô ấy, ai đó ở nhà đợi anh khi anh trở về, thì anh nên tìm cô ấy và cưới cô ấy. Anh nên chọn yêu một người phụ nữ giống như anh muốn ở một người vợ và để em yên.” Cô tựa đầu lên con ngựa và chiến đấu với nước mắt.

“Tại sao anh không thể thỏa mãn rằng chỉ cần đưa em lên giường là đủ? Cái đó dường như là điều hầu hết đàn ông muốn ở một người phụ nữ, nhưng không phải anh. Anh thậm chí còn không làm tình với em cho đến khi em yêu anh nữa. Và bây giờ anh khiến em phải chọn lựa giữa anh và âm nhạc của em.”

“Anh không bảo em từ bỏ âm nhạc của mình.”

Cô bắt đầu siết chặt những chiếc đai da vốn đã căng cứng sẵn. “Không, anh chỉ đang bảo em hát cho anh trong khi em ở trong một cái lồng.” Cô quay sang anh. “Chết tiệt anh! Quỷ tha ma bắt anh đi, Christopher Hring Montgomery! Thậm chí anh có biết về em đủ để nhận ra rằng em không phải là một người phụ nữ nhẹ dạ và rằng khi em yêu thì em sẽ yêu mãi mãi không? Em đã từng trông thấy rất nhiều ca sĩ, những ca sĩ có giọng hát vĩ đại, những người đã từ bỏ nghiệp ca hát chỉ sau một vài năm đơn giản bởi họ đánh mất tình yêu ca hát. Nhưng em, một khi em yêu ai đó hay thứ gì đó, em yêu mãi mãi. Em không thay đổi cảm xúc vì người ta hay con vật nào hay vì những gì em làm.”

Anh đặt bàn tay anh lên cánh tay cô. “Anh không biết tại sao em nghĩ rằng anh yêu ai đó mà anh không biết, nhưng em chính là người anh yêu. Anh đã thấy từ rất lâu rằng em yêu bằng cả trái tim mình. Khi anh phát hiện ra em ở đây hát cho những người đàn ông không biết trân trọng giọng hát của em này, và tất cả bởi vì em muốn cứu đứa em gái mà em đã không gặp hàng năm trời, anh chắc chắn anh đã yêu em. Maddie, em vẫn chưa thấy chúng ta giống nhau nhiều thế nào ư? Anh không bao giờ có thể yêu ai đó không có sự mãnh liệt mà anh có được. Nếu anh buộc phải cưới, một trong những phụ nữ nhỏ nhắn kia, những người bằng lòng với việc sống cuộc sống của chồng cô ấy, anh sẽ làm cô ấy kinh sợ.” Bàn tay anh siết lại trên cánh tay cô. “Em không thể rời bỏ anh. Sau khi anh giải quyết xong với Yovington anh phải trở lại pháo đài. Đợi anh ở đó. Chúng ta sẽ tìm ra được cách thôi. Có lẽ chúng ta có thể đi Paris hoặc London mỗi mùa hè và em có thể hát ở đó.”

“Làm sao chúng ta có thể tìm ra được cách? Anh không biết ý nghĩa của việc thỏa hiệp. Em là thứ duy nhất phải thỏa hiệp. Chỉ em. Không bao giờ là anh. Anh căn bản không thỏa hiệp. Nếu anh quyết định chúng ta phải trải qua ba ngày bị trói vào nhau, thì nó là quyết định của anh và chỉ một mình anh. Anh thậm chí không bao giờ thêm hỏi ý kiến của em cả. Nếu anh quyết định anh phải đi tìm em gái em, anh đi, không bao giờ nói với em một lời, chỉ lên đi mất và để lại em một mảnh giấy ký với tên viết tắt của anh. Bây giờ anh đang nói với em rằng em phải kết hôn với anh và làm bất cứ thứ gì anh muốn trong suốt phần đời còn lại của em.”

Cô nhìn trừng trừng vào anh, rồi lắc đầu. “Anh thực sự không hiểu, phải không?” Cô hít nước mắt trở lại và ngẩng cằm lên. “Để em giải thích nó cho anh rõ hết mức em có thể. Anh không phải người duy nhất trong thế giới này phải làm điều anh ta cần phải. Giống như anh cảm thấy rằng anh phải đi theo sau bọn

bắt cóc chỉ mình anh thôi và ý kiến của tất cả những người khác vút đi hết. Em cần phải hát. Em cần phải hát cho những người khác, không phải những người được trả tiền bởi anh, mà những người chọn nghe em hát. Em sẽ không sống cuộc đời của anh, em phải sống cuộc đời của chính mình.” Cô giật mạnh ra khỏi tay anh.

“Ý em là em sẽ bước đi khỏi anh, đúng không? Phải chăng em sẽ từ bỏ những gì chúng ta có thậm chí không cố gắng những khắc phục vấn đề của chúng ta?”

Cô nhảy vọt lên yên ngựa và nhìn xuống anh. “Anh là một người dường như không có khả năng thấy bất cứ thứ gì trừ quan điểm của chính anh.” Cô cài dây cương lên ngựa. “Em hi vọng những nguyên tắc cao cả của anh sẽ giữ ấm được anh vào buổi tối.” Cô bắt đầu di chuyển khỏi anh, rồi ngừng lại. “Chết tiệt em đi! Em mong anh sẽ khổ sở trong suốt phần đời còn lại của anh. Em hi vọng rằng mỗi lần anh đọc được em đang hát đâu đó trên thế giới, nó sẽ khiến anh khóc.” Tại đó cô thúc ngựa tiến về phía trước.

16. Chương 16

Maddie đứng bên cạnh con ngựa của mình và nhìn ra bao quát phong cảnh tuyệt đẹp gần nhà ba cô và cảm thấy như muốn khóc. Nhưng cô không thể khóc-hay ít nhất cô sẽ không khóc. Cô đã có đủ việc đó sẵn rồi.

Nó đã là ba tuần kể từ khi cô rời bỏ 'Ring, ba tuần đằng đẳng, khổ sở. Khi cô tới được nhà ba cô, cô đã vui sướng khi gặp lại ba mẹ và những con người chốn sơn dã, nhưng ở gần họ chẳng khiến cô cảm thấy khác hơn được bao nhiêu. Nghe Tốt đã cưỡi ngựa đến sân trước mười phút sau khi Maddie và Laurel tới nơi, và ông ấy đã thết đãi bạn bè của ông với những câu chuyện về những hành động tự do phóng túng của Maddie với người sĩ quan quân đội. Có một thời gian Maddie thấy những câu chuyện thật hài hước, nhưng không phải bây giờ. Cô đã chào mừng gia đình cô quá mức một chút, rồi cô bước ra ngoài và để họ lại với việc kể chuyện của họ.

Mẹ cô là người đã đi theo cô, và đó là vòng tay mẹ cô mà Maddie đã tựa vào khi cô trút bầu tâm sự về sự thật của những việc đã xảy ra. Maddie kể về nỗi sợ của cô cho Laurel, về nỗi sợ của cô trong khi hát, và, hơn tất cả, cô kể về tình yêu của cô dành cho 'Ring.

“Nhưng anh ấy muốn nhốt con vô trong một cái lồng,” cô nói.

Mẹ cô đã nói rất ít, chỉ lắng nghe, không bình luận.

Trong hai tuần đầu tiên Maddie ở đây những người bạn của ba cô đã thử mọi cách để khiến cô thôi thẩn thờ. Bailey hát ba bài hát mới cho cô, những thứ thô tục khủng khiếp, và hỏi cô giúp đỡ với các tông nhạc, nhưng Maddie chỉ nói rằng ông tự mình đang làm tốt rồi. Ba cô đề xuất cô đi săn cùng ông, nhưng Maddie không muốn đi. Linq nhờ cô giúp ông ấy kiểm những cây con để làm ván trượt mới cho mùa đông sắp đến, nhưng Maddie nói cô thà ở nhà còn hơn. Thomas nói ông muốn viết về những cuộc phiêu lưu của ông ấy hồi còn trẻ và cần Maddie giúp đỡ, nhưng cô không thể giữ tâm trí cô tập trung vào công việc. Nghe Tốt cố gắng trêu chọc cô, nhưng cô chỉ nhìn ông với đôi mắt trống rỗng.

Laurel đánh mất kiên nhẫn với chị mình. “Chị tốt hơn nên ra đi không có anh ta!” cô bé hét lên. “Em cũng chẳng thích anh ta chút nào. Anh ta nghĩ anh ta biết mọi thứ. Anh ta nghĩ anh ta là người duy nhất có thể điều hành cái công ty đó của Jamie, và em cá rằng Jamie có thể tự mình điều hành toàn bộ nó. Anh ấy-”

“Jamie không thể ngừng tán tỉnh đủ lâu để làm được bất cứ chuyện gì,” Maddie nói về đầy một môi. “Em không biết tí gì về 'Ring. Anh ấy chăm nom cho mọi người. Anh ấy nhận lấy trách nhiệm của thế giới. Và bây giờ anh ấy sẽ phải cô đơn suốt đời.”

“Anh ta sẽ không cô đơn. Anh sẽ kiếm ai khác. Và chị cũng sẽ kiếm một người đàn ông khác và anh ta-”

“Anh chị đã mất cả đời để tìm thấy nhau, và anh chị sẽ không tìm thấy bất kỳ ai khác được nữa. Chị sẽ tiếp tục hát và...” Cô bỏ dở. Cho đến khi cô gặp 'Ring cô đã cho là mình có đủ mọi thứ cần có trong đời, nhưng bây giờ không có anh chẳng còn gì có chút ý nghĩa nào nữa.

“Tại sao chị không hát?” Laurel hỏi nhỏ. “Mọi người muốn nghe chị hát. Bailey nói rằng chị không nhớ làm thế nào. Chú ấy nói rằng người đàn ông đó đã khiến chị quên mất cách hát.”

Maddie chớp những giọt nước mắt lại. Lần cuối cùng cô hát là cho 'Ring, khi đã làm tình mấy ngày không nghỉ.

Bây giờ, đứng trên đồi, trông ra khung cảnh sơn dã, cô không biết cô sẽ làm gì với đời cô nữa.

“Vẫn chưa xác định rõ suy nghĩ của con à?”

Maddie quay sang nhìn mẹ cô đang đứng cạnh cô, và cô mỉm cười. Phần còn lại của thế giới nghĩ rằng Jefferson Worth đã một tay khám phá miền Đông, nhưng Maddie biết cuộc đời của ba cô đã dính líu nhiều đến đường nào với vợ ông, và Amy Littleton đã ảnh hưởng đến ông nhiều đến đường nào.

“Xác định suy nghĩ của con về cái gì cơ?” Maddie hỏi.

“Về việc tình yêu có ý nghĩa với con nhiều đến mức nào.” Maddie không trả lời, vì vậy mẹ cô tiếp tục nói. “Khi ba con hỏi cưới mẹ, mẹ đã rất hạnh phúc. Ngay lập tức mẹ bắt đầu nói về cuộc sống của ba mẹ cùng với nhau, về việc làm thế nào ba mẹ trở lại Boston và sống trong căn nhà của ông ngoại con. Mẹ nói rằng Jeff có thể điều hành việc kinh doanh chuyên chở hàng hóa của ông ngoại. Mẹ thậm chí còn kể về những bộ quần áo đẹp để mẹ sẽ mua cho Jeffrey.”

Maddie nhìn mẹ cô với vẻ bối rối. Cô biết rằng ông ngoại đã từng khá giàu có và rằng một trong những lý do phản đối Jeff mang một người phụ nữ trẻ ngược lên sông Missouri để về là cuộc sống nhẹ nhàng và xa hoa của bà. Nhưng Maddie không thể hình dung ra cảnh ba cô sống bất cứ đâu trừ miền Tây cả, không thể hình dung ông mặt bất cứ gì trừ quần ống túm da hoẵng.

Amy tiếp tục. “Trong một thời gian mẹ nghĩ mẹ sẽ phải từ bỏ ba con. Mẹ phát ngán đến tận cổ bụi bẩn và bệnh tật ở miền Tây này. Mẹ mệt mỏi với cùng một loại thức ăn hết ngày này qua ngày khác. Mẹ mệt mỏi với những người đàn ông và những thói quen dơ bẩn của họ. Mẹ muốn trở lại miền đông và sống với những người có thể nói cả nguyên câu mà không dùng một từ thô tục. Mẹ muốn sách và âm nhạc và những chiếc đĩa sứ. Mẹ muốn quần áo đẹp.”

Một vài năm trước Maddie sẽ không muốn nghe chuyện này về ba mẹ cô. Trước đây cô luôn muốn nghĩ họ yêu nhau mãi mãi, rằng họ chưa bao giờ có bất kỳ vấn đề nào. “Mẹ đã làm gì?”

“Mẹ rời bỏ ông ấy. Mẹ biết thứ mẹ muốn, và ông ấy không thể đưa nó cho mẹ. Mẹ trở lại miền đông và sống cả một năm mà không có ông ấy.” Amy mỉm cười trong hồi ức. “Nhưng mẹ đã không tính trước mẹ đã thay đổi nhiều đến chừng nào trong năm đó. Mẹ không còn là cùng một quý cô trẻ tuổi lúc rời đi nữa. Mẹ bực bội với những người bạn của mẹ mình khi họ quá dễ dàng sợ hãi bởi những thứ như một con ngựa đang lồng lên. Khi con từng bị bầy không có nước suốt ba ngày trong khi bọn Apache đang bắn vào con, một con ngựa bồn chồn chẳng có nhiều ý nghĩa cho lắm. Và mẹ luôn làm mọi người sốc với những quan điểm của mẹ. Mẹ không thể chịu đựng sự giả tạo của ‘xã hội’ thêm được nữa.”

“Vì vậy mẹ trở lại với ba?” Maddie nói.

“Vào lúc đó họ có một chiếc thuyền đi ngược lên sông, và mẹ đáp nó và đến với ông ấy.”

“Và cầu xin ông nhận lại mẹ.”

Amy phá lên cười. “Không hẳn. Thực tế, còn xa mới tới xin xỏ. Mẹ bảo với ông điều ông phải làm để giữ mẹ lại.” Bà mỉm cười. “Không mất quá lâu để thấy rằng ông ấy cũng khổ sở vì không có mẹ cũng như mẹ không có ông. Mẹ bảo ông ấy mẹ muốn một con ngựa và rằng mẹ sẽ không lang bạt khắp miền Đông trong khi ông có khuynh hướng như thế. Mẹ nói rằng ông được tự do đi bất cứ đâu ông muốn, nhưng mẹ thì sẽ ở yên một chỗ.”

Maddie nhìn trở lại về phía những ngọn núi và mỉm cười. Nó đã được việc với ba mẹ cô bởi vì mỗi mùa hè ba cô đều ra đi thám hiểm, thăm viếng bạn bè ông trong những bộ lạc khác nhau, và vài ông già miền núi vẫn còn sống trên những ngọn đồi. Năm trong số những mùa hè đó Maddie đã đi cùng ông, còn Gemma thì gần như là luôn đi cùng với ba của họ.

“Con phải đi tới chỗ 'Ring và bảo anh ấy rằng còn cần phải hát và anh ấy phải đi cùng con ư?” Maddie hỏi.

“Mẹ không biết. Mẹ chỉ biết rằng mẹ yêu ba con và mẹ đi với ông ấy và mẹ không bao giờ hối hận.”

“Trong trường hợp đó mẹ là người phải nhượng bộ, nhưng bây giờ 'Ring mới là người phải nhượng bộ con.” Maddie úp hai tay lên mặt. “Con thậm chí còn không biết liệu anh ấy có còn sống không. Anh ấy đã đến cái thị trấn khủng khiếp đó kiếm người đàn ông đã bắt Laurel ấy. Nếu 'Ring bị giết, nó sẽ là lỗi của con. Laurel bị bắt bởi vì người đàn ông muốn nghe con hát, và nếu 'Ring-

Amy vòng cánh tay bà quanh con gái. “Con không thể tự trách mình. Đó là quyết định của cậu ấy.”

“Tất cả những quyết định đều là của anh ấy,” Maddie cay đắng nói.

Đêm đó cô không ngủ được nhiều mà nằm thao thức, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Cô không kiếm ra được câu trả lời, nhưng rất lâu trước khi mặt trời mọc, cô ra khỏi giường và thay quần áo.

Bên ngoài căn nhà gạch dài trời vẫn tối, nhưng ba cô đang đợi cô.

“Con sẽ đi tìm anh ấy,” Maddie nói, miệng cô hằn thành một đường cứng rắn. “Con không nên và con có lẽ sẽ hối hận vì làm vậy, như con sẽ đi tìm anh ấy.”

Ba cô nhẹ mỉm cười. “Ba nghĩ con sẽ. Chúng ta nhà Worth thường tìm kiếm những điều chúng ta muốn. Con muốn hát và con đã làm vậy.”

“Và bây giờ con muốn người đàn ông này.”

Jeff cười toe toét với con gái mình.”Con có được điều đó từ mẹ con.”

Maddie nhìn lên ông. 'Ring đã nói Jefferson Worth giờ hẳn phải già rồi, nhưng ông vẫn khá điển trai và Maddie không thể hình dung ra việc sống mà khi ông không còn nữa. Trong một cơn bốc đồng, cô quăng cánh tay mình quanh thắt lưng ông và ôm lấy ông.

Jeff vuốt mái tóc con gái. “Chúng ta đang lãng phí thời gian đây. Ta hãy đi tóm cậu ta nào.”

Vào lúc họ đã sẵn sàng lên đường, những con ngựa đã đóng yên, hành lý đã đầy đủ, Thomas, Bailey, và Linq tới chuẩn bị đi với họ. Và khi họ lên ngựa, Amy, Laurel, và Nghe Tốt cũng nhập bọn.

Maddie không thể cầm lòng nhìn họ được. Luôn luôn, gia đình cô luôn ở đó vì cô.

“Hãy đi cứu cậu bé này của cháu nào,” Bailey nói một cách thiếu kiên nhẫn. “Ta đang chờ đợi vài sự náo động đây. Quanh đây yên tĩnh quá. Dẫu cho chuyện chúng ta làm mà lại kèm theo một mớ phụ nữ và trẻ con thế này sẽ có thể đập ta tan tác.”

“Cháu có thể bắn vượt qua chú,” Laurel nói. “Chú quá mù để nhìn thấy quá đầu mũi của mình.”

“Jeff, con bé đó của anh lại dám bắt kính kìa,” Bailey cầu nhàu.

Maddie mỉm cười với ba cô, và họ bắt đầu xuống núi.

Vào ngày thứ hai của chuyến đi thì hoàn toàn bất thành linh Thomas và Jeff ngừng lại, Nghe Tốt xuống ngựa và lẩn vào trong rừng cây, trong khi Linq và Bailey đi chuyển ba người phụ nữ vào trong một cái vòng bảo vệ.

Maddie nín thở. Đã qua hàng năm trời từ hồi cô đã từng sống như thế này, khi mỗi chuyện động đều có thể mang đến nguy hiểm. Tất cả họ đều yên lặng hết mức có thể trong khi họ nghe ngóng. Ban đầu Maddie không thể nghe thấy gì, và cô tự hỏi ba cô và những người đàn ông khác có thể nghe thấy chút gì hay không.

Khi cô nghe được thứ gì đó cô không chắc nó là thứ gì, nhưng rồi mắt cô mở to và cô ngồi thẳng dậy. “Đó là anh ấy,” cô thì thầm.

Ba cô quay sang và quắc mắt với cô. Ông đã từng dạy cô không được lên tiếng khi họ có khả năng đang trong vòng nguy hiểm.

Nhưng Maddie lơ ông đi khi cô thúc ngựa tiến tới và bắt đầu xuống núi, những người khác bám sát sau cô.

Cô đã không hát lấy một nốt nhạc suốt hơn ba tuần, nhưng bây giờ, đang trên đà phi nước đại, trượt xuống ngựa, cô bắt đầu hát. Cô không chắc mình đang hát cái gì, nhưng cô nghĩ nó từ vở Carmen, khi Carmen hát về người lính của cô ấy.

'Ring lao nhanh tới từ sườn núi tiến về phía cô, và khi anh đến được với cô, anh kéo cô lên ngựa và bắt đầu hôn cô một cách háo hức.

"Anh không thể làm vậy được," anh nói. "Anh không thể mất em."

Maddie không quan tâm tới bất kỳ lời lẽ nào, cô chỉ muốn ôm anh và cảm nhận anh và chạm vào anh. Họ ngồi trên ngựa hôn nhau, cơ thể họ quấn vào nhau, trong khi xung quanh họ mọi người bắt đầu tụ lại, gia đình của Maddie ở một bên, của 'Ring bên còn lại.

Sau một lúc cả hai gia đình bắt đầu thấy sốt ruột, và Jamie thúc ngựa tiến tới. "Cháu là James Montgomery và đó anh trai cháu 'Ring," anh nói với Thomas và Jeff. Có một chút kinh sợ trong giọng anh trước cuộc gặp gỡ những người đàn ông đã trở thành huyền thoại đối với mình.

'Ring là người nhận ra rằng anh và Maddie có khán giả, và anh cho Buttercup quỳ xuống trước để họ để ẩn mình khỏi quang cảnh rừng cây. 'Ring kéo Maddie ra khỏi anh. "Chúng ta phải nói chuyện," anh nói.

Maddie sợ nói chuyện. Khi họ hôn hay làm tình, mọi thứ giữa họ ổn cả. Nó chỉ khi họ nói chuyện là họ sẽ mắc vào rắc rối.

"Để sau đi," cô thì thầm, hôn anh lần nữa.

"Không," anh nói cứng rắn, rồi anh xuống ngựa và giơ tay lên cho cô. Khi cô đã trên mặt đất, anh giữ cô cách chiều dài một sải tay. "Anh muốn nói điều này ngay bây giờ, trong khi anh còn có thể, vì anh không chắc anh sẽ có đủ can đảm để nói nó lại nữa hay không."

"Can đảm?" Tim Maddie bắt đầu đập mạnh. "Can đảm nói em gì cơ?"

Anh quay đi khỏi cô, xoay lưng lại với cô. "Can đảm để nói rằng em đã đúng," anh nói nhỏ.

Maddie chớp mắt đằng sau anh, rồi bước lên đứng trước anh. "Đúng về chuyện gì?"

"Ừm... có lẽ em đã đúng về vài thứ." Anh nhìn cô và cô thấy rằng có những quầng thâm đen bên dưới mắt anh. Anh cũng không ngủ được nhiều hơn là cô mấy. "Anh khởi hành đi Desperate. Anh có mỗi một ý định đem Yovington trở về ra trước tòa, nhưng anh cứ nghe em nói rằng anh đang theo sau việc trả đũa."

Anh nhìn đi. "Anh đoán mình đã sống quá nhiều cho cuộc đời cô độc của anh." Am mỉm cười tại đó. "Cô độc trong một gia đình với chín đứa con. Anh không biết làm thế nào anh có thể nữa, nhưng anh đã làm được."

Anh nhìn trở lại cô. "Em đã đúng khi em nói rằng anh luôn làm theo những gì anh muốn. Gia đình chưa bao giờ thử ngăn cản anh khỏi làm bất kỳ điều gì anh muốn. Anh đoán mình đã không học được ý nghĩa của sự thỏa hiệp."

Cô đi tới và đặt tay cô lên ngực anh. "Chuyện gì đã xảy ra trên đường tới Desperate?"

"Anh nhận ra rằng lần đầu tiên trong đời anh có lẽ không đạt được điều anh muốn. Toby nói rằng anh đã bị nuông chiều, rằng tiền bạc nhà Montgomery luôn có thể mua mọi thứ và anh sẽ không biết làm thế nào đối phó mà không có thứ tiền đó. Anh nghĩ ông ấy chẳng biết gì về điều ông ấy đang nói. Tiền bạc chẳng giúp ích được gì cho em khi em bị bắt bởi một đám da đỏ."

Anh nhìn xuống và mơn trớn má cô. "Khi anh rời bỏ em, anh nghĩ em chỉ đang nổi cơn tam bành. Cái đó có vẻ khá hợp lý để nghĩ tới, nếu xem xét rằng em là một phụ nữ và một ca sĩ opera. Anh nghĩ anh sẽ đi tóm Yovington và rồi đem em trở về Warbrooke và mọi thứ sẽ lại đúng y như anh đã lên kế hoạch cho nó là thế."

Anh ngừng lại và hít một hơi. "Đó là Jamie đã khiến anh nhận ra điều anh muốn có lẽ sẽ không thành."

"Cậu ấy đã làm gì?"

“Nó nói rằng nó sẽ nhớ giọng hát của em. Rồi Toby nói ông ấy cũng sẽ nhớ tiếng mèo gào. Anh cười vào họ, nói rằng họ sẽ có thể nghe em bao nhiêu họ muốn khi chúng ta về tới nhà.” Rìng ngừng lại. “Jamie nói, ‘Không phải lần này, anh à. Lần này anh đã thua.’ Cho đến giây phút đó anh không cho là mình đã nghĩ rằng mọi thứ em nói với ai là gì đó hơn là cơn điên tiết của một cô gái nhỏ.”

Anh nắm lấy tay cô trong tay anh và anh giữ nó chặt đến nỗi làm cô đau, nhưng cô không phản kháng. “Anh đã không ngủ tối hôm đó. Anh chỉ nằm thao thức, nghĩ về cuộc sống không có em. Anh không thể tưởng tượng ra được nó. Anh có tự nhủ với bản thân rằng nếu em không đến sống với anh thì đó là mất mát của em và anh sẽ đi kiếm một người phụ nữ khác, như nó không chút tác dụng gì. Mất bao nhiêu năm anh mới tìm được em, và anh sẽ không để em ra đi như vậy.”

Anh bắt đầu kéo cô vào trong vòng tay mình, nhưng cô bước ra khỏi tầm với của anh. “Hãy kể em nghe mọi thứ. Anh đã làm gì với Yovington?”

Anh mỉm cười với cô và lùa tay vào tóc. “Anh không nghĩ gia đình anh sẽ chịu để anh nghe kết thúc của chuyện này, nhưng anh đã làm những gì em nói.”

“Em đã nói gì cơ?”

“Anh chuyển Yovington sang cho quân đội. Jamie, Toby và anh đã tới Pháo đài Breck, kể cho Đại tá Harrison nghe mọi chuyện, và ông ta đã đem lính truy bắt Yovington. Anh nhấn mạnh rằng tên anh sẽ được chữa khỏi vụ này và rằng đại tá có thể nhận hết mọi công trạng, vì vậy có lẽ Harrison già sẽ nhận một tấm меđal hay gì đó.”

“Và tha thứ cho anh đã khiến đời ông ấy khổn khổ?”

“Anh mong vậy. Anh có thêm một năm nữa để đi trước khi anh rời khỏi quân đội.”

“Và sau đó thì sao?” cô hỏi.

Anh phải mất thời gian trước khi trả lời, và Maddie cảm nhận rằng điều anh sắp nói rất khó khăn đối với anh. “Anh nghĩ về chuyện em nói về bị nhốt trong lồng, và anh cố hiểu điều em đang nói. Tài năng của anh có vẻ là ở việc điều hành một công việc kinh doanh kích cỡ như Hãng tàu Warbrooke, nhưng sẽ ra sao nếu ba anh là một người giàu có nào đó chẳng có gì để làm với tiền của ông và, để chiều theo anh, ông ấy mua một việc kinh doanh cho anh để anh điều hành? Anh sẽ không bao giờ biết liệu anh có tốt thật hay không.” Anh mỉm cười. “Thật là một cảm giác tuyệt vời khi thương thảo thành công một hợp đồng, khi biết rằng nhờ chính đầu óc và hoạch định của em mà em đã thắng lợi. Anh đoán nó hẳn là giống như khi em hát cho những người đến bằng sự ước muốn tự do của chính họ để nghe em hát, không phải bởi họ nợ công ty chồng em một ân tình.”

Anh hít sâu một hơi, và khi anh lên tiếng, cô biết rằng anh đang nói thật lòng. “Anh không thể bảo em từ bỏ nó được. Anh sẽ đi bất cứ đâu em đi. Anh sẽ đi theo em vòng quanh thế giới cho đến chừng nào em còn có thể hát,” anh nhẹ nhàng nói.

Cô nhìn anh trong một lúc trước khi mở miệng. “Và anh sẽ làm gì trong khi em hát? Quản lý đồ dùng sân khấu?”

“Có lẽ anh có thể xem xét lợi ích của Hãng tàu Warbrooke ở những phần khác của thế giới. Em đã từng hát ở Hồng Kông bao giờ chưa?”

Maddie sợ cử động. Đây là điều cô đã muốn. Anh có yêu cô. Cô. Không phải một người phụ nữ anh tạo ra trong tâm trí, mà là cô, Maddie. Và anh cũng yêu LaReina, một người phụ nữ có dáng dấp đôi chút tới đời cô bên cạnh việc ở đó với chồng cô bất kể khi nào anh cần đến cô. Anh yêu cái cô là và kể cô là và anh sẽ vui lòng cho đi cũng nhiều như là nhận lại.

Cô tặng anh một nụ cười, cố gắng cầm lại những giọt nước mắt hạnh phúc. “Anh biết đấy, em đang suy nghĩ. Có lẽ em có thể hát vòng quanh thế giới vào mùa đông và em có thể trải qua những mùa hè ở Maine với anh, và hát trong cái nhà hát anh tính xây cho em đó.”

Anh đứng đó với hai tay thả hai bên sườn, không chạm vào cô.

“Đó là, nếu anh nghĩ nó sẽ được việc. Liệu anh có thể bỏ công việc của anh nửa năm được không?”

'Ring đặt bàn tay anh lên trên hàm và nắn nó lại. "Anh vẫn có thể cảm thấy nơi Jamie bảo anh rằng những đứa em trai của anh hoàn toàn có đủ khả năng điều hành Hãng tàu Warbrooke mà không có mình."

"Em sẵn lòng thử nó nếu anh cũng thế," cô nói.

Mất nguyên một phút trước khi 'Ring lên tiếng, rồi anh chộp lấy cô và xoay cô vòng vòng. "Nó sẽ được việc. Anh sẽ khiến cho nó được việc." Sau đó anh hôn cô, sâu và dài.

"'Ring, hãy ở đây và-"

"Không," anh nói cứng rắn. "Anh muốn gặp ba em và những người khác và anh muốn chúng ta cưới nhau ngay tắp lự và anh muốn bắt đầu tiếp quản tài chính của em."

"Tài chính của em? Cái gì khiến anh nghĩ anh có thể tiếp quản tiền của em? Anh không có đủ của chính anh để quản lý hay sao?"

"Không có người vợ nào của anh sẽ bị lừa cả, và anh tính xem coi-"

"Cho anh biết, em đã hỏi mẹ em về tiền bạc, và bà đã buộc John Fairlie gửi bà bốn cuốn sổ cái một năm về việc em đã kiếm được bao nhiêu và bà ấy đã đầu tư nó vào các thứ."

"Đầu tư nó vào "các thứ", hử? Anh mừng được nghe rằng có ai đó trong nhà em có vài ý thức khi nó dính đến tiền bạc. Anh ghét những đứa con của chúng ta lớn lên mà không thể điều hành Hãng tàu Warbrooke."

"Những đứa con của chúng ta sẽ làm ca sĩ, hay có lẽ nghệ sĩ, và anh sẽ không điều khiển cuộc đời chúng như anh đã cố điều khiển đời em. Và hơn nữa-"

Cô dừng lại bởi anh đang hôn cô, và cô quên hết bất kể thứ gì khác cô định nói.

Lời cảm ơn

JUDE DEVERAUX

Đầu tiên và trước nhất tôi muốn cảm ơn Antonia Lavanne, người đã rất tử tế cho phép tôi trải qua buổi trưa trong xưởng thu âm của cô và lắng nghe cô giảng về những bài học ca hát. Nó thật là một trải nghiệm tuyệt vời.

Tôi muốn cảm ơn những sinh viên giáo viên và Trường Đại học m nhạc Mannes, nơi tôi trải qua một buổi tối lắng nghe một buổi diễn trực tiếp của bộ tứ từ vở Cinderella.

Tôi muốn xin lỗi các bạn độc giả của tôi và Bizet vì đã nói dối về ngày tháng của vở Carmen và để cho nữ chính của tôi hát vở opera một vài năm trước khi nó được viết.

Tôi cũng muốn cảm ơn Thomas Armor cho tên của ông ấy. Tôi đã đưa ông trở thành một người anh hùng, Tom.

Và, như mọi khi, tôi muốn cảm ơn Linda Marrow vì đã lắng nghe... và lắng nghe và lắng nghe và lắng nghe và...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doa-hoa-son-da>